

ŞEHNAZ GÜLŞEN

ŞEHNAZ GÜLŞEN

Emanet Gelin

Adetler yerinde güzeldir.

Adetler yerinde güzeldir.

ŞEHNAZ GÜLŞEN

Emanet Gelin

Aileler yerinde güzeldir.

DOĞU DÜNYA
TAYINLARI

978-605-4737-43-7

Edited with Infix PDF Editor
- free for non-commercial use.

To remove this notice, visit:
www.iceni.com/unlock.htm

EMANET GELİN

Şehnaz-Gülşen Haşimoğlu

Yayın Yönetmeni : Ali Osman Başkuvu

Müdürcü : Ayhan Aslan

Editle : Ayhan Aslan

Kapak Tasarımı : Naim Döndeni

Baskın Yılı : Mayıs 2015

ISBN : 978-605-4737-43-7

YAYIN EVİ SERİSİNİN NO : 29136

© 2015, Bu kitabın tüm yayın hakları Dokuç Yayınları'na aittir.

Baskın ve CD :

İpek Döndeni

Yeni Mithasemler Sitrü

Hacı Bayram Caddesi

No. 772 Karatay / KONYA

DOKUZ YATINCILIK

Şilüen Mah. Kaçpulu Çarşı No:49

Mezan / KONYA

0332 351 81 29

Sıla Kitabevi

EMANET GELİN

E-KITAP.XYZ

ŞEHNAZ GÜLŞEN

Edited with Infix PDF Editor
- free for non-commercial use.

To remove this notice, visit:
www.iceni.com/unlock.htm

Bölüm 1

'Bazen 'Bela' Bir Hayatın, 'Uzlaşma' Bir Çizgi Kalanı.

Bilimleyenleri havızında yüzmeyi henüz öğrenememiş çocuğun çaresiz çırpınışları gibi boğulmadan çıkamaya çalışıyordu. Lakin çıkacağı neydi; bilimleyen bir şehir, bilimleyen bir ev, bilimleyen bir oda. Yağınla, üst üste gelmiş darbeleri hiçbir fırça temizleyemezdi. Zaten buna yeltenecek kadar yüce ne vardı ki hayatında? Sadece hiçbir şey denilen *ilet!*

Kaldığı odanın kapısı, ağır bir sessizliğe açıldı. Çaresiz kız yatağın ucuna konmuş, yaprak gibi titreyen vücuduna bilinçsizce kollarını sarmıştı. Nece faydası olmayan korkunun, genç kıza ne yararı dokunabilirdi?

Yan tarafına oturan kadının suratına dönüp bakmadı. Ancak göz ucuyla görünip görebildiği *Yadé'* Hezal'a çok benziyor olduğuydu. Bugünkü eksikliklerinden birisini daha, saçında geçen elin varlığıyla çözmüştü. Belki ikisini... Bir her gün takığı yazmasıydı, diğeri yıllardır gördüğü ancak hep içinde hasret duyduğu *şefketti...*

"Bext nadim bi text keçkamin,"² sırma saçları mülşfik tavırla nışadı, "Sana boylesi bir hayat nasip olmuşsa, şükredip yaşamaktan başka şansın yok. Sana bu hayata sunan Yüce Rabbin bir bildiği var demektir." Tok sesinin kalınlığı, her bir cümleinin tınısının sertliği onu dinleyen kıza pek etki etmedi.

Kafasını sağına, hâlâ saçlarını okşamakta olan kadına çevirdi. Haftalardır boşluğa sürüklenen gözleri, bugün bir noktada durmuştu. Bu kadın aynı Yadé Hezal gıhiydi, alınının tam ortasında bir ömürlük duruyordu. Kırışmış göz çevrelerine hapsulmuş bir çift su mavisi göz tecrübeyle bakıyordu. Tülbendin altında sıvışmaya çalışmış hırkaç saç telinden anlıyordu ki kınalıydı saçları.

Yabancı bakan gözlerine Newroz Hanımı anlayışla tebessüm etti "Sen beni hatırlamıyor musun?"

Aldığı soruyla kaşları istenilsizce çatılmış, yabancı gözlerine nerak oturmuştu. Ne bu gözleri görmüştü daha önce, ne de bu sesi duymuştu.

"Ben Newroz kızım. Rahmetli oğlumla düğünümüzde yama-daydım. Beni görmedin mi?"

O ağır sesi kurduğu cümleyle buruk çıkmıştı. Kafasını salladı usulca. O düğünde Alaz ve kocasının öldürüldüğü anlar haricinde hiçbir şeyi hatırlamıyordu ki. Ne geleni, ne de gideni.

Hayat on yaşındayken küsmüş, bahtına acıyı yol arkadaşı seçmişti ona. Bir gün içinde hayatını en değerli beş varlığını almıştı. Trafik kazasında kaybetmişti anne babasını ve üç ağabeyini. Yetim ve öksüz varlığıyla Dayısı Atran'a emanet olmuştu ilk. On sekiz yaşında genç bir delikatlımı koruması altına alınmıştı, on dört yaşına kadar.

Hem okuyan, hem çalışan gencin azmi Hezeroğlu Aşiretinin büyüğü Raber Ağa'nın dikkatini çekmişti. Bu yüzden onu oku-

2. Balık tahta değişmemi

maya yurt dışına göndermiş, küçük yeğenini yanına aldırması. Nitekim küçük kıızı evine aldığımda, oğlunun tutulduğu kara sev-
dadan habersizdi.

Ciwan Hezeroglu'nun daha küçükken tutulduğu aşk, gün be gün büyürken, yarı ö evden ayrılma ve dayısını yanına gitme derdine düşmüştü. Ancak Amerika'ya gitmesi pekâlâ mümkün olmamıştı. Bir de orada mı yük olacaktı Afran'a? Yamacına gitme isteği yirmi yaşına bastığında, Ciwan Hezeroglu evlilik konusunu dile getirmesiyle bitmişti.

Yaz tatilinin bitişinde Mardin'e dönen Afran'a hiç uzatmadan konuyu açmış, kıızı istemişti. Berçem'in fikirleri alınmış, genç kız dayısına yük olmamak adına kabul etmişti. Afran Sözeri ise gözü kapalı kabul etmişti. Bu ölüm ferihlerinden habersiz...

Gönlüsüzce bu evliliğe rızasını veren kızın Ciwan'a karşı en ufak bir sevgisi olmamıştı. Kendini bildi bileli kaçırdı Ciwan Ağa'dan. Kötü bir adam değildi tabi ama çok sınırlıydı. Alaz ile okumasına engel olduğundan kırgındı ikisi de. Ağabey ve sınırlı biri olmasından ötürü, kimse sesini çıkarmamıştı.

Herkesin ilgisini yakışıklılığıyla çeken Ciwan Ağa, bir tek sevdiği kızın gönlüne gözüne değermemişti. Düğün günü yolun ortasında kocası vurulduğunda, kayınbiraderinin koruması altına alınmıştı hemen. Başında silahlar patlarken, giydiği beyaz gelinlik kefeni olmuştu.

Ondan sonra asil silah heyminde patlatılmıştı. Aşiretlerin çatışmasında, eli değmediği kucası ölmüş, bir ay sonra Raber Ağa tarafından diğer oğluyla evlendirilmişti. Hiç tanımadığı bilmediği Barzan Hezeroglu ile. Kayınbiraderi her ne kadar evlenmek istemediğini, ağabeyinin katırsı olduğunu söylese de ailesi kabul etmemişti. Onu sevmediğini defalarca yüzüne söylemiş, evi inletip durmuştu.

Nahif kavgaların sonucu şimdi Berçem Hezeroğlu olarak Barzan'ın karısıydı. Adam hayatı ona zindan edeceğini, darımduman edeceğini söylemişti. Bundan pek şüphe etmedi. Keza hayatı zaten dağılıp gitmişti ellerinden. Öyle ki sabahın ilk saatlerinde, hir havul hazırlamadan kolundan tuttuğu gibi uçağa bindirmiş, İstanbul'a getirmişti.

Barbarlığını onu sürükleyerek bir eve getirip, bir odaya def ederek bir kez daha göstermişti. Sonuç olarak şimdi, hilmmediği bilemeyeceği bir hayatı yaşamaya mahkûmdu. Bu kadını da Barzan gibi acımasız bekliyordu lakin öyle değildi. Ashında Barzan ailesindeki kimseye benzemiyordu. Dış görünüşiyle babasına benzese de çok acımasız ve sert bir adamdı.

O koyu yeşil gözleri tüyler ürpertici derecede korkunçtu. Gazap dolu bakışlarını hep genç kıza göndermişti. Estner teniyle, boyuyla, vücut yapısıyla aynı babası ve uğabeyi Çıwan'dı. Fakat Barzan geniş omuzlarıyla daha ilgi çekici, sesiyle daha büyüleyiciydi. Gümbür gümbür evi inettiği çok gece, Berçem uyuyamamıştı. Gelin onu öldürür korkusuyla.

Koyu kumral saçları gür ve şekilliydi. Geriye taranmıştı ve parmaklarını daldırılıp sevilceği kadar ıstah açıcıydı. Ama Berçem bütün huşları anlayamayacak, hissedemeyecek kadar çaresizdi. Korkusunu en iyi anlayan kadındı Dayé Newroz.

"Korkma ben buradayım. Barzan sana bir şey yapmaz."

Güven veren sesi bir sormaya itti, "Nerede o?"

"Şirkete gitti. İş var, gelmez şimdi." diyerek bavulunu gösterdi. "Bak bavulun otada, hemen arkandan gelmiş. Banyonu yap sonra aşağıya in, yemek yiyelin."

Berçem yaşlı kadına baktı. "Yemek ni yaptınız?"

"Evet, kızım seni aç mı bırakacağım?"

"Teşekkürler," diyerek mahcup bir edayla cevap vermişti.

"Bak kızım, ben bu aileyle kendimi bildim bileli birlikteyim. Barzan ve rahmetli Civan'ı ben büyüttüm. Onlar benim oğlum gibilerdi. Barzan okumak için Mardin'den gidince, ailesi beni de gönderdi. On yaşından beri de İstanbul'da."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Acımasız kocasının hayatını, onu yetiştiren kadından öğrenecekti, "Neden?"

"Okumayı çok istedi. Hayalleri ve hedefleri vardı. Mardin'de kalırsa okunmayacağını düşündü ve İstanbul'a geldi. Okudu, okulumu bitirdi, kendine burada bir şirket kurdu."

Genç kızın sırta saçlarını okşamaya devam etti, "Gün he gün, o şirketi kendi umaklarıyla kazıya kazıya dünyaya açtı. Şu an oturduğu ev, üstündeki uraha daha doğrusu arabalar, hepsini kendi parasıyla aldı. Hiçbiri babasının parası değil."

"O yüzden babasına karşı gelabiliyor."

"Karşı gelmek değil. Civan'ım zaten babasının yanındaydı ve Ağa o olacaktı. Annesine, babasına karşı gelmeyen bir adamdı. Hele annesine aşırı derecede düşkündü."

Kafası önüne düştü. Hissettiği suçluluk duygusu Civan öldüğünden beri vardı. O kurşuna kurban gidişi, kendisi yüzündendi. Kimseye söylemeyen genç kız, her gece bu vicdan azabıyla can çekiyordu.

"Hezal Hanım çok yıprandı. Bir hafta odasından çıkmadı."

"En mülfü günlerinde oğlu öldü. Kolay mı?"

"Değil," hocuk sesini yutmuştu, "Acısını anlayabiliyorum."

Newroz Hanım kapı eşiğine bıraktığı iki bavula gösterdi.

"Şimdi kalk güzel bir duş al, sonra aşağıya gel."

Nasıl hitap edeceğini bilmediği yaşlı kadına, staat edencesine kafasını salladı. "Tamam."

Kaldığı odanın içinde bir de banyo vardı. Adınılarını oraya yöneltti. Çekinir hareketleri şakarlaştırıyordu Berçem gelini.

Sarsakça kapıyı kilitleyip üzerindekiileri tek tek çıkarttı. Ardından sıcak duşunu altına girdi. Uçakta yanında oturduğu adamın iflicı gazap dolu bakışlarını unutamıyordu. Orman yeşili gözleri zifiri karanlığı anımsatıyordu bakarken. Kâbus gibi günlerin geldiğini hissediyordu. Bu rahatsız edici his evden kaçmasını söylüyordu. Ancak kaçacak lüksü yoktu. Newroz Hanım'a sığınacaktı çaresiz. Elden ne gelirdi? Kendini korusa bile, gücü cehennemın ihlisiyle pekışmiş zalim kocasına karşı ne kadar sağlam durabilirdi?

Duşunu aldıktan sonra banyodan çıktı. Newroz Hanım'ın, içmeden açtığı bavulundan çıkardığı kıyafetleri bir çırpıda üzerine geçirdi. Uzun siyah kumaştan ceket ve yarım kollu siyah bir bluz giymişti. Topladığı sırtma saçlarını tülbentıyla örttü dikkatle. Hazır olduğuna göre aşağıya inebilirdi. Bu oda kendisine ait olacaktı belli ki. Üzerinden atamadığı gerginliğiyle odasından çıkıp merdivenleri indi. Yemek yiyeceğini anlamış olacaktı ki midede gurultusunun ses seviyesi doğa felaketi hortuna eşdeğerti.

Salonun açıklığında birten merdivenler üç kapıya bakıyordu. En sağ köşede evin dış kapısı. Tazn karşısında seslerin geldiği ve Newroz Hanım'ın olduğunu kanaat getirdiği mutfak ve yanında duran kapalı kapı.

Böylesi büyük bir eve, sadece bu kadınıla yaşayan kocasının ne ihtiyacı vardı? İltişanlı salonu geçip, sesin geldiği odaya girdi. Mutfağı gözleriyle taradığında, yeşil hatelerine yemek dolu masanın takılması midesinde bahar şenliklerini yaşatmıştı.

Newroz Hanım, Betçemen'in geldiğini görünce sofraya oturmasını söylemişti. Sahırsız adınılarıyla sofraya oturduğunu görünce de tebessüm etmişti. Karşısına geçip oturdu. Güzelliğı bir tarafa, masanın bakan zümeüdi hateleri bir hapishane gibiydi. Gönül mahkûmu olmuş Cüwan bu güzele kapılmakta haklıydı.

Gözleri Barzan gibi yeşil, teni kocasınınki gibi yanık esmerdi. Siyah sırtına saçları uzunluğuyla belinde dans ediyor, kıvrak hatları, güvendiği eteğin altına bir günah gibi saklanıyordu. Altın hızmaları burnunda duruyor ancak gözlerinin muccevher ışıltısının yanında sönmük kalıyordu. Ne yazık ki Barzan Hezeroğlu henüz bu zindanı keşfedememişti ki içine kendini atsın!

Yemeğini sessizlik içinde yemesinin ardından ev tutu arılmıştı. Unutmayacağı bir dille açıklık gelmişti. O artık bu evin kadınıydı ve üstüne düşenleri yapmakta mecburdu. Kocasından sevilmeğe de, istenmeğe de.

Son olarak iki kahve ile kendilerinin ödüllendirmişlerdi. Yeni ikilinin birbirini tanıma süreci başlamıştı bu zamandan sonra. Akşam yemeğini evde yemeyi seven Barzan Ağa için kollar mutfakta sıvanmıştı.

“Neden sevmez dışarıda yemeyi?”

Newroz Hanım ihtiyatla haklı yanı gelince.

“Çünkü midesi hemen bozuluyor.”

Metazetle nefesini koy verdi. Daha hakkında öğreneceği çok şey vardı. Ancak ondan defalarca nefret ettiğini süürsüzce dile gettiren adamı kendisi değil, Newroz Hanım aracılığıyla öğrenecekti.

Döner kapı kilidinin sesi kulagina dolduğunda Berçem, oturduğu masadan fırlanmıştı. Korkunun cecle laydası yoksa da Berçem gelince vardı yazık ki. Yaşlı kadın ayıplar gibi bir bakış attı. Ancak genç kızın korkusu gülümsetmiş ve altın dişi dudakları arasından kendini sunmuştu.

“Korkma kızım yemez seni.”

Oğlunu karşılamak için mutfaktan çıkmıştı. Korkma demek dile kolaydı. Terleyen ellerini eteğine sıkıntıyla sildi. Barzan Hezeroğlu'ndan korktuğu kadar çekiniyordu da. Mutfağın dışındaki konuşma Berçem'e kadar ulaştı.

"Oğlum hoş geldin."

"Hoş bulduk Yâdê Newroz, yemek hazır mı? Çok açım."

"Evet oğlum."

"Çzerımı değiştirip geliyorum."

Genç kız konuşmalarını kesildiğini duyunca Barzan'ın yukarıya çıktığını anlamıştı. Mutfağa ağır adımlarıyla giren Newroz Hanımı başındaki tülbeni düzelterek yemeği ellerine aldığı gibi tekrar çıkmıştı. Zümrüdü haneleri, bitirmezlük içinde, ydip gelişini izliyordu. Mutfak kapısından, "Hadi kızım," diyen kadına baktı ayal ayal.

"Nereye?"

"Yemek yiyeceğiz kızım, hadi."

Direten kadına tek cevabı devreye giren ses tellerinin titreşmesi olmuştu.

"B-be-ben ge-le..."

Yaşlı kadın gözlerini bayıp otoriter edasını konuştu. "Berçem hadi!" İtiraz istemez ses tonuna itaat etti. Ancak sessiz suretinin altında zangır zangır biteyen ruhu kayacak delik arıyordu. Kalbi ise dünmaya teşebbüs etmişti. O zalim adıyla aynı sofraya oturmak tüm Çia işkencelerine bir saat boyunca maruz kalmaktı.

Fakat her şey için çok geçti artık. Ölmüş masasına çekinsecer adımları yolun yarısında son bulmuştu. Davudi sesinin taşıdığı sert sözler birer kıymık gibi batmıştı kalbine.

"Senin yüzünü görmeye tahammülüm yok!"

Bariton sesi masanın üzerinden uçup genç kadının kuluklarına ulaştı. Geçiş yolunu bulan sözler hemen ardından kalbine oturmuş, kıymıklarına yardımcı olmuştu.

"Bir de seninle aynı sofrada yemek mi yiyeceğini? Geç mutfağa, gözümün gözükme!"

Donuk bakışları, acımasızlıkta arışı ulaşmış adamın sert çetresinde takılı kaldı. Kovmaktan daha ötesine giden adamı çileden

çıkartmamak için topakları üzerinde döndü. Tiksinen bakışlara güzel gözlerini şahit etmek istememişti.

"Otur kızım," diye kızgın bir ses emir verdi.

"Benim soframda yeri yok onun. Defolsun gülsün gözümün önünden!"

Kazığa oturmak olundu o sandalyeye oturmak. Arkasına bakmadan menlivenlere yöneldi. Sakın görünen adımlarının altında cehennem ateşi yayılıyordu saç uçlarına kadar. Odasına geçmiş, yatağına altına sıvışan bedeni gerginliğiyle kalmıştı. Ağlamamak için büyük savaş verdi kendisiyle. O zalim adama istediğini vermeyecekti. Ne ağlayacak, ne üzülecekti.

Ancak sözleri ağır bir bombardıman gibi hoyratça üzerine gelmişti. Savunmasız kızın kalbi bu sözleri kaldıracak kadar güçlü değildi bu yüzden hepsini rüsaftir etti. Gözü gibi bakardı kalbine. Zira daha çok işitecekti. Kuşkusu olmadı. Sonsuzluğa kapatmak istediği gözlerini birkaç saatlik uykuya kapatabildi. Keşke diyebilmişçi, keşke hiç açmasa. Rahmetli kocasını yanına gitsel!

Devirdikleri bir hafta boyunca verilen emre uymuştu. Zahmı kocası işe gitmeden odasından çıkmıyor, akşam yemeğini erkenden yiyip yeniden odasına çekiliyordu. İçi bir nebze tahattı, o aşık suratı çekmekteyse odasında kendisiyle kalması daha mantıklıydı.

Barzan'ın çıkışıyla Herçem yine indi aşağıya. Hazır sofraya oturdu. Yaşlı kadın artık uğuldu değil genç kızla sofraya oturuyordu. O gündən beri kızgındı. Yapmaması gereken bir şey yapmıştı. Hiç kimse yemeğe oturan bir insanın sofradan kaldırılamazdı. Bu düşmanı bile olsa. Gerekirse onu görmezden gelecek, lakin sofradayı kaldırıp bütün gece onun aç kalmasına sebep olmaya-

çaktı. Yazıktı, günahlı. Genç kız hem yetim, hem de öksüzdü. Kocasını kaybetmiş, onun yasını tutmadan kardeşiyle evlenmişti. Ve daha evliliği kavrayamadan kendini bilmediği bir şehirde bulmuştu. Ona da hak vermeliydi. Burada suçsuz olan biri varsa o kesinlikle Berçem idi. Ama Barzan bunu anlamıyor, kabul etmiyordu. Onun için tek suçlu emanet kızdı.

“Afiyet olsun güzel kızım.”

“Teşekkür ederim, şize de.”

Kuşları çatılınca alının ortasındaki dek hafif buruşmuştu.

“Size de yoktu Berçem! Sen Hezal’a nasıl hitap ediyorsan hana da öyle hitap edeceksin. Yadê diyeceksin güzel kızım.”

Mahcubiyetle baktı yeşil harelere. “Ben Yadê Hezal’a o istediği için diyordum. Yoksa söylemek benim için kolay değil. Annemi kaybettikten sonra zor oldu.”

Newroz Hanım’ın sürmeli gözleri buğulandı.

“Senin annen var iki tane. Ben ve Hezal.”

Kesik sesi şefkat doluydu. Gülmemesi bir annenin gülüşü gibiydi. Hiçbiri annesinin gülüşü gibi olamasa bile, bu sıcaklık ve yakınlık Berçem için her şeye değerdi.

“Ojur yadê.”

Keyifle edilen kahvaltı, Berçem gelinin kendini anlatmasıyla geçmişti. Newroz Hanım hakkında bilgi toplamıştı bol bol. Kahvaltı sonrası ev temizlenmişti Berçem, dayısı Altan’ın aramasıyla odasına kapanmıştı. Bir saatlik sohbeti tutmuşlardı. Ferahlayan kalbiyle aşağıya indiğinde bu sefer Newroz Hanım’ın telefonla konuştuğunu gördü.

“Merak etme Hezal, iyi bak kendine. Özme kendini, ben güzel gelinine veriyorum.” Telefonu genç kızın eline ulaştırdı.

Çekingen tavırla telefonu almıştı. “Alu,” dertken sesi titriyordu.

“Kızım nasılsın?”

“İyiyim yadé, sen nasılsın?” Gözlerini karşısında duran yaşlı kadından kaçırmıştı. Fedirgindi soracağı sorular için

“Oğlumun acısını unutmaya çalışıyordun. Barzan nasıl sana karşı?”

Berçem sessizliğiyle cevap vermişti.

“Bak kızımı Barzanı çok sinirli bir adardır. Kendine dikkat et ve sakın kendini ona karşı ezdirme. İnan çok karşı gelmeye çalıştım seni götürmemesi için ama...”

“Elinizden bir şey gelmezdi, lütfen kendinizi bir de benim için özünayın Ben burada iyiyim.”

Ne diyebilirdi ki? Onun için telaşlanan kalbna, oğlumun yaptıklarını anlatamazdı. Ki anlatsa buradan Fizan’a türlü işkencelere maruz kalırdı.

“Merak etme, taziye bütin baban oraya gelecek ve onu kontrol edecektir.” Rabet Ağa gelecek miydi?

“Peki.”

“Söyle bakalım İstanbul’u beğendin mi, sevdiğin mi? Çok büyük değil mi?”

“Daha dışarı çıkmadım, Ama eminim çok güzeldir.”

“Barzan seni dışarı çıkartacak merak etme. Sabırlı olmayı bil kızım. Her sabrın sonu selâmettir. Battu unuma ”

“Hiç unutmadım!”

Yaşlı kadının tavsiyelerini biraz daha dinledi. Yaşuyan kadınların nasihatlerini kulak ardı etmek olmazdı. Telefon kapanmış, genay kız kendini koştuga bırakmıştı.

“Sabırlı ol Berçem, sabırlı ol.” diye teskin etti kendini. Başka türlü çıkış yoktu bu hayattan.

Akşam vakti çatınca, yemeğini yiyerek yukarı çıkmıştı. Yadé Newroz misafir haberi almıştı. O yüzden odadan çıkmasını

tembili etti. Genç kız dediğini yaparak kendine bir bardak meyve suyu doldurup odasında, her zaman yaptığı gibi resim çizmeye başlamıştı. Resim yeteneğini okulda keşfetmişti. Gln be gün geliştirmişti kendini. Fakat hiçbir zaman değerlendirememişti. Küçükken Alaz ile çizdiği resimleri saklardı. Ulââ Alaz'da olduğuna, onları sakladığına emindi.

Bundan beş yıl önce çizdiği bir resmi, Alaz gizlice resim yarışmasına göndermiş ve Berçem yarışmayı kazanmıştı. Ödül olarak genç kıza hem burs, hem de para gelmişti. Bursu kabul edememişti ama gelen parayla Alaz ile her gün gizli gizli abur cubur alıp yemişlerdi. Genç kız geri kalan parayla bir sürü çiçek almış ve ailesinin mezarını çiçeklerle donatmıştı.

Boş bir kâğıt alıp yeri bir resmin çizmeye başladı. Kurşun kulemi açılayıp beyazı kirletmeye odaklandı. Cüçlâ, sarımsız ve dik omuzları çizdi ilk önce. Bir aileyi taşıyacak kadar geniş ve sırlayacak kadar güçlü. Hiç kırılmayacak, bağları çözülmeyecek bacakları çizdi. Devasa bir beden çiziyordu elleri. Sanki bu devasılığa ihtiyacı varmış gibi. Arna asıl gerekeni çizemiyor, yerine koyamıyordu. Çizdiği kafaya uygun yüzü bulamıyordu. Çizeceği yakışıklı yüz, güzel göz ve çakıcı gülümsemeyi resmedememek kalemni kırıyordu.

Gıceye doğru kafasını kaldırdı çizimlerinden. Dışarıya zıfır karanlığa görülmüşü Tehlikeli ve camına vuran ayın huzmesi muazzam bir gecenin güzelliğini gözlerine vuruyordu. Gözü saate takıldı. On ikiyi geçiyordu. misafir gitmiş olmalıydı muhtemelen. Hangi misafir bu saate kadar kalırdı ki? Hejn süşanıştı da. Boşolan meyve suyu bardağını alıp, odasından çıktı. Bacakları felç geçirmişçesine tutakmıştı. Çıplak ayaklarıyla adımlarını artıkça uyşmuş ayakları çözüllüyordu.

Tirabzama tutunup soğuk granit taşları ındı yavaş yavaş. Karanlığa gömülmüş evin içinde yabancı olduğu sesler duyuyordu.

Ne olduğunu anlayamasa da seni basamaklara doğru emun adımlerleledi. Ta ki karşısında gördüğü taht ile elindeki bardağı düşürene kadar!

Kocası duvar ile arasında sıkıştığı kadınla zevkin doruklarını yaşarken, Berçem'in attığı çılgın mahayetinde işme ara vermişti. Ara vermemesini yeğlemişti Berçem gördüğü haşın bakışlardan sonra. Titreyen elleriyle urabzanlara sıkı sıkı inandı. Tırsak kedi misali arabama sıkışacak!

Tehlikeli göz bebekleri kızın üzerinde gezindi kabaca.

"Kim sana odadan çık dedi?"

Hurlayan genç adamın sert sesi Berçem'i taş gibi çakmıştı soğuk zemine. İşini yarım bırakmasına sebep olduğu için onu öldüreceğini düşündü.

Yufkuadı, "Mis-misaf .." Ama kesik sesi konuşma yetisini kaybetmişti.

"Bu kız kim Erku?"

Genç kadının ince ve merak dolu tırsık Berçem'in ona bakmasına neden olmuştu. Zümrüdi yeşil gözleri korku doluydu Humurdanataak nefesini burnundan verdi. Sert çehresi bir an olsun kızın yüzünden ayrılmıyordu.

"Başıma kalan bejdir emanet bu kız!"

Dilinden dökülen kelimeler tiksini doluydu.

"Teki, aşık olduğun kadının ben olduğumu biliyor mu? Ondan boşanıp ikimizin evleneceğini biliyor mu?"

Berçem duyduklarıyla sadece Barzan'a bakmıştı. Bunlar doğru muydu? Ve ilelebet kırık bırakacakları bilmeden zehrini sözleriyle, haşın gözleriyle akıttı.

"Şimdi öğrendi!"

Ve öğreneceği daha birçok şey vardı. . Hayatında hiç olmadığı bir adama dönüşmüştü. Hayatında hiç ezilmediği ve hor görül-

mediği kız kadar Kaderin cıfvesine, belhın yazısına bir kalemde o çızmıştı. Ancak yarının ne getireceği bilinmezdi. Dil savururdu öike anında her şeyi ve geri getiremezdi hiçbir şeyi. Yarın da olsa, yıllar sonra da olsa izahı soyut bir gerekçeydi. Kalp bir kere kırılır, gurur bir kere yıpranırdı.

•••

Bölüm 2

Acı Ejwaçekler Duygulan Bir Nilot Çete Kaser

Cehennemini ortasında acılardan milim milim oluşturulmuş. Adına *hayat* denilen acı süreci yaşamaya mecbur bırakılmış gibi yaşıyordu. Sevmediği bir adamla evliydi ancak boşanacağını ve adamın yiyiştığı kadınla evleneceğini öğrendiği fazla olmuştu Berçem için.

Tiksintiyle dolu, haşın bakışları arkasını dönüp merdivenleri kuşarak çıktı. Geriye kedi enkazından cam parçaları bırakmıştı ve temizlemek umurunda bile değildi. Ayakta uyurulmakta en çok zoruna giden. Yade Newroz'un bundan haberi vardı. Neden, ne için. suallerine cevabını kendisi veremeyecekti. Oysaki bir tek ona güvenmişti Berçem. Sırına yediği Jançerle yüzükoyun uzandı yatağa. Sabaha yaşıyor olursa sırtındaki yarayı annesi gördüğü kadına gösterecek ve cevaplarını alacaktı.

Uykusuz geçirdiği geceyi sabahı adlandıramadığı garip bir kızgınlıkla geçmişti. Üzerini hızlıca giymiş, kar beyazı oymalı tülberubini başına geçirmişti. Aşağıya inmek istemiyordu ancak öğrendiği gerekenler vardı.

Zümrüdi hançerlerinde titreşen kızgınlığıyla odadan çıkıp, merdivenleri indi aheste aheste. Kendisini bekleyen elim sürprizden habersizdi. Kahvaltı masasından gelen seslere kızgın gözlerini dikince gördüğü suret zeminin üstünde bir süre kalmasını sağlamıştı. O kadın, dün gece duvarla kocasını arasında sıkıştırılan, boşunacaklarını pervasızca söyleyen keskin bakışlı kadın. Newroz sultan ile kahvaltı ediyordu.

Metanetini koruyan Berçem gelin, derin bir nefes vererek merdivenleri indi. Giydiği topuklu terlik çıkardığı kışkırtıcı sesleriyle kufalara kendine çevrilmesine neden oluyordu.

"Gölmaydın kızımı, gel hadi!"

Newroz Hamra'nın otoriter sesi ve hakışları tereddütünü yıkıma yeterdi. Rahatsız edici bakışların çağrısında yaşlı annesinin yanına konuldu. Azra karşısındaki melekleri kıskandıracak güzellikte olan Emanet Berçem'i sözdü. Sevdiği adamı kızdan o kadar çok umursamaz bir şekilde bahsetmişti ki Azra onun çirkin olduğunu düşünmüştü. Görünen o ki umursamazlığı hak etmeyen bir güzellik vardı karşısında. Dikkot çekici olması ayrı bir ironiydi. Gözleri Barzan'ın gözleri gibi kendine hapsediyordu.

"Ben Azra, utanırım Erkut seni dün gece korkutmamıştır."

Geceyi hatırlatmak ister gibiydi, o henüz der gibiydi ses tınısının altındaki anlam. Berçem kaşlarını çatarak sordu, "Erkut?"

Müstelzi bakışları kızın üzerinde gezindi, "Ah sanırım bilmiyorsun," dedi. Kelimeleri dilinin ucunda bastırıyordu. "Barzan burada Erkut ismini kullanıyor. Herkes onu Erkut olarak bilir. İkinci adını bilen çok nadir insan var."

Zümrüdi hançerlerinde ilgisizlik titreşse de Berçem gelin içten içe burun kıvrınmıştı. Barzan olan adamın Erkut olması nasıl da yakışmıyordu. Üstüne geçirilmiş, bir kılaf gibiydi. Zorla giydirilmez yakışmayan bir kıyafet. Barzan daha çok yakıştıyordu.

“Hayır bilmiyordun.”

Azra'nın küçümseyici bakışları o an yüzünden rüzgâr gibi geçti, “Zaten beklemiyordum,” dese de ancak kız için üzöldüğü bir nokta vardı ki his yanda içini parçalıyordu.

“Bu arada başın sağ olsun. Eminim zor bir durumdur.”

Evlendiği gün, kocasını kaybeden ve bir ayın üzerinden geçmesiyle kayın biraderi bildiği adamla evlendirilen küçük kız zor zamanlar yaşamıştı. Lakin Azra sevgilisini kaptırmaya niyetli değildi. Çok yakında boşanacaklardı! Bunun sözünü sevdiği adamdan almıştı.

Berçem ise şaşkındı. Bu kadın nereden biliyordu? O serefsiz udanı anlatmış mıydı her şeyi? Azra onun Bakışlarını fark edince, “Korkma canım Erkul benden hiçbir şey saklamaz,” diye açıklamada bulundu. Berçem ifadesiz sesıyla sordu, “Fark ettim.”

“Biz Erkul’la dört yıldır sevgiliyiz. Aslında beni bu yıl ailesi ile tanıştıracaktı. Fakat kismet olmadı.”

“Unarım tanışsınız.”

Yadé Newroz otoriter bakışlarını genç kızın üzerinden çekmiyordu. Bu kadar algısız ve korumasız nasıl durabildiğine şaşmıştı. Berçem Hezereğlu olarak varlığını minicim inletmesi gerekti.

Azra suysından bir yudum alıp kıza döndü, “Bak canım acın taze ve Erkul’a sığındın. O da sana acıdı ve seni.” Berçem sözünü bitirmesine müsaade etmeden “Ben kimseye sığınacakım!” diye hırladı. “Ve acınacak durumda değilim.” Laflarını esirgeyebilir, suskunluğuyla bu kadını yerinde heder edebiliirdi. Ancak kadının küçümseyici bakışları buna müsaade etmemiş, dilini kontrol etmişti.

“Burada açacak birı varsa o da siz ve sevgilinizdir.” diyerek sözlerini bitirip, gerçekleri yüzüne vurmuştu.

Afallayan genç kadın ışıltılı sözlerle ötkelenmişti. Azalarna girdiği yemmezmiş gibi şimdi saygısızca konuşuyordu. "Kocası vurulan sensin!" diye dikine gitti.

"Sevdiğim adamla evli olan da benim!"

Yadé'nin, Azra'ya sözleri yüzünden vereceği sert tepki, gelin kızdan duyduklarıyla yok olmuştu. Bu az önceki sessiz, korkak ve cesaretsiz olan Berçem miydi? Yine de sessiz kalmadı. "Laf-lama dikkat et Azra!" Oğlunun sevdiği kadın olması hayramaya-cağı anlamına gelmiyordu. Bir hata varsa ortada yaşlı kadın bunu apaçık yüzüne vururdu.

Kazgın kadın karşısında hükümünü her daim konuşuran, bir nevi kaynanası sayılan kadının sinirini gürtlemişti Azra. "Siz ka-rışmayın Newroz Hanım," diye ikaz etti öfkeyle, cevabını verip susturacaklı köylü güzelini. "Merak etme, o adam en yakın za-manda seni boşayıp, dayının yanına postalayacak."

Newroz Hanım'ın kaşları gırtlakçe çatılmaya başlamıştı. Sarf ettiği sözlerin haddi olmadığını en iyi o bilmeliydi. Ancak Ber-çem gelini yine konuşmasına mahal vermemiş, üstüne bir de onu ezen kadına yardım eli uzatmıştı.

"Çok lırsma, o boşanma davasını gerekirse ben açacağım."

Uykusuz geçirdiği vakitlerin ardından verdiği karara ulaş-mıştı. Hiçbir şeyi takmayacak, açılan boşanma davasıyla bu ev-den de o zalim adamdan da kurtulacaktı. Ve sığınacağı tek limana demir atacaktı. Afran Sözeri kabul görürdü yanına yalnız yeğ-e-nini.

Kazgınlığı çoğalan kadın, merdivenlerden inen sevgilisini gürtlice vereceği cevabı rafa kaldırmıştı. İçinde ukde kalacak sözler Azra'yı delirtenecekti ancak sevgilisini yanına tartışmak istemiyordu.

"Cumaydın sevgilim "

Berçem'in gözü önünde, kocasını dudaklarından öpmüştü. Geniş kız bu manzaraya daha fazla dayanamayacaktı. Kalkmak için hareket ettiğinde yaşlı kadının hınç dolu sözleriyle yerine mih gibi çakılmıştı.

"Otur kahvaltını et!"

Barzan annesinin sesindeki kızgınlığı ve gözlerindeki ölkeyi almaya yanında oturan emanete baktı. O mu sinirlenmişti annesini? Ehemmiyetle dile getirdiği uyarısı bu sabah çiğnenmiş, tiksindiği kız utanmadan kahvaltı masasında yerini almıştı. Bu ne yüzsüzlüktü!

Azra'nın yanında sesini çıkartmadı. Daha sonra zaten onunla konuşacaktı. Sandalyesine kurulup, kahvaltısına koyuldu.

"Sabah geleceğini söylememiştin." diyetek sevgilisine bakarken gözleri aşk doluydu.

"Seçil arkadaşlarına gitti. Tek başıma kahvaltı etmek istemediğimden, seni davet edecektim ama ulaşamadım. O yüzden bu raya geldim," dedikten sonra şuh bir bakış attı.

Barzan, anladım derecesine kafasını salladı. Emanet kızını varlığını görünmezden gelmek istese de elinde olmuyor ve onun bir an önce gözünü önünden def olmasını istiyordu.

Bu isteği Berçem gelin için de geçerliydi. Tiksinen midesi ve paçavra gibi atılan gururu bu masadan kaçıp gitme isteği uyandı-
rıyordu. Bu sebepten hızlıca kahvaltısını etti.

"Kahvaltıdan sonra dışarıya çıkalım mı hayatım?"

"Nereye gidelim?"

"Bizimkilerle buluşunuz. Orhan ve Ömür çiftlikteydi."

"Çiftliğe mi gideceğiz?"

"Evet sevgilim," dedikten sonra devam etti. "Yarın iş olmasaydı akşam orada kalırdık."

Sevgilisi ile baş başa ve uzun bir gece, bu Barzan için çok iyi olacaktı. İhtiyacı vardı yalnız kalmalarına. Hâlâ kızgın olan yaşlı kadına kısa bir bakış attı. "Yudê bana küçük bir çanta hazırla."

Azra büyük bir sevinçle ayağa kalkıp sevgilisine sarıldı.

"Akşam kalacak mıyız?"

"Evet, hayatım yarın işe biraz geç gelebiliriz."

"Erkut sevgilim sen harikası." derken dudaklarına bir öpücük kondurup geri çekildi.

"Bizinkileri arayıp haber veriyorum."

Genç kadın arkadaşlarını aramak için salondan çıktı. Sevgilisinin kıkıvrak süzülüşünü yok olana kadar açlıkla izlemişti Barzan. Yalnız kaldıklarına göre, uyarısını belasına yapabiliirdi.

Ancak gözlerini genç kıza çevirir çevirmez buğulu bir çit boncukla karşılaşması bir olmuştu. Ağlatmamak için dolgun dudaklarını ısıtıyordu. Bir kalp anca bu kadar sağlam kurulabiliirdi. Bir müddet bakışın çiftin bu hali Berçem'in bakışlarını çekmesiyle son bulmuştu. Belki de o bakışların arkasında çok anlamlar vardı. Ama ikisi de göremiyordu.

Newroz Hanım kızını çektikleriyle kahroldu. Oğluna olan kızgınlığı katlandı ve içinde onu artık tanıyamadığı hissi büyüdü. Pişmanlık sardığında yakasını bir gün, çok geç olacaktı ve Barzan Hezeroğlu acısıyla karıştılaşacak vicedan azabından elem içinde kıvrınacaktı.

Berçem'in sofradan kalkma vakti yatmıştı. Usulca yerinden doğruldu. "Afiyet olsun."

"Yüzsüzlüğün, benim yüzümü kızartıyor. Hâlâ utanmadan bu sofraya oturacak kadar karaktersiz olduğun aşıkâr."

Genç adamın sert çehresine bir de dilinden dökülen acı sözleri eklense hejalı emanete düşen yandırmak oluyordu. Can acısından zevk alan sadistin edasına karşın kızın donuk bakışları eşliğinde açıklanması eklenmişti.

"E-ben kalkacaktım ama Yâde Newroz izin..."

"Bahanelere sığınma," diye tısladı seğiren çenesi kaskırırken, "Kimse seni oturtmamış, yuzsüzlüğünden kalkmak bilmiyorsun."

Zehri zıkkını olan kahvaltısına soğuk bir su içmesi niyetine buz gibi gözleriyle kütlelerine genç kızın boğazına dızmıştı. Açı kör bıçaklarıyla Barzan'ı delik delik ederken Berçem'i teğet geçmeyecekti. Dilini zapt edemedi. Tehlikeli orman yeşillikleri zifiri karanlığına genç kıza iliyirmekten geri durmadı. "Ve hââ burada yüzüne bakacak kadar rahatsız," derken küçümseyici bakışları zavalhya bakar gibiydi. "Sen tam bir baş hefasısın."

Sabrı burnundan taşan kadın masaya elini hızla indirmişti. "Ben daha senden neler işiteceğim Barzan?" Gözlerinden gazap akıyordu, "Bir daha, bir daha bunu dersen giderim ve sana hakkını helal etmem!"

Berçem gelinin bakışlarından geçen duygular belirsizdi. Ne Barzan gürebiliyordu, ne Yâde Newroz anlayabiliyordu. Ama mutfağın kapısından süzülüp süzülüp gelen Azra'nın yüzünde mutluluk vardı. Alevli tanışma son bulmuş, Berçem daha fazla kimsesi görünmek için yukarı çıkmıştı.

Barzan Ağa giden kızın arkasından sadece baktı. Elinde değildi yaptıkları. Ona kötü davranmak istiyordu. Cam yanıdığı için, cam yansın istiyordu. Ağabeyinin acısı hâlâ yüreğindeyken, sevdiği kadını da kaybedecekti. Azra'yı delicesine severken, onunla evlenmeyi düşünürken; hiç tammadığı, sevmediği bir kızla evlenmiş ve bu kız hiç kimse değil, ağabeyinin karısıydı.

Olayları Azra'ya ilk anlattığı zaman, sevdiği kadın tarafından bir hafta boyunca acıya maruz bırakılmıştı. Telefonun diğer ucunda "Ayrıldık bitti," demesi sabahın erken saatinde genç kızın kolundan tutup İstanbul'a gitmesine sebep olmuştu. Sevgilisi-

nin peşinde sürüklenip kendini affettirmeye çalışması uzunca vaktini almıştı. Azra zorluyordu adama.

Berçem'den hoşlanacağını söylemişti. Evet, adetlerinde hoşunu söz konusu değildi. Ancak Barzan Ağa sevdiği kadın için hoşacaktı bu gelenegi. Sadece şimdilik toparlanmak için bekliyordu. Berçem ile toparlanmaları gerekti. Yanağına bırakılan öpücükle genç adam derin düşüncelerinden sıyrıldı. Kulağına dolan sesin sahibine baktı.

"Konuştum sevgilim, bizi bekliyorlar."

"Yarım saate çıkarız Azra."

"Olur, ben yukarıya çıkıp küçük bir havul hazırlarım sana."

"İyi olur."

Azra'nın gidişiyle Newroz Hanın oğluna döndü. "Bir daha Berçem'in yanında sevgilini öpme ve sarılma." diyerek uyardı oğlunu kızgınlıkla. Onca hakaretini sırahıyor üstüne gözü önünde aldatıyordu. Bunda Berçem'in de payı vardı illaki. Kabul etmediğini bir kere dile getirirse, Barzan gözü önünde yapmayacaktı. Ancak ne oğlu, ne de kızı sandığı kadar akıllı değildi.

"Neden Newroz Hanın? Yuksa güzeller güzeli karını kaskanıyor mu ya da aldatıldığını mı düşünüyor?"

Bu kendini bilmezlik epey sıkıyordu Newroz'un canını. Buz kristallerini andıran kızgın gözleri oğlunun üzerinde gezindi.

"Kızı yemeğe oturtmuyorsun. Bir de çok ağır sözler sarf ediyorsun. Yemiyor gibi bir de gözü önünde aldatıyorsun. O bir kadın, onun bir gururu var."

Alayvari gülüşü yüzüne yayıldı adamın.

"İkimiz de birbirimizden nefret ediyoruz. İnan yaptıklarım onun hoşuna bile gidiyordur."

"Sen körsün Barzan. Bur gün çok pışman olacaksın." dediğinde huna adı gih emindi. Oğlu sürmücek, derbeder olacağı yaptıklarından.

"Benim tek pişmanlığım bu kızla evlenmek!" Kararlı duruşu sarsılmazdı. Bilmediği bir kızla evliliği, pişmanlık olarak görüyordu, lakin bunun sonrasını vardı. Sonrasını düşünmeden hareket etmenin ceremesini layıkıyla çekecekti.

Yaşlı kadın güldü. "Ben seni uyardım oğlum. Ayrıca bir daha onu bu masaya oturtmazsan Allah şahidimdir giderim," diye apaçık tehdit etti oğlunu.

Barzan, Newroz Hanım'ı çok severdi. Kendi annesinden ziyade, bu kadının elinde büyülmüştü. Nereye giderse gitsin peşinden hep gelmişti. Ne sesini çıkartıyor, ne de şikâyet ediyordu. Ve eğer giderse Barzan çökerdi, annesini kaybederse düşerdi. Ve bunun sebebi Berçem olmaya görsün, öldürmesine bahane çıkarıldı şüphesiz.

"Peki, yadê dediğin gibi olsun," dedikten sonra ayağa kalkarak yaşlı kadının şakağına bir öpücük kondürmüştü. "Beni sakın bırakma."

Yaşlı kadın omzundaki eli alıp öptü. Bir annenin, oğlunun elini öptüğü gibi... "Gitmeyeceğim," dedi sadece.

Azra'nın gelmesiyle heraber çift evden ayrılmıştı. Kahvaltı masası kaldırılmıştı. Yaşlı kadın Berçem'in yanına gitmek istiyordu. Fakat ağladığını görürse, nefes almadan Raber Ağa'yı arardı. Dötün olanları anlatacaktı tereddüsusüz.

Barzan'ın ailesi Azra'nın ciddiliğinden bihaberdi. Evet, oğullarının sadece gönül eğlendirdiği bir kadın zannediyorlardı. Lakin Barzan ve Azra birbirlerine delicesine âşıklardı. Evliliğe adım atmaya, birbirlerini bırakmamaya ant içmişlerdi. Lakin kül duman olmuştu sözleri. Toz yığını gibi düşmüştü ellerine. Newroz Hanım. Hezeroglu ailesine bu yalın aşkı anlatmamıştı elhette. Anlatmayacaktı, lakin eğer Berçem için yapmazsa.

Cıwan evlendiği gibi, Barzan sevdiği kadını alıp ailesiyle tanıştırmayı planlamıştı. Kader bu ya ahıfatına evliliği yazma-

mişti. Barzan'ın alana Berçem gelini yazmış, kaderine mahkûm etmişti. Gelecek ise mutummaydı. Çaresiz gelin, ağabeyinden emanetiydi helki. Onu seven âyak olan Ciwan'dı ama gerçek göz ardı edilemezdi ki: Berçem ve Barzan birbirlerine çok yakışıyordu ve bunun farkında değillerdi.

Günün geri kalanında yaşlı kadın Berçem'i uşağıya indirmiş, onunla el işi yapmaya koyulmuştu. Bilmediğini sandığı gelin kaz. birkaç yanlışın dalga geçerek göstermişti. Bu denli çalışmak ikiliyi çok eğlendirmişti. Geceye doğru yataklarına girdiklerinde yüz ifadeleri güzel tebessümlerle doluydu. Sifirmemesi duşandıydı. Sessizce ümin dendi, yarın daha güzel bir başlangıç için.

Berçem sabah uyanıp katıvalularını ettikten sonra, salonda oturmuş televizyon izliyordu. Newroz Hanım bugün dışarıya çıkacaklarını söylemişti. Dışarı havası iyi gelecek, gökyüzünü görmek az da olsa için rahatlatıcaktı. Çalan telefonla gösterimini televizyondan ayırdı. Gördüğü isimle nezdeyse çığlık atacaktı. Arayan sevgili görünce Alaz'dı...

"Alaz "

"Berçem'im, nasılsın canım?"

"İyiyim sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim. Oraya gittin unuttun beni, aşk olsun."

Ses tonunda kırıntılık vardı

"Telefonum yok biliyorsun. Utanıyorum Newroz ammeden sürekli istemeye." Mahcubiyetle cevaplıyordu. O an karar verdi. Dayısı tektar aradığında utansa bile ondan bir telefon isteyecek ve buna son verecekti. Dayısının yolladığı paraları çantasında duruyordu. Gelecek sefere para değil, onun yerine telefon göndermesini isteyecekti.

"Ağabeyim sana telefon almadı mı?"

Anlamsızca kaç çattı. "Hayır, almış mı gerekiyordu?"

"Tabii ki de. Hem kocan ı senin. Konuşacak mesajlaşacaksınız, bazen mesajlarda cilveleşecek..."

"Alaz!" Utançla inledi. Barzan ile çiftte kumrular modundan uzak, birbiriyle dalaşan kediyle köpek gihilerdi. Yapacakları ancak birbirlerine bağınmak, nefret ederek bakınmak olurdu. Öbür türlü sü yasaktı.

"Ne var yengecim? Karı kocamız artık bunlar normal."

"Alaz bak biz Barzan ile senin bildiğin gibi karı ko..."

Duyduğu kapı sesiyle sözlerini yarıda kesti. Kimin geldiğine baktısına gerek yoktu, anahtarla hu eve Yade Newroz dışında Barzan Ağa gelirdi.

"Alaz, ağabeyim geldi."

"Ha bana diyorsun ki kapat kocamla ilgileneneğimi."

"Hayır canım Ala..." Kulağına dolan bip bip sesleri ile telefonu suatına kapatıldığını anlamış, oflayarak bir kenara fırlatmıştı. Magazin haberi sırucusu misali, evi kendine kilitleyerek cunh yayın yapmıştı kesin. Şok şok şok Barzan ağabeyini ve Berçem yengem evli...

"Oğlum hoş geldin."

Genç kız düşüncelelerindeki magazin haberlerini erteledi başka zamana yayınlamayı. Koltuğa gömülmek, bir yastık niyetine onaya ilişmek istedi. Simdi nasıl buradan çıkıp gidecekti? Barzan'ı görmek istemiyordu. Hem o geldi diye de görmek istemiyordu aslında.

"Bana hemen nane limon kaynat, üşüttürü galiba."

Kıskık ve bağak sesindey anlaşılan, burnunun tkaaldığıydı. Bavulunu bir kenara bırakıp kendini koltuğa uzattı. Karşısındaki Berçem'i görmemişti bile. Genç kız kalkıp gideceği sırada bağuk sesiyle emir vermekten çekinmeyen hasta adam direktifini verdi.

"Bana yukarıdan bir yastık ve yorgan getir!"

Berçem sabır çekti sessizce. Yukarıdan bir yorgan ve yastık alarak yanına dönmüştü. Barzan, uzantıklarını alamayacak kadar yorgun görünüyordu. Bu adam çiftlikte ne yapmıştı da kendini bu kadar kötü üşütmüştü? Yorgan üzerine örttü. Genye yastığı kafasının altına koymak kalmıştı. Verdiği derin nefesinin eşliğinde, boynundan tutarak kendine doğru çekmiş, yastığı kafasının altına yerleştirmişti.

Evlendikleri günden beri ilk defa birbirlerine dokunmuşlardı. Daha doğrusu Berçem genç adama dokunmuştu. Barzan'ın ilk dokunuşu Ciwan ile evlendikleri gece, çatışma sırasında kalırcama korumasında olmuştu. O zaman yengesi olan kadın, bugün karısı olmuştu. ne ironi. Sonucunda Ciwan ölmüş. Barzan da kolundan yaralanmıştı. Genç kız ise beyaz gelinlikle kanlar içinde kalmıştı. Düşüncelerini bir kenara bırakıp mutfığa geçti.

Newroz Hanım hazır olan nane limon suyunu genç kızın eline verdi. "Sen git bunu ona içir. Ben de bir çorba yapayım. Bayağı kötü üşütmüş."

Berçem elindeki sıcak kupaya baktı.

"Be-ben içiremem."

"Hadi kızım!" diyerek pohpohladı yaşlı kadın salona doğru Berçem'i. Kocasına içirecek, onu iyileştirecekti ne vardı bunda? Berçem elindeki bardakla içeriye girerken, kendini teskin ediyordu. *"Hadi kızım zaten uyuyor, gözlerini bile zor açıyor. Seni görmez, hatırlamaz bile."*

Seslice yutkundü. Kendini teskin edişinin ardından, aldığı güç ile genç adamın önüne diz çökmüş, tereddütle seslenmişti.

"Bü..Bü..Barzan!"

Sesi kısık çıkmıştı. Kendisi hile sesini zor işitmişti.

"Hu..."

"Kalk, nane limon iç."

Kalkıp içmeyi bir kenara bırak, gözünü açmaya dahi hali yoktu. Sadece uzatıp uyumak istiyordu. Berçem kalkamayacağıni anlayınca koltukta boş kalan kısma kalçalarını dayadı. İşini ehemmiyetle yapacaktı. eğer bu adama karşı duyduğu kırgın nefret yüzünden ve dokunmanın verdiği farklı hissten ötürü elleri titremeseydi.

Metanesini korudu belalı emanet. Boyundan tekrar tutarak dikkatlice kaldırmış ve kaynattığı nane limon çayından bir yudum almasını sağlamıştı.

"Doktor çağıralım mı?" diye sordu undişeli sesiyle. Genç adam ateşler içinde yanıyor ve doktor çağırılmaları gerekiyordu. Ayağa kalkacakken Barzan kolundan tutmuştu.

"Gerek yok biraz dinlenirsem geçer," deyince yerine oturmuştu tekrar. Çayı bitirene kadar içmişti. Üzerine yorgan düzgünce örtmüştü, karşısına geçip oturmuştu. Gitmek istiyordu ama Yadé Newroz nutuktaydı ve bir şeye ihtiyacı olursa çağıramazdı.

Oturduğu yerde koçası olan adamı seyre daldı. Bıçıklı burununu üçü biraz kızarmıştı. Burun tıkanmış olmalıydı ki ağzını hafifçe açmış öyle nefes alıp veriyordu. Gür saçları dağılmıştı. İnce mi giyinmişti acaba? Nereden hilebilirdi ki?

Annesi seslenince mutfaka döndü. Elinde bir tepsi, içinde de çorba ve ekmek vardı.

"Hadî kızım bunu da içir, eğer iyi olmazsa doktor çağırız."

Yadé Newroz'a karşı çıkma lüksüyle olmayacağını anlamıştı artık. Karşı koyma girişiminde bulunmayarak, tepsiyi aldığı gibi salona geçmişti. Koltuktaki yerini almıştı yeniden. Omzundan tutarak doğrulttuğu adamı, arkasındaki yastığa yaslamıştı. Tepsiyi kucagina oturttu. Kâseden bir kaşak alıp soğuması için dudagina doğru götürüp üfledi. Sıcak sıcak yediremezdi. Hasta adam üç kaşıktan sonra daha fazlasını içememişti.

"Rahat bırak beni uyumak istiyorum."

Genç kız dediklerini yaptı ve mutfağa gitti.

"Yedi mi?"

"Pek değil."

"Ben alışverişe çıkacağım kızım, evde hiçbir şey yok. Sen Barzan'a bakarsın. Bir şey olursa beni hemen arıyorsun. Telefon numaramı burada yazılı," diyerek ev telefonunda kendi numarasını genç kıza gösterdi. Daha sonra genç adamın yanına gitti. Saçlarını okuyadı "Ne yapkın oğlum kendine!"

Genç adam cevap veremezdi, zira uynyordu.

Arkasında duran gelin hanıma seslendi.

"Ben çıkıyorum. Elimden geldiğince erken gelirim."

"Bir şey olursa sevgilisini arayayım mı?"

Yaşlı kadın ona ters bir bakış attı. "Kursu varken, sevgilisine mi düşmüş bakmak? Sakın öyle bir hata yapma!"

"B-bee," Komeşanmamıştı.

"Dikkat et kızım ona," diyen yaşlı kadın gereken uyarıyı yapmıştı.

Genç kız tek kalmanın verdiği sorumlulukla eski yerine geçti. Televizyonu açıp kısık seste kanallarda gezinmeye başladı. Arada genç adama bakıyor ve onu kontrol ediyordu. Geçen bir saat içerisinde Barzan daha da kötü olmuştu. Newroz anne hâlâ gelmemişti. Berçem'i onu aramasına rağmen telefonunu açmamıştı ve Barzan'ın ateşi yükseliyordu. Aklına gelen fikirle hemen telefona sarılmış, dayısını aramıştı. Aptul kız bunu nasıl unuturdu. Dayısı zaten doktordu.

Telefondan ses gelir gelmez solugunu almağan lafâ görmüştü. "Dayı Barzan hasta ateşi var ve ateşi bayağı yükseldi."

"Sakın ol Berçem doktor çağırınız mı?"

"Hayır, dayı ben tekim evde ve kimi arayacağımı bilemiyorum."

“Tamam, güzelim önce sakin ol.”

Sakin, huzurlu sesinin verdiği tınıya uydu. “Tamam,” demeye kalmadan “Afran Dayı hızlı ol.” diye konuştu. Sakin olmaya çalışıyordu değil mi? Çok sakinli.

“Üzerinde ne var.”

Genç kız karşısındaki adamı inceledi.

“Kalın bir kazak ve battaniye var.”

“Bak güzelim battaniyeyi kaldır ve üzerindeki kazığı çıkar.”

“Tamam, bekle,” dedikten sonra solukunu kocasının yanın-
da aldı. Hızlı hareketlerinde ölçsüz bir endişe vardı. Koy içinde
yanıyordu kocası. Telsiz telefonu hoparlöre verip, koltuğun ken-
narına bıraktı.

Üzerini örten polar battaniyeyi kaldırdı. Asıl mesele kazığı
çıkartmaktı ve Berçen nasıl yapacağını bilmiyordu. “Lâ havel
ve lâ kıyvete,” dilinde döndü sessizce. Uundan tuttuğu kuzuğa
odaklandı. Başından çekip çıkarana kadar bir türlü takla at-
mıştı. Nefes nefese kalan kıızı yoran hasta adam değil, yarı çıplak
vileduydü. Aruç içleri yanıyor, yanaklarına al al dalgalar halin-
de yayılıyordu. Derin bir nefes alıp dayısına döndü.

“Ta-ta-tatmam dayı.” Karşısındaki çıplak adama bakmamaya
çalışıyordu.

“Şimdi birkaç bez ve tük su al.”

Dayısının söylediklerini yapmak için hızlı adımlarla mutfak-
ta koştu. Küçük bir kaba su doldurmuş, bir damla sirke atmıştı.
Bunu Hezal anneden öğrenmişti. Yukarıdan aldığı bezlerle bera-
ber kaba alıp salona döndü.

“Tamam dayı.”

“Şimdi altına, koltuk altına, ayaklarına ve kollarına bezi is-
latarak koy. İzin veremeyebilir, dikkat et kendine.”

Berçem ayağındaki çorabı çıkarttı. Bezi ıslattı ve ellerinde çevirerek suyunu kabaca sıktı. Barzan'ın altına koydu önce. Soğukluğu alan genç adam ırkılmış, alınından çekmeye çalışmıştı.

"Dur Barzan, ateşin yükseliyor." diye kocasını payladı. Dayısının ıslanmasını istediği her noktaya suyu sıkılmış bezleri koymuştu. Barzan hüysuzlanmaya başlamıştı. "Çocuk gibi.." diye fışıldadı telefona. Anlamaya çalışıyordu, keza ateşi yükselen her insan soğuk su ile cın çarpmışa dönerdi.

Dayısının güldüğünü dayınmıştı. Yarım saat boyunca bu şekilde talimatlarına uyarak geçtmişlerdi.

"Nasıl oldu?"

"Ateşi biraz düştü dayı. kendine geldi gibi," diyerek dayısına gözlemlerini ilettili.

"Tamam, bak şimdi onu banyoya götür ve ılık bir duş aldır. Ardından ağrı kesici için sabaha kadar hiçbir şeyi kalmaz."

Genç kızın elindeki kap az kalsın düşünüyordu. O mu Barzan'ı yıkayacaktı?

Koltukta uzanan adama baktı şaşkınlık içinde.

"Ben-ben mi dayı nas-nasıl yapacağım?" Kekelenic evresine girmesine ramak kalmıştı.

"İmm şimdi güzelim nasıl anlatayım. O..o senin kocan sen nasıl yapacağı."

Kulaklarını sağır, gözlerini kör etmek istedi. Var mıydı bunu yapmak isteyen? Berçem seve seve kabul edebilirdi.

"Tamam dayı." Dana fazla dinleyemezdi.

"Bir sorun olursa beni tekrar ara olur mu?"

"Teşekkür ederim dayı." diyerek kızarmış bir suratla telefonunu kapatmıştı. Sonra da "Barzan iyi misin?" diye kıpırdayan adama sormuştu.

"Ken-di-mi hiç bu ka-dar berbat hissetme-niştin."

"Şeyyy, sana bir duş aldırmalıyız. Bana yardımcı ol."

Yalvarıyordu adeta ağlamaklı sesiyle. Hiç bilmediği bir adamı yıkamak, ne denli kolay olabilirdi? Güçbetâ kaldırdığı adamı merdivenlere yöneltti. O kadar ağırdı ki genç kız nefessiz kalacağına zannetmişti.

"Barzan?"

"Hm."

"Çok ağırsın."

Kendini bir arabanın altında ezilmiş, kedi yavrusu gibi fısıldıyordu. Atma sızlanması boşaydı. Barzan ne dediğini anlamıyor, sadece uyumak istiyordu. Başındaki ağrı kaçıranamaz derecede idi. Kulaklarında içeri giren en ufak sinek vızıltısı, gözlerini ağrıtan cılız bir ışık bile beyindeki merkezleri uyandırıyor. maruz kaldığı her ses ve görüntü canını yakıyordu. Bedeni üzerinden bir geçmiş kadar ağırlı ve yorgundu. Dizleri havası çekilmiş tekerlek gibi, kolları vidaları sökülmüş ayna gibi sağa sola döktüyordu. Berçem olmasa yere yığılıp kalacaktı.

Kocasını yatağa oturmuş, uzanmasını engellemek adına omuzlarından sıkıca tutmuştu Berçem. "Hiç yardımcı olmuyorsun Barzan," diye sitemi etti narin sesi nefes nefese. Bir yolu olmalıydı. Bu eller bu adamı soyup, yıkamayacaktı. Aklına konan kuşun kanadından düşen fikir, genç kızın hoşuna gitmese de başka çaresinin olmadığını ölmüştü.

Kocasının cebinden alelacele telefonu çıkartarak, sevgilisi Azra'yı aramaya davranmıştı ki şifreyi karşı karşıya kaldı. Yataкта oturan adamdan çıt çıkması da Berçem seslenmişti.

"Barzan bana şifreni söyle," dese de genç adamdan ses yoktu. "Barzan bak sana doğ aldınaklıyız. Şifreni söyle." Yine ses yoktu. Berçem dudaklarını ağına bastırdı. Dudakları hissettiği sıcaklıkla sızlamıştı. *Allah ım bana yardım et yalvarırım.*

Ağlamaklı sesine nazaran gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıyordu. Kapana kısılan fare gibi çırpınıyordu içinde. İnce, uzun

parmakları kocasının kemerine tetedütle gidiyordu. Bu anı gören biri, yanlış anlayabilirdi. Zira kemeri gözen elleri bu yanlışlıklara mahal veriyordu.

Hayatın acımasızlığına bir kez daha kahretmişti. Kartı olarak görmeyen, kötülükte sınır tanımayan, hoşlanmakta ısrar eden olan sözde kocasına yardım ediyordu ve yaptığı yardımı onu soymaktı. Cennete tek boxerını bırakıp, banyoya kadar yine ecbelleşerek götürmüştü. Suyu ılık seviyeye ayarladı. Barzan'ın kolundan tutarak duşun ahizesinden akan suyun altına sürüklenmişti. Sıradan yanan teni, su ile buluşunca Barzan'ın çarpınışa dönmüş, bütün cisimlerini küçük banyoda üzerine musallat eden, tehlikeli yeşil gözleriyle, biçare kızı duvara çarpmıştı.

Duvara zank gibi yapışmanın verdiği acı o an tarif edilemezdi Berçem gelin için. Acıyla imtililerini kopunırken, elindeki abize yere düşmüş, bu acının üzerine romantik bir an ekleyerek onları ıslatmaya başlamıştı ve su şimdiki soğukta!

"Se-san ne yapıyorsun Barzan?" Kollarına asıldığı adama korku içinde sormuştu. Ilık suyun bu derece etkili olacağını düşünmemişti. Onu ıslatan suyun verdiği his, biraz olsun sakinleştirmeye çalışıyordu. Fakat karşısında yeşil gözlü bir canavar vardı ve bu Berçem'i lal etmeye yetiyordu. Öyle bakışları vardı ki sanki suda boğacakmış gibi, boğup öldürecekmiş gibiydi.

Sahi öldürecek miydi? Hem de kimse evde yokken Barzan çıplak ve Berçem ıslakken. Kurtarıcısı kendisiyken ve kendisi de bu kadar savunmasız ve güçsüz iken İlah gibi gücünü ilan eden adama, savunmasızlığıyla karşılık veren kadını yalnız kaldıkları banyoda kimse kurtaramazdı. Kelime-i Şehadet getirdi sükunetle. Bir huzuru kapıldığını biliyordu içi. Bir sakinliğe kapılan saret hâriç...

Bölüm 3

*Acımasızlık Fransızdan Akın Üzün Çebeder
Kulaylıya Kurar Verir*

Barzun'ın zifriye boğulmuş başın gözleti ne olduğunu çözmeye çalışıyor gibi etrafı kolaçan ediyordu. Bir çift yeşil gözün çekingen bakışlarına maruz kurnışı. Bu banyoda ikisünün ne işi vardı?

Berçem ise bir an niyet beklemeyken, yapmak istediği bir yardım iken, gördüğü nuancele can acısından daha fazlasıydı. Acımasızlıkta sınır tanımayan adamın kolları arasında duvara yapışmıştı.

Barzun ne yaptığının farkına, genç kızın titreyen parlak yeşil taşlarından anlayabilmişti. "Be-ni öl-dürmek mi istiyorsun?" diye sordu. İnip kalkan göğsü, genç kıza hükmediyordu.

Berçem kafasını hayır anlamında şiddetlice sallayınca, Barzun çenesinden tutup, kafasını geriye iterek bir kez daha çivi çakar gibi duvara monte etmişti. "Çıkar beni buradan."

Altında ezme peynire dönen kız, bıraksa çıkaracaktı. Çenesi yamulmadan evvel kurtulmalıydı koca ellerinden 'Zalim adam, evrumu yakmaya koyuyorsun!' diye düşündü. Ah bu yüzüne söylemek isteyip, içinde biriktirdiği her cümlelerin, canına verdiği ağırlık yok mu? Topyekûn Barzan'a fırlatmak istiyordu.

Kollarının esareti altında, sık kirpikleri arasından genç adamı süzdü uzun süre. "İyi misin?" diye sorarken, anlamsız gelmişti bu soru. İyi olsaydı, ona böyle davranmazdı. Göz kapakları henüz direncini kazanmamış vücudunun ağırlığını üzerinde taşıyormuşçasına ağır ağır kapamıyordu. Soğuk duşu almadan önce ayakta duracak hali yoktu. Şimdi ise genç kıza bırakıp, seramik duvara kollarını yaslayacak kadar güç kazanmıştı. Çenesi karısı Berçem'in omzuna değiyor, yeni çıkmış kirli sakalları elbiseye sırtılmıyordu. "Evet, biraz kendime gelebildim," diyebilirdi ağır ağır.

Bir dakika daha ayakta kalırsa kocası zatürreye kadar yol alacaktı şüphesiz. Bin bir takayla adamı küvetten çıkarıp, banyonun kapısına kadar getirirdi.

"Sen burada bekle, havlu ve iç çamaşırımı geliştireceğim."

Barzan kafasını sallarken kapıya yaslanmış, ayakta güçbelâ dırıyordu. Hiç bu kadar kötü olduğunu hatırlamıyordu. Vücudu ayakta durduğu her saniye daha düşman kesiliyordu. Bir an önce uzanıp uyutmak, tüm ağırlarından arınmak istiyordu.

Banyoya geri dönen genç kızın asıl işkençesi şimdi başlamıştı. Islak vücudunu havlu ile kurulamasa baş edebileceği kadardı. Ancak üzerindeki boxer ne olursa olsun kendisi çıkaramazdı. "Şey Barzan.. " deyip yutkundu seslice. "Kendin giyebilir misir?" Yüzüne bakmadan iç çamaşırını uzatmıştı kocasına. Vücudunun sakıncalı yerlerinden ıtnayla kaçırıyordu gözlerini.

Kabullenışı ağzından çıkan tek hamurtusuydu. Berçem eline bırakıp arkasını döndü. "Ben buradayım çıkmayacağım."

Otur du düşer ya da ani bir hareketle dengesini kaybederse müdahale edebilme şansı yüksekti. Ağasının giyinmesini bekledi. Bu haliyle ne kadar hızlı olacaksa?

Geçen beş dakikanın sonunda bükün, nefes nefese kalmış sesi duydu. "Tamamdır..." Harap olmuştu kendi başına giyinmekten. Berçem suluk almadan kocasını omuzlamıştı yine. Yutağını yatırdığı adamı giydirmeden yorganı beline kadar çekti.

"Ben üzerimi değiştirip geliyorum. Hemen dönerim." diye sessizce konuştu.

Barzan'dan ses çıkmayınca odasına dönmüş, ıslak kıyafetler yerine kuru, sıcak tutan kıyafetleri hır çırpıda üzerine geçirmişti. Islanan saçlarını kurutup dağınık bir şekilde bağladı. Kocasının yanına gitmeden evvel aşağıya indi. Yeniden ısıttığı çorbayı ve ağrı kesiciyi tepsiye koyarak odasına döndü.

Barzan yataкта, açık ağızdan aldığı nefesleri lutlayarak veriyor, bu görüntüde uyuyor gibi görünüyordu. Tepsiyi komodinin üzerine bıraktı ve yatağın kenarına oturdu.

"Barzan," dedi ama ince sesi uykuya dalmış adamı uyandırmaya yetecekmiş gibi gözükmiyordu. Mecburi istikamet ten teması! Omuzlarına titreyen ince elleriyle dokundu.

"Barzan."

"Hmm..." diyen sesi uyanık olduğunun tek belirtisiydi.

"Hadi kalk. Çorbayı iç, ağrı kesiciyi de al, hiçbir şeyin kalmaz."

"Canım istemiyor."

"Ama içmek zorundasın!"

Direnışı az sonra duyacağı ismi beraberinde getirmişti. Hasta halji bile sert çehresini yıkamıyordu. Olmayan bir kadına çıkıştı kırıltılı sesiyle, "İstemiyorum Azra!"

Berçem duyduğu isimden emin olamasa da çorba dolu kaşıkla oturduğu yerde kalakalmıştı. Sert duruşu, donuk bakışları.

Yunan heykellerini anımsatsa da esasında dokunmanız tuzla buz olacak kadar pıçalamıştı.

Sen gel kabrımı çek, ateşi düşsün diye soyup banyosunu yaptır ama hiç olmayan. olmaması gereken Azra zannedil.

Duduklarını ısırdı hıncından. Elindeki kaşığı Barzan'ın ağzına hızla tıktı, dişlerini kaşığa toplayası. sıcak çorbayı bir dikişte içirip, ağzını yakası geliyordu. Hatta hazır kimse yokken ve de sevgili kocası hasta iken onu hoşarak öldürmek istiyordu. Lakin Berçem suikast planlarının türetilmesine karşı çıkmadan işine devam etmişti. Çorbayı yedirtip ilacı içirdikten sonra herjere attı bezgin bedeni.

Onu dokuz canlı kedi sanan zalim kocasına küçümlükle baktı. Bağın dokuz canından kaçtıksızca alttı. Sayma tenezzülünde bulunmamıştı hiçbir vakit. Ancak kocası pervasızca tenezzül ediyordu.

Göz kapakları ağır bir perde gibi iniyordu kırılmış zıtlırdı taşlarına. Ateşi düşmüş kocası, hırıltılarıyla uyurken, Berçem gelin biraz kestirse zarar gelmezdi kimseye. Birbirinden nefret eden kan koca aynı odada uyuyorlardı. Ne masum bir tehlike attı!

Odada bir takım sesler uyanmasına sebep olurken, günden bütün yorgunluğu gözlerini açmasına olanak vermiyor. tatlı bir tembellik yaratıyordu. Fakat gözleri kendiğinden açılmış. etrafına anlamsızca bakıyordu. Bir şeyin üzerinde uzandığını fark etmesi çok zamanı almamıştı. Keza gazabıyla dikilen kocası, tatlı tembelliğini elinden almış, yatağın başlığına yapıştırmıştı.

"Sabah bir uyanıyorum, yatağında bana sarılı bir şekilde uyuyorsun!" Katıksız öfke Berçem gelinin zayıf yitreyine zarar

veriyordu. Anı Barzan bu lanet kadının kokusuyla bütün gece uyumuştı ve kalbetsin ki kokusu harikaydı, firtes bir pazar sabahının ilkbahar kokusu gibi, eşi bulunmaz sadide bir çiçeğin varlığı gibi. Daha fazla devam edemedi düşüncelerine

Gözleri yuvalarından fırlamaya müsait kapısının eşğinde sallanıyordu, "Ben-dün-gece..." Uykü mahmuru sesini yutarak güçlükle izahını yapmaya çalıştı. Ne çare; zebani olup başına çöken kocası yatağıın üzerinden abanmıştı.

Keskin bakışları tek bir emir verdi, "Kekeleme."

"Tamam," diye itaat etti sessizce.

"Azra ne zaman gitti?" derken Barzan'ın çenesi seğirdi.

Berçem sonu karşısında korkudan şaşırılmamıştı bile. "Bilmiyorum," dedi. Azra buraya mı gelmişti? Genç kız onu hiç görmemişti ki.

"Dua et Berçem, seni yatağımda görmüş olmasın."

Berçem'in geceye dair hatırladığı tek şey o uyuduktan sonra, kendisinin de berçerde uyuya kaldığıydı. Azra'nın geldiğine dair tek bir ses, bir iz hatırlamıyordu. Ya da gelmişti de Berçem görmemişti? Yüzündeki korku dolu ifade geceyi hatırlayınca, yerini öfkeye bırakmıştı. Dün gece Azra zannedilirmeli, şansızlığına tikürmek istedi. Tek kelime ile "Görmemiştir," diye geçiştirdi ses tırcısını sakın tutmaya çalışarak. Burada olmayan bir kadın nasıl görülebilir ki beraber uyuduklarını. İşin aslını merak ediyordu; bu yatağı nasıl oldu da gelmişti?

"Dua et öyledir, yoksa ölin çıkar bu evden." dedi Barzan uslayarak. Savunduğu son cümle, gözünü kırpmadan yapacağı şeydi.

Berçem ters bir hakış atmıştı. Hiçbir şey söylemeden, hasta adamın iyileşip iyileşmediğine dikkat etmeden olayı terk etmişti. Huyvanlıkta stair tanımaz bir uvana şahıptı. Yaptığı onca

yardına rağmen, bir teşekkürü mazur görüyordu. Teşekkür bir kenara, bu kötü davranışlarını bile sergilemeye devam ediyordu. Zalim adam! Kendi aptallığına dert yanmayı erteledi şimdilik. Zaten dert yansa ne olacak, olan çoktan olmuştu.

Lüpkülcü terliğinin tak tak sesleri kızgınlık doluydu. Merdivenleri mercek uçlarından tuttuğu rülbenti saçlarına geçirmeye çalışıyordu. Bu ritkeyle yuvarlana yuvarlana mutfağın kapısına fıçı gibi çarpıp ortaliğe dağılırsa iyiydi. Ancak yuvarlanmadan yürüyerek mutfığa girmeyi başarmıştı. Kendisinin geldiğini gören Newroz Anzenin sakin yüzüne yerleşen ifade Berçem'in öfkesini yok etmiş, yerini meraka bırakmıştı.

"Newroz Anne ne oldu?" diye sordu Berçem meraklı bir edayla. Bu keyfi neye borçluydu? Su mavisi gözlerinde tatlı bir yaz sabahı havası vardı ve Berçem o yaz sabahının kokusundan faydalanmak istiyordu.

Keyifli bakışları genç kızın üzerinde gezindi. Berçem'in anlamsız merakı karşısında, "Kocana bakan ellerin dert görmesin gelin kızım," diyerek otoriter tavırdan uzak kısa bir gülme tutmuştu Yâkî Newroz'u.

Bütün gününü kocasına adayan ve bundan bir an bile şikâyeti olmadan sabaha kadar yanında kalan kızı tebrik edesi gelmişti. Olayların iç yüzünü görmeyen kadının dünyasında farklı bir kurgu vardı. Öyle ki bu sabah kapı arasından ikisinin birbirine sarılarak uyduğu gördüğünde ve dün gece kontrol amaçlı kapı önünde kartı kocaya baktığında gördüğü vahşi tablo Newroz Hanım'ın dün geceyi ağzında kocaman bir gülümsemeyle uyumasına vesile olmuştu. Aheste aheste gözlerindeki kara perdeyi indiriyorlardı. Şimdi olmaz sandığı yakılaşma, yakın zamanda kucaklarına bir bebek bile verebilirdi.

"Dün gece ne oldu ki?" diye soran Berçem'in aptal bir ifade vardı yüzünde. Hasta kocasına bakmıştı sadece. Bunun neçesi

güzel geçebilirdi? Üstelik baktığı hasta adam paranoyak bir aytydı. Hasta hali, normal haliyle kıyaslanamayacak kadar berbatı. Hele bir de sabah teşekkür yerine azar işitmek genç kıza fena keymişti.

"Sen ve Barzan, siz..." Tekrar güldü yaşlı kadın. İyi ki onları evde tek başına bırakmıştı. Berçem lakıyla üstesinden gelmişti hasta bakıcılığını. Bundan şüphesi olmamıştı dün evden hahaneyle çıkarken. Bir kadın her bakımdan kucasına eş olundu.

Kaşları istemsizce çatılan gelinin sesi boğuk çıkmıştı.

"Biz ne?"

Bir şey yapmamışlardı ki; Barzan'ı yıkadıktan sonra yetmeğini yedirmiş, yorgunluğun bedenine çökmesiyle berjerde uyuya kalmıştı. Sonuç yine aynı kapıya çıkıyordu: *O yataktaki adamın kollarında nasıl uyumuştun?*

Hafızasını yokladı genç kız. Dün gece olanları tekrar aklından geçirmeye çalıştı. Akabinde beynine dolaşan görüntüler utangaç bir inilti koparmasına neden olmuştu; gecein bir yarısında uyandığı sırada, Barzan onu çağırıyordu. Bir şeye ihtiyacı olduğunu sandığı için yanı başına gitmişti. Beklediği olmamış, beklemediği hasta aklının ucundan geçirmediği başına gelmişti. Barzan kollarından tutarak, yatağına yatırmış, sarılarak uyutmaya çalışmıştı. İtiraz etmesine, kalkmaya çalışmasına Barzan izin vermemişti. *Kokun çok güzel.* demişti. O yetmezmiş gibi bir de üzerine öpmüştü. Barzan onu öpmüştü. Onları nefret eden onu boşayacağını söyleyen kucası onu öpmüştü.

"Yun-luş gör-müş-sündür yadê..."

Görsü utany ve yakalanmanın verdiği kızgınlıktan inip kalkıyordu Görünüş olamazdı. Odaya girdiğinde Barzan dudaklarına yapışmış, onu öpüyordu. Lakin yaşlı kadın gerçekleri bilmiyordu.

"Kızım ben göre.." Sözlerini Berçem'in zallit gibi akıttığı cümleler yanında kesti.

"Azra zannetti beni. Sabah yatağında biricik sevgilisi yerine beni kollatında görünce kızdı.."

Yaşlı kadın duyduklarını idrak etmeye çalıştı. Ne demek onu Azra zannetmişli? Bütün gün karısı yemeden içmeden ona bakmıştı, onu taşımıştı. Hatta banyosuna bile yapıtırmıştı. Odada seramiklerin ıstaklığından ve Berçem'in hanyaya rastgele attığı ıslak kıyafetlerden anlamıştı. Mutfaktan içeri Barzan'ın garme-siyle ikili süsmüştu

"Göt hazırlan işimiz var."

Kolundaki saati düzeltirken karısına gereken emri vermişti. Berçem kendisine değil de, Newroz annesine söylediğini sandığı için ve biraz önceki bağırmaaları, haksız kızınmaları yüzünden ona bakınaya tenezzül bile etmiyordu. Kırgınlığını pekâlâ söylemi-yordu. Konuştuğu kızın başka bir tarafa bakıyor oluşu, bariton sesinin evi infletmesine neden olmuştu.

"Kime diyorum ben?"

Berçem irkilerek kocasına dönmüştu. Kendisine bakan ye-şil gözlü canavar, bir alev topu selmaya hazırdu. "Ben mi?" diye sordu hayrede. Beruber dışarıda yapacakları ne iş olabilirdi? Ka-pıtın önüne kadar geçiremediği, konuşamadığı adarı ile dışarıda ne yapabiliirdi?

Ben mi sorusuyla gazabı artmıştı Barzan'ın. Kokusu hâlâ burnunu dolduruyordu.

"Evet, sen aptal. Başka kim olacak?"

Sorusunu, sorusuyla üstelik hakaretle cevap verşi genç kızın aasabını bozmuştu. Ne lakla aptal diyebiliyordu ona? Dün gece asıl aptallığı kendisi yapmışken, yatağına çağırması yetmezmiş gibi öpmüşken nasıl Berçem'i aptal yerine koyabiliirdi?

“Nereye?” diye çatık kaşları ve sesinin verdiği hazırsızlıkla cesurca sormuştu. Onunla bir yere gitmek istemiyordu.

Barzan bu aptalca cesaret karşısında küçümseyerek baktı.

“Git hazırlan, beş dakika içinde aşağıda ol.”

Gelin Hanım gitmek istemiyordu. Hırçınlığı umuz silkerken bile meydana daydı.

“Git odaya, hazırlan. Eğer beş dakika içinde gelmezsen, o odaya çıkar saçından sürükleye sürükleye seni butaya getiririm,” derken gazabına uğratmasını istemediğini belirten uyarı dolu bir itade vardı yüzünde Barzan’ın.

Berçem bir de bu rezilliğe katlanamazdı. Yeterince çekmiyordu ayubika stır tanıdayan yeşil gözlü canavardan? Yukarıda elini çabuk tutmuştu. Giyimik ve hazır bir halde aşağıya indiğinde Barzan’ı görmemişti.

“Arabada seni bekliyor,” diye tereddütle onu dışarı gönderen Newroz Hanım’a vedu ederek evden ayrılmıştı. Son model, lüks bir arabanın ön tarafına ihtiyasla binmişti. “Nereye gideceğiz?” sorusu zalim kocası tarafından cevapsız bırakılmıştı. Bu sessizlikte Berçem geline katları, sabah ertelediği aptallığına yanma seslerini şimdi arabada sessizlikle yürütmekti.

Vicdanlı birileri derin sesli iç çekişini duysa ve yaşadıklarının dinlemeye koyulsa, yaptıklarından Barzan’ın alınmış ortasını acı dolu kuşgunlara dizer, kalbini alıp Haliç Köprüsü’nde ihreti âlem olsun diye ipte sallandırır, olan beynini kullanmadığı için bütün nöronlarını akıtarak asıl işkenceyi çektirirdi. Ama nerde, olsa olsa Berçem’e acısıyla yanmak katırdı. Ki hâlâ yanıyordu.

Dün gece Azra’yı arasaydı, bütün bu tatsızlıklar olmayacak, emanet gelini kendi yatağında bir sabaha daha aynı seyirlikte uyanacaktı. Kocasının sevgilisi Azra’yı düşününce, aklından geçenlere mani olamamıştı. Kıskanmıyordu elbette. Aslında Erkat ve Azra olarak birbirlerini tutamıyordular.

Azra kocası Barzan'ı taşıyan bir güzelliğe sahipti. Kızda kaçan kahve saçları, gün batımının o yankı havasını andırıyor, cam gris; gözleri bir buz katlesinin rengini hatırlıyor, biçimli burnu, küçük dudakları ve bembeyaz teniyle bürünleşen hoş vücut hatları, ortaya muazzam güzellikte bir kadını çıkarıyordu. Karakteri için tam olarak bir muazzamlık olduğu söylenemezdi. Zira Barçera geline göre egosu şişkin ve insanlara tepeden bakan bir kadındı, merhamet sahibi olamaz, insanları anlayamazdı. Tepeden bakmak, kör ederdi insanı.

Arabunun durmasıyla düşüncelerini kovdu sessizce. Kocası arabadan inmesini bakışlarıyla işaret etmiş, genç kız yine emrine itaat ederek inmişti. Arabadan indiğinde bir site içerisinde olduğunu fark etti önce. Karşısında geniş, uzun kollarıyla lüks bir apartman duruyordu. Soruları yine beynini arşınladı.

Sesini çıkarmamayı kendine teskin ederek kucasını takip etti. Yanlarından geçen insanlar onlara yabancı gözlerle bakıyor, Barzan'ın bakışlarıyla karşılaşınca gözlerini kaçırıyorlardı. Barzan'ın iki adımı, genç kızın dört adımına değerdii. Yetişmeye çalışma, yanında yürüme gibi bir çabaya girişmedi. Ardi sına yürüdü arkasında.

Otomatik şifreli kapı Barzan'ın girdiği numarayla açılmış, apartmanın girişinin şıklığı genç kızı şumlmuştu. Kokusunu içine çekti Barçera. Güzel kokusu, Barzan'ın evinin verdiği o sınımsız kokuyu ve bürünlüğe vermiyordu, Burasını sevmemişti, hoşuna gitmemişti. İçgüdüleri arkasını dönüp yürümesini, bilhassa koşmasını söylüyordu.

Zemin katta bekleyen asansöre binmeleri bu kaçıışı engellemişti. Zaten kaçsa ne olacaktı? Barzan hiç düşünmeden saçından çektiği gibi sürükler, nereye gidiyorlarsa bir ömür aç susuz oraya hapsederdi.

Yirmi dört katlı apartmanın ondokuzuncu katına çıkıyorlardı. Aralarında duyulan tek ses gergin ve meraklı nefeslerin dışa öfkeyle vuruşuydu. Berçem adlandıramadığı bir duyguyu yaşıyordu içinde. Sanki burası onlara iyi değilmiş gibi geliyordu. Sanki bir zarar dokunacakmış gibi. Sevmeyişini de buna bağlamıştı. Adama soru sorsa cevabını vermeyeceğini biliyordu.

Ondokuzuncu kata çıkan asansörün kapısı açılınca Barzan nezaketten uzak, genç kızdan önce çıkmıştı. Berçem'e yine Barzan't takip etmek kalmıştı. Cebinden çıkardığı anahtarla, beyaz çelik kapının kilidini açıp, içeri girmişlerdi.

Hol ambalajı açılmamış yerli yerinde eşyalarla soğuk ve buz gibi duyuyordu. Barzan'ın işaret ettiği odaya doğru yürümekten önce kapıyı kapatmış, evin içine kısaca göz atmıştı. Yeni ve temizdi, toz kokusundan ibaret evde Berçem ne yapacağını gerçekten merak etmeye başlamıştı.

Salonun da holden farkı yoktu. Ambalajlı koltuklar, büfe, perdesi takılmamış manzaranın dışa vurduğu camlar emanet geline itici gelmişti. Kaçma düşüncesi hâlâ beyzinde cilveleşiyordu. Barzan oturmasını isteyince Berçem karşısına geçip oturdu. Bir şey konuşacaklardı, genç kız bunu anlamıştı. Ama neden başka bir eve gelmişlerdi ki?

"Bu ev artık senin," diye Barzan uzatmadan konuya girmişti. "Biz boşandıktan sonra sen burada yaşayacaksın. Yanına güveniliri bir kadın göndereceğim ve her ay hesabına düzenli bir şekilde para yatıracağım. Gül gibi geçinip gideceksin."

Zalim kucasının pervasızca kurduğu planları anlatıyor, gizlemeyi başardığı hayretle izliyordu Berçem. "Ben bunları istemiyorum!" diye karşı çıktı koruyabildiği sakinliğiyle. Nasıl duygusuz, nasıl vicdansızdı? Aşağılamıyordu şüphesiz. Sanki onun evine, parasına muhtaçtı. Berçem bunların hiçbirini istemiyordu.

Barzan'a an iğne ucu kadar bir şey istemiyordu. Sadece dayısı Afran'ın yanında olmak istiyordu.

Barzan dudaklarını ısırdı. "Berçem sevdiğim kadın dururken sevmediğim bir kadınla evli kalmam. İstesen de istemessen de boşanacağız. Ben seni sevmiyordum. Unutma seni seven Ciwan'dı." Sesinde anlaşılmasını isteyen sakın bir tını vardı.

Dikleşen omuzları, acımasız tavırları, duygusuz bakışları görünürde genç kuzu aitti. İçinde kıyametin buruk yelleri eserken, kimse bunu anlamazken, genç kız cebelleşiyordu. İstihza dolu gülüşünü kocasına gönderdi. Sesine kuştımseyici bir ton ilave etmek olarak.

"Senden kocam olmanı isteyen kim? Bırak evli kalmamızı, senin olduğun şehirde bile kalmak istemiyorum ben." Duygusuzlaşan ses telleriyle sözlerine devam etti. "Dayıyıma yanına gönder, başka hiçbir şey istemiyorum. Sunma ki seni sevdiğim için seninle evlendim. Senin beni boşayacağını bildiğim için kabul ettim."

Barzan şaşırsa da açığa vermedi. "Bu işimizi kolaylaştır. Yakında boşanma davasını açacağım. Eminim babam gelip bizi kontrol edecektir. O gelip gittikten sonra hemen boşanacağız ve ben seni dayıyıma yanına göndereceğim," derken sesine memnun olduğunu belli eden bir tını yerleşmişti.

Berçem gelin ve Barzan Hezeroğlu bugün yer değiştirmişti kâşilik olarak. Kızın duygusuzluğuna istinaden adam sakın ve rahattı. Dün gece olanların faciası, bu sabah tam bir felaketi getirmişti ve şimdi hiç yaşanmamış gibi davranıyorlardı. Ses çıkarmayıp, onayını kafa sallamakla veren karısına, telefona çalınmasıyla odadan çıkarak yalnız bırakmıştı.

Birkaç dakika telefonla konuşan adamı gülümseyerek içeriye girdi. Azra'nın varlığı her an gülümsemeye nedentiydi. Oyle bir ruh

haline girmişti ki onu görmesiyle kalkan kıza tebessümle konuşmuştu. "Kalktıra otur, birazdan Okan gelip seni alacaktır."

Kırgın karısını koca soğuk evde, yalnız başına bırakarak çıkıp girmişti. Zalimlikte sınır tanımaz unvanına yaraşır bir hareketi yaptığı Berçem gelin yadırgamadı. Bütün gün bu evde aç susuz bıraksa yine yadırgamayacaktı.

Dün yaptıklarının mükâfatı bugün muazzam bir sürprizle ödüllendirilmişti. Acımasızlığa oruç tutmuş adam, meclâmeti iftarına girip uçmuyordu bir lürlü orucunu. Bu eve getirip bundan sonra hurada yaşayacaksın ne demekti?

Ölüsüne saygısı olurdu insanın. Ölüsünden geride kalanlara değer verirdi. Ancak bu adam emanetine değil değer vermek, meclâmetinden zımk koklatmıyordu. Bugün ise koklatmayacağım kanıtlamıştı kesinkes.

Berçem ondan hiçbir şey istemiyordu, meclâmetini de istemiyordu. Hoşanacakları güne kadar sabredecek ve bekleyecekti. İtham ediyordu hayatını. Ailesi yalnız bıraktığından beri kendine gelememişti. Hezeronlu ailesinde, Barzan Ağa hançesinde herkesin sevgi ve saygısını kazanmıştı. Hem de olduğundan daha fazlasıyla. Ancak evlilikte basireti bağlanmıştı.

Onu seven Ciwan, evlendikleri ilk günü yalnız bırakmıştı. Barzan Ağa ise sevgi kelimesinin bir harfini bile taşımıyordu. Tahta değişmeyeceği bahıt, kara yazma bağlamıştı. Bu yüzülen kendine gelemiyordu. İçi ürperiyordu kızm. Evde yalnız olmasından mı, evin boş olmasından mı, yoksa soğukun etkisinden mi buluruz, iliklerine kadar tırtıyordu. Oturduğu yerden ağır ağır doğrulttu vücudunu.

Kalmak istemediği evin bir odasında duran ambalajlanmış eşyalara kahaca göz attı. Barzan Ağa bu evi hazırlarken nasıl bir mantık yürütmüştü, merak etti. Evin içini gezdi. Soğuk gittikçe artıyordu ve tozlu ev nefesini daraltıyordu. Bir balkona attı ken-

dini. Soğuktan üşüyen beçlenine sarıldı. Sabahın seyrinde, gökyüzü grilete bürünmüş, dumanlarıyla insanın yüreğini sıkıyordu.

Dudaklarını ısırdı. Okan gelene kadar üşümeye mahkûmdu. Üstelik kahvaltı etmeden çıkmıştı. Bir yudum su bile geçmemişti boğazından. Kuru bir dal parçasına dönmüştü boğazı. Sıra sıra apartmanların içinde, koca bir bahçenin ortasında en yüksek katlardan önüne serilmiş İstanbul'u izliyordu. Burası neresiydi, semti neydi? Hiç tanımadığı bir şehirde rehberi olmadan takılıyordu yalnız başına. Bunun neresi adıldı?

İçeri döndü tekrar. Midesini dolduracak bir şey, üşüyen bedenini ısıtacak bir ısıtıcı bulmalıydı. Bir battaniye, yorgan... Hiç fark etmezdi. Mutfağı umduğu gibi bulamamıştı. Zira buzdolabı paketonun lüflâ çıkartılmamış süs niyetine duruyordu bir kenarda. Bir umuda tezgâha yığılıdu. Musluğu açması hayal kırıklığı beraberinde getiriyordu. Bu damla su bile akılmıyordu. Genç kızın bir damla umudu da beraberinde yok olmuştu. Şimdilik aç susuz kalıyormuş gibi gözüküyordu.

Lakin yatak odasının dolabında yuhut bir yerlerde battaniye bulacağı umudu hâlâ içindeydi. Bu yüzden bızla udaya yürüdü. Her şeyin ambalajlı olması genç kızın gözyaşlarıyla suyu akıtmasına sebep olacaktı. Kapağını açtığı dolabı hoş görünce acı dolu bir inleme koy verdi. Haykırsa yeri, ağlasa hakkı, kaçsa sırasıydı. Lakin bilinmezlik içinde yüzen kadının rotası nereye dönse kuru bir ada parçası olacaktı. Bu yüzden kurtaracak bir gemi bekledi. Sığınacağı limana kadar.

Dakikaların saatleri kovaladığı zamanlarda beklemek tam bir işkenceye dönüşmüştü. Üşümesine bir çare bulamıyor, kuru boğazından zoraki öksürükler çıkıyordu. Okan gelmemişti, elinde arayacağı bir telefon yoktu. Barzan'dan geriye ses seda yoktu. Ramak kalan ağlaması boş evin içinde küçük bir çığlığa dönmüştü. Karanlık çıkmak üzereydi. Herçem gelin, koca sessiz

rüzgârın uğultusunu taşıyan evde bir başına duruyordu. Aklını kaçırmak üzereydi.

Lanet etti Barzan Hezeroglu ile evliliğine. O eve girdiğine, bu evliliği sırf dayısına yük olmamak için kabul ettiğine bin pişman oldu. Ancak pişmanlığı etine istediğini veremiyordu. Herçem aklına aniden düşen fikirle ağlamasına son verdi. Yere çöken bedeni güçlekle dikilmişti ayağa. Evet, kaşığı komşudan yardım alabilirdi. Yade Newroz'un numarasını ezbere biliyordu. Henen arayıp Okan'ı neden gelmediğini soracaktı.

Tereddüt etmeden biçüre haline son vermek adına karşı komşunun kapısına gitti. Tir tir titreyen kız kapıyı tıklattı bir kere. Vereceği rahatsızlık yüzünden duyacağı utanç silinemeyecekti. Fakat başka çaresi de yoktu. Sesin gelmediği evin kapısı genç kız tarafından bir kez daha, bu sefer daha şiddetli tıklanmıştı. Yine duvar olmuştu kapı.

Eve döndü yeniden. Aşağı ya da yukarı katların kapılarını vursa ne diyecekti? Üstelik yalnız başına olduğunu bilen birileri olursa ne yapacağını kestiremezdi. Bu tehlikeye atamazdı kendini. Bezgin bedenini balkona sürükledi. Yaşadığı kırgınlık ve şaşkınlık midesini ve uşumesini unutturmuştu

Kocasının zalimliği aşmış, caniliğe evre atlanmıştı. Hiçbir yeri bilmeyen bir kız, koca bir evde aç susuz bırakmak hangi vicdana sığardı? Meylettigi, bu evde ölmü müydü? Öyle ise meylne niyeti gerçekleşiyordu. Zira bu saatten sonra kimse gelmezdi onu almaya. İçindeki boşluk gittikçe büyüdü.

Koca bir boşluğa sürüklendi. Gözü karardı emanet bedeninin. Dizlerinin kendisini taşıyamayacağı düşüncesi bir an yok oldu ve bedeni yere gürültüyle düştü. Koca evde meyledilen ölüme yakınlaşmıştı. Kara bahına yalnız bir ölüm de eklenmişti. Sebebi; Zalim Hezeroglu idi!

Bölüm 4

Arınması için: Son Vitrin, Vitrin Konuşmaları

Akşetine bugün bir sonuç verecek zalim adam, annesi Newroz'dan aldığı telefon ile dehşete düşmüştü. Müthiş bir vidadan azahı ve korku yüreğine oturmuş. Tamından can alıyordu. Tek ümidi genç kızın evde olmasıydı. Kırmızı ışıkta durmaksızın, son sürat lalet olası yeni eve sürdü.

Mutluluğundan dolayı unuttuğu karısının başına bir şey gelmişse ömür boyu affetmezdi kendini. Sırf kendi geleceğini düşündüğünden, emanetinin geleceğini tehlike altına sokmuş olabilirdi. Site önüne bir yere çarpınadan varmıştı. Ağzından eksik etmediği dualarla koşuyordu eve doğru.

Ondokuzuncu kata çıkana kadar kalbi bir korku çığılığı doğurabilirdi. Asansör olum yavaşlığında çıkıyordu katları. Kalbi on dokuz katın ağırlığı kadar korku ve endişe taşıyordu. 'Ne olur Berçem'e bir şey olmayı olmasın. Yalvarırım Allah'ım koru onu' diye dua ediyordu. Asansör kapısı açılır açılmaz Barzan fırlamıştı. Elindeki anahtar kilide soktu. Kapıyı çarparak açmış, içeri koşmuştu.

"Berçem... Berçem..." diye endişeyle bağıyor, sesini duyacağı anı bekliyordu. Nafile, rüzgârın uğultulu sesi dışında evden çıt çıkarmıyordu. Bu soğukta nasıl bırakmıştı kadını? Aramadığı tek nokta kalmıştı evde. Ta ki aklına gelene kadar; Balkon! Koşarak balkona geçmişti. Yerde hareketsiz yatan kadını gördüğünde, genzinden kopan ismi, herkes duymuştu. Her tene, her kulağı degen ses ağı doluydu.

"Berçem!"

Belki korktuğu başına gelmişti. Bir boşanmayla kurtulmak istediği kadın son nefeslerini bu evde vermişti...

Soğuktan buz kesilen bedenini hastaneye taşıdığında çoktan tukeürmüştü. Defulurca seslendiği kızıdan tek bir kelime çıkmamıştı. Soğuktan morarmış dudakları tek bir an kıpırdanmamıştı. Nefes alıyor oluşu Barzan Ağa'ya yetmişti. İyileşecekti, iyi olacakları bunu biliyordu.

Aç ve susuz halde, dondurucu soğukla bıraktığı Berçem, yine bir güçle ayaklanacaktı. Zaten ailelerine gelin olarak katıldığından beri güçlü davranmıyor muydu? Yaptığı onca kötülük ve hakaretlere sessiz kalıp, bir an önce boşanmayı bekleyerek Barzan Ağa'ya alt etmiyor muydu? Yapardı, buna inanıyordu.

Berçem'i İstanbul'a getirdiği günden beri, yüzüne doğru dürüst bakmıyordu. Onu gördüğü yerde bağıyor ve kovuyordu. Ondan boşanacağını söylerken bile acımasızdı. Bütün bunların farkına şu an varıyor olmak, Barzan'ın kendisinden nefret etmesine neden olmuştu. Acıdı kendine, ne ara bu kadar kör ve zalim bir adam olmuştu?

Acilde müşahede altına alınan genç kızın, açlıktan ve soğuktan baygın düştüğü ortaya çıkmıştı. Bünyesi bunları kal-

mayınca genç kızın kan şekeri düşmüş ve Berçem gelin durduğu hallında düşüp hayılmıştı. Knluna takılan serum ile odaya alınmıştı. Barzan kaldığı odaya girdiğinde Berçem'in uyuduğunu görmüştü. Dudakları eskisi gibi mor değildi. Kendi rengine dönmüştü Kırmızı...

Odadaki koltuğun kenarına oturup genç kıza seyre daldı. Düşünceleri yine peşini bırakmamıştı. Yirmi yaşında genç bir kız olmasına rağmen, olgunluk ve sabırla olunlara göğüs germişti. Sessiz kaldığı her anı hatırlayınca kendine olan kızgınlığı büyüyordu. Aslında Yadé Newroz haklıydı Burada tek suçsuz Berçem idi.

Bir anda evlenen oydu. Evlendiği gece dul kalan oydu ve hiç tanımadığı ölen raketli kocasının kardeşiyle evlenip, hilmeyen bir şehre getirilen de oydu. En büyük acıyı yaşayan oydu. Peki, Barzan bunu neden yeni yeni görüyordu?

Neden insanlar kötü olaylar karşısında bulmuş akıllarını sallayıp, olaylara karşı her açıdan bakmaya çalışıp, yeniden anıyordu?

Kızgın mıydı? Ağabeyinin ölüp gitmesine çok kızgındı. Onun başına küçük bir kız çocuğu bırakmasma ve bu kızla nasıl baş edeceğini öğretilmediği için çok kızgındı. Evvela ailesine kızgınlığı daha fazlaydı. Bu evlilik bir arpa boyu kaday ilerlemelerine yarar sağlamamıştı. Ama Barzan ikisini de bu ateşten kurtaracaktı. Hem kendini hem Berçem'i.

Kafasını geriye atıp gözlerini sımsıkı kapattı. Vicdanı ağır geliyordu. En büyük yüküydü insanın vicdanına kulak astığı anlar!

Uykuya doyan gözleri açıldığından beri koltuğa nırmış ve kafasını geriye atan zalim kocasını seyre dalmıştı. Sert çehresi, gergin küpeli çenesi ve gözlerine bastırıldığı kalın parmakları. Vicdansızlıkta sınır tanımaz yüreği ne zaman titreyecek ve yaptıklarına ne zaman bir son verecekti? Sonu yoktu bildiği üzere. Bu sağır vicdan duymayacaktı çığlıklarını. Acısını anlamayacaktı taşlaşmış kalbi.

'Sırf yatağında seninle, senin zorunla uyuduğum için bana bu cezayı verdin. Senin zalimliğın, vicdansızlığının en kadim dostu... Sen iflah olmazsın Batzın Hezeroglu!' diye düşünen Berçem diline mukayyet olsa da içinde yankılanan sesi haykırtışına bir ukde duha ekledi. Daha ne ukdeler taşıyacak ve kambur kalacaktı yüreği . .

Yatma çağırın oydu, izin alınmadan öpen oydu, aynı yataktaki uyumaya zorlayan oydu ama bilmediği soğuk evde ay bılıç bekleyerek cezasını çeken Berçem'di Akla mantığa sığmayan bir şeydi bu.

Kocasının parmaklarını çektiğini görünce kafasını hızla çevirip gözlerini kapadı. Onu görmek istemiyordu. Nefret ettiği hatta tiksindiği adam ile aynı ortamda bir saniye bile daha nefes almak istemiyordu. Verdiği nefesi solunak bile onu vicdansız yapardı. Gergin nefesini duydu. Uzun soluklu sesli bir nefesti.

"Uyanık olduğuna biliyorum Berçem!"

Ancak genç kızdan çıt çıkmamıştı. Yüz ifadesi ayı ve bedeni hareketsizdi. Hafifçe inip kalkın göğsü dışında...

Yine de "iyi misin?" diye sormaktan alıkoymadı kendini. Ne iyi ama! O kadar iyiydi ki cevap bile vermiyordu.

Körd olmakta üstün bir gaye seçileyen genç adam, "Ben Okan'ın gelip seni aldığını sandım," diye açıklamada bulundu. Okan'ı aradığını satmıştı.

Berçem bundan sonra ne muhatap olacak, ne de konuşacaktı. Bir an önce boşanma davasını açmasını isteyecekti. Kendisinden bu denli nefret eden adamla aynı evde nefes almak, yüzüstülüğün ta kendisiydi ve Berçem yüzüstü değildi.

Genç adam sadece onu izledi. Yapacağı her şeyin pişmanlığını içinde yaşıyordu. Bugün vicdan muhasebesinden geçirmişti taşlaşmış kalbini. Berçem ile ne yapacağını düşündü. Nasıl bir bok çukurunun içine döküşünü hâlâ bilmiyordu. İkisi de boşanmak, yollarını ehediyen ayırmak istiyordu. Ancak yarın ağabeyinin emanetini nasıl bitakacaktı? Gerçekte o emanet karısıydı ama Barzan koynuna ve kalbine alacağı kadın gözüyle bakmıyordu. Onun kalbinde sadece Azra vardı.

Gözünü açmayan kızın kendisiyle konuşmayacağını anlayınca pes etmişti. Ne derse desin, bugün yaptığı affedilic gibi değildi. Bir sigara içmeye ihtiyacı vardı. Akını toparladığında tekrar yanına dönecekti.

Ayak seslerinin odadan çıkışı ve kapanan kapı sesi Berçem gelinin zümreü harelerine inen perdeleri kaldırmasına fırsat vermişti. Gözleri kapıda asılı kaldı. Bir açıklama yapsa ne olacaktı ki? Hiçbir şey değişmeyecekti, hastanelik yaptığı gerçeği görmezden gelinmeyecekti hiçbir vakit!

Koluna takılı serumu baktı. Kısa bir süre içinde bitecekti. Doğrulttu yerinden tenkinli hareketleriyle. Ayakkabısını ayacağına geçirdi. Yatağın askılığına takılı serumu alıp ağır ağır yürüdü pencereye doğru.

Barzan Ağa bahçeyi kat ediyordu hücum eden adımlarıyla. Berçem gelinin gözleri ayrılmıyordu ondan. Hızlı hareketleri başını döndürüyordu. Dışarıdaki soğuk rüzgardan gelen tat Barzan'ın delice öksesiydi.

Düşünmeden edemedi. Bu adama ne yapmıştı ki bu kadar nefret görüyordu? Ne sevgilisiyle arasına girmişti, ne de ondan

kocaklık istemişti? Bu kin gereksizdi! Sigara paketini cebinden çıkarışını adım adım izledi. Dudaklarına yerleştiği bir dal sigarayı hasın rüzgâra karşı avuç içleriyle kapayarak çakmağıyla yakmıştı.

Gecein karanlığına bulanık gri dumanlı havaya üfleşişi Berçem'in nefesini kesmişti. Bir nefes verilirken, bir nefes kesiliyordu. Kalp sıkıntısı bir dumanla geceye üflenirken, bir yürek sızısı içindeki gecede kaldı.

Guzap dolu çehresi gecede bile hükmünü sürdürüyordu. Hastanenin bahçesinde dolanan insanların içinde farkını koyan adam gergin ve öfkeli görünüyordu. Havaya üflediği her duman bir izmaritte son buluyor, ayakları altında ezilenler oldukları yerde kalıyordu. Tıpkı acıları gibi..

Paketinden çıkardığı kaçınca dal sigarayı dudaklarını arasına yerleştirirken, Berçem biten serumu için hemşireyi çağırmıştı. Evi olmadığı ve yaşarmaya şimdilik mecbur kaldığı yatakta uymaya can atıyordu.

Serumu çıkarıldıktan sonra bir doktor onu kontrol etmişti. Sonra da doktorunun tavsiyelerini dinleyip hastaneden çıkmıştı. Barzan'ı umduğu yerde bulmuştu, Zoraki sürüdüğü ayaklarını yırtma. Ayağının altında sayamadığı kadar izmarit vardı. Bir paketi bitirmiş olmalıydı.

Genç kıızı görünce çatılmış kaşlarıyla sordu, "Ne oldu?"

Berçem yüzüne bakmadan cevaplamıştı. Sesi kışın soğuk rüzgârını anımsatıyordu. "Serum bitti. Eve gidebilirim iyiyim."

Kaşlarını çattı Harzan. Onu hayran halde bulduğunda iyi değildi. Bir serumla iş bitmiş miydi yani?

"Doktor ne dedi, beni neden çağırmadı?"

Ayakkabısına bakan kız soğuk sesiyle cevapladı

"Seni aradılar ama bulamadılar. Ben de eve gitmiştim dedim."

"Saçmalama, seni nasıl burada bırakıp giderim?"

"Sabah bırakıp gittin!"

Gerçeği okkalkı bir tokat gibi yüzüne vurdu Berçem. Bir ceza vererek bırakıp gitmişti. Onun söylediklerinden tatmin olmayan genç adam, maruz kaldığı laf sokuna seansızın ardından hastaneye girip doktorla konuşmuştu. Durumunu bizzat öğrenmesi için bir nebze rahatlatmış. bu sayede genç kızın kolundan tuttuğu gibi eve götürmesine olanak vermişti.

Sessizliğin bozulmadığı eve geçiş süreci, gerginliği misafir edinmişti her zamanki gibi. Ancak Barzan Ağa, bu sessizliği konuşmasıyla bozdu.

"Aç mısın?"

"Hayır."

"Açsan söyle çekince."

"Benimle aynı sofraya mı oturacaksın? Seni zor durumda bırakmak istemiyorum," diye alayla cevapladı Berçem hiç tereddüt etmeden. Kızmaya hakkı yoktu, bilakis özür dilemesi gerekti. Fakat özür dilese de tek yaptığı bu olmadığı için Berçem bunu gereksiz gördü. Kocasından ses çıkmayınca cevabını tekrarlayarak kestirip attı.

"Aç değilim!"

Barzan genç kıza bağırmanın için zor hâkim olmuştu kendine. Avuç içlerindeki direksiyon biraz daha sıkısa paramparça olacaktı. "Bana bulaşma Berçem, sabırlı değilimdir."

Genç kız alaylı üslubunu sürdürdü. "Bulaşmak istediğim en son insan bile değilsin." Hayal kırıklığı barınyordu sesinde.

Bu son konuşmaları olmuştu. Eve adını atana kadar seslerini çıkarmamışlardı. Berçem kapı açılana kadar bekledi. Saat gece-

nın ikisiydi ve yaşlı kadını uyandırmak istemiyordu. Barzan'ın açtığı kapıdan içeri girdikten sonra nefes almadan soluğu odasında almıştı. Newroz anneyi yatağında ağlarkeş bulmayı beklemiyordu.

"Yadē..." diye endişeyle soludu. Newroz sultan duyduğu sesle hemen ayağa kalkmış, dibinde endişeli haliyle biter, genç kızı sarılmıştı. Kalbine inme incecekti neredeyse. Onun kaybolduğunu sanmıştı!

"Neredeydin sen?" diye iy çekerek sordu.

"Haştanedeydik."

Geri çekildi yaşlı kadın, genç kızı kontrol etti.

"Neyin var, ne oldu?"

"Sabah anlatsam olur mu?" Yalvardı bezgin haliyle.

"Şimdi iyi misin?" diye sordu. İyi olduğundan emin olursa izin verecekti.

"Evet, evet, korkma iyiyim," diyerek elini öptü. "Anna çok yorgunum bir duş alıp uyumak istiyorum."

Yaşlı kadın alının öpüp saçlarını okşanıyordu. Bir annenin şefkati gibiydi. Berçem mayıştı şefkatli dokunuşuyla. "Tamam, güzel kızım seni gir banyoya. Ben sana temiz ve sıcak kıyafetler hazırlarım." Berçem onun kıızıydı, bakmaktan beklemekten asla gönmüzdü.

"Tamamı teşekkür ederim," diyerek elini bir kez daha öptükten sonra banyoya girmişti Berçem. Yıkandı, dişlerini fırçaladıktan sonra odasına dönmüştü. Yaşlı kadın hazırladığı kıyafetlerle yine yermide oturuyordu.

"Niye gidip uyumadın? Saat çok geç oldu."

"Seni ıslak saçlarla uyutur muyum?"

Genç kız gülümseyerek hazırladığı kıyafetleri alıp tekrar banyoya girdi. Giyindikten sonra çıkıp yaşlı kadının yanına, ya-

rağın üzerine oturdu. Annesi saçlarını güzelce kuruttuktan sonra ördü. Daha sonra kızı yatağına yatırıp üzerini örttükten sonra odasına gitti. Yatırı sabaha olanları öğrenecekti. Bu gece Newroz Hanım'a uyku yoktu.

Oğlunu arayıp geç saate kadar ne yaptıklarını sorması telefonun yüzüne kapamasına neden olmuştu. Ondan sonra Barzan'ı her aradığında telefonu reddedilmiş, geri dönmemişti. Sabah öğreneceği gerçekleri sıkıntılı kalbiyle bekledi. Bu evlilik sağlam duracak gibi değildi. Ne Barzan, ne de Berçem savaşıyordu bunun için!

Savaşın kıymetini bilirindi kaybu. Galibiyeti alırsa, değerdi her savaşa verdiği alın teri için. Hezeroğlu çifti tek bir ter dökmemişti kavgadan başka!

Newroz Hanım, sabah Berçem'den öğrendikleri ile soluğu oğlunun yanında almıştı. Kahvaltı masasında kahvaltısını yapan adama baktı.

"Ben hasta olduğum gün sana baklığı için, kızı teşekkür amaçlı dışarıya çıkarttığını zannettiştin oğlum."

Yaşlı kadın sabah uyandığında hemen Berçem için güzel bir kahvaltı tepsiyi hazırlayıp odasına götürdü. Genç kız istahla kahvaltısını ederken yaşlı kadına olanları bir bir anlattı. Newroz sultan duyduklarının şokunu bir süre üzerinden atamadı.

Demek Barzan, onu bukanın Azra olduğunu sanmıştı ve genç kızı yeni evine götürmüştü. Orada boşanacağını söyleyip bir de genç kıza gece yatağına girdiği için ceza vermişti. Yaşlı kadın bu olaylara bir türlü inanamıyordu. Barzan bunları yapmış olamazdı. Kızın kahvaltısını bitirdiğini gördükten sonra dinlenmesi

için tekrar yatağa yatırılmış ve odadan çıkmıştı ve şimdi Barzan'la masada kahvaltı edip bir gün öncesi hakkında konuşuyorlardı.

"Ne?" Barzan elindeki çatalı bıçağı tabağına bıraktı. Duyduklarıyla bir müddet yaşlı kadını izledi. Hastalığıyla ilgilenen Berçem değildi. "Newroz Sultan ateşlendiğim gün buna o kız değil. Azra baktı. Ben iyileştiren sevgilimdi."

"Oğlun sen aklını mı kaçırdın? Ben kendi gözlerimle şahit oldum. Sana nane limonu içiren oydu. Çorbayı içiren oydu. Hatta banyonu yap..."

Gözleri öfkeli gazabıyla parlayan Barzan "Ne saçmalıyorsun sen?" diye hağırmişti.

Annesi "Saygı sınırlım aşma Barzan!" diyerek öfkesine karşılık verdi.

"Bana o kız bakmadı." diye itiraz etti. Azra bakmıştı, bunu konuşmuşlardı.

"O kız dediğin senin nikâhlı karın ve sen o gece nikâhlı karını öptün," diyen yaşlı kadın öfkeyle sarf ettiği son eümlede utançla kızartmıştı. Genç adama sert bir bakış attı. "Bana bunu söylettiğine inanmıyorum."

Barzan bir luşunla yerinden kalktı. "Sırf o kızı boşatmayayın diye bana yapmadığı şeyleri yapmış gibi gösteriyorsun. Sana inanmıyorum." Kafasını salladı hayretle. Annesi bile o kız için onu kandırıyordu. Evde daha fazla kalamayarak çıkıp gitti.

Yaşlı kadın şaşkınlıkla, çıkıp giden oğlunun arkasında baka-kalmıştı. Bu adam aklını kaçırmıştı. Bu kabulkenmemek nedendi, bu ukalalık niyeydi?

Geçen üç gün içerisinde; ne Berçem ne de Barzan göz göze gelmiş, aynı odada nefes almamış, bir kere bile karşılaşmamıştı. Üç

gün boyunca aynı evde yaşamalarına ve odaları karşılıklı olmasına rağmen hiç karşılaşmamışlardı. Berçem karşılaşmamaya özen gösteriyordu. Ayı diye nitelendirdiği kocası evden çıkmadan aşağıya inmiyor, eve gelmeden önce odasına çıkıp hemen uyuyordu. Tıpkı Barzan'ın istediği gibi, daha ilk gün yapması gerektiği gibi.

Genç kız saate baktığında Barzan'ın çıktığını anlamıştı. Düñ Newroz sultan ile dışarıya çıktığında görüp, beğendiği elbiseyi, yaşlı kadın gizlice almıştı. Eve gelip akşam yemeğini yedikten sonra Berçem elbiseyi yatağında bulmuştu. O kadar çok mutlu olmuştu ki, Kuşarak odadan çıkıp aşağıda gülümseyerek kollarını hazır bir şekilde açan kadına sarılmıştı.

Elbise dizinin biraz üstünde bitiyordu. Hayatında ilk defa kısa bir elbise giymişti. Mardin'de kızlar açık ve kısa giyinmezdi. Genç kız aslında almıyacaktı ama sonuçta Barzan bütün gün işteydi ve onu görmüyordu. Evde de haşka erkek yoktu. Giymeye karar vermişti. Dekoltesi yok deneyecek kadar azdı. Dolgun ve dik göğüsleri bakana kısaca göz kırpyordu. Elbise siyah ve düz kesindi. Elbise gibi siyah, sırtına saçlarını omuzlarında salık bırakmıştı. Gözlerine sürme çekti. Zümrüdi yeşili gözleri bakarı hapsedecek kadar derin ve manlı bakıyordu. Burnuna yeni bir hırma taktı. Altın hırmanları görünceci ile hep benzer sardı. Bu da benzerlerden bir tanesaydı. Ortasındaki küçük mavi taş ve üç pule hokke burnunda hoş duruyordu.

Newroz Hanım'ın şıklığını tamamlaması için aldığı kırmızı babet ayakkabıyı ayağına geçirdi. Normalde her zaman taktığı halhali, giydiği uzun eteklerden dolayı gözükmiyordu. Şimdi ise bileğindeki şıklığı da kendisini gözler önüne seriyordu.

Aynada kendisine baktığında, olduğundan çok daha farklı bir kız görmüştü. Hiç alışık olmadığı Berçem'i... Bir an önce an-

nesine göstermek istiyordu. O kadar çok muttuydu ki odasından çıkarak, merdivenlerden indiğinde kahvaltı masasında otaran ve gazete okuyan Barzan'ı görmemişti.

"Günaydın yadê," diye neşeli bir kuş gibi cıvıldamişti sobanın en tatlı saatlerinde. Bugün soğuk havayı kıran güneş, ondan izinsiz odasına girmiş, perdeleri arasından yüzünü göstermişti. O sımsıcak hava salonun yemek masasına da varuyordu.

Berçem kocaman gülümsemesiyle ışığı takip etti. Güneşin kendisinden başka ısıttığı bir yüz daha görünce püt gibi yerinde çakılı kalmıştı. İşe gittiği sandığı ağası tam karşısında duruyor ve omu hastan aşağı süzüyordu.

"Be-hen-çık-tığım.." diye kekeledi. Kocasının kanını dandıran bakışları, konuşması epey zorlamıştı.

Barzan sevmediği karısını süzdü hiç çekinmeden. Bu gerçekten Berçem miydi? Kısa siyah elbiseyi güzel vücudu hakkında taşıyordu. Gözlerine çektiği sürme, iri tanesi yeşil buncuklarını ortaya çıkarılmıştı. Peki ya siyah kömür karası, gün ışığı gibi parlayan saçları... Genç adam ellerini daldırıp okşamak istedi. Dolgun dudaklarına bakmak bile istemedi. Bu kız gerçekten güzeldi hem de çok güzeldi..

Newroz Hanım kızını beğeniyle izledi. "Kızım gel hadi."

"Ben-yuka..."

"Giec otur," diye sert sesyle emri verdi Barzan. Genç kızı itaat etmek dışındı. Yadê Newroz'un yanına geçip oturdu.

"Çok güzel olmuşsun kızım."

Aldığı iltifata doğru dürüst gülümsememişti bile.

"Teşekkür ederim."

Sex timsinin utançaylığına Barzan tebessüm etmişti. Kendisinden utanmışını anlamıştı.

"Zaten çok güzelsin. Ah o gözler yok mu?" Berçem yaşlı kadının sözleriyle dudaklarını usadı. Barzan ise söyleyecek kelime

bulamadığından sadece hayranlıkla izlemişti. Annesinin iltifatları üzerine gazeteyi bırakıp, utana sıkıla oturan sevgili emanet kızı izlemeye koyuldu.

"Bu arada ikiniz de fark ettiniz mi, hilemim anna," diye devam eden kadın onları kulaklarına varan içten gülüşüyle izledi. Karı koca merakla söyleyeceği şeyi bekliyordu. "Gözleriniz ayı," dediği an karı kocanın bakışları karşılaşmıştı. Bir süre kilitli kaldı yeşil gözler birbirlerine. Manalı bakışmalar geçti aralarında. Farkında değillerdi ama benzerliklerinin oluşu ne gelini, ne adamı rahatsız etmişti.

Bazan zümrüdi harelerinin doyumsuzluğunu ilk defa fark etmişti. Ükek ve unangaç oluşu bakışlarını çekmesini zorlaştırıyordu. Altın hırmasına takıldı gözleri. Bir şeyi daha ilk kez fark etmişti. Bu kız olağanüstü güzel, olağanüstü çekiciydi.

O anda olağanüstü hal ilan edildi orman yeşili gözlerinde. Acilen toparlanmalıydı.

Bakışlarını ilk çeken Berçem olmuştu. Bazan'ın kendisini açıkça süzen zifiri gözleri, genç kızın hoşuna gitmemişti. Afallayan adamın toparlanması güç olmuştu. Hiç gömmüdüğü bir güzelliğe şahit olmuştu bayramlık gözler, "Newroz sultan yarın aile toplantımız var hazırlıklı olun," dedi. Konuyu ancak böyle kapatılabildi. Evet, daha önce fark etmemişti. Gözleri geçekten beğliyordu. Fakat Berçem'in gözleri daha sıcaktı.

Yaşlı kadın Berçem'in tabağına kahvaltılıklerden koyarken genç adamın söyledikleriyle büyük bir keyifle ona döndü. "Üçümüz mü gideceğiz? Öyleyse bugün alışverişe çıkmalıyız. Berçem'in gece için giyeceği kıyafeti yok." Heyecanla konuşmuştu. Berçem ise nereye gideceklerini bilmiyordu. Üstelik gece kıyafeti konusu geçmişti, Oynemesi mümkün değildi.

Bazan bakışlarını tekrar genç kızın üzerine dikmişti. Kalasını önüne eğmiş, kahvaltısını ediyordu. Vereceği tepkiyi merak et-

tiğinden, gözlerini üzerinden çekmeden "Berçem gelmeyecek." diye yanıtladı. Kelimeleri sakin ve ağır ağır söylemişti.

Genç kız başını kaldırıp bir parça peyniri ağzına atmadan önce alayla gülmüştü. Barzan onun sakinliğini görünce içinden sıkıntıyla küfrederek, konuşmasına devam etti

"Her zaman ki gibi ben sen ve Azra."

Newroz Hanım inatla karşı çıktı.

"Berçem'i evde tek başına bırakmam!"

"Gelmek zorunda olduğunu ve Berçem'i götürmeyeceğini biliyorsun." dedi annesinin tavırına sabırla.

Newroz Hanım gitmek zorunda olduğuna bildiği halde, istemiyordu. Herçem'i evde tek başına bırakmaya gönlü el vermiyordu.

"Berçem'i evde tek. ." Genç kız elini omzuna koyarak gülmüştü ve sözünü kesmişti.

"Ben kalırım evde. Akşam zaten erkenden uyurum."

Yaşlı kadın "Asla!" diye diretince, Barzan itiraz kabul etmez bir iradeyle kalktı sandalyesinden.

"Beni ilgilendirmez Newroz Hanım, yarın hazır olacaksınız." Newroz son sözü söyleyip, salonu tetk eden adamı kızgınlıkla izledi. Bu adam, neden bu kadar anlayışsız davranıyordu? Daha birkaç gün önce kızı neler yapmıştı?

"Merak etme kızım seni de götüreceğim." diyerek teselli eden anne, kızının başını okşayıp, sevinç çığlıkları atmasını isteyen bir vurguyla söylemişti sözlerini.

Lakin Berçem ne sevinmiş, ne de çığlık atmıştı. Bilhassa reddetmişti. "Ben gelmeyeceğim, ısrar etme."

"Neden gelmeyeceksin kızım?"

Omuz silkti fütursuzca. "İstemiyorum; herkes benim kim olduğumu sorduğunda ne diyacaksınız? Emanet olan karısı mı?"

Cevapsız sorularını tabağına bırakarak, masadan kalkıp gitmişti. Odasına girdiğinden beri bozuk plak gibi takılmış, kendisine saydıyordu. Burzan kısa kıyafetini ve açık bıraktığı saçlarını görmüştü. Onunla aynı masada kahvaltı yapmıştı.

"Allah seni bildiği gibi yapsın Berçem," diyerek kendini yüzüstü yatağa attı. avuç içlerini yüzüne kapadı. Biruz aptal hissediyordu kendini. biraz da utanmış. Bir daha asla aşağıya inmeyecekti. Bu halayı yapmayacaktı. Ona ceza veren bir adamla bir daha aynı sofraya oturmayacaktı.

Alışverişte iken kendine aldığı birkaç kilaptan bir tanesini çekip çıkardı dolabından. Yatağına uzanmış, kitabın ilk sayfasını çevirmişti. Yeni bir kütübe başlamanın heyecanı anlatılmazdı. Berçem çocuklarıymış gibi seviyordu kitapları.

Saatler akşamı bulduğunda kitap sonlarına doğru geliyordu. İliç ara vermediğini fark edince kendine kızınmıştı. Newroz annesi ne durumdaydı bilmiyordu. Ayracını, kaldığı sayfama arasına sıkıştırarak, salına salına çıktı odasından. Merdivenleri inerken duyduğu kahkaha sesi, tebessüm etmesine sebep olmuştu.

Salonun açıklığında televizyon karşısında oturan annesinin kahkahasını bir kez daha duydu, "Hayırdır Newroz sultan, seni bu kadar güldüren nedir?" diye sorarken, televizyonda bir program izlediğini görmüştü.

"Bebek videoları veriyorlar kızım. o kadar tatlılar ki onlar güldükçe ben de gülüyorum."

Berçem koltuğun kenarına kulçalarını dayanmış, Newroz Hanım'ın omuzlarına elini koymuştu. Yaşlı kadın "Kitap kulik kızını hayalhanesinden çıkmayı başarabilmiş," diyerek tebessüm etti.

"Hayalhanem mi?" diye hayranlıkla tekrar etti kelimeyi. Ne kadar da güzeldi. Ama o hiç hayal kurmuyordu ki?

"Evet, odadan çıktığın yok."

"Ama ne yapabilirim ki? Hiçbir iş yapmanla da izin vermiyorsun," dedikten sonra oflayarak koltuğun önünden geçip uzandı. Başını dizlerine yatırıp Newroz Atuerin saçlarını okşamasında izin verdi. Ne kadar da güzeldi. Anne şefkatini bu kadında daha samimi hissediyordu.

"Sabah çok güzeldin," dedi. Yaşlı kadın. Hâlâ o halini unutamıyordu. Barzan'ın da genç kızın o halini beğendiğini hakışlarından anlatmıştı. Oğlu bazı duygularını saklamakta ne kadar ketum olsa da Newroz Harım anlardı İlemen.

"Bugün bunu en az on kere söyledin."

"Az bile söyledimşim," dedikten sonra uzanıp saçını öptü. Parçakları sırma saçlarının arasında geziniyordu.

"Barzan hastalandığında ona bakanın Azra olduğunu sanıyor." Kederliydi bu yanlış anlaşılma yüzünden. Barzan'ın bilmesini istiyordu, nankörce davranıp, bu kıza bir kenara ulması istemiyordu.

"İsteddiğini sansın o adam, umurunda bile değil."

Saçlarını okşayan elleri yumuşak olsa da sesi sertliğini koruyordu. "Berçem kocana bakan scadır. Yemeğini yediren, ilacını içiren sendin. Sabaha kadar uyumayıp ona baktın. Öyle ki kocanı yukarıya kadar taşıyip düş bile aldırдың. Barzan bunları bilmeli, Azra yapmadıysa, Azra diye bilmeyecek!"

"Newroz anne, ben o kötü olduğu için yaptım, beni görsün diye değil. Hem ben onu sevmiyordum. Sevdığı kadın sansın, inan umurunda bile değil." Umusamıyordu, sadece verdiği ceza için kızgın ve bir o kadar da kırgındı.

"Neden onu kırgınsın pek!?" Saçlarını okşarken, fark ettiği şeyi direk olarak sormuştu. Kırgındı bunu görüyordu.

"Ben ona kırgın değilim. Değer vermediğün insanlara kırgınlık beslemem."

Yaşlı kadın konuşacağı sırada başka bir ses duyuldu

"Newroz Hanım, bizi Berçem Hanım ile yaltaz bırak."

Baskın sırasında duyulan bir ses sakini çıkarıyorsa, sonrası 3. Dünya savaşının habercisiydi. Barzan'ın sesi savaş çanlarını çalıtıyordu. Aynı anda ikisi de kalkmıştı koltuktan. Newroz anne oğluna bakarken, Berçem elleri ensesinde, annesi bildiği kadına haklıyordu. Yalvarırım kurtar diyordu. 'Hayır, hayır, Allah'ım lüt fen dıymanağ olsun.' diye içten içe dua erti.

"Oğlum ne yapacaksın?" diye sordu Newroz Hanım. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak tarzı değildi elbette.

"İçeriye gir dedim. Hatta yukarı, odana çık."

"Oğlum!"

Otoriter kadının sesi gayriihtiyari paylaşıcasına çıkmıştı. Şimdi de annesi bildiği kadına mı emir veriyordu?

"Odana çık."

Baran bir kez daha direktif verince Berçem, yaşlı kadının elinden tutarak gitmemesini istemişti. Kendisi yüzünden Barzan'ın onu kızmasına müsaade etmezdi. Ayı kocasının ayarının olmadığından, mecbur kabul ediyordu. Newroz Hanım adama ters bir haksızlık atıp, mutfığa girdi.

Barzan genç kıza doğru adını attı. Tehlike arz ediyordu. Berçem izlediği korku filmlerinde her an çıkan hayallerinin, çekilen bıçakların, kırmızı gözlerin burada olmayacağını biliyordu. Lakin karşısında bütün bunları aratmayan bir adet Barzan Hezereoğlu vardı. Bütün başrolleri kapayan bir tehlike vardı azametinde. Berçem üzerine doğru yürüyen adamdaki kaçmak için, gerisini geriye yürütmeye başlamıştı.

"Nereye?" diye tek kaşını kaldırarak, kısık gözlerini aramadan tehlikeyle sordu Barzan.

"Hi-Hiç..." Yine korkuyla bir titreme evresi geçiniyordu.

"Dur!"

Genç kız onu dinlemedi. Hâlâ geri adım atmaya devam ediyordu. Arkasında ne olduğuna bakmıyordu. Zira kafasını çevirdiği salisede kendini Barzan Ağa'nın pençeleri arasında bulurdu.

"Durmak istemiyorum," diye belirtti.

"Neden Derpetti?"

"Seninle konuşmak istemiyorum," diyerek aksi bir edayla cevapladı sonusunu. Bu haskının ardından konuşmak istemiyordu.

"Ama ben istiyorum."

Genç kız geri adım atmaya devam ediyordu.

"Birazdan kaçacağım ve konuşmayacağım."

Genç adam tallı bir çocuk ile konuştuğunu sandı bir an. Bu çok sevimli gelmişti.

"Kaçacak yerin kalmadı zaten."

Laftan bitirdiği an genç kızın sırtı duvara çarpmıştı. Barzan tam önünde durduğunda ellerini her iki yanına koyarak kaptısını engelledi.

"Ne-ne konuşacaksın benimle?" Barzan onun dibindeyken, aralarında birkaç santim varken nasıl konuşabilirlerdi ki?

Hiç uzatmadan "Sen mi bana baktın?" diye sordu. Çehresi tehlike taşıyordu. Yanaklarına hilecum eden öfke şakaklarına vuruyor, damarları kan yerine öfke pompalıyordu. Bunun cevabını hemen almalıydı ve sevgüsünün ona bakıp bakmadığını bilmesi, Azra'nın yalan söylemesi hakkında düzgün bir fikre sahip olmalıydı.

Berçem ne diyeceğini bilemiyordu. Evet mi diyecekti? Evet derse o zaman onu öptüğünü de bilecekti. Yanakları kızarmca, "Bana yalan söylersen anlattım," diye uyandı kaptısını.

"Yalan söyleyip söylemediğimi nereden bileceksin?" Kavgaya hazır hali yoktu bugün Berçem'in. Kaçmak istiyordu.

"Denersen görürsün, anlayıp anlamadığımı?"

"Evet, ben bakum."

Bir çırpıda dilinden dökülmüştü cevabı. Kulaklarını kapattıysa da bir sonraki soru çoktan gelmişti.

"Ben, seni mi öptüm?"

Peki, buna nasıl bir cevap verecekti? Evet mi? Olanaksız gibi görünen cevaplar belki bir çırpıda dökülürdü ancak arkası nasıl olurdu kestiremiyordu. Metaneti onu bırakıp gitmişti ve Berçem gelin kendisine tuttu. Öptün dese ne yapacaktı?

BÖLÜM 5

Binatlar Çiğdem'e Çano'ya Kültür Kuyru

Kapana kısılan farenin özgürlüğünü elinden alan sadece kafeslerdi. Berçem gelini ise orman yeşili gözler kapana almış. alelade kash kullar kafese tıkatmış ve bunun hiçbir özgürlüğü yoktu!

"Benim sorularımı ikiletme!" diye tısladı kehmelen tıslıdayarak.

"Hayır."

"Bütün gece başında sen .." genç kız daha fazla duymak istemedi ve sözünü keserek doğulanı söyledi.

"Evet, sana baktım ama sen beni öpmedin," diyerek duymak istemediğini sorunun cevabını vermişti. Yanlış mı yapmıştı?

Bakışları karanlıkla perçinleşti. "Kimi öptüü o zaman?"

"Sen hiç kimseyi öpmedün," diye karşı çıktı, "Rüya görmüşsündür." Kaçak bir ruh hali sergiliyordu. Geçirtmesi boşaydı.

"Bana yalan söyleme!" diye hırladı kocası.

Aralarında milim kadar mesafe vardı. Bir santimlik daha yakınlık olursa burunlarının uçları birbirine değecekti. Korkusunu üzerinden atamayan genç kız titriyordu.

"Yalan söylemiyorum."

"Yalan söylüyorsun," diye buğırdı genç kıza. Tüm nefesini yüzüne üfkeyle vermişti. Ona bakan, banyo yaptıran Berçem'di. Kollarının arasına aldığı ve öptüğü de karısı Berçem'di. Kafasını kuma sokan deve kuşu gibi, burnunu Berçem'in saçları arasına sokmuş sabaha kadar çıkarmamıştı.

"Beni öpmene izin verir miyim sanıyorsun?" Korkak halinden sınıltmış, hırçın bir gülele dönmüştü. Ann şaha kalkışı gibiydi mağrur çenesini dikmişti.

"Zor mu seni öpmek?" diye oyunbaz bir tavırla takıldı hırçın karısına.

"Sen öpceksen zor, hatta itikânsız!"

Kesin dille konuşmasını Barzan'ın hınzır bakışları deldi.

"Öpersem bir daha beni bırakamazsın."

Baştaat çıkarıcı bir uyarıydı. Gözleri genç kızın kırmızı dolgun dudaklarındaydı. Nasıl da iştah açıcı...

"Sevgilin için geçe..." cümlesini bitirememişti. Tekrar bir öpme vakasıyla karşı karşıya kalırsa bir kartı koca polemik çıkaracaktı aralarında. Beni öpemezsin kavgası Mardin Ağalar gazetesine bomba gibi düşerdi.

"Senin için geçerlidir belki," diyerek göz kırptı karısına. Ayrıntı hakışları çileden çıkardı emanet kıza

"Asla. Asla geçerli olmayacak!" diyerek dikleştirdiği mağrur çenesi inatla karşı çıktı.

"Demek öyle..." sözlerini ağzında yaya yaya sarf etmişti. Genç kızın dikleştiği çenesini dakikaları kıvrandığı arzuya, dudaklarına kapanarak indirmişti. Çektiği acıyı, iştah açıcı dolgunlukları öpererek, ağzında hoytalıca gezinerek, diline savturarak çıkarıyordu.

Sazan gibi açılan iri tanesi yeşil boncukları, dudaklarını istilasına alan adam görmüyordu. Dokunuşları genç kızın içini gıcıklıyordu. Şaşkınlık bu ya, cevap veremiyordu. Düşecekti biraz sonra.

Genç kızın düşeceğini fark etmesiyle, kollarını sarmaşık gibi doladı beline. Açlıkla sarıldı dudaklarına. kılını kıpırdatmadığı her saniye genç adamın öfkesi büyüyordu. Büyüdükçe açığır depresiyordu. Barzan bu tadı biliyordu. Evet, o gece Berçem'i öpmüştü. Bu büyüleyici tadı unutmaya mürşak değildi.

Berçem kendini kaptıran adamı, tütu gücüyle itmiş, dudaklarından acımasızca koparmıştı. Kocasının öfkesini huçe sayan sert sesi hoşuk ve kesik kesik çınladı kulaklarında.

"S-en be-ni nasıl ö-persin!" Elinin tersiyle nemli dudaklarını ıslaklığına sildi

Gayriilutiyarı yaptığı hareket genç adamı kızdırmıştı. "Seni o gece de öpmüştün!" Üstüne basa basa söylemişti.

"Beni öpmedin," dedi. Karşı çıkabildiği kadar çıkacak, kabul etmeyecekti. Gözleri yaşlarla dolu.

"Hâlâ yalan söylüyorsun Berçem."

"İnanıp inanmamak sana kalmış, ısrar etmeyeceğim." Hâlâ öfke saçıyordu göz bebekleri. Yeşil renkte bombalar hazırlıyor, bir kelime, bir bakış fitilleri çekiyor, güc kalmı kırpikleri arasından gönderiyordu. Barzan'ın dudaklarını ilk hissettiğinde yaşadığı heyecan ve şaşkınlık tarif edilemezdi. Kalbi dörtlü köşüran atım hızı gibi, ritmini kaybetmişti. Hayatında ilk defa bir erkek onu öptüyordu ve bunu yapan da onu istemeyen kocasıydı.

Çenesini parmakları arasında sıkı. Bütün vücuduyla duvara hapsediği kadına yüklendi hiç acımadan.

"Bir daha bana yalan söylersen..."

"Konuşmadığın birinden yalan duymazsın, korkma," diyerek azarlar şekliyle sözlerinin devamını getirdi Berçem.

Bazın bu hırçınlıkla nasıl baş edeceğini bilmiyordu.

"Canına susama! Beni delirttiğin an, bir çocuğa hamile kalırsın. Bu çocuk öpmekten daha fazlasını istiyor unutma."

Çenesini parmakları arasında sıkı. Bu son bir uyarıydı. Uyarısını yapmanın verdiği rahatlık, içinde depresyen arzuların alt bölgelerine verdiği rahatsızlıkla beraber küfürlerini de alıp yanından ayrılmıştı hızlı adımlarıyla.

Bağıra bağıra konuşan kız duymazdan geldi, gelmek zorundaydı. Yoksa öldürseye çocuk yapacaktı.

"Öteceğimi bilsem seninle çocuk yapmam," derken hınçla yete ayaktı vurdu genç kız. Sevgilisi varken, sevmediği, sevilmediği halde koynuna girip, onun çocuğuna hamile mi kalacaktı? Kocasını çok hayal kuruyordu. Ağzında bir dolu küfür ve hakareti saydınarak mutfığa geçmişli.

"Zalim adam, pislik herif. öküz, hayvan, ayı, angut..."

Newroz Hanım, Berçem'in sesini duyduğunda arkasını döndü bakmıştı. "Kızın sakın ol," diye teskin etti, ne çare. Berçem gelin o kadar çok sinirliydi ki hâkim olamıyordu kendisine. Geldiği ilk günlerde kocasından korkmuş ve çekmişti, Şimdi ise çekingencilik kabuğunu yaralı vücudundan kaldırmıştı. Fakat korku kan gibiydi, Kanlı bir hastalık gibi yapışmıştı. Berçem undan kurtulamıyordu.

"O hayvan beni öptü!"

Newroz Hanım ettiği hakarete kızmayacak kadar keyiflenmişli öptüğü için. "Ne güzel işte, yakında çocuk da yaparsınız."

Bunun için bir adak bile kesebilirdi. Umudu vardı, yakın zamanda bir bebek bu evi şenlendirecekti. Birbirlerini fark ettikleri an, çocuğun boynuna sarılacaklardı.

Genç kız yaşlı kadına öfkeyle haklı.

"Gitsin sevgilisiyle çocuk yapсын. Ben onu boşayacağım."

Newroz Hanımın karşısında öfkeden kuduran genç kıza ters bir bakış attı. "Boşanacağınızı kim söyledi?"

"Ben o adamdaki boşanacağımı ve deyimim yarıma gideceğim." diye diretti yeniden.

"Bizim aşiretimizde, bizim topraklarımızda ve bizim adetlerimizde boşanma diye bir şey yoktur. Sen artık Berçem Hezeroğlu'sun sen de Barzan da isterseniz de istemeseniz de boşanamazsınız. Bunu o kalın kafana sok!" diyerek sert sesle uyarış elindeki sıcak yemeklerle salona doğru yürütmüştü.

Peşi sıra giden Berçem, kocasını masada bulunca ters bir bakış ararak donmuştu. Merdivenlere yöneldiği sırada kocasının sözleriyle yerinde durdu.

"Geç sofraya. otur!"

Omuzunun üzerinden arkasına haklı. Yüzünde şaşkın bir alay ifadesi vardı.

"Beni sofrasından kovarı adam. bugün mü çağırıyor?"

Barzan sabır çekti. "Dilin çok uzamış senin geç otur."

"Aç değilim."

"Suçundan sürükleyerek mi gelireyim seni sofraya!"

"Kendim gelirim. Yeter ki hana dokunma!"

Berçem'e ters bir bakış atıp yemeğine döndü. Sofraya oturduğu sırada Newroz Hanım'dan ters bakışlarını almıştı.

"Newroz sultan kıyafetini Azra sipariş etti, yarın gelir," dedikten sonra çiğneyerek lokmasını midesine indirniş, annesinin yemeğine doyamayan organları bayram etmişti.

"Gerçek yok oğlum kıyafetlim var." Kaşları davet konusu açı-
lır açılmaz çatılmıştı. Üçene o kanı bozuk, sahte insanların arasına
girecekti. Tabii hepsi öyle değildi ama sonuç olarak çoğunluk
onlardandı.

"Sana bu sefer daha açık bir şeyler seçtim. Makyaj da yap.
Yüksek topuklu ayakkabılarını giy. Yanında iki mükemmel ka-
dınla oradaki herkesi kışkırtırım."

Apaçık yaşlı kadımla dalga geçiyordu. Aslında Azra'ya kız-
gındı. Ona bakan Berçem iken Harzan'a yalan söylemişti. Ya-
landı nefret ettiğini bile bile. Ve genç adam bunu onun yanına
bırakmayacaktı.

"Kalsın. senin o açık göndereceğin kıyafetlerini Azra Hanım
giysin!"

Newroz Hanım ayak bileklerine ve elinin bileklerine kadar
uzun kıyafetler giyerdi. Saçlarını ise şal takarak örttü. Hezal
Hanım gibi. Ağır parçaları seçer, memleket havalarından vaz-
geçmezlerdi. Fistan kumaşları ise Mardin'e gittiği zamanlarda
giyerdi.

"Sen çok güzel bir kadımsın. Eminim o açık kıyafetleriyle
birçok adamın gönlünde taht kurarsın."

"Ben ancak rahmetli kocamın kemiklerini sızlattım. Sakın
bunu bize yapma." Birbirleriyle yaptıkları şakalaşmayı seyreden
Berçem, farkında olmadan gülümsüyordu.

"Dence sen benim dediğimi yap."

"Neyi yapayım sultanım?" diye soran Harzan'ın keyfi yendi-
yordu.

"Benim yerime öyle bir kıyafeti Berçem'e giydirip yanında
götürürsen o zaman haklı olursun. Tabii katil olmadan eve dö-
nebilirsen... Şüphesiz Berçem birçok erkeğin hayalindeki ideal
kadın."

Berçem yaşlı kadının kurduğu cümlelerle utançla kızardı. Farkında olmadan bakışları Barzan'la kesişti. Gerçekten onu götürür müydü? Pek ihtimal vermiyordu, azıcık tanyorsa kocasını, böyle bir şeye izin vermeyeceğini biliyordu.

"Burada senden bahsediyorum başkasından değil."

"O başkası dediğin karın. Hazır masada konu açılmışken bu konuyu tekrar açmak istiyorum. Biliyorsun Mardin'dekiler çocuk yapmanızı istiyor. Ve baha..."

Barzan sözünü kesti. "Bu konu açılmasın hır daha."

"İstesen de istemesen de bu konu açılacak. Senin karını hamile bırakman gerekiyor." Aynı anda itirazlar sertçe döküldü karı kocanın dudaklarından.

"Ö benim karım değil."

"Ben onun karısı değilim."

"Barzan, sen Berçem'in kocasısun. Ve sen kızımı, bu adamın karısını, aksini iddia edemezsiniz. Evlilik cüzdanınız var. Ha bir de yakında unne baba olacaksınız. Zira baban buraya geldiğinde ilk soracağı şey torundur."

"Newroz. Anne hoşunacağımızı biliyorsun," diyen Berçem'in ağlamaklı sesi, titremekten kelimeleri doğru düzgülün söyleyememişti.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum kızım." İkisini de dolu dolu düşüncelerle yalnız bırakarak yemeğe döndü.

Berçem daha fazla sofruda kalamayacağını anlayınca, "Afiyet olsun." diyerek odasına çıktı ve kendini hemen yatağına attı. Yeşil gözleri, karanlığa perde gibi inen göz kapaklarının altına gömüldü. Dilerdi ki huzurlu ve mutlu bir uykü çeksin ve dilerdi ki sabahı sevimli bir yüz onu karşılasın, böylece günü keyifli geçirdi. Ancak böyle bir evde, böyle bir kucaya sahipken gelin hanıma kalan sadece azapı.

Acısı hiç dinmeyecek ve bitmeyecek bir azap!

Gözlerini açtığı anda kendini yorgun ve uykusuz hissetmişti. Sanki dün gece hiç uyunmamış, uykusu gözlerinden çalınmış gibiydi. Bar hırsızı barındırıyordu yatağında ve bedeninde. Ondan aldıkça alan ve bir daha vermeyen.

Huysuzluğu üstünde olan genç kız üzerini değiştirerek aşağıya inmişti. Kahvaltuyu hazırlamaya yetişememişti ve Newroz anne yine tek başına kalmıştı. Ne var ki huysuzluğu yüzünden dikkatlice bakmadığı sofrada, kocasının iri çüsesini görmemişti. Kocasının orada olmayışıyla yanakları bir gül genceci gibi açılmıştı. Huysuzluğu silinmiş, iri tanesi yeşil boncukları şeykle sandalyeye odaklanmıştı. Keyifle sandalyesine kuruldu.

Mutfaktan çıkan kadın onun gülümsediğini görünce, "Hayırdır kızım?" diye sordu. Barzan bir şey mi demişti de karısı gülüyordu?

"Yadê buna kızacaksın ama Barzan yok diye sevindim. Şimdi rahat bir şekilde kahvaltımı edebilirim!" diyerek atığı sevinç naralarını kahvaltı masasını keyfe boğmuştu. Ta ki gök gürültüsünü andıran istihza dolu sesi duyana kadar!

"Benim evimde, benim soframda, benden şikâyetçisin!"

İçine sığamayan sevinçi, kocasını masanın başında görece yerle bir olmuştu. Elindeki çaralı tabağına gürültüyle düştü. Aklını başına getiren ses, yılmaz kızartan gerçeği de kulağına tıslıdamıştı.

"Sence bu normal mi Barçem?" diye sordu Barzan, tek kaşını kaldırmış genç kıza bakıyordu. Ah yavaş yavaş kızarıyordu. Bu Barzan için muazzam bir sahneydi. Bu sabah da kahvaltuyu ona zehir edecekti.

"İkinize de afiyet olsun!"

Yaşlı kadın tartışmamaları için araya girerek güzel bir gülümsemeye onlara baktı. Barzan cevabını almayacağını bildiği için sandalyesinde kahvaltısına keyifle döndü.

Berçem ıstırap dolu bir kahvaltı edecekti. Çatalını önüne ilk gelen şeye uzattığında yeşil zeytine denk geldi. Gayriihtiyari buruşmuştu yüzü.

Kaç günlük güzlem ve analizleri genç adamı, sevgili karısını yeşil zeytin yemediğini söylüyordu. Çekingenciliği, elini rahatlıkla kahvaltı tahaklarına uzatmasını engelliyordu. Zalimce sırtı kimseye belli etmeden. Şimdi Berçem hiç sevmediği yeşil zeytini yiyecekti ve genç adam keyifle onu izleyecekti. Tabii yaşlı annesi araya giren reklamlar gibi en heyecanlı yerde çıkıp keyfini bozmasa.

"Kızım sen yeşil zeytin sevmiyorsun!" Vakil kaybetmeyen annesi oğlunun bاین planını fark etmiş gibi en heyecanlı yerde reklamını vermişti. Barzan kendi içinde homurdandı. Tabuğuna aldığı yeşil zeytinlerin yerine bolca kahvaltılık doldurup, genç kızın önüne hıaktı. Berçem özellikle kendi köyünde, kendi yapıtlarını peyniri severdi. Doğallığından ve lezzetinden ödün vermeyen otlu peynirler.

Kahvaltuya dönen Newroz Hanım oğluna sakin sesiyle seslendi. "Barzan diyorum ki Berçem'e de şöyle güzel bir telefon al. Dayısıyla konuşmak için onun aramasını bekliyor. Telefonu henden istemiyor."

Daha tafını yeni bitirmişti ki Berçem sert bir üslupla haykardı. "Hayır!" Bakışlar üzerine yönelince "Yani istemiyorum." dedi.

Genç kızın uni tepkisi ikisini de şaşırtmıştı.

"Kızımı bir telefon şart. Gördüm o gün başına gelenleri."

"Bugün gündeçirim."

Sakin ifadesiyle göndereceğini belirtmiş. kahvaltısına dönmüştü.

"Gerek yok, dayım bana gönderdi. Yoldadır, yakında gelir," diye yalan söyledi. Daha dayısından istemeden telefonu yollara bile çıkmıştı. Alı bir de Barzan'a yalan söylemeyecekti. Değil mi?

Kafasını kaldıran genç adamın yüz ifadesi dehşetin ötesinde gazap doluydu. "Sen benim evimde, dayımdan telefon mu istedin?" Ses tonundaki kızgınlık ölçülemeyecek kadar yükliydi.

"Bana zaten alacaktı..." diye cihaz sesiyle cevapladı.

"O telefon, bu evden içeriye girmeyecek."

"Ben senin hiçbir şeyini islemiyorum,"

"Evimdesin ama."

"Mecburum."

"O zaman aldıklarımı kullanmaya da mecburusun," dedikten sonra cebinden çıkarttığı telefonu genç kızın önüne bırakarak, "Şimdi dayımı arıyorsun ve o telefonu iptal ediyorsun. Anladın mı beni?" diye çıkıştı.

"Hayır!"

Genç adam kafasını arkaya atarak, "Ya sabır," demişti. Bu kızın dili hangi ara açılmıştı, "Seni döverim Berçem."

"Boşanacağız zaten. Senin, bana hiçbir şey almamı istemiyorum."

"Öyle mi?"

Cebindeki cüzdanından kredi kartlarından bir tanesini çekip çıkarıp, masaya koymuştu. Genç kız ne yapmak istediğini bir türlü anlamıyordu.

"Yadê birazdan bu kıızı alıyorsun ve bu karttaki limiti bitirene kadar alışveriş yapıyorsun. Akşam geldiğinde hiçbir şey bulamazsam ikiniz de kendinizi kapı önünde bulursunuz," diyen

bariton sesiyle tehditlerini savuttuğu gibi telefonunu ve sigara paketini alarak evden çıkmıştı...

"Senin yüzünden bir gün evden atılacağız." Yaşlı kadının şikâyetçi yüz ifadesi her ikisineydi. Bir türlü geçinemiyorlardı.

"Newroz anne, ben o alışverişe çıkmayacağım "

"Evden mi atılmak istiyorsun? Bak kızımı, ben Barzan'la uğraşmak istemiyorum."

"Ben onun parasıyla alışveriş yapmam."

"Çık yukarı hazırlan birazdan temizlikçi kadın gelecek sofrayı o kaldırır "

Haftanın dört günü temizlik yapan bir kadın gelir ve evi haştan aşağı temizledikten sonra giderdi. Barzan evinde sadece Newroz sultanı istiyordu. Başka hiç kimseyi istemezdi. Tabii artık Berçem de vardı.

Hazırlanan anne kız şirketten gönderilen arahayla alışveriş merkezinin yolunu tutmuştu. Yol boyu dilünden dökülmeyen cümleler, annesinin aklında doluşan filkileri sayesinde boşa çıkmıştı. Kumazlık yapan kadın, iki parça alacağız diyerek kızı alt etmiş, baştan aşağı her şeyi almıştı.

"Hayır, bunu ölseni de almayacağım." Yaşlı kadını eline aldığı jartiyere, genç kız pötlemiş gözleriyle bakıyordu. Hem bunu alsa ne için giyebilirdi ki?

"Alacağız kızım, alacağız."

Onları takip eden görevli kadına verdi. Alışveriş boyunca genç kız aldıkları ne kadar elbise, iç çamaşırı, ayakkabı, çanta ve makyaj malzemeleri varsa hepsine karşı çıkmıştı. Ama yaşlı kadın onu dinlememiş gözüne kestirdiği ne varsa almıştı.

"Benden daha iyi biliyorsun bunları Newroz Anne."

"Barzan gibi bir adamı büyüttüm. Çok sevgilisi oldu. Beni çok yerlere götürdü. Lih biz de biraz bilelim artık "

"Nasıl yani?"

Yorgunluğu daha arabada üzerlerinden almışlardı. Bu akşam Yadé Newroz'un katılacağı bir ev partisi vardı ve Berçem kendisi yüzünden yaşlı kadını yordüğünü düşünüyordu. Ancak bu alışveriş Newroz Hanım'ı epey eğlendirmişti.

Bu keyifle eskileri anlatı. "Kızım Barzan lisedeyken hep kız arkadaşlarını eve getirirdi ve eve getirdiği ne kadar kız varsa hepsiyle tanıştırdı. Hepsi beni çok severdi. Mesela dergilerde bana kıyafet gösterirlerdi, makyaj malzemeleri bildiğini ne varsa."

"Ve sen de hepsini aklına kazıdın."

"Tahii ki, Azra çok şey öğretti. Beraber çıkarız bazen alışverişe. Ne alıyorsa, ne seçiyorsa bana danışır önce."

Berçem son sözlerini doymazdan geldi. O kadına istenmiyordu. Sevmemek için diretmiyordu ancak bir bağ da kurmayacaktı.

"Modacı kadınlara tas çıkarırsın. Çerçekten zevkine hayran kaldım."

"Ama seni de çok şey biliyorsun kızım ?"

Berçem ve Ataz ortaokulu bitirince Ciwan bir daha onları okula göndermemişti ve ikisi evde, kendi aralarında çalışarak kendilerini eğitmişlerdi.

"Bazen gizlice Ciwan'ın Laptop'unu çaldık Ataz'la. O zaman oradan modayı takip ederdik. İnternette kıyafetlere bakar bir gün biz de bunları giyer miyiz, diye hep hayal ederdik. Biliyorsun Raher Ağa çok iyi bir adam ama kızını açık giydirmeyi sevmez. Ve haliyle bana da kıızıyordu."

"Raher ağa seni öz kızından ayırt etmezdi. Eğer öyle olmasaydı. En büyük oğluna ağa kızlarından bir gelin alırdı. Ama o seni kabul etti. Çünkü seni çok seviyor. Öyle ki Ciwan vefat edince seni öylece bırakmadı. Barzan'la evlendirdi."

"Bunu biliyorum. Ve o benim böyle açık kıyafetler aldığımı görse bana çok kızar."

"Tamam işte, evinde giyersin bunları kocan gelince," deyince genç kız utangaçla inledi. Barzan eve gelince bu elbiseleri değil üzerine geçirmek, dolaba fırlatıp üzerine kildi çıkacaktı.

"Asla giymem bunları!"

"Giyersin giyersin. Hem eminim Alaz bir an önce İstanbul'a gelip seninle böyle kıyafetler giymek istiyordur."

"Barzan izin vermez, sunmıyorum."

Newroz Hanım'ın bakışları kurnazca bir ifade içeriyordu.

"Kocasını nasıl da tanıyor!"

"Ondan değil," diyerek annesi gibi gördüğü kadına gözlerini baydı. "Düğünde Alaz'ın elbisesi hafif diz üstü olduğu için, ona bağırıp hemen o kıyafeti çıkarmasını istemişti."

O günü hiç unutmuyordu. O kadar sert bir adamdı ki Berçem hiç kimseden bu kadar çok korktuğunu hatırlanmıyordu.

"İyi ki evlendiğim adam bu değil!" demişti. Ama kocası o adam olmıştu. Huş yakında o da olmayacaktı ya.

"Barzan Mardin'e gelince çok sert bir adama dönüşüyor. Kan çekiyor herhalde ağa sonuçta."

"Ama burada o kadar sınırlı değil."

"Bak mesela Azra'ya da o kadar açık kıyafet giydirmez."

Genç kız o kadını iki kere görmüştü. Nasıl giyindiğine hiç bakmamıştı.

"Bana kaşınmaz," demişti umursamaz bir sesle.

Eve vardıkları vakit Okan'ın, Berçem'in odasına taşıdığı poşetleri hiç duraklamadan genç kızın dolabına yerleştirmişlerdi. Newroz Hanım yerleştirmeye işinden sonra Berçem'i banyoya göndermiş, kendisi de odasına dönmüştü. Azra'nı akşam için gönderdiği kıyafeti incelemişti. Yine her zamanki gibi boş bir seçim yapmıştı. Kendisi de banyoya girdi.

Odasında ise Berçem aldığı duşun ardından banyodan çıktığında yatağının üzerinde gördüğü kıyafetlere bakıp ofladı. Bun-

lan giymeyecekti. Dolabına yöneldiğinde odasının kapısı açıldı. Newroz Hanım küçük bir kız çocuğuna okula hazırlar gibi. Berçem'i kocasına hazırlamıştı.

Berçem aynada gördüğü aksine, hayretle baktı. Yine kısa bir elbise giymişti. Şeftali rengi elbise genç kızın yeşil gözlerine kıyasla Berçem'e tatlı bir hüçunluk kazandırmıştı. Omuzlarına bıraktığı sırna saçlarına Newroz Hanım ustalıklı dalgaları vererek yeni bir canlılık vermişti. Sade makyajı ve dolgun dudaklarını sürdürdüğü şeftali rengi ruj ve Barzan'ın en sevdiği kadın parfümü.

"Bana ne yaptın böyle?"

"Seni olması gerektiği gibi bir kadına dönüştürdüm," dedi-
ten sonra genç kıza hayranlıkla izlemeyi bıraktı. Biliyordu ki Barzan bu güzellikten kendini alamayacaktı.

"Bak kızım sana alıştığımız her şeyin faturaları burada. Barzan gelince ona verirsin. Ben şimdi odama girip hazırlanacağım."

"Hepsini mi?"

"Evet kızım, bak burada kart, senin çantanda zaten."

Faturaları genç kızın eline verip odadan çıkmıştı. Genç kız eline verdiği tüm faturaları ve çantasından çıkarttığı kartı alarak aşağıya indi. Koltuğa kurulduğu an kapının açılan sesini duymuştu. Barzan olmalıydı gelen. Kafasını çevirip bakmadı adama.

Berçem eline aldığı kumanda ile kanallarda gezinmeye başladı. Müzik kanalında durup, elindeki faturaları incelemeye koyuldu. Bu kadar şey almışlardı ama adanın limiti hiç birmiyordu. Aldıklarını toplasa Orhun Kitabesi çıkacaktı ortaya.

İç çamaşırı aldığı mağazanın faturasını görünce onu ayırdı. Bunu Barzan'a vermese de olurdu. Zaten nasıl iç çamaşırı almışsa herfi harfine adları yazılıydı. İsmi sakın tında yakışıklı bir sesteni duyunca, omuzunun üzerinden merakla arkasına bakmıştı.

"Berçem!" Karşısında gördüğü yakışıklı adamla yutkunmak zorunda kaldı. Lacivert takım elbisesi üzerinde mükemmel du-

ruyordu. Geniş vücutu, kaslı kolları kumaşı patlatacak dercede sıkıyordu. Berçem gözlerini almakta zorlanmıştı.

Barzan karşısındaki kıza görünce bir kez daha yutkunmak zorunda kalmıştı. Üzerindeki şifalı rengi elbise yeşil gözlerini dışa vuruyordu. Genç adam bu güzellikle ne yapacağını bilmeyordu. Berçem diri göğüslerinin üst kısmını seren, yarım kollu elbise ile güzelliğini kat kat ön plana çıkarmış, nefes kesici bir hale gelmişti. O uzun gür saçlarını omuzlarına bırakmış, bukleleriyle Barzan'ın o saçlara elini götürme isteğini uyandırmıştı. Makyajsız, doğal görüntüsüyle sevse de sade makyajıyla güzel gözlerini ve dudaklarını ağız sulandırıcı hale getirmişti.

Konuşma yetisini kazandığında genç kıza döndü

"Al bu telefon senin. İçinde hepimizin numarası var."

Kocasının boğuk sesini duyan Berçem, gözlerini kırpmıyordu. Bu ses tınısı bile içindeki alevleri dalgalandırıyordu. Karşısına oturan adamın uzattığı telefonu alıp almamak arasında kararız kaldı. Onun gelişiyile ayağa kalkan genç kız, karşısına oturan adama tereddüt içinde bakıyordu.

"Berçem şu telefonu al. Beyaz aldım, umarım senin için sorun değildir."

Elinden telefonu alıp bakmadan masaya bırakmıştı. Sorun değildi. beyazı severdi emanet gelin. Kartı ve fatıraları genç adama uzatsın Berçem. "Aldıklarımın hepsi burada. kurtun da," demişti.

Uzatılanları almadan "O kart artık senin," dedi Berçem.

"İstemiyorum," dedikten sonra orta sehpaaya bıraktı elindekileri.

Barzan "Bir daha söylemeyeceğim," derken karısının bir elini arkasında tutması şüpheyle onu süzmesine neden olmuştu.

"Ayrıca arkanda ne saklıyorsun sen?"

Arkasında tuttuğu elinde, aldığı iç çamaşırlarının faturası vardı. Utangaç edasıyla "Hiçbir şey," diyerek kafasını salladı.

Genç kadını kızarması şüphelerini artırdı.

"Elinde ne varsa hemen ver."

"Bir şey yok," dese de ayağa kalkan genç adam onu doğru yürüdü. Nedense bu sahneyi Berçem çok iyi hatırlıyordu.

"Gelme sakın!" Şehanın etrafında döndüyorlardı

"Arkanda ne sakladırısan çıkar, göster."

"Görmemen gereken bir şey .."

"Bak şimdi daha çok merak ettim."

"Sakin Barzan." Ayağındaki topuklu ayakkabı hızlı koşusuna en büyük engel idi.

"Ne yaparsın?"

Bir adımı atmadan kocasının pençeleri arasındaydı bulmuştu kendini. Bedenleri yapışmıştı bir anda. Bu ne hız!

"Bırak beni!" Eli hâlâ arkasında, kâğıdı saklıyordu. Barzan elini arkaya, sakladığı şeye atmaya çalıştı ama Berçem gert çekilmeye çalışarak izin vermedi.

"Beni delirtme, ver şunu."

Yaşıl gözleri kızgınlıkla parlıyordu. Bu kız kocasından nasıl bir şey saklardı?

"Görmemen gereken bir şey işte! Ne diye bu kadar ısrarcısın almakta?" Barzan elini tekrar arkaya atacakken Berçem hızla geri çekilince kendini bir anda koltukta ve Barzan'ı da üzerinde bulmuştu. Bir müddet sadece birbirlerini izlediler.

"Kalk üzerinden," lakin genç adam kalkmadı. Aksine, onu sızmeye devam etti. Kokusu en sevdiği kadın parfümüydü. Dolgun dudakları araktı, adeta Barzan'a sunulmuş gibi.

"Barzan!"

Genç adam ona yaklaşarak aralarında küçücek bir mesafe bıraktı. Berçem öpmemesi için elini göğsüne koyarken kâğıt yere

düşmüştü ve Barzan gülümseyerek kağıdı hemen eline aldı. Güç olmuştur ama almıştı ne saklıyorsa. Genç kızın tizemeden kalkmadan faturada yazanlara tek tek baktı.

Utancından vücutunu alevler sarmış, kıpkırmızı kesilmişti. Yüzünü avuçları ile kapattı. İç çamaşırları arasında gözüne çarpan yazı şeytanca sırıtmasına sebep olmuştu.

"Demek jartiyer aldın ha?" Kızardığını görmek keyif veriyordu. "Hem de kırmızı, küçük kediciğe bak sen. Bir kaplan kadar vahşiymiş!"

Türbü şifli, utanç verici söze maruz kalmamak için Barzan'ın itineye kalkıştı. Lakın kolları bir santim dahi itmemişti ki, Barzan bileklerinden sıkıca tutarak başının üstüne koymuş, tek eliyle genç kıızı sabit tutmuştu. Bacak arasını açarak olması gereken yere kaydı.

Gözleri büyüdü. "Sakın yapma."

"Ben senin kocamın."

"Sen benim," cevap vereceği sırada genç kız bacak arasında bir sertlik hissetti ve utançla inledi. "Barzan lütfen." Onu dokunamazdı.

"Bundan zevk alman gerekirdi. Ben senin kocamın bunu unutma."

"Sen Azra'nın kocası olacaksın benim değil!"

Utancı yok olan kızın başın zıltırdileri, oman yeşilli gözleri delip geçti. Gerçeği ansızın savuran dile işkence etmesini iyi bildi Barzan. Eğer kapı çalmasaydı.

Kocasım üzerinden neredeyse itmişti. Çiğli olmasa, yerle öpüşüp işkenceyi kendisi güdecekti. Berçem hızlı adımlarla merdivenlerden çıkarken Barzan arkasından sadece bakınakla yetindi.

"Beni etkilemeyi başarıyorsun ve bu hiç hoşuma gitmiyor."

Tekrar çalan kapıyla bikkın dolu bir nefes verip kapıyı açtı. Sevdiği kadın, tım şıklığıyla karşısında duruyordu. Gici çekilip içeri girmesi için yol verdi. Fırsatı bulan kadın sarılmaya kalkışmış, ancak Barzan Ağa bir adım daha gerileyerek sevgilisini kendisinden gazap dolu bakışlarıyla imişti.

Bugünkü tartışmaları, söylediği yalan ile ortaya harlanmış bir nefret katmıştı. Barzan kelimenin tam anlamıyla nefret etmişti. Azra'dan. Her şeye kabul olan adamın, yalana kabulü yoktu.

Yılmayan kadın elinden tutmaya çalıştı ancak öfkeli adam izin vermedi.

"Azra dedünne, kötü olu!" diyerek yüzüne kızgın bir nefesle hırladı.

"Yapma sevgilim, bunu konuşmuşuk."

"Yalancı bir kadın olduğumu unutattıyorsun."

Sinirli ve öfkeli sesi genç kadını korkutmuştu, "Evlencen sen, başka bir kadınla çocuk yapacak olan sen, benim bir yalanına kızdu şimdi ha. Başka biri olsa seni bırakıp giderdi."

Kızgın sesiyle genç adamı yanıtlamıştı. Sığındığı bir gerçeklik vardı. Ne yapsa adamın evliliğini yüzüne vuruyordu.

"Üste çıkınaya çalışma. En azından ben sana yalan söylemedim. Sürekli bu bahaneyle sığınma."

"Ben hiçbir şeyin arkası..."

"Kes sesini Azra!"

İsmiyle üslayarak fısıldanmıştı. Tehlikeli sesi kadını susturmuştu. Yaşlı kadının aşağıya inmesiyle tartışmalarına son vermişlerdi.

"Ooo Newroz sultan bu ne güzellik." Azra yanına giderek yaşlı kadının yanaklarına bir öpücük kondurdu.

"O senin güzelliğin kızım. Çıkacak mıyız şimdi?"

"Evet, çıkalım geç oldu."

"Berçem," diye genç kıza seslendi. Merdivenlerden inen kız, Azra'yı görünce gözlerini başka bir tarafa çevirdi.

"Kızım biz çıkıyoruz. Telefonumuzu odama bıraktım."

"Gerek yok Newroz Anne."

"Neden kızım?" diye sorarken kaşlarını çartı kızgınlıkla. Nasıl gerek yok?

"Ona bir telefon getirdim. Bir şey olursa bizi arar. Hadi çıkalım." Kısaca bilgilendirdikten sonra iki kadın ile evden ayrılmıştı. Azra sevgilisinin koluna girmeye çalışmış fakat genç adamdan reddi almıştı.

Berçem Hezeroğlu, koca evde, akşamın vaktinde, kadın başına yalnızdı. Yalnız ve kimsesizdi. Tıpkı içi gibi...

Onlara evden çıkmasıyla mutfığa giren Berçem, dolabı açarak kendine bir sandviç hazırladı. Büyük bir bardağa meyve suyu doldurduktan sonra salonu geçip koltuğa kuruldu. Kumandayı eline alarak kendine bir film açan genç kız, sandviçini afiyetle yemeye başladı.

Filmi izlerken gözüne takılan telefonu eline aldı. Beyaz telefon kadın elinde zarif dururdu ki Berçem'in ince ve uzun parmaklarına yakışıyordu. Dokunmatik tuşu açarken özelliklerini tek tek incelemeye başladı. Daha sonra rehbera girdi.

"Bakalım Barzan Bey kimleri eklemiş?" diye kendi kendine söylendi.

"Hımm Afran dayı, Azra, Barzan, Yadê Hezal, Newroz sultan, Okan, Raber Ağa. Demek bu kadar kişi var." Kafasını salladı, "Sevgilini ne diye rehberime ekliyorsun? Hayırdır, onunla konuşup, mesajlaşacak mıyım?" diye hırçınlaştı kadın yeniden.

"Ya da iyi oldu aslında. Tekrar hastalanırsa ya da başına bir şey gelirse Azra Humm'ı ararım!" Bir daha hastalanmamayı ümit etti. Boşanana kadar!

Telefonla biraz daha oyalandıktan sonra koltuğa atıp filmine geri döndü. Geçen bir saat içerisinde filmi bitiren genç kız, sıkılarak kendini koltuğa uzatmıştı. Onsuz ne yaptıklarını düşün-
dü. Yadé Newroz kesinlikle sıkılmıştı. Onu götürmeyeişlerinin zoruna gittiğini apaçık itiraf etmişti kendine. Yanında götürme-
melerinin sebebi yakıştıramadıkları mıydı? Ya da Azra Hamam kızacaktı. Onun için mi götürmemişti?

Kendi kendini teselli etmeye başladı. 'İyi ki gitmedin, hem o iki sunasız görüp ne yapacaktın? İyi ki evdesin.' Yüzünü butuş-
turdu. 'Nemrut Azra, ayı Barzan! Tarlı Newroz annemle yazık. O yaşlı kabını peşinizden sevmeyişi yerlere sürüklüyorsunuz.'

Kulağına ayak sesleri gelen genç kız, yerinden fırlatmıştı. Bahçeye çıkan sürgülü kapıyı açık mı bırakmıştı? Evde biri mi vardı? İçgüdüleri telefonu eline almasını söylemişti. Harekete geçri genç kız. Kendi teskin edışıyle beraber tenkinli adımlarını mutfuğa sürüdü. Kendini korkutmak istemiyordu. ancak duyduğu bir takım sesler bunun sadece açık bırakılmış kapı olmadığını söylüyordu.

Yutkunan genç kız, kafasını yavaş bir şekilde mutfuğa uzattı. Kan akışı bozulan kalbinden kulağına gelen bozuk ritimleri duydu. Karanlık mutfuğu sürgülü kapısında gördüğü suretini gölgesi, neredeyse bağırmasına sebep olacaktı. Ayuç için dudaklarına bastırıp kendini engellemek adına İçerideki her kimse ondan ürken Berçem, yakalanmamak için merdivenleri koşarak arşınladı.

Az önce çiseleyen yağmur gibi akan göz yaşları, şimdi sele kapılmış gidiyordu. Korkudan kararan gözleri bir kapıyı bulmuştu. İçine girdiği odanın kapısını kilitleyip, dibine sığındı. Yere çöken genç kız kendini nasıl koruyacağını bilmiyordu.

Tınaklarının avuçlarına geçirdi. Evde yine yalnızdı, yine tek başınaydı. Lanet olasıca hırsız girmişti eve. Ayağının dibine düşen telefona gözleri takıldı. Şuurunu daha kaybetmeyen kızın

ilk yaptığı Barzan Ağa'yı atamak olmuştı. Ama cevap alamadı. Kahrolası kocası, sevgilisiyle eğlenmesine düşmüş, onu bu evde, hırsızların ellerine bırakmıştı.

"Hepsi senin yüzünden Barzan, hepsi..."

Açılmayan telefona bağırarak istedi. "Aç-yalvarırım-aç." Bununla elinin tersiyle sildi. Evdeki gölge genç kızın kalp krizi geçirmesine neden olacaktı.

"Berçem?"

Duyduğu sesle ağlama krizi yükselmışti. "Bar-Barzan koş ev-de hır var." O kadar çok ağlıyordu ki sesi aşağıya gitmesin diye ağzını kapatıyordu.

"Sen ne diyorsun Berçem?"

"Koş yalvarırım biri var evde." diye hızlıca sordu. Birileri hemen gelmezse düşüp bayılacaktı.

"Sakin korkma ve telefonu kapalıma hemen geliyorum."

"Ta-tamam hızlı ol."

"Odana gir, kapıyı kilitle ve dolabına sığın çabuk."

Genç adamın sesi endişeli geliyordu. Korkmuş muydu onun için?

"O-dam-dayım" Barzan'ın dediğini yapıp dolaba sıkladı.

"Ağlama!"

"E-tim-de değil."

"Ağlama, korkma birazdan oradayım."

"Sen beni tek bıraktın evde Barzan." Sesi azarlar tonundaydı. Başına bir şey gelirse Barzan'ı hayatı boyunca hiç affetmeyecekti.

"Aptallık ettim. biliyorum."

"Ben senin emanetindim, bana iyi davranmam gerekiyordu ama sen..."

"Büyük bir aptallık ettim, karımı çok üzdim."

Genç kız, gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

"Bana hep kötü davrandın. sanki ben isteyerek seni kabul etmişim gibi..." Belki de her şeyi söylese daha iyi olacaktı. Bu son konuşmaları bile olabilirdi.

"Beni de anla Berçem..."

"Seni anlamaya çalıştım. Ama izin vermedin. Hep kötü davrandın. Beni koca evde bir başıma bıraktın."

Sesi yüksek çıkmıştı

"Sakin ol güzelim, yetişeceğim sana."

Karanlık dolabı aydınlatan telefonun ışığı, genç kıızı yatıştıramıyordu. Barzan'ın sesi yetmiyordu.

"Bana güzelim deme." Koluyla burnunu şildi bir kez daha.

"Sen benim güzelimsin."

"Ben senin hiçbir şeyimim."

"(Olacaksın merak etme." Cüldüğünü anladı genç kız.

"Seni hiçbir zaman affetmeyeceğim."

Yetişemezse öldürürdü kendini.

"Merak etme yetişeceğim ve o korkudan titreyen dudaklarından öpeceğim."

Genç kız korkusunu almak için onunla böyle konuştuğunu anlamıştı.

"Seni öldürürüm. Yemin ederim beni bir daha öpersen seni öldüreceğim."

Kahkaha atan Barzan'la o da farkında olmadan gultuğu. "Etek sanmı..." Karısının çığlık atmasıyla sözleri yaradı kesilmişti.

"Berçem!"

"Elektrikler kesildi Barzan."

Başına çığır ağılaması kocasının sesini duymasını engellemişti. Bitmişti işte, birazdan hırsız içeri girecek, hayatını mahvedecekti. Dolabın içine saklanan kızın kulağına dolan gelen tıkır-

tlar onu susturdu. Sesin nereden geldiğini yüzüğünde dehşetle inledi.

"Barzan-Barzan balkonda bir-bu-n var..."

Yüreği ağzına gelmiş, dilinin üstünde atıyordu. Delirmiş vaziyette, ne yapacağını bilmez bir halde duruyordu. Balkona kadar gelmişti.

"Kalırsın. Berçem. . Berçem beni dinle... Korkma güzelim... Korkma az kaldı. Bak olandan çıkabilirsen çık."

Kocasını sakinleşmeye çalışsa da Berçem onun da endişelendiğini biliyordu. "Hay-Hayır yapamam."

Dışarıda kapı önünde onu bekliyor olabilişlerdi.

"Kapıya çık ve kendini dışarı at Ben birazdan oradayım."

Ona güveniyordu. Bu kapıdan çıktığı an Barzan onu kurtaracaktı. Hiçbir şey olmayacaktı. Kendini telkin ettiği biraz cesaret tozu yutturmuştu. Dolabın kapuğunu açtı. Gözlerindeki yaşları sayısız kez elinin tersiyle silde. Ayın pencereye vuran huzmeleri yol gösterici pusula gibi olmuştu. Pusulasından yararlandı. Koşar adımları kapıya ulaştırmıştı çoktan tükenmiş bedenini.

Felç geçiren paniklerini güçlükle kilidi çevirdi. Bu kapının sonrasında ne vardı, bilmiyordu. Lakin Barzan'ın verdiği güvене inanmıştı. O geleceğini söylemişti.

'Allah'ın sana sığınıyorum, beni onlardan koro!'

Doalar dibi sardı. Ne biliyorsa söylemişti. Bir dua yeterdi belki kurtulmaya. Açtığı kapıdan önünü dikkatle izledi. Karanlık oluşu önünü görmesini zorlaştırıyor, karşına kimin çıkacağını bilmeyişi nefes almasını imkânsız hale getiriyor ve kurtuluş uzak gibi geliyordu. Elini atsa tutacağı, tutsa kurtulamayacağı bir ipce bağlıydı şimdi.

Telefonun ışığıyla önünü aydınlattı. Kulağında atan kalbini bir kenara bıraksa da görülmüşü evi iuletecek gibi geliyordu genç kıza. Telefonda kendisiyle konuşan endişeli kocasını duy-

muynardı. Tek isteği önünü aydınlatan ciziz ışığın sonrası aydınlığa kavuşmaktır. Kurtuluşun olduğu, zarar görmeyeceği...

Merdivenlere doğru adınılarını attı. Bu adımların sonu ferahlıktı. Tabii karşısına birileri çıkmazsa... Karanlığı yok eden ışıklar yeniden aydınlanınca mih gibi yerine çaktı bıçate kıızı. Önceleri tıneyen diz bağları şimdi felç geçirmiş ve ayakta tutamayacak kadar güçsüzdü. Korku mülthiş bir baş ağrısı yaşattı o an. İrkilen kız içgüdülerine göre hareket etmek istemiyordu. Zira arkadan rüzgâr fısıldıyordu tehlike diye.

Stabil ten rengi beyaza doğru yokuş sürütyordu. Omzunun üzerinden arkasına hakması felç geçirmiş çene kaslarını harekete geçirtmiş, boğazını yırtan delici bir haykırışı bağrımdan koparmıştı. Şuurunu yitiren kızın yapabildiği, delice hağırnak ve merdivenleri tepetaklak olmak pahasına üçer üçer inmekti. Yere düşen telefonunda bağırın Barzan'ı hiç duymadı.

Adeta bir sele dönmüş göz yaşlarına, gök gürtülüsünün azametini anımsatan haykırışları karışıyordu. Kapıya ulaştığında çarpığı sert beden yolun sonunda olduğunu hissettirmişti.

Bedenine gelecek tek zarar Barzan, Hezeroglu'nun gözü önünde canına kast etmesine neden olacaktı. Gözünü kırpmadan silahtı altına ortasına dayayacak ve alından vuracaktı kendini. Hem de evde tek başına bırakan zalim kocasının gözü önünde. Bu acıya mecbur hırakacaktı. Çektirdiği bütün acıların bedelini bu şekilde alacaktı. "Başka yolu yok. Bu beden kurtuluşu olacaktır yahut da sonu!"

Bölüm 6

Sorulan Sahiplenince Leğizi Anlaşılıyor

Bildiğini okuyan adamın, kendini almak olarak görmesi ne ironiydi. Bedenine çarpan zarf suretin her an yığılacak gibi durması Barzan Ağa'nın kendisinden bir kez daha nefret etmesine sebep olmuştu. O soğuk evdeki yere yığılmış haygın bedenle, kollarındaki bedenin bir farkı yoktu. Sonuç yine aynıydı, yine suçlu Barzan Hezretçioğlu!

Netesini kontrol altına alamayan adam, yüzünü avuçladığı güzelin kendisine bakmasını sağladı. Ancak zümrüdi harelerine gözleri değermemişti.

"Berçem... Berçem... İyi misin?"

Boğuk sesi kelimeleri yuttuğunu.

Genç kızın sımsıkı kapattığı gözleri, duyduğu sesle kıpırlarını kaşlarına fırlatmıştı. Bu beden kurtuluşuydu. Kurtarıcısına hodoşlama sanmıştı kollarını. Güven verici kollarda oluncu geldiği bedeni gevşemiş, neredeyse onlara yığılmıştı. "Bu-Bar-

zan," diye boğuk boğuk fısıldadı adını. Oksijene ihtiyaç duyan her canlı gibi, güven ve sıcaklığa ihtiyacı vardı Berçem gelinin. Bu güveni ancak bu adam verebilirdi. Görünen o ki verecekti de kuşkusuz...

Yitik beden uyanma kastedi. İkinci kez kast etti her iki beden birbirine. Berçem zarar görerek, Barzan zarar vererek. Kucuğundaki kadınıla koltuğa oturdu, Pençelerinden sıyrılmadığı her saçın teli korkuyla dalgalanıyordu. Barzan Aga beklenmedik bir adama dönüşü o vakit. Merhametini saçlarını okşayarak gösterdi. Yatışınca buselerini sırna saçlarına bıraktı

"Özür dilerim, özür dilerim Berçem, seni tek bırakmamalıydim."

Şununun henüz kazanamamış kız, kocasının öpücüklerine, dokunuşlarına kanıyordu. Sığındığı göteline içinden geldiğince. Boyuna doladığı kollarını daha sıkı sarıyordu şimdi Kokusunda, çok sevdiği ve doyamadığı kokusunda boğulabiliyordu.

"Ama... Ama bıraktın... Hiç düşünmeden," derken ağlamaktan kesik kesik çıkan sesini yuttu.

Pişmanlık şardı her yanını adamın. Her gözeneğinden pişmanlık kanıyordu "Benim aptallığımdı." Saçlarına bir buse daha kondurdu.

'Keşke Seçil'i yanına bıraksaydın, keşke Okan'ı başına dikseydim.' gibi söylemler şimdi havada asılı kalıyordu. Geç kalmıştı, çok geç. Nefret fidelerini kendisi eken adam, filizlerini Berçem için veriyordu. Hem de hiç gecikmeden. Bu nefreti filizlendirmek Barzan'ın hiç hoşuna gitmemişti ama

"Hiç korkacağımı.. Düşünmedin.. Sadece... Sadece eğlenceni.. Düşündün." Acı gerçek hicrikleriyle birlikte dökülüyordu Berçem'in dilinden.

'Sen kendini düşünce, bencil herifin tekisin Barzan Heze-roğlu!' diye geçirdi içinden. Düşmanları olduğunu rahmetli ko-

cası defnedildikten sonra bağıra çağıra evi inleyen, bu öfkeyle düşmanlarını öldüreceğini söyleyen, üçbirini yaşatmayacağına yemin eden, zalim Barzan Hezeroglu'ndan duyuyuştu sevgili görüncesıyla birlikte.

Ve bu düşmanların geri gelecekleri o gece kanıtlanmıştı. Zira gözüne kestirdikleri sadece Ciwan değildi. Berçem gelin Barzan'ı da gözüne kestirdiklerini anlamıştı. Ama kendisinin de bu tehlikeli köşe kapmacu oyununda sadece bir piyon olduğunu bilmiyordu.

Barzan, pişmanlıktan boğulan sesiyle konuşmaya çalıştı.

"Ben seni düşündüm. düşünüy..."

Kafasını geri çeken genç kız ona bakarak sözünü kesti.

"Sen henü düşünmüyorsun. Sadece kendim ve sevgilimi düşünüyorsun." Kapkırmızı olmuş gözlerinde korku, endişe, kızgınlık her türlü duygunun harmanlandığı titreşimler vardı. Barzan akan gözyaşlarını parmaklarıyla silip saçlarını geri çekti.

"Sana bir şey olsaydı, kendimi asla affetmezdim."

"Ben de seni affetmeyeceğim."

Karısına cevap vermeden önce altına bir öpücük bıraktı genç adam. "Çok şükür bir şey olmadı."

Berçem müsaade etse başına bir bela gelmediği için rahat bir nefes verecekti ancak karısının korkusu taze bir bahar çiçeği gibiydi. Yeti sulanmış ama kurunmuş toprağın, hâlâ kirlenmemiş ve güzelliğini koruyan taze gelincigi. Otabilirdi: dokunabilir, zarar verebilir daha fazlasını yapabilirlerdi.

"Hırsızın..."

Genç kız, omzuna yasladığı kafasını kaldırıp, kızarmış gözleri ve burnuyla Barzan'a hakır sözünü kesmişti.

"Onlar hırsız değildi. Ciwan'ı öldüren adamlardı!"

Barzan istemedi de olsa kaşlarını çatı. Berçem nereden biliyordu. "Onlar gelemez buraya!" diye çıkışıp katlanan endişesini öfkesiyle örttü.

"Ben aptal değilim! Kafasında maske olsa da üzerinde takım elbise vardı. Hangi hırsız takım elbiseyle bir eve girer? Onları biliyorum."

Genç adam, kızıının gözyaşlarını parmaklarıyla sildi. Ardından ceketindeki mendili çıkartıp burnunu sildi. Berçem'in yoğun zümrüleri, kızgınlıkla parlamıyordu. Ama genç kız tek kelime edemedi. Barzan'ın peşine taktığı Okan'ın açık kapıdan girişiyle kocasının kucagından fırlamasına neden oldu.

Bu ani kalkışa şaşırın adam boşluğu hissetmeye vakit bulamıyordu ki Okan'ın suratını yanı başında gördü. Diğer tarafa Berçem koltuğun ucuna gömülüp, üzerindeki kısa eteğiyle çıplak bacaklarını örtmeye çalışıyordu. Kahrolası tülbeni de başında değildi.

Ama Barzan onun bu halini göz ardı ederek anlat dermesine kafasını sallayınca, genç adam karşısındaki kadına kısaca bir göz atıp aalamaya koyuldu.

"Üç kişiydiler sanırım. Sadece korkutmak için geldiler."

Barzan kızıının söylediklerinden kuşku duymuyordu ancak olmamasını istedi.

"Miran'ın adamlarıydı," diye devam eden Okan onun isteklerini bertaraf etti.

Sıkıntıyla homurdandı. "Yakaladınız mı?"

"Hayır."

"Kahretsin."

Genç adamın gidişiyle Berçem gelin yerinden kalkmıştı. Tanınmasa da onların olduğunu anlamıştı ve peşlerini bırakmayacağı da.

Karısının kalktığını gören adam kaşlarını çatmıştı. "Nereye?"

"Uyumaya." dedikten sonra sanki az önce hiçbir şey yaşanmamış gibi soğuk ve mesafeli sesiyle devam etti. "Sen de partine dön!" Odasına gitmeye cesareli yoktu. Kendine bir battaniye getirip koltukta uyurdu Newroz anne gelene kadar. Bu süreçte Okan'ın evde kalmasını isteyecekti.

"Bitmiştir şu an bizimkiler eve geliyorlar."

Berçem bir şey söyleme gereği duymadan, arkasında onu izleyen adamı sakıntısıyla baş başa bırakarak altın varaklı tırtazlılara tutunmuş, beyaz seramikleri zorlukla çıkmıştı. Üzerini değiştirmesi dakikalarını aldı. Bedenen ve ruhen yorgunluk çökmüştü üzerine. Saçlarını arkaya doğru tarayıp uçlarını bir tokuyla bağladı. Uzanacağı için toplamamıştı.

Dolabından aldığı yastık ve polar battaniyeyle hızlıca aşağıya indi. Bundan sonra gün içinde bile evde yalnız kalamayacaktı. Bu ev kâbus gibiydi.

Camın önünde bahçeyi izleyen kocasına kısa bir bakış atıp, koltuğa uzandı. Battaniyeyi başına kadar çekmişti. Hiçbir şey duymak, görmek, konuşmak istemiyordu Barzan'ın o erkeksi kokusu hâlâ burnundaydı.

Ona çarpıp, sesini duyduğu an sarkmıştı. Güçlü kolları onu kucaqlayıp sakinleştirmişti. Kadın, tok ve çekici sesi. Berçem'i başka diyarlara götürüyordu. Bunu kabul etmek istemese de Barzan onu edkiyordu ve bu, genç kızın hiç hoşuna gitmiyordu. Ondan hoşlanmak bir kenara, artık yüzünü görmek istemiyordu.

"Ben de yanına uzanabilir miyim?" Genç kız duyduğu sesle dudaklarını ısırmıştı. Telefonda konuştuklarını unutmuyordu. Ne kadar korkmuşsa Barzan bir o kadar korkusunu almıştı da.

"Bana bir daha dokunursan seni öldüreceğimi söylemiştim," dese de koltukta bir hareketlenme olduğunu hissetti. Ayaklarının ucuna Barzan oturmuş olmalıydı.

"Bunu sımalıım bence, ne dersin?"

"Uğraşma benimle!"

"Canını sokun Berçem."

"Daha dün kadar yüzüne bakmayan adam bugün..." Gerisini getiremedi. Hem öpüyor mu diyecekti. Ah ne felaket!

Barzan düşüncelerini okumuş gibi devanını getirdi.

"Beni öpüyor mu diyecektin?"

"Hayır." diyerek kararlı bir tonuyla reddetmeye çalıştı.

"Evet."

"Hayır"

"Evet!"

Başındaki yorganı kaldırıp meraklı ama bir o kadar kızgın göz bebekleriyle genç adama baktı.

"Sevgilin olduğu halde, neden beni öpüyorsun?"

Barzan saç baş dığılan karısını baktı. Bu hırçın çekicilik baş edilecek gibi değildi. Çiçlikle hâkim oldu kendisine.

"Newroz sultanını dediği gibi, sen benim karısısın." Son kelime baskın çıkmıştı bütün bir cümlemin içinde. Kocasını seyre dalan hırçın güzelin düşünceleri buğulanmıştı.

"Azra Hanım beyaz, ben siyah mıyım Barzan?"

Afalladı adam. Sevgilisi ve karısı arasında bir gidip, bir gelen kehalisiydi ve Berçem siyah beyaz örneğiyle genç adama özetlemişti.

'Sen siyah değilsin,' diyemedi. Hiçbir şey diyemedi. Çaresiz yüzüyle sadece karısına baktı. Aslında beyaz bir pamuğun masumiyetini taşıyordu hırçın karısı. Berçem Hezeroğlu! Yumruk olmuş ellerini baştanıyemini üzerinden uzatıp, yüzünü avuçlamak istedi. Lakin ne diyecekti, onu da bilmiyordu. Evim dış kapısında dünün kilidin sesiyle karı kocanın bakışması son bulmuştu. Birbirinden koparılmış, bir daha bağlansa da sağlam olamayacak ıpın hüzünü gibiydi.

Berçem uzandığı yerde doğruldu. Ayaklarını kolluktan aşağı saldı. Barzan bir uça otururken, kendisi bir uça oturuyordu.

Azra ile içeri giren Newruz Hanım, Barzan'ı görüncce şaşır-
mıştı. Koca evde yalnız katan çiftte, biri sevinirken, bir diğeri bo-
zulmuş ve kendi içinde kıskançlık fırtınalarını koparmıştı.

Barzan niye eve gelmişti, niye aradığında telefonlarına cevap
vermemişti. Berçem ile ne yapıyorlardı?

Yaşlı kadını suluğu genç kızın yanında aldı. O da en az Azra
kadar, Barzan'ın neden geldiğini merak etmişti.

"Güzel kızım nasılsın?" diye sorarken anne şefkati haş gös-
termişti. Alnını öpüp, saçlarını eliyle taradı.

"İyiyim, sen ne yaptın, eğlendin mi?" diye dişe tutmaya ça-
lıştığı sesiyle sordu.

"Sana daha önce de söyledim. Sen evde tek iken, nasıl eğle-
nebilirdim ki? Bütün gece aklım sendeydi."

Barzan anne kız gibi duran ıktı kadını izlemekten alıkoyamı-
yordu kendini. Yanına oturan Azra yanaklarına bir öpücük kon-
durunca, genç adam gözlerini baydı. Onu affetmeyecekti ve hâlâ
kırgındı.

"Nereye gittin öyle? Seni aradım ama cevap alamadım."
Gözlerini Berçem'den ayırmıyordu. Sevgilisine otan büküşlarını,
hareketlerini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Acil bir işim çıktı," diyerek az önceki sorusunu cevaplayan
sevgilisine döndü. "Seçil gitti mi?"

"Hayır sevgilim, yarın gidecek."

"Kaç gün kalacak?"

"Bir hafta hayatım."

Azra'nın kız kardeşi Seçil, okul gezisine gidecekti ve o ne
zaman okul gezisine çıksa Azra bu eve gelirdi. Kız kardeşi dön-
ne kadar, sevgilisinin evinde ve yatağında kalırdı.

"Bu akşam bano gelsene."

Barzan ona hakmadan cevap verdi.

"Yarın akşam sen buradasın zaten."

Berçem kocasıyla konuşan kadını izledi. Barzan ona yüz vermedikçe, dala çek sokuluyordu. Gözü önünde yapılan bu ahlaksız hareketler, ikisinden de tiksimesine neden olmuştu.

Yaşlı anne, genç kızdaki negatif enerjiyi fark edip kalkmasını istemişti. Bu yapılanlar Barzan'ın değerini düşürüyor, Berçem'in nefretini büyütüyordu. Katiyen izin veremezdi.

"Biz uyuyoruz oğlum. Size iyi geceler!" diyen sesine, azalama lirasını eklemeyi unutmamış, güzel kıızı ile salonu arşınlayıp merdivenlere doğru yürünmüştü.

Berçem basamakları çıkmadan önce omuzunun üzerinden arkasına baktığında kocasını kucagındaki vahşi kadını öpüşürken bulmuştu. Bu görüntü adlandıramadığı bir acıyı kalbinden boğazına döğmülemişti

Bu adam yaşananlardan ne kadar pişman olsa da asla değişmeyecekti. Değişmeyecek ve ıstırap vermeye devam edecekti.

Berçem, herkesten önce uyandıranın verdiği keyifle kahvaltayı hazırlamıştı. Mutfakta kendi başına takılmak hoşuna gitmişti. Ama bu durum çok uzun sürmedi. Büyük salonun rahat, şık koltuklarına oturunca, gözü bir gece önce hoşuna gitmeyen görüntülerin yaşandığı koltuğa kaymıştı. Bu ev o kadar çok şeye şahitti ki dili olsa edepsizlik ve hayasızlığı anlatmaya varmazdı.

Derin bir ah etti kocasına. Ahını alıyordu Batzar Hezeroğlu. Oysaki kim olsa bir kızın, bir kadının ahı, vebali boynuna ağır gelirdi.

Telefonunu çine alarak dayısını aradı. Amerika'da saat kaçtı bilmiyordu, işin aslı umursanmamıştı. Dayısıyla konuşmuş ve içi-

nı ferahlatmalıydı. Numarasını tuşlayıp ahizeyi kulağına götürdü. Ağzından çıkacak bir kelimeye bile n kadar ihtiyacı vardı ki Birkaç çalıştan sonra dayısının sesini duymuştu.

"Efendim."

"Dayıcım, benim Herçem."

"Güzelim."

"Uyuyor muydun?"

"Hazırlanıyordum," diye cevaplayan dayısının yorgun nefes verişini duydu.

"Çok mu yoruldu?"

"Hastalarla uğraşmak zor güzelim, hele inatçı hasta yakutları. Sen iyi misin, beni bu saatte aradın?"

"Saat şimdi kaç bilmiyorum ki. Seni özledim, sesini özledim ve konuşmak istedim."

"Canım sikkın galiba, bir şey mi var?"

Neler yoktu ki, onu sevmeyen ve istemeyen, hatta karısını gözü önünde aldatan bir koca.

Lakin dün gece de onun hayatını kurtarıp, onunla dalga geçen bir kocası vardı. Peşlerinde olan düşmanlar. Dalia neler neler...

"Ben sadece dayımı özledim."

"Ben de seni çok özledim. Fırsat bulursam, iki günlüğüne yanına gelirim."

"Bizde mi kalacaksın? Bu çok güzel olur..."

"Hayır güzelim. Bir otelde kalırım ama yanına gelir seni alırım, hol hol gezeriz."

İşte şimdi genç kızın içi mutlulukla dolmuştu. Dayısının sesini duyması bile ona mutluluk veriyordu.

"Ama bu olmadı."

"Çok güzel oldu. Hem sana bir şey aldım. Bu arada, bu kimin numarası Herçem?"

"Barzan bana aldı."

"İyi oldu. Seni rahat rahat arayabilirim."

"Ben de dayı. O zaman ben seni daha fazla tutmayayım sen uyu, çok yorgunsundur zaten."

"Tamam güzelim. Selam söyle herkese."

Telefonu kapatan genç kız gülümseyerek dayısının numarasına bakıyordu.

"Neye gülüyorsunuz öyle?"

Genç kız duyduğu sesle kafasını kaldırıp gelen yaşlı kadına baktı. Ancak o cevap veremeden "Oo, hatıralar kızım sofrayı da kurmuş," diyerek gözünü hazırladığı sofradan çekip, güzel kızına baktı.

"Dayımla konuştum."

"Ham, demek mutluluğunun sebebi bu."

"Evet, ha arada size selamı var."

"Sen de selam söyleseydin. Çayları koy kızım, Barzan gelirdi. Genç kız mutluğa girecekken çalan kapıyla yonunu değiştirip kapıya gitmişti. Açığında karşısında bir bavulla Azra'yı gördü.

Duygusuz sesiyle sabahın hayrını vermişti genç kıza.

"Günaydın Berçem."

Berçem unlan aşağı kalmayan soğuk nevale tavrıyla "Günaydın," diyerek cevaplatmıştı.

Genç kadın başka bir şey demeden bavulunu alıp yukarıya çıktı. Berçem şaşkıncı ardından bakarken yanındaki bavulun neyin nesi olduğunu düşünüyordu. O sırada seramik çaydanlıkla mutfaktan çıkan yaşlı kadın sofraya oturdu.

"Azra mı geldi?"

Berçem "Evet," diyerek kısaca cevapladı.

"Kızım, Azra bir hatia bızde kalacak, habertin olsun."

Newroz Hanım gece Barzan ile konuşmuştu. Ancak oğlunun son sözleri bir daha konuşmasına izin vermemiş, yaşlı kadın kızdırmıştı.

Newroz Hanım 'Oğlum artık bu evde bir kadın var, hareketlerine dikkat et,' dese de Barzan 'Bana karışma. o kız güdevek yakında. Ye Azra yarın bu eve gelecek,' demişti.

"Sorun değil Yadê, beni ilgilendirmez," diyerek omzunu silk-ti. "Heri merak etmeyin. ben odatıdan çıkardım. Onlar gelmeden yerneğimi de yerim."

Başka vukuatlar çıkarsa, Barzan bu kez kesin onu öldürürdü. Hem onların vicak vicak aşkını izlemeye hiç gönlü yoktu. Dün gecenin anısı taptaze beyne duruyordu.

"Kızım beni yanlış anladın. Ben..." Aşağıya gülmüseyerek gelen çiftle susmak zorunda kaldı.

Herkes masaya oturduğunda, Newroz Hanım çay fincanlarını daldürdü. Berçem kendi turatına geçip kahvaltısını etmeye başladı.

"Hayatım, bugün reklam ajansıyla anlaşacağız."

"İstedüğim modeller geldi mi? Büyük teklifler göndermişik."

"Evet, bugün onlar da gelecek ve firmamızın reklamları yapılacak. Büyük bir reklam olacak biliyorsun."

Barzan'ın sorusunu yarıtlayan Azra sevgülüsünün gönlünü nasıl alacağını bilemiyordu ve bu onu korkutmaya başlamıştı. Berçem ve Barzan...

"Newroz sultan, akşama hazırlık yapın. Belki onlara evde bir yemek verebilirsiniz. Bizim yörenin yemekleri farklıdır çok severler."

"Gene o yabancı adam mı gelecek?" diye sordu yaşlı kadın. Adını hep unutuyordu.

"Evet, onlar gelecek. Güzel bir sofrayı kurmanı ve güzel yemekler yapmanı istiyorum."

“Peki ağlum.”

Berçem kendi halinde kahvaltısını ediyordu. Arada Barzan'ın göz hapsine takılsa da başı önünde olduğundan görmüyordu. Sadece bir çift yeşil gözün hapsinde olduğunu hissediyordu.

Azra'nın “Berçem yemekte olacak mı?” diye sormasıyla kaftasını ilk defa kaldırmıştı. Kocasına bakmadan ve cevap vermesine müsaade etmeden sertçe “Korkmayın ben odamda olacağım.” dedi. Zehir gibi dökmüştü kelimeleri.

“Bu işlerde aile önemlidir Berçem. Tehlikeye atılmak istemeyiz.” Berçem konuşan Azra'ya bakarak güldü.

“Ben zaten aileden değilim. İciniz rahat olsun.”

Azra genç kızın laf çarpmasına deli oluyordu. Saf ve sessiz halinin altında birçin bir dil vardı ve istediği zaman bu dili savuruyordu. Hazırcı cevap hali canını sıkı.

“Sen bu ailenin gelinisin Berçem.” diyen otuzler kadının su mavisi gözleri kararlılıkla bakmıştı.

Barzan genç kızın kırdığını anlamıştı. Lakin onu iş ortamının içine atamazdı. Kim olduğunu sorarlarsa ne cevap verecekti. Karım mı diyecekti?

“Herkes konuyu kapatıp, kahvaltısına dönsün,” diyerek itiraz istemeyen bir tonda konuştu.

Azra da konuyu değiştirmek istiyordu elbette. Bu evin gelini kendisi olacaktı yakında. Berçem dayısına gidecek ve genç kadın sevgilisiyle mutlu mesut bir evlilik yaşayacaktı.

“Yurt dışındaki programını ne yapacaksın?”

“Daha ileri bir tarihe aldım. Şimdi gitmeyeceğimi.” Dün gece olanlardan sonra, Berçem'i tek başına bırakıp gidemezdi.

Annesine ve karısına musafakat olan piç Miran Kara, yalnızlığının fırsat bilip başına üşüşürdü. Şükür ki bu tehlikeyi gözle alamayacak akli hâlâ yerindeydi. Tabii önce Miran'ı bulup öldürmeliydi-

di. Agabeyinin kaşını yerde bırakmayacağına yemin etmişti ve yemin ağızdan bir kere çıkardı!

"Kızım çayını doldurayım mı?"

Yaşlı kadının sorusuyla genç kız kafasını kaldırıp ona baktı.

"Ynk. doydum zaten." Annesine kısa bir tebessüm etti.

"Bu arada Berçem, sen okulunu bitirmiş miydin?"

Genç kız Azra'nın sorduğu soruyla bakışlarını ona çevirdi.

"Eğitim durumum ortaokul." Soğuk haneleri Azra'nın küçümseyen bakışlarını üzerine çekmişti.

"Oralarda kızlarını okutmayanlar hâlâ var mı?"

Sinirlenen kız açığa vermedi. "Hayır, çoğu aile, hatta artık herkes kızlarını okutuyor ve kızlarımız çok çalışkan, geleceğin kurtarıcıları diyebilirim."

Yaşlı kadın araya girerek gelin kızına yardımcı oldu.

"Rahmetli Cüwan'ım Alaz ve Berçem'in okumasına izin vermedi. Yoksa iki kızım da çok çalışkandı."

"Cüwan'ı tanıyordum. Kaç kez buraya geldi. Ama öyle geri kafalı bir adam değildi."

"Siz oraları biliyorsunuz. O yüzden yorum yapmazsanız daha iyi olur." Hırçın edasıyla bitirmişliği Berçem. Azra ise onun bu sözlerine sınırdan delinmişti. Hangi hakla onunla böyle konuşuyordu.

Ama Azra tek kelime etmeden Barzan "Azra bizim bölgeyi çok iyi tanır Berçem. onu her konuda bilgilendirdim," diye genç kıza sert bir dille cevap verdi.

"Yirmi yıldır Mardin'de yaşamayan siz, oraların âdetini unutup yanlış bilgiler vermiş olmalısınız."

İkisi bir olsa da karşılardaki genç kıza yenemezlerdi. Barzan bunu anlamıştı. Uzun, çok uzun bir dili vardı. Kahretsin ki o uzun dil çok tatlıydı.

"Erkut kendi adetlerini unutmaz, bunu biliyor olmalısın."

"Kendi adetlerim unutmıyaydım Barzan kalır, Erkut olmazdı!"

"Berçem ses sesini."

Sert çehresi, uzun dilli kancasına gram etmemişti .

"Afiyet olsun."

Böl böl laf sıktuktan sonra, şimdi gönül rahatlığıyla odasına çekilebilirdi. En çok istediğini, yani Barzan'a adının ya-kızmadığını söylemişti. İçindeki bızlar erimişti.

Basamakları tımanan kadınsı vücut hatları Barzan'ın boğazındaki yemeği yutkunmasını zorlaştırıyordu.

Odasına çekilince hemen masasına oturdu. Telefonuna indir-diği şarkılardan 'Hoşan Aytaç - Nalina Te Me' şarkısını açtı ve kulaklıkları kulağına taktı. İçini parçalayan şarkı biraz onu anlatıyordu. Garipti, yüreği yaralıydı, halsizdi. Uzun süredir üzerinde çalıştığı kafasız adamın resmini çizmeye başladı. Evet, bugün bu adamın kafasını çizecekti.

Tüm nefesini içine çekip bir anda bıraktı ve kalemini eline aldı. Çizimine haşlayan elleri o kadar özenliydi ki beğenmediği her çizgiyi özenle siliyordu. Olmuyor, bir türlü yapamıyordu. Bu vücutta taşıyan uygun yüzü çizemiyordu.

Belirsizlik içinde geçen süre bunnin onu dürtülmesiyle sona ermişti. Kulaklığını çıkartıp ona gülümseyerek baktı. Yaşlı kadın önüne düşen saçını kulaklarının arasına sıkıştırdı.

"Hadı kızın başhyonuz."

Su mavisi gözleri şefkatli, sesi bu şefkate istinaden gür ve kalındı. Berçem yaşlı kadının alınım ortasında duran dövmeyle hayrandı. O ve Yade Hezal hakkında taşıyordu. Yerinden doğruldu dikkatle. Sandalyede ne kadar oturmuşsa, ritlenmişti her yeri.

"Başlayalım yadê, gittiler mi?"

Adlarını ağzına ulmak istemiyordu.

Newroz Hanım kapıya doğru yürüdü ağır ağır.

"Evet, çoktan gittiler iki üç saat oluyor."

Afâllayan kız işittiği saatten emin olmaya çalıştı.

"O kadar çok oldu mu?"

"Evet kızım."

Yaşlı kadın odadan çıkabakken Berçem'e baktı. Gözü hâtâ resmindeydi. "Oraya yeşil gözlü bir adamı çiz Yani Barzan'ın kafasını çiz. Eminim çizmek istediğin kişi oydu." Genç kıza, itirazlarıyla baş başa bırakmış, tebessümle odadan ayrılmıştı.

"Newroz sultan!" diye ofladı. Onun aklına Barzan gelmemişti. Gelmişti aslında ama genç kız kabul etmemişti. Resmi başladığı gibiydi. Hâtâ kafasını çizememişti. Bir kez daha afflayarak odasından çıkıp aşağıya indi. Annesi dolaptan çıkarttığı malzemeleri yıkıyordu.

"Ne yemek yapacağız?"

"Listeyi hazırladım, bak orada."

Berçem tezgâhın üstündeki çerçevesiz kara tahtaya göz attı. Newroz annesinin yanuk yazısını görünce yine bir gülme tutmuştu. "Senin yazıya bir çekidüzen verelim yadê. Güzelim yazı tahtasına yazık ediyorsun." diye takıldı yaşlı kadına.

Newroz Hanım elindeki su bardağını hızla tezgâha vurdu.

"Barzan yetmedi, sen de mi kızımı?"

Berçem sinirlendiğini anlayınca konuya değıştinneye karar verdi. Yoksa bu güzel yemekleri yemeden toprağın altını boylayacaktı.

"Bu akşam bize ziyafet var desene. İçli köfte yiyeceğiz, sizin güzel ellerinden çıkan tel şehriyeli pilavı yiyeceğiz, güzel çorbamı içeceğiz. Daha bir sürü yemek var, tahn var, sen varsın. Bu

akşam midemiz bayram edecek." Gözlerini tahtaya dikip, yaşlı kadının kızgın bakışlarını görmemek için kaçmıştı.

Newroz Hanım kısık gözleriyle gete, kızı izledi. Kendini bu şekilde kurtarmaya çalışmasına kanmamıştı.

"Hiç kurtulmaya çalışma. Barzan da bunu yaptığıdır ne yaparım biliyor musun. Berçem?"

Soruyu duymazdan geldi Berçem. "Bir an önce akşam olmasını istiyordum," diyerek konuyu kapatmaya çalıştı. Yaşlı annesine yardım etmeye çalışsa da kurtulamamıştı.

"Ben Barzan'ı uslak odunla döverim."

Berçem, onun ciddi ses tonuna inanmak istemedi. "Bence onu kıyarsın onu bana kıymazsın," diyerek yaşlı kadına baktı. Kıyar mısın, diyen hakışlarını Newroz Hanım'ın kiler cevapladı.

"Yaşlıyorsun."

Berçem dudaklarını büzüştürdü. "Çok acımasızsın."

Yadé Newroz gibi bir kadının damarına basılmazdı. Yoksa bir bakışıyla kurbanı şah damarından kesilirdi. Berçem sinirlendiği zamanlarda unkmıştı bunu.

Yemeği yapmaya takındığı sahte alıngan tavırla haşladı. Yaşlı kadın ile geçen saatler eğlenceli ve hızlıydı. Yemeği ağır ve rahatlıkla yapıyorlardı. Akşama yerleştirceklerini biliyorlardı.

Söz misafirden ayrılmaya Berçem dayanamamıştı. "Gelecek adamı çok merak ediyorum. Adı ne?" diye sordu.

Annesi tebessüm etti. "Çok yakışıklı bir adam. Barzan gibi uzun boylu ve renkli gözlü. Valla kızın adını bir türlü ezberleyemedim. 'Ers' gibi bir şeydi. Kocan geldiğinde sorarsın." Yaşlı kadın geçişimince daha çok merak etmeye başladı genç kız onu.

Yüzünü buuşturarak yaşlı kadına sözlerini çürüten bir ifadeyle baktı. "Barzan yakışıklı mı?" diye ulaylı bir ses tonuyla sordu.

Yaşlı kadın, açtığı sarımsı top gibi hamurun içine selzeli, baharatlı kıymayı koydu. Islatığı avuç içiyle açık ağzı birleştirip, elinde çevirerek, ağzını kapattı. "Yakışıklı bulmasaydın resmini çizmezdin kızım." diyerek yuvarlak şeklini verdiği içi dolu kurabiye şeklindeki köfiye tepsiye bıraktı.

"Ben onun resmini çizmedim!" diyen Berçem'in tepkisi ani olmuştu.

"Hadi kızım hadi, anımsı kandırmaya çalışma," diyerek kafasını salladı yapma derecesine. Çalan telefon, konuşmalarını yarıda kesti. Yaşlı kadının eli yemeğini içinde olduğundan Berçem telefonu yaşlı kadına uzattı.

"Barzan arıyor."

"Aç kızını."

Omuzlarını salladı ben konuşmam derecesine. Ne mesebe, onunla ne konuşacaktı? Yaşlı kadın bikkun bir nefes verdi "Oğlum?" Berçem telefonu kulağında sabit tutarken aynı zamanda köfiye yapan ellerini izliyordu. İç harçtan birazını alıp ağzına attı. Kıymayı güzel pişirmişlerdi. İçindeki kuruk yağ ve baharatlarla mükemmel olan tadı, ince ince doğradıkları maydanozla daha bir güzelleştirmişlerdi.

"Evet, yemek yapıyorum."

"Evet. Berçem yanımda. Tamam bekle."

"Al kızım, kocan seninle konuşmak istiyor."

Matisustan kocan dediği aşıkardı.

Genç kız telefonu tereddütle kulağına götürdü. Ne konuşacaktı? Genç adam ilk defa onu arayıp konuşmak istediğini söylemişti.

"Berçem."

"Efendim"

"Nasılsın?"

"İyiyim teşekkürler." Bu da neydi şirazi?

"Korkun hâlâ var mı?" diye sorınca genç kız anlamıştı. Korktuğuna zannediyordu. Ve onu merak mı etmişti? Heyecanına anlam veremese de engel olamamıştı. Orada konuşmayacağını anlayınca mutfaktan çıktı. Yaşlı kadının kahkahalarını duymazdan gelmişti.

"Hayır korkmuyorum. Newroz anne var."

"Evin etrafına birkaç adam koydum. Hiç kimse gelemez."

"Tamam."

"Newroz sultan hiçbir şey bilmesin. Yoksa babarna anlatır."

"Merak etme anlatmadım."

Sessizlik, aralarına uzandı uzun bir süre. Çıt çıkmadığı anlarda, dil sohbet tutturmak istiyordu. Ancak sohbeti tutturacak bir konu henüz akıllara nail olamamıştı

"Berçem."

"Barzan."

İkili aynı anda isimlerini söylemişlerdi

"Söyle Berçem."

"Ben-beni eğer merak ediyorsan-yanii-merak etme korkmuyorum-diyecektim." Sesine ne olmuştu? Kendini ilk defa sevgili yapmış, telefonda konuşmayan heyecanlı ergenler gibi hissetti.

"Korkmanı istemiyorum Berçem."

"Korkmuyorum zaten, bu sefer gelirlerse onlarıdeşirim."

Genç adanın kahkahasını duyunca elinde olmadan gülümsemişti.

"Dün geceki korkak kadını nereye gönderdin?"

Genç kız dudaklarını büzdü. Barzan göremiyordu, görseydi hiç düşünmeden kapardı. O korkak değildi. Sadece tek olduğu için ona bir şey yaparlardı diye korkmuştu.

"Ben korkmadım."

"Öyle mi?"

"Evet öyle."

"Dün geceyi hiç unutmadım Berçem."

"Unutmalısın," dese de içinden *'Bu konuşmada ne böyle aptal Berçem, ne izatıyorsun, kapatısuna!'* diye kendine söylüyordu.

"Emrin olur."

"Uyarsan sevinirim, telefonu kapatıyorum."

"Peki."

Telefonu kapattıktan sonra genç kız yüzünde açılan tebessümle murlığa girdi. Üzerindeki şüpheli bakışlarını görünce aptal gülümsemesi silindi.

"Bakma öyle, hiçbir şey söyleme," diyerek kadının karşısına oturdu.

Sultan sesini çıkarmadan keyifle gülümsüdü. Karı koca olmaya başlıyorlardı. *'A benim akı bir havada aptal çocuklarım, Birbirinizin farkını vursumuz, ayrı geçirdiğiniz bir samiyeniz için bile yüreğiniz dağılayacak.'* diye geçirdi içinden. Yine iyilerdi bir bakıma. En azından Berçem hakaret etmemiş, aksine tebessümle girmişti içeri.

Akşamın bulut saatlerinde mutfak işi bitmişti. Yaşlı kadının imalaları olmasaydı Berçem daha çok eğlenecek, yemeklere odaklanacaktı. Newruz Hanım kahvaltıda Barzan'ın sürekli ona baktığını söylüyordu. Fakat genç kız buna inanmıyordu. Öyle bir şey olsa onun gözü önünde Azra'yla olmazdı.

Misafir için salondaki sofrayı kurmuş, kendileri mutfakta yemişlerdi. Kapıyı açılmasıyla Berçem mutfaktan çıkıyordu. Barzan ve Azra gülüşerek içeriye girmişlerdi.

"Söyle lütfen, çarım "

"Sürpriz dedim hayatım."

"Ya Erkut, sabırsız bir kadın olduğumu biliyorsun lütfen."

Genç adam dudaklarına bir çipçilek kondurdu. Berçem bunu kendine hakaret sayıyordu artık. Boşanmaya kadar gözü önünde bunları yapmasa olmuyor muydu?

"Sabırlı olmayı bileceksin."

Salona giren genç adamın önünden geçip merdivenleri çıktı. Bir hoş geldiğin demek bile ona fazlaydı. Fakat Barzan'ın buna buzulduğuna bilemeyecekti hiçbir zaman.

Odasında yarım bıraktığı kitabı, yatağını uzunarak okumaya devam etti. Berçem duyduğu kalıkalka sesleriyle kafasını yastıktan kaldırdı. Barzan'ın odası karşı tarafa olmasına rağmen sesleri kapının önündeymiş gibi geliyordu.

"Erkut sakın yapma."

Ardından tekrar kalıkalka sesleri. Sevgilisiyle eğleniyordu yumuşak Erkut Bey.

"Yumuşak Erkut." diye söylendi kendi kendine. Şimdi de o gülüyordu. Çok iyi olmuştu. Hem ismini ilk duyduğunda da yakıştıramamıştı, ona yakışan tek bir isim vardı. Sertliğini taşıyan tek isimdi: Barzan Hezeroğlu...

Odasının kapısı açılınca genç kız kafasını kapıya çevirdi. Yaşlı kadın elinde bir tepsiyle içeri girdi.

"Bu ne?" Yataktan doğruldu.

"Sana meyve suyu ve kurabiye getirdim. Resim çizerken ya da kitap okorken atıştırırsın."

Berçem minnetle baktı yaşlı kadına. Tepsiyi alıp elini öptü.

"Teşekkür ederim. Misafirler geldi mi?"

"Evet kızım." diyen yaşlı kadının onların yanını dönmesi gerekiyordu. Telaşla çıkarken kapıyı kapatmayı ihmal etmişti. Ber-

çemi ise kitabına geri döndü. Ah bu kitaptaki erkek karakter şu an yanında olsaydı. Çok mu şey istiyordu?

"Çok şey istedin Herçem. Sana gele gele Harzan gibi bir ayı geldi. Gerçi oda gidiyor yakında" diye söylendikten sonra kitabın içine daldı.

Kendini kitaba o kadar çok kaptırılmıştı ki kahkaha atarak okuduğunun farkında değildi. Kitaptaki karakterlerin atışmaları o kadar keyifliydi ki onları izliyormuş hissine kapılmıştı. Yüzüstü uzanıp ayaklarını havaya kaldırdı ve hafifçe oynatarak okumaya devam etti

Aşağıdaki yemek, her iki taraf için de çok keyifli geçiyordu. Yemekler yeniliyor, güzel sohbetler ediliyor ve kahkahalar havada uçuşuyordu. Güzel keyifli sohbetin ardından Barzan iş konusu açmıştı. Zaten yemeğin amacı da işti.

"Modeller geldi Ernest, reklam çekimine ne zaman başlayacaksınız?" diye sordu Azra ciddi sesle. İş konuştukları zaman genç kadının sesi tok ve sert çıkardı.

Hezeroğlu Holding, tekstil ticaretinde Barzan Hezeroğlu yönetiminde yıllardır ulımı yurt dışına duyuruyordu. Hollanda, Fransa, Azerbaycan, Almanya gibi dünyanın dört bir tarafına fabrikalarını kurmuştu. En büyük ve tek ortağı, Ernest Anderson idi. Barzan iş yapmak isteyen herkesi geri çeviriyordu. Bu iş sayesinde herkesin gerçek yüzünü görmüştü. Kolay kolay kimseye güvenmiyordu.

"Bir sorun çıkmadığı takdirde, hemen yarı başlamak istiyorum Azra."

Genç kadın "O zaman yarın başlayacağız. Peki, tahminen kaç gün sürer bu reklam?" diye sorduktan sonra ağzını peçeteye silmişti.

"İki gün sürer, en güzel modelleri seçmişsin Erkut," diyerek çapkınca ortağına sırını

Azra kıskançlık dolu bir sesle Ernest'e "Hepsini tek tek itceledi orlağın." dedi.

"İş için Azra, biliyorsun," diye araya giren Barzan gülümsedi. Ağızlarının tadıyla güzel yemekleri yemiş, kahvelerini içmek için koltuğa geçmişlerdi. Erkut ve Azra çifti olarak yan yana oturmuş, birbirlerine sarılmışlardı.

"Müsaaferinizle ben bir lavaboya gidebilir miyim?" diye sordu Bay Anderson. "Tabii yerini biliyorsun zaten," diyen Barzan, merdivenleri işaret etti.

Yalnız kalınca genç kadın sevgilisine döndü. "Şu reklam işini de üzerimizden atsak çok rahatlayacağım Erkut."

"Ben de hayatım."

Yaşlı kadın yanlarına gelince Barzan ona bakmıştı

"Kahveleri şimdi yapayım mı öğlüm?" diyen Newroz sofrayı tek başına kaldırıyordu. Barzan'a göre Berçem'in ortada dolması tehlike arz ettiğinden yaşlı kadın yalnız kalmıştı.

"Evet, Newroz sultan."

Azra karnını sıvazladı. "Bu arada ellerinize sağlık Newroz sultan. Yemekler harikaydı, sizin yörenin yemeklerine bayılıyorum." diyerek içtenlikle gülümsedi.

"Ahîyet olsun kızım yemekleri Berçem yaptı," dedikten sonra yüzünde koçaman gülümsemeye mutfığa girdi.

Azra "Hamarat kızmış," diyebilirdi sadece. İçten içe bir kıskançlık hissetse de kendini ele vermedi. Erkut'un yemekleri beğeniyle yemesini, sürekli övmesini de kulak ardı etti.

"Bizim orada kızlar, daha küçükken yemek yapmayı öğrenirler."

"Ve sonra da böyle harika yemekler yapıyorlar. Ben de öğreneceğim merak etme."

"Emirimi yaparsın. Hırslı bir kadınsın."

Genç adam burnunun ucunu öpmişti.

Ernest yanlarına heyecanla gelmişti. Eli uyağı birbirine dolanmış vaziyette, ışıldayan gözleriyle çifte bakarken bir an önce konuşmak isteyen bir hava vardı yüzünde. Erkut ve Azra göz göze gelmişti. Bu heyecanın sebebi neydi?

Elini kalbine götüren adam az önce üst katta kahkahasını duyduğu kudna hayran olmuştu. Yatağında uzanarak kitap okuyuşu bile hayran olmasına yetmişti.

"Erkut yukarıda bir tanrıça var, beni mest etti "

Ağzından çıkan her kelimedede hayranlık ve heyecan vardı.

Barzan anlamsızca kaşlarını çatı. "Tanrıça mı?" diye sorarken adamın neden bahsettiğini düşünüyordu

Ernest "Yukarıda banyoya girerken, odanın birinde tanrıça gördüm. Yatağında gülüyordu." dedikten sonra elini kalbine götürdü "Kalp spazmı geçireceğimi sandım."

Azra, Barzan'ın öfkesinin ilk kurbanı olmuştu. Barzan Hezeroğlu, gazap dolu bakışlarıyla karşısındaki adamı izlerken, sevgilisinin kollarını sıkmaktan kangren geçirmesine sebep olacaktı. Bu adam karısına tanrıça mı diyordu, karısına vurgun mu olmuştu? Kimseye değil Barzan'ın karısı Berçem'e.

"Na-sıl gördünüz?"

Azra kolunu kurtarmaya çalışmaya bile yeltenemedi korkudan. Sevgilisinin yüz ifadesi ölümün azametini taşıyordu.

"Erkut bu kızda, tam da benim aradığım yüz var. Lütfen beni onunla tanıştır."

Yalvardı hâlâ heyecanından kaybetmediği ruh haliyle.

"Olmaz Ernest," diyen genç adam bir kerede kestirip attı. Bu tanışırma asla olmayacak. Ernest'in gözü bir daha karısına değmeyecekti.

"Neden? Lütfen bana bu kızın kim olduğunu söyle. Onunla tanışmak için sabırsızlanmaya başladım. Erkut," dedikten son-

ra yutkunda heyecanlı nefesini seslice verirken. "Sen bu kadını bana gönder, çok farklı reklamlarda oynayacağız."

Barzan sınımdan kuduruyordu. "O benim karım, sen karına göz dikemezsin," diyemiyordu. Ne dediğini bilmeyen bu adamı, boğsa yeriydi. "Olmaz dedim sana, kaput konuyu," diye sert çıktı gur sesiyle. Berçem'den geriye tek bir kemik parçası bile bırakmayacaktı.

Ernest kestirip atmısına üzölmüştü.

"Net olarak görmedim ama gültüştü harikaydı. Lütfen beni o kadınla tanıştırl lütfen rica ediyorum."

Kolluğun kenarı da gazabından nasibini almıştı. Sevgilisinin kolunu morarttığından habersiz, şimdi kolluğun kumaşını yırtma isteğiyile cebelleşiyordu. Onun karısına hañka diyordu, Gültüşünü beğenmişti. Aptal karısı ortağıyla konuşmuş muydu? Ona gülmüş müydü?

Azra "Ernest-canım-olmaz o kız..." derken çektiği acıyı belli etnemeye çalıştı. Nasıl devam edeceğini bilemiyordu. Zira sınırdan yüzü kızaran sevgilisine korkudan bakamıyordu.

"Yeter Ernest. O benim emanetim. Gülmeyecek, tanımayacak, gözlerine bakmayacak, gülüşüne hayran olmayacaksın. Sıl aklımdan onu. Kimse ona o gözle bakamaz," diyen Barzan'ın alev saçan gözleri, her hır kelimeyi havada yakalayıp yakıyordu. "Kimse!" diye ısıladı sonunda.

Emanet karısı, başka gözlerde hayranlık bırakmıştı. Gözünü gönlün değmesini istemediği hır n karısına, haşkaları göz dikiyordu. "İlanı deli buna kalkıyordu!" Barzan Hezeroğlu yaşatmazdı. O kalpleri, gözleri söktü ellerine verirdi.

Bölüm 7

Aşkın Bulduğu Kalıp Üstürev Çıncısı

Dilden dökülemeyen her kelime cehennem azabına bir katman daha yaklaştırırdı. Yakın değildi Barzan Elezeroğlu. Cehennemim ta kendisiydi şimdi. Yanarı. aynı zamanda yakan!

Karısı olduğunu söylemek istemişti. O benim karım demek istemişti. Sadece emanetim diyebilirdi. Sadece emanetim. Bir kuşun. yemini sahiplendiği kadar sahiplenememişti karısını. Bir kadının. yumağına dayanıp sevdiği kadar sevmemişti Berçem'i. Onu karısı olarak görmüyordu. Sadece emanet gözüyle bakıyordu.

Peki, emanet ise neden onu öpmek istiyordu? Göremediği zamanlarda, karşısına aniden o zümrüf gözleriyle çıkıp, birçinliğe bürünmesini istiyordu. Sırf hurçın hallerini sevdiği için yanında kalıp uğraşmak istiyordu. Bütün bunları isterken, istemiyorduş gibi bir çırpıda söylemişti emaneti olduğunu. Çünkü emaneti yakın zamanda gidecek ve Barzan Ağa sevdiği kadınla evlenecekti.

Büyük sebep bu mıydı? Hiç böyle bir saçmalık görmemişti.

"Olmaz dedim Ernest o kız olmaz." Hırıltılı bir nefes verdi. Bu adam laftan anlamıyor muydu?

Azra susması için araya girmişti. "Ernest o kız emanet, Raber Aga'nın emaneti, olmaz anlayacağı."

"Bu kız Mardinli mi?"

Ernest çalıştığı alanın her şeyini biliyordu. Barzan'la çok uzun yıllardır çalışıyordu. Şirketin reklamını hep kendisi yapardı ve bu nedenle doğduğu yeri ve kurallarını biliyordu. Habasını, ölen abisini, her şeyini biliyordu. Ancak asıl bomba, evlilikten habersizdi. Hayatına emanet bir bela aldığından habersizdi. Azra ile evleneceklerini biliyordu.

"Evet, o yüzden olmaz." diyerek tebessümü etti Azra. Biraz toparlarsa olayı, kolundan olmanın kurtulacağı.

"Onunla tanışmak istiyorum, lütfen Barzan," diyen Ernest, ısrarcıydı tanışmakta. Kahkahası ilham verici bir güzelliğe sahipti. "O kahkahası başa ne ilhamlar verir, biliyor musun?" dediğinde bir huşu dolu Barzan'ı yerinden fırlatmıştı son kelimeleri. Hiç kimseye bir şey demekten merdivenleri üzer üzer çıktı.

İkinci odaya denize dalar gibi dalmıştı direkt. Hatta açık kapıyı duvara çarparak girmişti. Tehlike saçan bir çılı göz, sıska bedeni kestirmişti. Yerinden korkuyla sıçrayan genç kızı kolundan tuttuğu gibi duvara çarpmıştı... Can acıtacağını zerre kadar umursanmayan taş kalbi, hâlâ kulaklarında çınlayan cümlelerin öfkesini taşıyordu.

"Ben-sana-o-adaña-görünmeyeceksin-demedim-mi?" diye sorarken nefes nefese kalmış, kelimeleri aniden dökülmüştü ağızından. Tehlike keskin bakışlarında eritiliyordu.

Berçem'in ne oktuğunu anlaması, imkânsızdan da öteydi. Odasına aniden girmiş ve kurduğu belirsiz cümlelerle onu duva-

ra fırlatmıştı. Pençeleri arasında nefes almaya çalışan genç kız, başının ve sırtının acısını korkudan hissetmemişti. Buğulanan bir çill yeşil buncuk yerinde titriyordu, "Barzan ne oluyor!"

Barzan duvara yapıştığı kızı boğmamak için cebelleşiyordu kendiyile. Gazap dolu, ornalı yeşili gözleri karanlıklarda dolayan tehlikeyi andırıyordu.

"Sen nasıl kendini o adama gösterirsin aptal?" diye bağırdu kulağının içine doğru. Gür sesi adeta kulak zarını yırtmıştı. Koca parmakları hoşazına duruyordu.

"Ben kendimi kimseye göstermedim Barzan," derken boğuk sesine gözyaşları karıştı. Kendini kimseye göstermemişti ki. Odasından bile çıkmamıştı.

"O adam seni nasıl görebildi?" diye hırladı sinirle.

"Bil-bilmiyorum Barzan, ye-yemin ederim kendimi kimseye göstermedim."

Barzan sıksa bedeni, kolundan tuttuğu gihî yatağı fırlatmıştı. Bir çuvaldan ibaretti şimdi. Yatağın üzerine düşen genç kız acı çeken göz bebekleriyle genç adama baktı "Canımı acıtıyorsun."

"O adam gittikten sonra canını daha çok yakacağını!"

Savurduğu ölümcül tehdidin ardından kapıyı çarpurak çıkmıştı Barzan. Berçem, yatakta dövmeye başladı. Kocasını hayati gittikçe zehir ediyor, dormak bilmiyordu.

Darmaduman bir halde çıktı yataktan. Önce altın varaklı beyaz kapıyı kilitledi. Ardından banyosuna girip, kapısını kilitledikten sonra kendini soğuk mermerin üzerine bırakıp sessizce ağlamaya başladı.

Bu evde nasıl davranacağını bilmiyordu. Aşağıya inse suç, inmese suçtu. Attığı her adım hesaba çekiliyordu. Bahsi geçen adamı görmemişti bile. Nasıl kendini gösterirdi? Aptaldı Barzan, tam bir geri zekâlydı. Artık kime sinirlermişse ne yapacağını bilemiyor, gelip acısını ondan çıkartıyordu.

Ama Berçem buna dur diyecekti. Hayır, oaha fazla bu evde kalamazdı. Ya kendini ya da onu öldürecekti. Katlanılabılır gibi değildi Barzan Hezeroğlu. Sağrı solu belli olmuyor, en ufak bir olayda ateşyle ilk onu yakıyordu.

Sürekli ondan hoşanacağını, onu sevmediğini söylüyordu. Üstüne sevgilisini eve getirip gözü önünde onunla ilgileniyordu. Kuskandığundan değil, garınının kahullenenmemesinden rahatsız oluyordu. Sonuçta Berçem de onu sevmiyordu. Ondan hoşanacağını her defasında söylüyordu. Ama her ne olursa olsun Barzan kocasıydı ve onu aldattıyordu. Sonuçta onu öpmüştü ve...

Berçem kabullendi. Azra'yı deli gibi kışkırtıyordu. Kendi kabul etmek istemese de Barzan'dan hoşlanıyordu. Onu öptüğünde hiç bırakın istemiyordu. Ama bırakacaktı. Onu boşayıp gönderecekti. Bu düşüncelerle daha çok ağlamaya başladı Berçem. Gitmek istemiyordu. O burada kalmak istiyordu.

Ölen kocasına kızdı. Hepsi onun suçuydu. Ne diye onu tek başına bırakmıştı ki? "Seni hiç affetmeyeceğim Ciwan beni böyle bir durumda bıraktığın için," diyerek gözyaşları arasında konuştu. "Sen beni elin zalimine bırakın, kız haşıma mücadele etmemi istedin. Çok zor Ciwan, kardeşini zapt etmek çok zor. Ona bu kadar alışmışken, yakın zamanda bırakıp gitmek çok zor." Gözyaşlarını silme gereği duymadı.

Barzan'ın hareketleri ve kızgın yeşil gözleri aklına geldikçe öfkesi ve korkusu büyüyordu.

"Seni ve Barzan'ı hiç affetmeyeceğim!"

Banyonun kapısı kurlarak açıldığında genç kız çığlık atarak kafasını dizlerine gümdü. Gözlerini sımsıkı kapattı. Duyduğunu müthiş korku ağlamasını kesmişti. Bıçak kadar keskin bir ses banyoda yankılandığında, kendini germekten bir hal olmuştu.

"Ne yaptığını zannediyorsun aptal?" diye sararan sesi duyduğunda ırkıldı. Kafasını usulca kaldırıp başında dikilen adama

baktı. Kızarmış burnu palyaçoları anımsatırken, gözleri aç kalmış bir bebeğin ağlamaktan harap olmuş hali gibiydi. I akın bir bebek yemeğe açken, Berçem gerçek bir sevgi ve ilgiye açtı. Bu açlık ise hiçbir zaman doldurulamayacaktı. Barzan'dan çektiği masum, acı dolu yüz ifadesini kırık kaptıya çevirdi.

"Kızırn iyi misin?" diyen endişeli sesin sahibi Newroz Hanım'a baktı. Arkasında duran Azru da en az onun kadar endişeli görünüyordu.

Dilini yumuş gibi Barzan'ın gazap dolu gözlerine baktı.

"Ev-çevet .."

"Yarım saatte odanın kapısını çalıyoruz açmadın. Kendine bir şey yaptıktan korktuk. Erkut kapıyı kırıp odana girdi. Banyonun kapısını da çaldık, ses gelmeyince de sonuç ortada. İyi misin?" diye soran Azra gerçekten korkmuştu. Erkut'un yokarıya burden çıkması onu endişelendirmişti. Şimdi ise endişesinde haklı çıkıyordu, kim bilir sevgilisi ne demiş, neler yapmıştı?

"Ben.."

"Ne diye kendini odalara kapatıyorsun.."

Barzan'ın öfkeli sesini duyunca bakışlarını Azra'dan ona çevirdi. Dolabından destek alarak kalkmaya çalıştı. Ona yardım eden Newroz Hanım'ın avuçlarından elini çekmişli luzla. Kimsenin yardımını istemiyordu

"Yapmadığım bir şeyin acısın sürekli çekecek miyim ben?"

Sessizce sorsa da tınsı göğe haykırmaya eşdeğerdi. Kendi içinde haykıyordu bir nevi. Hoğazından çıkıp, diline dökülene kadar haykırışı fısıltıya dönüşüyordu.

Barzan'ın "O adam seni nasıl gördü o zaman?" diyen bariton sesi gümbür gümbürü yankılandı banyoda.

"Ne bileyim ben," diye cevaplayan Berçem'in sesi bâlâ sakinidi. Yorgunluk aktıyordu paçalarından. Kırgınlığum uçundan utsa, paramparça olacaktı.

Berçem'in sakinliği, karşısında hiçbir şey olmamış gibi davranması, öfkesini körtüklerdi.

"Seni görmüştü, kahrkahrını duymuştun lan, bana yalan söyleme." derken gözleri koyu yeşilden siyaha döndü. "Yoksa konuştuğun mu onunla?"

Berçem'in sakinliği son sonu ile yok oldu. Genç adama doğru bağırırken, neredeyse üzerine atlayacaktı.

"Sen aklımı mı kaçırdın be adam? Elin yabancılarıyla ne konuşacağım ben? Beni kimseye anlatmak zorunda kalma diye odama hapsedim. Suçlu yine ben oldum. Bu kadar nankör olma!"

Azra ve Newroz Hanım nefesini tutmuştu. Bu kavgaдан bir şey çıkacaktı. Görünen o ki Berçem boşanmadan toprağın altına gidecekti.

Barzan banyodaki iki fazlalıktan kurtulmak için yan tarafına baktı. Sesini çıkarmadan sadece bir baş işaretyle çıkmalarını emretti. İkisi de çıkmaya niyetli değildi.

"Oğlum sakın," diye uyararı arnesine lek kaşını kaldırdı.

"Erkut lütfen. Bilererek kendini göstermez Berçem." diyor sevgilisine tehlikeli gözlerini dikti.

"Bu mesele seni ilgilendirmez, çıkın şimdi."

Azra kızgınlıkla banyodan çıkarken, Newroz Hanım baş edemeyeceğini bildiği için gönülsüzce çıkmıştı.

Baş başa kalınları Berçem gelini korkutmuştu. Sarf ettiği sözler için dayak armasını dahi bekliyordu. Yeriade dırııp omuzlarını dikleştirdi. Ne yaparsa yapsın ezdirmeyecekti kendini. Teskin seansları Barzan'ın atağı belirsiz yüz ifadesiyle uskiya alındı. Kendi içinde bocaladı, şimdi ne yapacaktı?

Barzan üzerine doğru yürüdü. Berçem bir adım atmamaya gayret etti. Korktuğunu belli etmeyecekti. Arlımsız bakışları ve azametiyle üzerine yarıyen bir adet yeşil gözlü canavar bunu

inkâsız hale getiriyordu. Barzan tam dibinde durduğunda geri adım atmadığı için kendisiyle gurur duydu.

Yüzüne bakan kızın gözlerinde ufak bir korku görmesi, dik omuzları, mağrur çenesi ve geri adım atmayan cesareti... Bütün bunlar genç adama yapacağı kötülükten alıkoyuyordu. Bu hüçün zürütle baş etmek olanaksızdı.

"Bir daha ben bile evdeysem aşağıya inmeyeceksin," diye belirsiz ses tonuyla alacağı cevaplardan habersiz kurallarını soralarmaya başladı

"Ben de seni görmeye bayılmıyordum."

İkinci kural yeniden başa sardı evli çifti. "Sofraya oturmuyacaksın. Odana kapunacaksın ben gidene kadar."

Sert bir cevap daha döküldü Berçem'in dilinden.

"Bana verilen bir ödül bu."

Uçüneü kural ise ne derse karşı koyamayacağı kadar tehditkardı. Çenesini parmakları arasında sıkıp, aşağı çekti. Açılan ağzından dilini alıp parmakları arasında sıkı. "Keserim bunu," diye başlayıp çektiği acıyı umursamadan fütursuzca dilini sıkı iki parmağının arasında. Berçem'in gözyaşları ukana kadar bitmedi.

"Boş konuşup canını sıkarsan bir daha, keserim bunu aptal kız." Dilini bırakıp tükürüğüyle ıslanan elini yuturuk şekline soktu. Duvara geçirse yeriydi. Berçem'in hâlâ ayakta duran hali, genç adama kendini güçsüz hissettiriyordu.

Berçem seslice yutkundu. "Bana dokunamazsın, dilimi kesemezsin, sen bir hüçün." diyen kızın gözlerinden yaşlar akarken güçlükle konuşuyordu. Korkusu uğradığı hakaret karşısında yok olmuştu. "Sen benim hiçbir şeyim değilsin, sen artık bana istediğini yapamazsın. bana dokunamazsın."

"Ben senin kocamın Berçem, bunu o aptal beynine iyi kazı." diyerek parmağıyla şakağına iki kez vurdu.

"Sen benim kocam değilsin. Hana kocalık yapmayan bir adam, benim kocam değildir."

Barzan Aga'ya çaresiz kılan her seferinde gerçeği savuran dılıydı. Çaresizlikten garaz doğuran. Garazdan, gazabı başına salan... Gazabını üzerine salmak için onu tiksinererek izleyen kadını aldığı gibi hayyodan çıkarıncı, çidi kişilik yatağına üstüne fırlatıp, üzerine abunmuştu. Kollarını başının üstünde tutmuş, bacaklarını arasında yerini almıştı.

"Sana kocalık yapmanı mı istiyorsun ha? Seni soyup koyuna mı gireyim? Seni becerip çocuk mu yapalım, bunu mu istiyorsun?" dedikten sonra derin bir nefes aldı. Öfkesine hâkim olmalıydı yoksa bu kızı öldürüp bir bir parçaya ayıracaktı.

"Sen bana hiçbir şey yapamazsın. Yemin ederim bana dokunursan seni öldürürüm."

"Seni burada becerirsem gıkın çıkmaz!"

Avaçları arasındaki eli sıkı.

"Sen bana dokunamazsın. Sen bana dokunamazsın. Seni istemiyorum, senden tiksiniyorum!"

Sınırdan güldü adam. "Unutma Herçem seni ben istemedim. Seni hiçbir zaman istemedim ve istemeyeceğim. O çok istedikleri çocuğu seninle değil, sevdiğim kadınıla yapacağım. Sen de tıpış tıpış dayının yanına gideceksin."

Üzerinde duran adam ile kavgalarını biri görseydi eğer, gülse mi, üzelse mi karar veremezdi.

"Beni hemen şimdi gönder."

"Merak etme hemen yarın biletini keseceğim. Senin gibi bir helayı başımdan atıp, eski gılzel hayatıma döneceğim. Evimde olmadığın, gözümün ontünden geçmediğin, soframa oturmadığın her günü keyifle geçireceğim."

Acıları nefes oluyor, genç kız metanetle sılıyordu. Ne suburlu ve acıya dayanıklı bir kadındı. Zalimliğini her an sergileyen, acıyı durmadan yaşatan adamın ellerinde hâlâ sağlamdı. Bedenen!

"Senin gibi bir hela hayatımdan çıktığı için her gün şükredeceğim. Sen dayanılmaz bir kızsın. Çekilecek gibi değilsin."

Sözleri kör bıçak olup saç diplerinden tımak uçlarına kadar saplandı. Kör kurşun değildi yediği. Viedanı kör bir adamın darheleriydi. Apaçık soldan vuruyordu. Ağlamaklı duran yüz ifadesi Barzan'ın ötkesini artırdı. Yeterince acı çektiğine kanaat getirince genç kıza damaduman bir kalp ile odada hırbaşına hırakarak çıkıp gitti. Duyduğu son sözler gidişini engellese de hâkittir olmuştu kendine.

"Sen bir zalimsin. Sen bir canisin Barzan!"

Hiç onu düşünmüyordu sadece kendisini düşünüyordu. Barzan kendisini düşünen bencil herifin tekiydi. Uslanmaz kalbi unıtacaktı zalim adamı. Aptallığı kendine hedef edinmiş kalbine küftetti. Neden ondan hoşlanıyordu ki? Neden onu görüyordu? O da Barzan gibi nefret etse olmaz mıydı?

Yorgannu kaldırıp içine girdi. Yanına gelen yaşlı kadınla konuşmadı. Sadece kendisine kızdı. Sabaha kadar gözünü kırpmadan depresen acısını boşaltana kadar küftetti.

Barzan akşarıdan kalma gibiydi. Çalışma odasından hiç çıkmadan sabaha kadar düşünüp durmuştu. Dün gece sınırından ne dediğini bilemiyordu. Hepsı o uzun dilli kızın yüzündendi. Kalırsın, Ernest gidene kadar ondan bahsetmiş. Sürekli güzelliğinden bahsedip durmuştu. Onun emanetinden, onun karısından bahsedip durmuştu ve Barzan hiçbir şey yapamıyordu.

Odanın kapısı çalınmış içeriye Newroz Hanım girince Barzan kafasını başka bir tarafa çevirdi. Şu an ne kimseyle görüşebilir ne de konuşabilirdi

"Gül bir duş al sonrada kahvaltuya in."

"Rahat bırak beni. aç değilim!"

"Azra (ızgın bir halde tek başına kahvaltı masasında, hadi kalk." Yaşlı kadın bilerek Berçem'i dememişti. Pıncan'ın olacağı günü ipile çekiyordu.

Barzan "Berçem nerede, o kahvaltı etti mi?" diye sormak istedi. En çok onu merak ediyordu. "Aç değilim." dedi sadece.

"Ya sevgilini bu eve getirmeyeceksin. Ya da getirdin mi ilgilenmesini bileceksin!"

"Newroz sultan uğraşma benimle." Yaşlı kadın ne yapsa onu bugünü bu odadan çıkartmayacağını biliyordu. En iyisi gitmekti.

"Berçem'in bavulunu hazırlıyorum, Bugün gönderiyorsun nusılsa."

"Hayır." diye kestirip attı. Berçem'i bu evden göndermek, onu bir daha görmemek, bu fikir neden hoşuna girmemişti? Neden sevinemiyordu? Sebebi çok açıktı; Berçem'in gitmesini istemiyordu.

Yaşlı kadını sessizce odadan çıktı. Genç adam yalnızlığıyla tek başına kaldı. Berçem'e dün akşam sarf ettiği kelimeleri, yatağa atıp yapacaklarını sıralaması, yaptığı affedilemez hatıraları için bütün gece kendisine küfredmişti

O kızı üzmemek istemiyordu ama elinde değildi bu. Onunla kavga etmek istemiyordu. Bağırıp çağırmak istemiyordu. Sürekli belalı biri olduğunu dile getirmek istemiyordu. Fakat getiriyordu. Onun acısını hiçe sayıp dile getiriyordu.

Dün gece geçirdiği silitir krizini hayatı boyunca geçirmemişti. Resmen can damarına basmıştı Berçem. Sen benim kocam de-

İfilsin, kocalık görevini yapmıyorsun ne demekti? Oha kocalık etmesitni mi istiyordu? Ondan bir çocuk mu istiyordu?

Kendısından nasıl nefret ettiğini biliyordu. Dün gece ondan tiksinişi zümrüdi göz bebeklerinden sabaha kadar kırtılamamıştı. Sevmiyorsa, kocalık görevlerini neden yapmasını istiyordu ki? Bu gıdışle delirecekti. Daha fazla bu konuda kalamayacağını anlayınca ayağa kalkıp odadan çıktı. Kendi odasına girip bir doğ aldı. Üzerine rahat bir şeyler giydikten sonra aşağıya indi.

Kahvaltı masasında Azra ve Newroz annesi vardı. İkisi de asak suratlar içinde öylesine oturuyorlardı. Hiçbir şey demeden oturan genç adam Berçem'in sandalyesini buş görünce ofkeyle homurdandı. Kahvaltı etmiş miydi? Kendini aç bırakırsa, mide-sini sökecekti o zaman.

"Şirkete gelmeyeceksin sanırım bugün?" diye sordu soğuk ve mesafeli bir ses.

"Hayır."

Azra "Reklam peki?" diye sorunca sofraya oturmasıyla kalkması bir olmuştu. Bugün şirkete olmalıydı. "Hazırlanıp geliyorum, birazdan çıkarız." Merdivenleri verdiği bırsıtlı nefeslerle çıktı. Odasına girmeden önce çaktırmadan Berçem'in açık kapısından içeri baktı.

Düzenli yatağında narin, kırgın bir beden bulamamıştı. Kaşlarını çatarak odayı aradı. Newroz sultanın odasında da olabı-lirdi. Adımlarını onun odasına doğru çevirdi. Kapıyı yavaş bir şekilde açıp kafasını içeriye soktu.

Berçem yurgana sıkı sıkı sarılmış uyuyordu. Uyunken bile ağlayacak gibiydi. Bir müddet genç kıızı izledi. Canını çok yakmış mıydı? Evet, çok yakmıştı. İçeri doğru yürüdü. Adımları yere sessizce basıyordu. Yanı başında durana kadar yürüdü. Kılıçuk savunmasız bir kız çocuğu gibiydi. Barzan gözlerine düşen bir

tutam sırma saçı parmakları arasına almak istedi. Fakat dokunmaya cesaret edemedi. Uyanırsa, ne yapıyorsun derse, ne cevap verecekti?

Güçsü düzenli aralıklarla inip kalkıyor. kapalı gözleri her an açılacakmış gibi geliyordu Barzan'a. Dün gece nankör demişti. Aklını kaçırdığını bile düşünmüştü. Ernest'in yorumlarını, bakışlarını hatırladıkça yaptıklarının az bile olduğunu düşünüyordu.

Okkalı bir küfür dalka savurarak odadan çıktı. Niye huraya gelmişti ki, hatırladığı her seferde kışkırdığını kabul etmiyordu. Fakat gerçek buydu. Kabul etsin veya etmesin kışkırtıyordu onu. Üzerini değiştirerek takım elbisesini giydi. Hazırlandıktan sonra dosyalarını da alıp, aşağıda onu bekleyen sevgilisi ile evden ayrıldı.

Yaşlı kadın onlar gittikten sonra masayı kaldırıp mutfağı temizlemişti. İş bitince Barzan'ın kıldığı iki kapıyı yaptırmak için gönderdiği işçilerle ilgilenip, arada bir Berçem'e bakıyordu. Dün gece sabaha kadar uyumayan genç kız şimdi uyuyordu. Hiçbir şey yemeden bütün gün uyumuştü

Aradan geçen iki gün boyunca Berçem odasından hiç çıkmamıştı. Newton Hanım yemeğini odasına getirdiğinde, iki lokma yiyip sonra da bırakıyordu. İştahı kapandıysa gibiydi. Azra sabah gelip genç kıza yatağından çıkartmaya çalıştığında bile genç kızın tepkisi sert olmuştu. Barzan'ın istediği gibi odasından hiç çıkmadan sadece uzanıyordu. Belki böyle ölüp giderdi. Kim bilir?

"Barzan çıktı, hadi gel biraz dışarı çıkalım."

Genç kız tıkanan burnunu çekerek açmaya çalıştı. "Hiçbir yere gitmek istemiyorum."

"Kızım böyle yapma bak, bu yaşlı annemi de üzölyorsun."

"Ben sizin kızınız değilim Newroz Hanım. Siz de benim annem değilsiniz. Çok yakında o zalimden boşanıp buralardan gideceğim. Hopinizden kurtulacağım."

"Öyle deme kızım ben senin annemim. Hem bak, seninle beraber ben de çökürüm."

Kızın yanına oturup saçlarını okşadı. Onu böyle gördükçe kahroluyordu. Rabele Ağa'yı aramak istiyordu. Her şeyi anlatmak ve bu iki gence çözüm bulmak istiyordu. Ama arayanıyordu. Her şeyi daha kötü bir hale sokabilirdi. İkisini tehlikeye atamazdı.

"Beni düşünmeyin."

"Yapma böyle. Bak Barzan'a, o da çökmüş durumda. Doğru dürüst hiçbir şey yemiyor bile."

Genç kız daha fazla dayanamayarak başını yaşlı kadının dizlerine bıraktı. "Çok acı çekiyorum Newroz anne, canım çok yanıyor."

"Biliyorum kızım inan onun da canı yanıyor."

"Yanmıyor canı, benden nefret ediyor, beni sevmiyor. Ben onun için bir belayım, başka hiçbir şey değil."

"Kızım can çok yanıyor. Sarına ki öyle değil. Hele bir içini uç bak, o zaman neeler olduğunu görürsün."

"Benden kurtulmak istiyor," derken bile canı yanıyor.

"Beni istesin, benden nefret etmesin. Bana kötü davranmasın. Bana acıdığı zaman merhametli bir adamı düşünüyör. Bana acımasın, merhametini saygısıyla etsin Newroz anne," diye ıspandan geçirse de dudaklarından başka bir kelime dökülmemişti.

"Hadi kalk biraz dışarı çıkalım. Hava da güzel, açılırsın biraz."

Çıkmak istemiyordu. Sadece uyumak istiyordu. Fakat yaşlı kadının ısrarı ve çahası inadını kırması. Hazırlanarak evden ayrılmışlardı. Korumaya gibi başlarına dikilen Okan ile beraber.

Akşamı bulan saatlere inat, hâlâ oturduğu bankın önündeki tavilîği izliyordu. Kimler bu salül kenarında, ne dertler dökünüş, ne huzurlar bulmuş, ne anılar yaşamıştı. Lakin mavi deniz yine güzelliğinden ve bakınca verdiği huzurdan bir şey kaybetmemişti. İçini dökmesi, üzerindeki yükten biraz olsun hafiflemesini sağlamıştı. Yaşlı kadın onun biraz kendine gelmesiyle eve gitme vaktinin geldiğini anlamıştı.

Okan ile eve döndüklerinde, Barzan'ın arabasını bahçede gördüler. "Barzan evde galiba," dedi Newroz anne. Genç kız kocasının arabasına baktı. Hiçbir yorunda bulunmadı.

"Akşam yemeğinde sofrada olur."

Yaşlı kadının emrini "Hayır," diyerek tek bir kelimede reddetti.

"Bana karşı mı geliyorsun?" diyerek çıkıştı Yadé Newroz kızgınlıkla. Bu kısıtlığe son verilecekti bugün. Bu kadar sabır ve metanet yeterliydi. "Oturacaksın kızım," diyerek son emri verdi.

Berçeni gelin sustu. Ne kadar kızarsa kızсын oturmayacağı sofraya. Yadé Newroz arabadan immeden önce, "Okan gel evde ye yemeği," diye davet etti genç adamı. Dikiz aynasından gülümsemedi genç adam.

"Hanım bekler Newroz abla, kışkırtıyor ben senin yemeklerini ona methedince."

Newroz Hanım güldü

"İyi o zaman sen kışkırtırma güzel karım. Yiğidi öldür bak-kını yeme. Yeşim güzel yemekler yapıyor."

"Doğru söze ne denir? Hadi hayırlı akşamlar sizlere."

Newroz Hanım gülümseyerek el sallamış, selamını iletmesini istemişti karısına. Genç kız ile eve dudaklarında tebessümle gitmişlerdi. Kapanan kapıya birlikte mutfaktan çıkan Barzan'la burun buruna geldiler.

Newroz Hanım bir şey demeden mutfaga kaçarken, Berçem dönüp merdivenlere yürüdü.

"Telefonunu niye götürmedin?"

Berçem basamakları çıkmayı sürdürdü.

"Sana bir soru sordum!" Sırtı dönük kızın onu gördüğünde kaybolan tebessümünü geri istiyordu. Ernest hadalası gibi kah-kubasını duymamıştı ama en azından tebessümüne, kulaklarına varan gülüşüne şahit olmuştu gözleri. Onlara bile razıydı. Fakat sırtını dönüp gidişini kabul edemezdi.

Merdivenleri tek tek çıkan Berçem "Sana ait bir taş dahi buldurtmak istemiyorum yanımda," dedi. Soğuk, ifadesiz sesiyle, genç adamın yüzüne bakmadan cevaplamıştı.

Barzan derin bir nefes aldı. İki gündür ilk defa yüzünü görüyordu. Çökmüş halini görmek direncini bir kez daha kırmıştı.

"Benimle konuşurken yüzüne bak," derken saçını ucundan yakalayıp, yüzüne bakmak isteğiyle tutuştu. Yine vanilik, yine canını yakma isteği. İki gündür çektiklerinden ders alıyordu.

"Bir daha dışarı çıkarken o telefon evde kalırsa..."

Berçem ağır ağır arkasına döndü. Merdivenlerin ortasında duran narin hedeniyle "Dövecek misin beni?" diye alayla sordu.

"Evet, döveceğim."

Kaşlarını kaldırdı anlamı der gibi. "Tam da sana göre."

Barzan'ın öfkesinden çenesi seğirdi.

"Sen sınırtı aşırıyorsun Berçem."

Cevapsız kabışı üzerine "Sabrıyla oynama," diye uyardı. Berçem yine yukarıya çıkacak, odasına kapanacaktı. Etrafta olmasını istiyordu, yine televizyon karşısına geçip televizyon izlesin, o da karısını izlesin istiyordu. "Güt amene yardım et," diyerek başıyla mutfagi işaret etti.

"Şimdi yapacağın işe de mi karışacaksın? Gitmiyorum hiç bir yere!" Mağrur çenesi dikleşti yeniden. Kendini ezdirmeye

katılıyordu. Ancak karşısında kötü bir adam vardı ve kötü adam üç adımında merdivenleri aşmış, tam dibinde durmuştu. Yine yerinden kıpırdanamamıştı genç kız. Metanetini korudu. Vakur tavrandan uzak, hırçın bir dalga gibi süzülüyordu. Ancak Barzan'ın öfkesi bu hırçınlığı çizip geçti.

Çenesini parmakları arasına aldı. Yakın zaman içerisinde çok kalı bir operasyondan geçecekti gelinin çenesi. Zira Barzan Hezeroghî'nun tutuşu tutuş değildi.

"Benim canımı sıkıyorsun, çenemi kıranım Berçem. O uzun dilini keser eline veririm. Bön bön bakarsun."

Çenesini kurtarmaya çalışan kızın canı acısa da pek beflî etmedi. Bu gidişle öyle hakacaktı.

"Aşağıya insem canım sıkılıyor, yukarıya çıksam canım sıkılıyor. Sofraya otursam sıkılıyor, oturmasam sıkılıyor. Çinsem sıkılıyor, gitmesem sıkılıyor. Sendeki de ne canmış!"

Gözleri kısılan genç adam karsının üzerine gitti. Tuttuğu magnur çene parmakları arasında eziliyor, aradaki mesafeler matla kırılıyordu.

"Benim canım sıkılırsa, senin de canın sıkılır. Şimdi çok konuşma. in aşağıyal" O dolgun iştah açıcı dudaklara kapandıktan sonra gözünü önünden gitse iyi olacaktı.

Berçem iki gündür yardım etmediğini, bir işe dokunmadığını biliyordu. Bu yüzden ses etmedi. Kocasına gözlerini baydı. Sanki o bir şey söylememiş gibi davranarak merdivenlerden inip tuflağa gitti. Newroz Hanım çıkardığı malzemeleri yıkıyordu.

"Otur kızım sen oraya."

"Sevgilisi nerde?"

Genç kızın imalı tınısına Newroz Hanım gülmüştü. "Bilmem belki yukarıdadır. Görünüyor ortabıkta," diyerek genç kızın eline tencereyi verdi.

Berçem ultiği tencereyi ocağın üstüne koyarken hâlâ alaylıydı. "Kucağında olmadığını göre, evde değil yadé."

Annesi ayıplarçasına bakıp güldü. Kafasını da bükünlükle salladı. Bu kız uslanmayacaktı. "İstersen seni kucağıma alayım," diyen alaylı sesi duyan iki kadın birbirine baktı. Ne ara gelmişti bu adam? Genç adam şaşkınlıktan süsün karısını kışkırtmaya karar verdi. "Hatta yemeğini de yedireyim."

Genç kız dudaklarını yaladı. Yakalanmanın verdiği utançı saklayarak genç adama sakın yüz ifadesiyle döndü.

"Boğulmaya niyetim yok. Senin ellerinde ölmeye razıyım tiplerinde değilim ben."

Barzan dudaklarını ısırdı. Tehditkâr gülüşünün ahında bir hınzırlık yarıyordu. "Koşa koşa gelirsin." Gür, bariton sesi genç kızla konuşurken sertliğinden sıyrılmıştı. "Newroz sultan Orhan yemeğe gelecek. Azra, Ömür'ün yanında." Gözlerini güzel karısından ayırmadan haber vermişti.

Berçem kızgın bir nefes verdi. "Zaten kalbimi öldürdün acımasız adam daha ne istiyorsun?" diye bakışlarıyla sordu Berçem.

"Peki, oğlum ne zaman gelecek?"

Barzan onun bakışlarındaki soruyu cevaplamak yerine Newroz annesinin sorduğu soruya yanıtladı.

"Birazdan gelir," demesiyle birlikte Berçem ocağın önündeki işine son verip, elini havluya sürdü. Anne oğul, onun sessiz hareketlerini izledi.

Barzan "Nereye gidiyorsun sen?" diye sorarken yanından geçip giden kızın kolundan tutarak durdurdu.

Berçem kolunu kurtardı. "Odama çıkıyorum, zor durumda kalma diye. Merak etme bu sefer kapıyı kilitletim."

"Geç otur yerine. Orhan seni biliyor zaten."

Onunla uğraştığı anı mahvetmesine gerek yoktu.

Berçem "Hayret, başkalarına anlatabilmiş." diyerek kısık bir sesle konuştu.

"Kendi kendine konuşup, bana oradan laf atma."

"Kendi kendine konuşmak da mı yasak?"

Bu adama artık yetişemiyordu.

"Berçem git yemeğini yap. Ağzın değil ellerin çalışsın ve Orhan geldiğinde onun yanında boş konuşma."

Sert bakışlarını genç kıza atarak mutfaktan çıkmıştı.

"Kızım o senin kocan. Ters cevaplar verme."

"O benim kucak değil."

"O senin kocan, hamı kabul etsen iyi olur."

Yemekler hızlıca yapılmış, sofya güzelce kurulmuştu. Trafiğe takılıp, geç kalacağını bildiren Orhan'ı beklemeye karar veren aile, salonda oturmuş televizyon izliyordu. Barzan önündeki tableten e-postalarını kontrol ederken, Berçem yaşlı kadının uçtuğu programı izliyordu.

Newroz "Sen bu evlilik programına çıkarsan ne teklifler alırsın." diyerek ortaya laf atmıştı. Berçem'in vereceği cevabı, Barzan'ın tepkisini merakla bekledi.

"Annem Yardê, başka bir koca kaldıracak gücüm kalmadı. Boşandıktan sonra bir daha evlenmeyeceğim."

Barzan genç kızın dedikleriyle gözlerini tableten çekip karşısına dikti. Hoşanmıştı. "Boşanacağını kim söyledi?"

"İsresen de istemesen de boşanacağız ve ben çok istediğimi özgürlüğüme kavuşacağım," diye dikine gitti inatla.

"Kafese mi takılısın burada?"

Duyduğu sesle derin bir nefes aldı. Onu unutmaya çalıştıkça Barzan inadına kendini gösterip kalbine tekrar girmeye çalışıyordu. Ona bakmadan cevap verdi.

"Seninle aynı evde olmam, özgürlüğümün elimden aldığını açıkça gösteriyor."

"İstedüğün gibi dışarı çık. gez dulaş, seni kısıtlayan yok burada."

"Aman kalsın senin evine girdiğimi gören bir arkadaşım, ortan, iş arkadaşların beni sorduğunda ne cevap vereceksin?" İstihzaya aldığı kocasına, öldürücü darbelerini pervasızca indirmişti.

"İleride öldüreceğim karım diyeceğim "

Zira uzun dilini kesip, şu anda onu boğazlamak istiyordu.

"Buna memnun kalırım " Ölseydi belki bu acıdan kurtulurdu.

"Yakında katil bir köce yapacaksın beni, ramak kaldı Berçem, ramak." Oflayarak kafasını salladı. Çok yakında, çenesi düşük karısını dilini kesen cani köce olarak habarlere düşecekti.

Berçem nâkurunda olmadığını, omuzlarını silkerek belirtmişti. Newroz Hanım hiç sesini çıkarmadan onları izlemişti. Kapı çalınca sessizliğini bozmadan kapıya yürüdü. Berçem, Barzan'a hakmadan hâlâ televizyon izliyordu. Gözlerini üzerinde hissediyor ve bu rahatsız edici durumdan bile hoşlanmıyordu.

"Erkut Bey bizi karşılamayacak mıstuz?" diye soran tok ve güzel bir ses salonda yankılanınca Berçem gelen adama baktı. Kocasıyla tokalaşan adam ile göz göze geldi. Fakat Berçem'in gözlerinde parıltıyan bir kızgınlık vardı. O da Erkut diyor, zevksizliğini ortaya koyuyordu. Berçem'e göre bu adama yakışan tek isim Barzan idi.

"Sana kızgıyım. Açlıktan geberdik burada." derken paylaştığı dostuyla tokalaştı

"E ben size beklemeyin demiştim."

Gözleri ona kızgınlıkla bakan kıza kenetlenmişti. Neden böyle bakıyordu, gelişinden rahatsız mı olmuştu?

"Sanırım rahatsızlık verdim Hanım Ağam."

Zömrüdü yeşil gözleri ardına kadar açılmıştı. Hayır der gibi kafasını salladı. Öyle bir şiddetle sallamıştı ki boynuna kırmaya

kadar gidecekti. Barzan uzanıp çenesinden tutana ve kafasını sabileyene kadar

Genç kız kocasına kaş çatarak kafasını geri çekti "Burası Erkut," derken genç adamın ismini bastırarak söylemiş, buruşturduğu barmıyla beğenemediğini bir kez daha genç adamın yüzüne vurmuştu, "Beyin evi, ne haddime onun misafirlerinden rahatsız olmak." diyerek Orhan'ı mahcup edasıyla gülümsedi.

"Hoş geldiniz Ne rahatsızlığa şerel verdiniz."

Orhan genç kıza gülümsedi. Ne diyeceğini şaşırılmıştı açıkçası. Erkut'a bakan gözleri bunun açıklamasını istiyordu.

Genç adam güldü sessizce. "Hanım Ağa, Erkut isiminden haz etmiyor." diye açıklamada bulundu Barzan. Orhan kalpkahasına engel olamadı. Erkut'un kütüsüne olan bakışları, karısının ikinci ismini kabullenmeyişi genç adamı eğlendirmişti.

Kalkkahasına son verdiğinde, ciddi bir tavta bürünüp Berçem'e baktı. "Bağışlayın Hanım Ağam bundan sonra Barzan Ağa diyeceğiz. Siz yeter ki gülürtseyin. Gülmek size yakışıyor."

Gül gıncası yanakları taç yaprakları gibi açılmıştı gülümseyince. Kırmızılığa bürünmesi de cabasıydı. Barzan karısının trüskün halini sevsede hırçın halini, haşın gözlerini daha çok seviyordu. "Ben Erkut'a alışığım Orhan." diyerek genç kıza gülüşünü yok etmiş, o hırçın halini yeniden alevlendirmişti

Orhan ona istediğini vermemişti. "Barzan'a da alıştırtırız seni dostum. Asıl ismine dönme vakti."

Berçem genç adama teşekkür eder gibi baktı.

"Hadi geçin sofraya. Barzan oğlunu aç."

Araya giren kurtarıcı ses ile Berçem iki adamın bakışlarından kurtulmuş mutfığa geçmişti. Yemek dolu tencereler taşınmış, salonda yerlerini almıştı. Yemekler tabaklara doldurulmuş, afiyetle midede indirilmeye başlamışlardı.

"Ömrür gelmek istiyordu ama Azra bizde olunca gelemedi. Yoksa o da seninle tanışmayı çok istiyor. Çok merak ediyor seni."

Berçem tebessüm etti. "Karıma beni biliyor mu?" diye sordu. Bu bir nevi Barzan'a göndermeydi.

"Tabii ki."

Anladım dercesine kafasını salladı. "Ben bilmiyorum sundum. Malum buradan hiç çıkmayınca." Kocasına bu kadar laf yetiştirmek hiçbir kadına yokuşmaz ve hoş görülmezdi. Berçem canı yandığı için Barzan'ı kızdırmak istiyordu. Hatta canını yakmak istiyordu, fakat hırsın için elinde bir şey olması gerekli.

"Orhan öğlünü biliyorsun Berçem'i kimse bilmiyor. Barzan kimseye göstermiyor emanet olan karısını. O yüzden şaşırdı biraz."

Bıkkın bir nefes verdi Barzan. İki kadının hırleşiminin sonucu olarak, genç adama ağır bombardımanlar halinde laf sokuşları geliyordu. Berçem utangaç ve çekingen haliyle daha hoştu. Genç adam o an karar verdi. Hırçınlaşınca laf sokmaktan öteye gitmiyordu. İşte o zaman utangaçla ısırılan dudakları öpmek için zoraki hâkını oluyordu kendisine. Berçem'i üzlediğini bir kez daha fark etti. Bu hırçın kadın her iki yanıyla da zorluyordu adamı.

Orhan düşününce çektiği zorlukları tahmin edebiliyordu. Simdiden şanslar dilemişti. Yarın bu kızla boşanırsa, arkasından gelecek bir pişmanlık hissediyordu.

"Türkçeyi nasıl öğrendin? Çok güzel konuşuyorsun?"

"Okulda öğrendim."

"Mardin'de hep Kürtçe mi konuşursunuz?"

"Evet, kendi ana dilimizi konuşuyoruz." Barzan karşısındakiler meraklı dostuna baktı. Berçem ile yakından ilgileniyordu. Aslında bu hoşuna gitmişti. Onu sevmeyeceğini sanmıştı.

"Barzan bana da öğretti. Az çok biliyorum. Ben İstanbulluyum ama biraz kavradım. Fakat diliniz çok zor."

Berçem hoş solibelli ve samimi adama sınısıcak gülümsedi. Normalde insanlarla çabuk kaynaştığı söylenemezdi Berçem'in. Her dam mesafeli ve saygılı bir duruşu vardı. Fakat Orhan'ı ağahayı gibi görmüştü. Bu yüzden biraz rahat konuşabiliyordu.

"Her dilin hir zorluğu vardır elbette. Ana öğrenmek imkânsız değil. Biz gırtlaktan konuştuğumuz için sizlere göre zor."

"Barzan da öyle söyledi. Ben başardım, hir şey söyle hakayım anlayabilecek miyim?"

"Kolay mı söyleyeyim yoksa zor mu?" diyerek gülümsedi Berçem.

"Güzelim, ilk önce kolay kelimelerden başla." Göz kırparak genç kıza bekledi.

Barzan tek kaşını kaldırarak dostuna baktı. Güzelim ve göz kırpmak? Hayırdır der gibi bakıyordu. Bu kadar yakınlık fazlaydı. Hele Berçem'in ona göstermediği ilgiyi Orhan'a gösterip, rahat konuşması damarına basmıştı.

Barzan "Na' Orhan nabe³," dedi. Anlayacağını bildiği kelimeleri sert bir şekilde söylemişti.

Orhan dostuna hayretle baktı. İzin vermiyordu demek. "Çına' Barzan?"

Genç adam tehlikeli bir ifadeyle gülümsedi. "Ben sana kolay, zar her şekilde öğreirim."

Berçem kocaman gülümsemişti kocasını izlerken. Kürtçe konuştuğunu ilk defa duymuştu. Gırtlaktan konuşan sesi o kadar hoş ve karizmatikti ki genç kız ona daldığının farkına varamamıştı.

Barzan, Orhan'ın kızgınlıkla bakmaktan karısının bakışlarından bihaberdi. Dostu karısını işaret edince bakışlarını genç kıza

3. Hayır.

4. Olmaz.

5. Neden?

çevirdi. Yüzündeki kocaman hayran dolu gülümsemeyi son anda yakalamıştı. Heyecandan eli ayağına dolayan genç adam, terlemeye başlamıştı. Bir kadın gülerken bu kadar mı güzel ve doğal olurdu?

Orhan bile bile dostuna acı çektirmek istedi. Berçem'in dikkatini üzerine çekerek dostunu bu güzel tablodan mahrum bıraktı. "Madem Barzan Ağa bana öğretmeni istemiyor. Artık sen de Ömür'e öğretirsin o biraz geç öğreniyor. Azra az çok biliyor da Ömür hiç bilmiyor."

Berçem hayranlığından ayrılarak konuşan adama döndü. "Olur, benim için büyük bir zevk olur" diyerek tebessüm etti.

Barzan seğiren çenesiyle dostuna baktı. Nasıl bunu yapardı? Nasıl bu güzel anı mahvederdi? İlk defa ona böyle gülüyordu. İlk defa hayranlıkla bakıyordu. "Doğru, gidene kadar öğretsin karına. Ben de sana öğretilim. Pekleştirirsiniz kan koca." Elindeki çatal bıçağı sıkıktan, ağzından çıkanların farkına bile varamamıştı.

Kırk birer cam parçasına döndü yüreği Berçem'in. Barzan Hezeroglu ufak ufak kırdı âşık kulbini. Yine git demişti, yine gidecek demişti. Söndü dudaklarındaki tebessüm tüm dillere küser gibi. Hiçbir dil, hiçbir ırk anlatamazdı tebessümün güzelliğini. Sadece göz görebilir, kalp hissedebilirdi. Barzan Hezeroglu karısını bu güzelliğinden mahrum bıraktı kendini

Akşam yemeği bir tatsızlıkla son bulmuştu. Herkesin yüzünde birer kırgınlık, kendini patavatsız gibi hisseden Barzan da ise kırgınlık vardı. Her şeyi kendi elleriyle berbat etmişti.

Sofra kalkmış, iki adam salonda oturmuş konuşuyorlardı. Newroz Hanım ile mutfakta işi biten Berçem, Orhan'a iyi geceler

daleklerinde bulunarak odasına çekilmişti. Yatağına üzerini değiştirtmiş bir haldé beraktı yorgun, kırıgın, paramparça bedenini.

Yarın için komşınasını hazırladı. Onu göndermeye çok niyetli olan kocasını bu yükten kurtaracaktı. En kısa zamanda bu evle, bu adamla bağını koparacak, gende kendisine dair hiçbir şey bırakmayacaktı. Nasılsa beladan kurtulduğuna şükreleceğini söylemişti. Şükretme vaktine az kalmıştı. Çok az...

"Misafir mi var?" diye sordu yaşlı kadına. Yaşlı kadın şık kıyafetler giymiş, altınlarını takmıştı. Berçem yukarıda bazarlanırken, o da hazırlanmış, ondan önce inmişti aşağıya.

"Yük kızımı, varım istedi öyle."

Berçem şüphıyla sözdü annesini. "Altınlarınızı takmışsınız Nevroz sultan." Bu şüphenin altında neden soması vardı

"Sen de takılı altınları görünce benim de canım çekti, takmak istedim kızımı."

Berçem "Ginzüm ışıldıyor," diyerek tebessüm etti. Altınları olduğundan çok daha fazlaydı. Mardin'de kalsaydı daha çok takardı, gelen gidenler yüzünden. Şimdi ise küpelerini, kolyesini, hileziklerini ve yüzüklerini takıyordu.

"Seninki kadar yakışmadı."

"Daha çok yakıştı bence," diyerek yanağına dokundu anne şefkatıyla. Dün geceki halı aklından çıkmıyordu. Adı gibi emindi, Barzan bile isteyerek söylememişti gideceğini.

"Orhan seni çok sevdi," diye fısıldadı genç kızın kulağına.

Berçem tebessüm etti. "Tam bir ağahay gibi " Dün gecenin kötü anılarını zihninden uzaklaşturmaya çalıştı. "Gidene kadar" sözleri aklından çıkmıyordu.

Dış kapı açılmış, içeriye gülüşme sesleri gelmişti. Berçem elindeki kumandayı sıktı. Bu kalıkuhalardan kurtulmasına az kalmıştı. Nasılsa Barzan Ağa onu sürgüne gönderiyordu. Lakin bilemediği şey, önce kalbinden sürgün etmesi gerektiği idi.

"Newroz sultan bu ne güzellik yoksa misafirimiz mi var?" Yaşlı kadın oğlunun gelişyle ayaklanmış, kapıya kadar girmişti. Yanaklarını öpüp geri çekildi, "Her zamanki halım oğlum."

"Bence bugün çok şıkınız." Iluzıra gülümsedi Azra yaşlı kadınla uğraşırken.

Yaşlı kadın "Sizinle ilgilenemeyeceğim," diyerek koşar adımlarıyla kaçtı ikisinden. Yine uğraşmalarına katlanamazdı.

Azra sevgilisine dönüp dudaklarına bir öpücük kondurdu, "Banyoya gireceğimi gelecek misin?" diye şuh bir sesle sordu.

"Hım güzel fikir, birazdan gelirim." Berçem'i takmadan konuşmuşlardı. Sevgilisini tekrar öpüp genç kadın yukarıya çıktı. Barzan ceketini çıkartıp kanepeye attı. Berçem'e baktı, varlığını farkında değilmiş gibi televizyonu izliyordu. Genç kız komuşmanın tam da zamanı olduğunu düşündü. Karşısına oturan Barzan'a baktı. Kocasını ona haklıyordu.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Luzatmaya niyeti yoktu. Hemen konuşup bitirecekti.

"Senunda fak edebildin bizi." Sert sesiyle çıkmıştı kansına. Onu görmezden gelmesine katlanıyordu.

Berçem de gözlerini baydı genç adama. Dudaklarını yaladı ağır ağır. Komuşmaya hazır hissetti kendini.

"Ben çok düşündüm, babanı beklemek hata."

Barzan kaşlarını çatı. Duyduğu cümleyi tam olarak anlayamamıştı, "Ne demek bu şimdi?"

"Ben artık bu evde kalmak istemiyorum."

İstemiyordu daha fazla kalmayı.

"Gideceksin zaten."

Berçem evin derinesine kafasını salladı. "Ben şimdi girmek istiyorum." Yutkunda boğazında toplanıp, acı çektiren kırılgan duygusunu.

"Boşanmadan hiçbir yere gidemezsin Berçem, bunu biliyor musun?"

"Biliyorum, yarın boşanma davasını aç. Aileni bekleyemem ben." Dündük duruşu Barzan'ın kendisine Joğultulan yaydan ok gibi fırlamasıyla kaybolmuş, Berçem korkuyla beraberinde kalkmıştı koltuktan.

"Bana emir verme." Çenesini parmağı arasında sıkı yinc.

"Seni istemiyorum."

"Sen ne saçmalıyorsun?"

"Ben seni daha fazla görmek istemiyordum."

Ayağını yere hızla vurdu huşun kız.

"Ben de sana bayılmıyorum Berçem."

Alay dolu masanın altında sarılıp öpme isteği yatıyordu. Koca bir yalandı istemiyorum haykırışları. İki gereksiz harf kaçmıştı aralarına. Berçem birini, Barzan diğerini kovarsa başara-caklardı. Berçem sıkıca sarılacak, Barzan delice öpecekti.

"İstemiyoruz madem aç yarın davayı. Aileni beklemeye gerek yok," diye diretti genç kız. Dün gece söylediklerinden sonra bu evde yaşaması bile başlı başına ihanetti duygularına.

"O dava haberi gelip girmeden açılmayacak."

"Ben seninle, sevgiyle daha fazla bu evde kalmayacağım anlıyor musun beni? O boşanma davasını hemen yarın açmazsan mar: ben açarım."

Saldırısı karşısında ürkekçe izledi kocasını. Bütün ülke göz-lerine ve kaşlarına hücum etmişti.

“Sen beni tehdit mi ediyorsun?”

Çenesini koca parmakları arasında sıkı acımadan. En çok burulan çekiyordu ya, çekilmek istiyordu.

Burunlarının ucu birbirine değdi, bu amansız kavgaya son vermek ister gibi. Barzan o kısa mesafeyi kapatsa, hemen öpecekti. Buna niyetlenmişti. Lakin aniden açılan kapıyla niyeti yerle bir olmuştu.

Beklenen misafir beklenildiğinden de erken gelmişti. İstenecek boşanma davası görülen o ki bir süreliğine ertelenecekti. Raber Ağa ve ailesi varken boşanmak kimin haddine. kimin işineydi?

Bölüm 8

En Eski Savaşlar, Karı Karının Çiğnişiyle Başlar

Bazı tablolar vardır. insanoğlunun görmeye can attığı. Ulançla kızarmaları bir tarafa bu mullu ve görülmeye can atılan an resmedilmeliydi. Bir fotoğraf karesi gibiydi. Herde oh çektiyecek

Yüz kızartıcı tabloyu daha fazla görmek istemeyen Raber Ağa tüm heybetiyle sırtını çocuklarına dönmüştü. Hanım'ı Hezal'a bakan gözlerinde çok nadir bir keyif vardı. Yüzü her daim sertliğini ve metanetini koruyan Raber Ağa bu duruma pek sevinmişti. Kızının gözlerini kapatan Hezal Hanım'ın kocasından aşağı kalır yanı yoktu. Vakur tavrında gözle görülür bir sevinç vardı.

Karşısında gördüğü ailesiyle afallayan genç adam, kollarını kuruma dolalığundan habersizdi. Bir nevi ona sığınıyordu. "Baba!" derken bile hâlâ kendine gelebilmiş değildi.

Gelişlerinden nasıl haberdar olmazdı? En olmadık zamanda çat kapı gelen ailesine sevinse mi, üzülse mi, bilememiştir. Kocasının sesi, genç kıızı kendisine güçlkle getirmişti. Şaşkınlık çevresinden sıyrılmak, şuurunu kazanmak pek kolay olmamıştı. Zira heybetli adamın dönük sırtı, gözleri annesi tarafından kapatılmış görüncesi ve keskin bakışlarında hafif bir muziplik olan kayınvalidesi şuurunu kazanmasını zorlaştırıyordu.

"Barzan!"

Yadê Hezal'ın sesi kocasının kollarından çıkmasını sağlamıştı. Barzan Ağa'nın etkisinden çıkmak Berçem'i yalnız ve savunmasız hissettirmişti. Her ne kadar kızıp bağırsa da Barzan'ın yakınlığında olduğu zaman kendini daha iyi hissediyordu. Dün geceki ağır hakaretleri bu hissi kırmıştı. Şimdi gelen misafirler az önce verdiği kararını yok etmişti.

Paytak adamları, sürpriz misafirlerine doğru sürüldü. Renkten renge giren yüzü konuşmayacağını ilan etmişti. Seslice yutkunup kendine gelmeye çalıştı. "Hi-hoş geldiniz..." Yanlarına doğru gelen kadına belli belirsiz bir bakış atmış. "Yadê Newroz geleceğinizi söylemedi." diyerek topu yaşlı kadına atmıştı. Bu çok zalimce bir hareketti, ne halde yakalanıp, mahcup olmuşlardı gelini.

"Newroz annen sürpriz yapmaya bayılır Berçem," diyor kocası soluğu karısının yanında almış, yine yalnız bırakmamıştı. Anne babasına sarılmış, kız kardeşini kollarının altına almış. "Mardin gibi kokuyorsunuz." derken tebessüm doluydu gözleri. Alaz'ın saçlarını öptü. Ciwan'ın ölümünden sonra bir tek kız kardeşi kalmıştı. Şimdi ise onu kaybetme korkusuyla yaşıyordu.

Berçem, Raber Ağa'nın elinden öptü ve mahcupiyetle geri çekildi. Kocasının benzediği adamın hakışları, bakarı sırta gömer ve ne düşündüğü anlatmayı hep ertelerdi. Zira keskin bakışları

duygularını ve düşüncelerini saklamakta usta bir ifadeye sahipti. Kırışmış saçları yaşlandığını gösterse de yüz ifadesi ve heyecanından kaybetmediği duruşu, dik duran omuzları hâlâ güçlü bir adamı yaşatıyordu. Berçem oldu olası hayrandı Raber Ağa'ya.

Sert ve kızgın bir adam olsa bile merhametini, insanlığını ve mertliğini hiçbir vakit kaybetmemişti. Dürüstlüğü ve doğruluğu herkesçe biliniyordu. Haklı ve haksız karşısında karakterini oturtmuş bir adamdı. Küçük büyük, zengin fakir, insan ve ırk ayrımına girmeksizin herkesle konuşan ve üstten bakmayan aynı saygı ve sevgiyi gösteren bir adamdı.

Ve böyle bir adama Barzan'ın kollarına bayılan kadın gibi yakalanmıştı. Bunun utancını atlatamayacağı su götürmez bir gerçekti.

Raber Ağa Berçem'in utancını yüzünden okudu. Bu güzel kızın terbiyesine her zaman hayrandı. Onu on beş yaşında evine aldığı günden bu yana, bir kere olsun yüzünü kızartacak, utanıracak ve kızdıracak bir harekette bulunmamıştı. Höylesine terbiyeli yetiştirdiği için Afran'a hep teşekkür ederdi.

"Nasılsın kızım?" diye hatırlını sordu babacan şefkatıyla.

"İyiyim teşekkür ederim, sizler nasılsınız?"

"Elhamdülillah iyiyiz kızım."

Genç kızın gözleri Raber Ağa'nın yanında duran Hezâl Hanım'a takıldı. Elini öpmesi için vakur edasıyla uzattığında, Berçem de bekletmeden alıp öpmüş, alımla yaslamıştı. Yıllardır yaşadığı kadına karşı çekingenliği, rükennemek bilmemişti. Şimdi onun gelini olması, hitmesi gereken çekingenliği zıvrıya taşımıştı.

Sarıldığı kadını hasretle sözdü. Mardin'den geldiği için fıstı- nı ve tülbenini başına geçirmişti. Kadife kumaştan fıstını, züm- rüt yeşiliydi ve esmer kadına yakışıyordu. Katran karası gözleri

alabildiğine haşm, sürmesi vakur çehresini sertleştiriyordu. Alnında ve kırışmış gözünün çevresinde dövmeleer sert çehresinin mücevheriydi. Hezal Hanım Ağa bakana bayranlık katıyordu. Çünkü hâlâ güzeldi. Hâlâ asi bir genç kızın güzelliğini taşıyordu.

Yanında annesinin ve babasının güzelliğini taşıyan Alaz Hezeroğlu'na döndü. Yegâne dostu ve kız kardeşiydi. Mardin'de arkasında bıraktığı en büyük özlemi ve tesiriydi. Karşısında tebessümle duruyor olması Berçem'i kaula katıla güldürmeye götürecekti. Keza bu duruşların altında birbirlerine sarılmaya, deli gibi bağırma ve ağlamaya meyilli iki deli ruh duruyordu.

Raber Ağa ve Hezal Hanım'ın varlığı deli ruhlarını bastırıyordu. Görünceğine, birtek dostuna sıkıca sarıldı. Huzur yanıydı Alaz. Gençlik yanıydı Berçem yanıydı. Bu yanma kısa sarılmalarında sığındı. Ardından koltuklara geçen ailenin karşısına oturdu. Yanma oturan kocasının varlığına bir yanı sığınsa da bir yanı onu inatla reddediyordu. Batmaz Hezeroğlu'nun havası zapt edilemez derecede çekiciydi.

"Taziyeler bilince yanınıza gelelim dedik. İyisiniz değil mi?"

Dudaklardaki tebessüm kısaca elveda demiş, hüzmün misafir olarak yanlarına kurulmuştu. Civan Hezeroğlu gibi bir adam asla unutulmayacaktı. Küçüğünden büyüüne, herkesin gönlüne taht kuran adanı, ebediyen varlığını hatırlatacağı geride kalanlara.

Özellikle Berçem onu asla unutmayacak, yüreğinde o güzel adanın varlığını taşıyacaktı. Çünkü Civan'a minnet borçluuydu. Ona değer veren ve değeriyile tıstte tutan adanı içinde hep yaşatacaktı. Ancak onu affetmeyecekti bir yanı. Zalim bir kardeşe bırakıp gittiği için bu kırgınlık son nefesine kadar devam edecekti.

Berçem üzerindeki kısa elbise yüzünden rahatsızlık duyuyor. başı açık olduğu için yüzlerine bakamıyordu. Kendini yan çıplak hissettiğinden, ona bakanların gözlerinde bu ifadeyi görüyor gibi

hissediyordu. Newroz anımsine kızacak, hatıra haşlayacaktı. Onların geleceğini biliyordu madem, neden daha uygun bir kıyafet giymesini söylememişti?

Kocasının yanına oturması işini daha da zorlaştırıyordu. Zira Raher Ağa ve Hezal Hanım oğullarıyla konuşmuşlarından sürekli genç kızı sözüyorlardı.

"Berçem, Barzan sana iyi davranıyor mu?" diye sordu Hezal Hanım, biraz hesap soran, biraz merak eden bir edayla. Yanıtında oturan kocasıyla kısa bir süre bakiştılar. İyi davranmak ne kelime, e) istilinde utmaktan yorgun düşmüştü artık.

Hezal Hanım'a döndü. *'Oğlumuz bana sürekli bağırtıyor demediğini bırakmadı. Sürekli bela olduğunu söylüyor. Beni boyayacağını da söyledi. Ve boyanacağız, boyandıktan sonra beni gönderecek ve sevdiği kadın olan Azra ile evlenecek.'* diye içinden geçirse de gerçekleri söylemek yerine yalanın koynuna girdi utanmadan. "Evet, iyi davranıyor."

Barzan'ın karısına olan istihza dolu gözleri, aklına gelenlerin şokuyla büyüdü. Yukarıda Azra vardı ve hanıyda onu bekliyordu. Her an üzerinde burnoz ile mendivenlerin başında belirip 'Erkut sevgilim, neden geldin?' diye bağırabilir, burada aile katliamına neden olabilirdi.

Yerinden ok gibi fırlayıp, uçarcasına yakan çıkmıştı. Raher Ağa oğlunun ani kaçışıyla bakakaldı, "Oğlum ne oldu?"

"Şey .. Şey telefonunu unutmuştu. Önemli bir telefon bekliyordu." Bulduğu ilk yalanı söyleyivermişti. 'Aptal Berçem sana ne? Karışma, sana kötü davranan adama ne diye yardım ediyorsun ki? Aptal kız.' Kendine kızması neye yarardı ki. Çoktan yardım etmişti kocasına.

"Sen neden böyle zayıfladın güzel kızım?" diye soran Hezal Hanım'ın mustarip bakışları zayıflamış bedeninin üzerinde **gezin**di. Mağdin'de iken böyle değildi.

"İstanbul havası ona yaramadı Hezal Hanım ondan."

Ne diyebilirdi ki Newroz Hanım? Dilinin ucuna gelen kelimeleri kovdu sessizce.

Hezal Hanım "Ben eski kızımı istiyorum," diyerek isteğini söyledi gelir gelmez. Zayıf düşmesini istemiyordu. Belki de hamileydi, bu yüzden zayıflıyordu.

Alaz babasının yanında pek konuşmıyordu. Sessizce oturuyor, sohbeti dinliyordu. Yengesini çok özlediğinden, yarım iple çekiyordu. Şimdi konuşmaya fırsat bulamazlardı. Bulsalar da doya doya hasret gideremezlerdi.

Newroz Hanım, yukarıda Azra olduğundan kaygı içerisindeydi. "Yemeğe geçelim mi? Açsınızdır şimdi," diyerek yemek ile oyalayarak bir şekilde şüphe etmelerini engellemek istedi.

"Bir elimize, yüzümüze su çarपालını Newroz," diyen Raber Ağa otoriter havasıyla kalktı yerinden. Yaşlı adam heybetle yürürken. Berçem kocasının arkasından babasına benzediğini fark etti o an. Yürürken ki ağır havası, ben buradayım diyordu. Yadé Newroz onları muzağa yönlendirmişti. Ellerini yıkamalarının ardından hepsi sofrada yerini aldı. Berçem oturmadan evvel Hezal Hanım gelinine döndü.

"Barzan nerede kızım?"

Berçem gelen soru karşısında aval aval baktı kaynanasına. Banyodaki sevgilisiyle uğraşıyordu. demekten son anda alıyordu kendini. "Gelir şimdi," diye geçiştirdi.

"E git bak, bir ihtiyacı vardır."

Neye bakacaktı? "Ben-ben mi?" diye sordu boğuklaşan sesiyle. Hiç kocasına bakanaya aşkın bir kadın değildi ki, Hezal Hanım bu gidişle alıştıracaktı. Nedense bundan hoşlanmadı.

"Berçem iyi misin?"

"Ben iyiyim," diyerek yarım yamalak tebessüm etti. Topukları üzerinde dönüp, merdivenlere yürüdü. Tereddüdü gözlerinden okunuyordu. Sakin kalmaya çalışarak merdivenleri çıktı.

Denimden beri odanın kapısı önünde, bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Azra ve Barzan'ın tartışma seslerini duyuyor, korkuyla dudaklarını ısırıyordu.

"Sen o kızdaki boşanacakmış Barzan, yoksa hen giderim," dedi Azra.

"Azra, seni mahvederim!"

"O kadını, bu akşam senin koynuna girecek!" diye gece olacağını haberini verdi genç kadın.

"O benim karım. Bir şey olsaydı çoktan olurdu. Yapma artık, bu hareketlerin canımı sıkıyor."

"Onu beğeniyorsun değil mi? Ondan hoşlanıyorsun?" Azra'nın sorusu karşısında küçük dilini yutuyordu az kalsın.

"Saçmalanmayı kes. Bahaneler giidikten sonra zaten boşanacağız Azra, bunu biliyorsun. Daha fazla konuşma ve aşağıya in." Kapı gürültüyle açılmış, saçlarını örten siyah bere ile dolu gözleriyle Azra çıkmıştı.

"Çok yakında defolup gideceksin Berçem!"

Nefretle dilinden dökülmüştü gerçekler. Berçem suskunluğunu korudu. Boşanacağını biliyordu. Barzan içinde azıcık oluşan unat hinkintisini yok etmişti sağ olsun.

Barzan'ın "Ne işin var burada?" diyen sert sesi neredeyse bağıyordu genç kıza. Aşağıdakilerde onları duyma olasılığı çok yüksekti.

"Annen kocana bak deyince..."

"Defol gözüümün önünden. Senin bakımına ihtiyacım yok, Azra bana bakıyor."

"İyi," diyerek aniden hırçınlaşan ifadesiyle kocasını sertçe cevapladı. "Annene Azra'nın sana baktığını söylersin."

Sirna saçları öfkeyle döemesiyle savrulmuş, uçları geniş adamın göğsüne vurup kaçmıştı. Aşağı indi hiç nefes almadan. Azra yemekte oturan Hezal Hanım ile konuşuyordu. Genç kadının düştü düşecek hali Berçem'in, Barzan'dan daha çok nefret etmesini sağladı. Tek bir adamı, iki kadının hayatını mahvetmişti.

"Evet, bız Erkat Bey ile yukarıda çalışıyorduk," diyerek saygıyla cevapladı. Yakında kayınvalidesi olacak kadının onu süzen bakışlarında rahatsız ve kızgın bir ifade vardı. Görüncesi olarak bildiği küçük kızın şüpheli bakışları Azra'yı kasmıştı. Hemen burada gerçekleri onlara anlatabilirdi. Fakat bunun sonucunda sevgilisini snnsuza dek kaybetmesi olağandı. "Yemeğe kal kızım," diye teklifte bulundu mesafeli ses tonuyla.

Hezal Hanım kadını haştan aşağı süzdü. Bu kadını sevmiyor, gözü bir türlü tutamıyordu. Oğluna çok yakın davrandığından, gözlerinin içine rahallıkla bakarak konuşmasından dolayı onu ne hu evde, ne de oğlunun şirketinde bulunmasını istemiyordu. Bir ara ilişkilerinin olduğunu duymuştu. Bu ise, isteğini hakıyla körükliyordu. Keza Barzan artık evli bir adamdı. Eskilerin etrafında olması tehlike arz ediyordu.

"Teşekkürler Hezal Hanım. Siz de yeni geldiniz yorgunsunuz, şimdi ben rahatsızlık veremeyeyim," diyerek hüznünü örttüğü bakışlarını Raber Ağa'ya çevirmişti. Heybetli duruşundan her daim hayranlık duyduğu adam, yine otarlar havasından bir şey kaybetmemişti.

"Başınız sağ olsun, oğlunuzun ölümü bizi de çok üzdi," diye başsağlığı dileğinde bulundu pürüzlü sesiyle. Raber Ağa ile konuşurken, sesi ister istemez kısılıyor, canlılığını kaybediyordu.

“Dostlar sağ olsun Azra Hanım.”

Daha fazla konuşma gücü olmadığından, hiçbir şey söylemeden evden ayrılmıştı. Kapıdan çıkarken içerideki aile hayatına göz attı. Yaşlı gözlerini gören Berçem’in yüzünde mahcup bir ifade vardı ve genç kadın ondan daha çok nefret etti. Yerini o almıştı, isteyerek istemeyerek, ne şekilde olursa olsun çalmıştı. Berçem bir hırsızdı Azra’ya göre.

Azra’nın gidişinin ardından kucasının karşısına oturdu. Gözlerini kocasından dikkatle kaçırıyor, kayınpederi ve kayınvalideyle sohbetle dâhil oluyordu. Newroz Hanım’ın uyarı dolu bakışlarının ise acımasızca es geçiyordu. Her şey şimdi ortaya dökülse zerre kadar üzülmezdi.

“İşler nasıl gidiyor oğlum?”

“İyi gidiyor baba, siz ne yaptınız?”

“Bunun için geldim zaten oğlum, seninle konuşmam gerek.”

“Ölür baba, konuşuruz.”

Hezal Hanım gelini izledi. Hâlâ aynıydı kızı. Hâlâ utangaç ve mahcup, hâlâ saygılı ve terhiyeli, hâlâ hüzünlü ama güzel.

“Eee kızım, bebek yok mu?” diye soran Hezal Hanım herhalde en uygun zaman bu diye düşünmüştü. Lakin emanet gelin için asla faaliyeti beklenmeyecek ve cevabı alınmayacak bir soruydu. Yemeği hoşazında kalan Berçem şaşkınlıkla Barzan’ı izledi.

“Hay-hayır yadê.” Lanet olsun bir titreme sarmıştı.

“Newroz hâlâ utangaç mı bizimki?”

Newroz annesi güzel kızına sımsıcak gülmüştü.

“İlk başta biraz çekiniyordu. Şimdi çok şokur açıldı biraz. Hem bana karşı, hem kocasına karşı, hem de eve karşı.”

“Şikâyetin var mı kızım?” diye sordu ihtiyatla. Varsa hazır gelmişken, bir güzellik yapırlardı.

“Yok yađê, olur mu nyle şey?” dedi mahcup bir edayla.

Raher Ağa'nın hakışları altında konuşmak ne kadar kolay olabiliirdi ki? Şimdi dilinin üzerindeki kilidi açabilir, sandığına da ne kadar kırık mücevheri varsa dökebilirdi. Barzan'ın her bir kelimesini, her bir hareketini kalbinde taşıyordu. Dili her an bu stın ifşa edebilirdi.

Barzan "Benim şikâyetim var." dedi ağır ağır tokmasını yutarken. Zümrüdi gözlerinin ta içine bakıyor, içine işliyordu. "Dih çok uzun. Böyle bir gelin nereden bulmuşsanız?" Yüzünü ekşitti ciddi tavırla. Bunu söylemeden geçemeyecekti. Onun ötesinde harika bir kızdı. Harika ve güzel...

Alaz inanmıyormuşçasına ağabeyine baktı. "İliş inanınm ağabey Berçem çok sessiz bir kızdır." diye sakın sesiyle yengesinin savunmasını yaptı. Birbirlerine olan hakışlarından çıkardığı tek anlam, mesafe ve kaçıştı.

Barzan yanında oturan kardeşinin burnunun ucundan yakaladı. Sıkarken acımasız bir hava verdi yüzüne.

"Senin yanında kala kala dili uzanmış Alaz Hanım."

Genç kız burnunu kurtarabildiğinde, acı dolu ifadesini yok sayarak dudaklarını büzdü. Bir kere onun diih uzun değildi.

"Benim kızlarım nerde nasıl davranacaklarını bilirler. Hep bildiler, hiç tanımamışsın onları Barzan," diyen Hezal Hanım kızlarının savunmasını vakur bir tavırla yaptı.

Barzan katımsına kısık gözleriyle baktı. Daha annesi bu hırçın gelini tanımamış besbelli.

"Berçem çok güzel gösterdi yadê. hiç merak etme."

Keyifli sohbet, Barzan'ın hakışları altında kıvranan Berçem ile yemekten sonra kahve içtiklerinde de devam etmişti. Hâlâ kucasının göz hapsindeydi. Niyeti neydi bu adamın?

Hezal Hanım kızından istediği çantadan bir mücevher kutusu çıkarmıştı. Kutudaki yüzüğü yanında oturan gelinin parmağına taktı.

"Biliyorsun Barzan ile evlendikten sonra sana hiçbir şey takmadık..."

Sonrasını işe kulakları duymadı Berçem'im. Sol elinin yüzük parmağı kabul etse de sol yanına Barzan kabul etmemişti. Bu yüzüğü kısa süre sonra Azra'nın parmağına takacaklardı. Ve o zaman Erkut mutlulukla kabul edecekti.

"Gerek yoktu anne. Zaten diğer altınları Mardin'de bıraktık, burada takmıyorum ki."

Zoraki gülmemeye çalıştı. Elinin üstüne kapanan ele baktı. Hezal Hanım, anneliğinden vazgeçmiyordu hiçbir zaman.

"Olur mu kızım? Sen Barzan'ın karısının artık. Bu da evliliğinizin alyansı... Birbirinize olan saygınız, sevginiz ve hağınız sizin avuçlarınızda. Sakın sırtınızı birbirinize dönmeyin. Kaderde sizlerin birleşimi varsa, yukarıda Yüce Yaradan bunu sizin hayrınız için istemiş."

Bu gerçeklerin Barzan'm bir kulağından girip, bir kulağından çıktığını o an yemin edebilirdi Berçem. Sadece tebessüm etti.

"Hadi öğlüm gel biz çalışmaya odana çıkalım. Herçem kızım çaytarımızı oraya getir," diyerek yerinden kalkan Raber Ağa'ya oğlu eşlik etmişti. Baba oğul yukarıya çıkarken kadımlar baş başa kalıp sohbet etmeye başladılar. Berçem Raber Ağa'nın istediği çayı götürmeyi ilmal etmemişti.

"Dayımla konuşuyor musun?"

"Evet, geçen gün konuştuk."

"Birkaç gün sonra buruya gelecekmış bu senin için çok iyi olacak." Dayısını herkes çok severdi.

"Evet, benim için çok iyi olacak," dedi ağırbaşlılıkla. Dayı'nı gördüğü an boynuna atlayacak, bütün sıkıntılarından, sorunlarından kurtarılmasını isteyecekti.

"Neden bebek yapmıyorsunuz?" diye aziden gelen soruyu Berçem'i şaşırtmıştı. Neden mi yapmıyorlardı? Oğlu ile...

sevmediklerinden dolayı olabilir miydi? Boşanacaklarından dolayı olabilir miydi? Azra Hanım'la bebek yapacağından dolayı olabilir miydi?

"Zamanla Hezal Hanım zamanla olacak inşallah," diye araya girmeyi ihmal etmedi Newroz Hanım. Buna yürekten inanıyordu.

"Bir an önce torunumuzu da kucağımıza alsak, çok mutlu olacağız."

Sessizce sohbeti dinleyen Alaz sonunda yerinden kalkmış, "Anne bunu sonra konuşursunuz. Hadi Berçem biz başka bir odaya geçelim," diyerek yengesinin elinden tuttuğu gibi ayağa kaldırarak oturma odasına kaçtı. Genç kıza koltuğa oturup kendisi de hemen yanına oturmuştu. Parıldayan gözleri, enerjisi düşük yengesinin üzerinde geziniyordu. "Anlar hadi neler yapıyorsunuz?"

Berçem uzun süredir bu anı bekliyordu. Birilerine anlatıp, ona yardım etmesini istiyordu. Bir akla, bir yönlendirmeye ihtiyacı vardı. Lakin bunu anlatacağı, akıl alacağı kişi Alaz değildi.

"İyi gidiyor güzel, mutluyum."

"Bana yalan söyleme, Barzan ile göz göze gelmiyordunuz bile. Sen ona bakmamak için neler yapıyordun?" Sofrada ikisini de izlemişti. Aralarında bir şey vardı. Çok farklı bir şeyler vardı ve bu Alaz'ın canını sıkıyordu. Berçem mutsuzdu, ağabeyi mutsuzdu.

"Biz biraz tartıştık ondan canım."

"Neden tartıştınız?"

"Evlilik içinde oluşabilecek tartışmalar, canımı berdim."

"Anladım Berçem," diyerek konuyu geçici bir sureliğine rafa kaldırdı. Nasılsa buradaydı, ne yapıklarını bir şekilde öğrenecekti. Tek hissettiği kız kardeşi gibi olan Berçem'in mutsuz ve

kırgın olduğuydu. Saatlerce oturan iki kız dedikodunun dibine vurmuşlardı. Her yerden bir konu alıp konuşuyorlardı.

Geç saatlere doğru odanın kapısı açılıp Hezal Hanım içeriye girdi. "Hadî kızım sen kocanın yanına git. Alaz sen de git uyu."

Berçem ne yapacağını bilemedi. O Barzan ile hiç uyumamıştı ki. Hasta olduğu gece dışında, şimdi nasıl odasına girebilir, beraber uyuyacağız diyebilirdi?

"Ben-bu-bu-gece Alaz'la uyusan?" diye sorarken yine bir titreme evresi geçirmişti.

"Olur mu öyle şey kızım? Kocan kızar. hadî odana."

Berçem ayağa kalktı. "Alaz benim oda..." Benim odamda kalacak demekten son anda dilini sıyırmıştı. Hezal Hanım'ın anlamsız bakışlarını görünce paçasını kurtarmaya baktı.

"Yani Barzan ile odanızın karşısındaki odada kalacaksınız."

Daha fazla oyalanmadan odadan çıktı. Arkasından gelen yaşlı kadın ile merdivenleri çıkarak Barzan'ın odasına girdi.

"Newroz anne ne yapacağım, tüm kıyafetlerim odamda kaldı. Alaz orada kalacak. görecek, sonra Hezal an..." Hızlı hızlı konuşmasını, "Merak etme kızım sen banyodayken her şeyimi aldım. Barzan'ın dolabında." diye kesen Newroz Hanım, kaygısını biraz olsun yok eden bir açıklamada bulunmuştu.

"Ah Newroz anne." Başını olumsuz yönde salladı. Birazdan Barzan gelecekti ve o, ne yapacağını bilemiyordu.

"Kızım Barzan banyoda birazdan çıkar. hadî size iyi geceler." Arkasını dönüp kıkırdayarak odadan çıkacakken tekrar genç kıza dönüp. "Sakin odudan çıkma, Rabele Ağa kızar biliyorsun." diyerek uyarısını ihmal etmeden ayrılmıştı odadan. Genç kız soyunma odasına girip kıyafetlerine baktı. Hepsi buradaydı. Sahi bu kadın hangi ara almıştı önce kıyafeti?

Uzun eşolunmuş aradı. Fakat paçalarından daha eser yoktu. Barzan'ın dolabını didik didik aradı ama bulamadı. "Kahretsin

kısa geceliklerden başka bir şey yok," diye söylendi. Ağlamaklı sesıyla bağırarak üzereydi neredeyse. Delirmek, ağlamak hatta kendini öldürmek üzereydi.

Hızla eline aldığı bir geceliği üzerine geçirdi. Soyunma odasından yatak odasına geçti. Bir kulağı banyodaydı. Üzerine geçirdiği geceliğe bakmamıştı bile. Dışarı çıktığında gözleri karşısında duran aynaya yapışmıştı şaşkınlıktan. Kendini çizgi film karakterinin şoka uğramış halı gibi hissediyordu. Çenesi yeri süpürüyordu. Göğsü meydana, gözler önüne serilen iki portakal gibi duruyordu. Bununla nasıl Barzan'ın karşısında dururdu? Saçlarını açıp hemen önünü kapatmaya çalıştı.

Yok olmuyordu. Acaba gömleğini mi giyse? Ah hayır... O zaman yatağından çıkmış gibi olacaktı. Hem onu Azra yapıyor olmalıydı. Burnunu buruşturdu, ne öğrenç bir görüntüydü. Acaba onun eşofmanını mı giyseydi? O zaman da kesinlikle onu odadan kovardı. Sonra da çek Raher Ağa'nın çarremesini. Oflayarak üzerindeki geceliğe baktı. Bu felakeli ne zaman atlatacaktı acaba? Bir çığlık koparmak istedi

Kufasını kaldırdığında gördüğü adam ile neredeyse küçük dilini yuttu. Barzan beline sarılı havlu ile ıslak saçlarıyla karşısında dikiliyordu. Dudağında alaylı bir gülümseme mevcuttu. Berçem höynüнден akan su damlacıklarını takip etti. Susamıştı sanki. O damlalar, hafif tüylü göğüslerinden aşağı inerek, baklavalarını geçti. Berçem'in takibin son bulduğu, havlunun kapattığı bölgeyi gördüğünde derin bir yutkunma ile nefesi kesildi.

"Haremime mi geldin?" diye huzur bir ifadeyle sormuştu, onu süzen kızın dikkatini dağıtarak. Genç kız gözlerini kaçırdı sakıncalı bölgeden. Ürkek bakışlarıyla genç adamı izledi. ıslak saçlarından dökülen damlalar, onu daha bir susatıyordu. Onu izleyen bakışlardan kaçmak için yatağa girdi hızla. Yorgani çenesi ne kadar çekti. Nefesini kontrol altına almaya çalıştı.

"Ben sana yatağıma gir dedi mi?"

"Ben öyle izlemene izin mi vereyim?"

"Yatağıma girmeyi iyi biliyorsun."

"Mecburum."

"Ben geceleri rahat bir adam değilimdir."

"Bana bulaşma, seni öldürürüm."

Aralarında hız kesmeden tartışma başlamıştı. Beline surlu havlu ile yatağa girdi Barzan. Sataşmayı özlediği kız ile uğraşmak için eline bir fırsat geçmişti Şimdi onu hol hol utandırabilirdi. Gerçi ona kızgındı, boşanalım demişti.

"Yatağa böyle giremezsin." diyen Berçem'in gözleri büyülmüştü.

"Ben yatakta böyle uyuyan bir adamım," diyerek genç kızın kulağına doğru yanaştı. "Ben geceleri çıplak uyurum, sen hilmersin."

Berçem genç adama ölümcül bir bakış attı. "Tabii Azra Hanım ile sürekli yediğin hulttan dolayı giyinmeye fırsat bulamıyorsun," diye geçirse de içinden "Bu gece böyle uyuyamazsın," diye diretti.

"Kusura bakma."

Genç kız detayla baktı. Hayır, bu gece böyle uyuyamazdı. "Barzan bu gece böyle uyuyamazsın. Ya-ya hav-lu kahretsin "

Gayrimihyari güldü Barzan. "Havlum açılacak zaten."

"Barzan hak zaten bu odaya zor geldim. Lütfen giyin," diye yalvardı dili döndüğünce.

Genç adam göz bayarak yataktan çıkıp soyunma odasına girdi. Berçem onun gelmesini bekledi. Zaten konuşacaklardı. Berçem'in düşünceleri çalan telefonla dağıldı.

Genç adamın telefonunun çaldığını görünce çaktırmadan arayana baktı. Zaten bu saatte Azra'dan başka kim arayabilirdi ki? Barzan üzzeri giyinmiş bir halde soyunma odasından çıkınca

Berçem nefesini tutarak onu izledi. Eşofmanlı haliyle bile yakışıklıydı bu adam.

"Hayatını."

Genç kız duyduğu kelimeyle gözlerini başka bir yöne çevirdi. Bu adam herbattı. Ah hayır yakışıklı falan değildi. Karakteri sağlam olmayan adamın yakışıklığı bir şey kazandırmazdı çünkü.

Odadan çıkan adam balkona gidip kapıyı kapattı. Berçem ise yataktan fırlatmıştı. Soyunma odasında eşofmanını ararken bulunduğu nevresini takanlurumundan birini çekip çıkardı. Eline geçen siyahı saten takımı döndüğü odada yatağı hızlı hızlı serdi. Yastığı yumuşutan elleri pat pat vuruyordu.

İki sevgilinin yatağında uyuyacaktı. Nevresinleri değiştirecek raddeye gelmişti. Kahretsin maruz kaldığı duruma inanmıyordu. Kaldırıldığı nevresini banyoya götürüp kırık sepete attı. Keşke Barzan'ı da buraya atabilseydi. Makinede evire çevire yıkusaydı temizlenebilirdi belki. Hatta aklı başına gelirdi.

"Ayt, hayvan, canavar, duygusuz, hatta katil." Söylene söylene çıktı banyodan.

"İnşallah orada kalırsın da soğuktan donarsın."

İlk geldiği gün ne kadar da güzeldi. Barzan ona bakmıyordu. İkisi birbirinden nefret ediyordu. Birbirlerini görmüyorlardı bile. İşler değişmiş, tersine dönmüştü. Berçem onu görmek istiyordu. Konuşmak, gülmek, eğlenmek ve sarılmak istiyordu. Barzan'la bunları yapmak istiyordu. Gururuna ihanet etmek istiyordu. Yediği milyonlarca hakareti pürüten bir kalbe sahipti. Güşsüzdü artık. Barzan ondan nefret ediyordu. Daha fazla ondan nefret etmemesi, hatta Berçem'in de ona bağlanmaması için boşanıp gitmeliydi.

Balkonun kapısı açılıp içeriye sibirli bir şekilde giren kocası genç kıza kötü bakışlar atmaya başladı. Berçem Azra'nın iyi şeyler söylemediğini düşündü. Zaten giderken de ağlıyordu. San-

ki onun sevgilisine bayılıyordu, bütün gün peşinden koşuyordu. Aslında bayılıyordu ama peşinden koşmuyordu. Her neyse sonuç olarak Barzan onundu, gariban Berçem'in değil.

"Senin yüzünden acı çekiyorduz Berçem!"

Öyle nefret dolu bir sesle konuşmuştu ki genç kız kendini bir an suçlu buldu. Zaten iki sevgiliye göre tek suçlu Berçem'di. 'Ben de zorlandım, beni de zorladılar' demek istedi. Fakat sustu. Susmak en iyisiydi.

"Nereden başıma bela oldun? Kahretsin neden sen ölmedin o gün, neden ben ölmedim?"

Kalbi bin bir parçaya bölünüp hepsi bir yere dağılmıştı. Adanın sözleri o kadar çok ağırdı ki parçular odada bile bulunmadı. Bir daha dönmek üzere kaçıp gitmişlerdi. Berçem'i tek başına bırakarak.

Sırtı ona dönmük olan Barzan'ı baktı. Kufasını yukarı kaldırıp dudaklarını ısırdı. 'Ağlama ağlama ağlama Berçem. Onun yanında olmaz. Başka bir şey düşün ağlama. Yukarı bak ağlama. Kahretsin değmez ağlama, bu hatayı yapma... Ağlama!' diye teskin etti buruk kalbini.

"Bir bela gibi yapıştı. Bıraksam olmuyor, bırakmasam da olmuyor."

Genç kız artık dayanamayacağını anladı. Kendi kendine tesellisi bile boşaydı.

"Artık dayanamıyorduz." dedi dolu gözlerin ardından.

Barzan duyduğu sesle genç kıza döndü. Yorganın boğazına kadar çekmiş dolu gözleriyle ona bakıyordu. "Neye dayanamıyorsun?" diye umursamaz bir tırıyla sordu.

"Benim de canını acıyor. Beni biraz düşün Barzan, evli olduğumuz halde sürekli beni istemediğini söylüyorsun. Benden nefret ettiğim, bir bela olduğum sürekli dilinde. Gözümün önün-

de sevgilile..." dese de daha fazla dayanamamıştı. Avuçlarıyla yüzünü kapatıp hüüngür hüüngür ağlamaya başladı. Elinde değildi işte.

"Berçem!"

"Ben de sizin evlenmenizi isterim. Sonuçta aranızda giren benim ama bunu sanki benim suçummuş gibi konuşma, gerçekten artık kaldıramıyorum."

Çehresi sertleşti, "Konuşma!"

"Baban gittiği an hoşuma davasını ben kendim açacağım. Ve hoşandığımız an buralardan gideceğim, bir daha hiçbiriniz beni görmeyeceksiniz." Genç adamın söyleyeceklerini dinlemeden yorganın altına sığınarak ağlamaya devam etti.

Barzan "Berçem ağlama," dese de o ağlamaya devam etti. Tek bir gözyaşına dahi sebep olduğu için kendisinden nefret ediyordu. Azra bir yandan, Berçem bir yandan ağlayarak genç adamın leğeni şaşırmıştı.

"Ağlama dedim sana, bak tüm sinirimi senden çıkartırım."

Berçem yorganı hızla kaldırıp ona baktı "Yeterince çıkartmadın mı?" Yüksek çıkan sesiyle sordu.

"Uyu," diyerek tek kelimeyle susturmak istedi genç kıza.

"Bana emir vermeden nefret ediyorum "

"Ha bunu hilmem jyi oldu."

"Ne yapacaksın, inudnu emir mi vereceksin?"

"Evet."

"Yapmayacağım... Söylediğin hiçbir şeyi yapmayacağım."

"Yapacaksın Berçem."

"Senin söylediğin hiçbir şeyi yapmayacağım."

Barzan karşısında ki vahşi güzele baktı. Azra' nın sinirini ondan çıkartıyordu. Hâlbuki Berçem'in bir suçu yoktu. Ama sevdiği kadının söylediklerini unutartıyordu. "Berçem ile uyursan

seni malivederim?" demişti. Aklından çıkmıyordu bir türlü. O kim oluyordu ki? Her ne kadar inkâr etse de Berçem onun karısıydı. Karşısında, melekten kışkıracak güzelliğe sahip olan kız, gecelikli haliyle duruyordu ve Barzan ona dokunmayacaktı. Ne kadar da aptal bir adamdı.

"İstesen de istemesen de yapacaksın güzelim."

"Bana güzelim deme."

"Çok konuşuyorsun."

"Sana ne?" demesiyle Barzan bir hışımla yatağın üstüne çıktı. Genç kızın üzerine eğildi. Korkudan geri çekilen Berçem'in kafasını yatağın başlığına çarptığında kaçacak hiçbir yerinin olmadığını anladı. Çenesinden sıkıca tutarak buz gibi bir sesle konuştu.

"Az önce ne dedin sen?" Genç kız kocasının parmakları arasında sıkışan çenesi yüzünden dolayı zor zor cevap verdi.

"Ba-bana emir verme..."

"Ondan sonra ne dedi?"

"Ba-hana güzel..."

"Aptal becinde oyun mu oynuyorsun?"

Genç kız kafasını hayır anlamında sallayınca Barzan daha fazla dayanamayarak dolgun dudaklarına sert bir şekilde yapıştı. Nefes dudaklarının tadını bir kez daha aldı. Hiç unutmamıştı. Karısına olan saldımsı kalben yıkınıştı onu. Zayıflıyordu iyice Berçem'e karşı. Dokunduğu an kendini kaybediyor, aşık bir adama dönüşüyordu. Karşılık almıyordu karısından.

"Beni öp," diye sık nefesleri arasından soludu. Dormadan dudaklarına küçük küçük öpücükler bırakıyordu.

"Karşılık ver bana."

"İstemi..." Barzan konuşmasına izin vermiyordu. Küçük işkencelerine devam ediyordu.

"Bir kere karşılık ver," diyerek tekrar dudaklarına yaptı. Önce nazik davrandı. Sımsıcak dudaklarını öptü. Bir zehir bedenine girdi sanki. Berçem utana sıkıla karşılık verdi. Kocasının ürperten dokunuşları içine işliyor, dışı ruhuna ortaya çıkarıyordu. Derin bir iç çekişle daha sıkı sarıldı genç adama. Elleri kendiliğinden hareket etmeye başlamıştı. Onun vücudunun her bir zetresini ezberlemeye çalıştı. Gerinen kasları gücü simgeliyor, Berçem onların çekiciliğine daha fena kapılıyordu.

Genç adam aklını kaybetmek üzereydi. Hiçbir şey bilmeyen kadının ona sarılması onu mahvetmişti. Hırlayarak genç kadının üzerine abandı. Doyamayacağını bildiği halde doyuma ulaşana kadar tadını aldı.

Berçem aniden aklına gelen görüntüyle kendine geldi. Bu yatakta, daha dün gece Azra'yla beraber olmuştu. Onun gözü önünde defalarca onu öpmüştü. Şirudi'ü yatakta onların anıları varken, bu adam ona sahip olamazdı. İttı deliren genç adamı. Nefes nefese birbirlerine baktılar. Barzan'ın dudakları kırmızı ve hâlîf şışmıştı. Acemiliğinden çok kez dudaklarını ısırmuştu.

"Ne... oldu?" diye sorduğunda karanlık göz bebekleri genç kıızı korkuttu. Biraz önce gözleri böyle değildi. Onu yiyecekmiş gibi bakıyordu.

"Sen dün gece, sevgiyle, bu odada beraber oldun. Her gün gözünün önünde onu öpüyorsun. Ben sana ait değilim. Beni artık öpemezsin."

İç kan ağlaya ağlaya söylemişti. Barzan bir şey söyleyemedi. Genç kızın üzerinden kalkıp, yan tarafa yuvarlandı. Gerçekleri söylemişti. Ne diyebilirdi ki. "Ben seni istiyorum," diyemezdi.

Bir süre sessizce aynı yatakta yan yana uzandılar. İkişinden de ses çıkmıyordu. Konuşacak bir şey yoktu. Ya da vardı çekiyorlardı açmaya. "Babam çocuk konusunu açtı." Sessizliği ilk

Barzan bozdu. Genç kız kocasını konuşmasıyla gözlerini ona çevirdi. Bu konuyu açacağını biliyordu. "Annem de benimle konuştu. Konuyu kapamaya çalışıyordum..." dese de devamını getiremedi.

"Nasıl olacak bu iş bilmiyorum. Boşanmak istiyoruz desem buradan bir daha hiç ayrılmazlar." Sıkıntıyla ofladı. "Boşanmayalım biz de," diye geçirdi içinden genç kız. "Oyalarsız, onlar gittikten sonra hemen boşanınız."

Barzan bakışlarını genç kıza dikti. Berçem'den boşanmak istemiyordu. Azra vardı ve Azra'yı seviyordu. "Madem seviyorsun, neden Berçem'i oğrtn? Neden öpmek istiyorsun, neden onunla olmak istiyorsun?" diye soran beyninin sorularını cevapsız bıraktı. Zaten bir cevabı da yoktu.

"Çok mu istiyorsun boşanmayı Berçem?"

"Serin kadar çok..."

"Az kaldı biraz daha dayan."

"Dayanıyorum, sabırlı biriyimdir."

Boşanmazlarsa belki Barzan'ın ona gelmesini beklerdi. Fakat imkânsızdı. Azra gibi güzel ve çekici bir kadın varken kocası neden onunla olsun ki? Sırtını Barzan'a dönüp uyumaya çalıştı. Onunla aynı yatakta, yan çıplak ve öpüştüğünü hatırlamamaya çalışarak uyumaya çalıştı. Ah bir de Barzan'ın ona öğrettiği öpücüğü unutmaya çalışıyordu. Bu bir kere olmuştu, bir daha olmayacaktı.

"Allah rahatlık versin. İyi geceler"

"Sana da Berçem."

Sabaha kadar uyumakları, aynı yatakta, aynı şeyleri düşündüler. Boşanmayı istemiyorlardı. Ama aralarındaki bağa, bir isim de

istiyorlardı. Berçem'i gönderme fikri Barzan'ı korkutuyordu ve Barzan'dan ayrılmaya fikri genç kızın canını acıtırıyordu. Bu gidişle acısı daha çok büyüyecek, canını daha çok yakacaktı.

Uyandığı ilk saniyelerde yine ilk günü şaşkınlığına yaşamıştı. Kollarında uyumuştı bütün gece. Yine sabahında bilemediği bir gülmemeyle ve huşu içinde uyanmıştı. Kocasını bir süreliğine izlemenin keyfini yaşadı. Ne kadar güzeldi göz kapakları. Dün gece öptüğü dudukları ne kadar güzeldi. Neler neler yapmıştı ona? Hatırlayınca yanakları kızardı. Ama yasaktı ona. Barzan'ın canından çok sevdiği kadını vardı. Berçem'i onu severken Barzan, Erku olarak o kadının kocası olacaktı.

Ve Berçem, dul Berçem olarak hayatına devam edecekti. Yalnız başına. Onu izlemeyi bıraktı. yataktan çıkmaya çalıştı. Güçlü kollar çıkmasını engellemiş, kendine hapsedmişti.

"Daha erken." Uykü mahmuru sesi kırık çıkmıştı.

Uyanık mıydı, onu izlediğini anlamış mıydı? "Aşağıya inmem lazım," diyerek kollarından çıkınaya çalıştı Berçem.

"Daha erken Berçem."

"Aşağıya inmeliyim. Bu evin gelini olarak erkenden aşağıya inmem, kahvaltı sofrasını hazırlamam lazım."

Barzan bacaklarını bacaklarına hapsederek, tizerine çıktı. Çitmesini engellemek için üzerine biraz ağırlık verdi.

"Bunu bir daha yapma, istemiyorum."

"Senin isteklerine göre gülmüyoruz zaten."

"Senin isteklerine göre de gülemem artık. Bırak beni."

"Bırakmasam?"

Genç kız ne yapabiliirdi ki? Hiçbir şey! Lanet olsun efenden hiçbir şey gelmiyordu.

"Boşanacağız, bana dokunmanı istemiyorum."

"Sen benim karıtısın. Sana istediğim gibi dokunurum."

Boşanacağız demesiyle bencilliği baş göstermişti.

"Ama beni boşayacak bir adamsın. O yüzden bana dokunma artık," diyerek irtmeye çalıştı genç adamı. "Bana ancak severek evleneceğimi bir adam dokunabilir. sen değil!" Sabah sabah hu cesaret hapını nasıl aldıysa ağız olmayacak cümleleri savırmıştı.

Yeşil gözler gazapla yüklendi genç kıza "Akşam eve gelince ben sana dokunmayı da, sevgiyi de göstereceğim!" dedikten sonra kızgınlıkla üzerinden kalktı.

Berçem çarşafı üzerine iyice doladı. Soyunma odasına koştu. Üzerini hemen giyinmişti. Ardından Barzan girdi. Genç kız önce banyoya girdi. İhtiyaçlarını giderdikten sonra odadan çıktı. Yatağı düzenleyip etrafı topladı. Bir dakika daha onunla kalmak istemiyordu. Barzan aynanın önünde, üzerine çeki düzen veriyordu.

Genç kız ona bakmadan kapıya yöneldi. Kapıyı açıp, dışarı çıkacağı sırada Barzan'ın sesiyle yenne çakıldı.

"Hazırlan Berçem, bu gece kocanın kuyununa gireceksin!" diyerek genç kızın açığı kapıdan çıkıp gitti. Geride sersemleşmiş bir kadın bırakarak!

Bölüm 9

"Uçtuğun Kalbe Misir" Buzen Sınırcağı "Bir Cennetim"

Gilde avuçta güy varsa kullanması gerekirdi insanın. Zira geç kalmış olmak, pişmanlık hissini kalpten doğurur ve evlat yetiştirir gibi o pişmanlık büyük gün be gün. Tıpkı Berçen ve Barzan gibi!

İlk başta kabul etmeyip ikisi de surlarını dönselerdi, belki de şımdı hu durumda olmaz, ikisinin de bambuşka bir hayatı olurdu. Berçen dayısının yanında, Barzan sevdiği kadını kollarmda yaşam serüvenlerine devam ederlerdi.

Alaz, yengesinin düşünceli halini görünce sordu sukalmış sesyle: "Ne düşünüyorsun?"

Duyduğu soruyla hüzünlü gözlerini genç kıza çevirdi

"Çocuk meselesini düşünüyorum."

Homurdanarak nefesini verdi vahşi görünce, "Bunu nasıl yaparsınız anlatıuş değilim." Kafasını cesfle sallıyordu,

Alaz ikisinin tartışmasını duyunca, ağabeyi çıkar çıkmaz odaya koşmuştu. Berçem'i sararmış bir ifadeyle gördüğünde de her şeyi sormuştu. Baskı sonucu da ho evde dönen dolapları öğrenmişti, her kapının kırığı, ardındaki hüznü ve kavgaları öğrenmişti.

"Boşanacağız işte Alaz. Bunun başka açıklaması yok," diyen bezmiş gelin, çaresizce vurmuştu oturduğu koltuğa.

Yengesine ters bir bakış attı. "Saçmalama ikiniz de boşanmanızın mümkün olmadığını biliyorsunuz"

"Senin ağabeyin Erkut olarak boşanacak merak etme."

"Ağabeyim hiçbir şey yapamaz. Sanki boşanacağım deyince boşanacak!"

"O kararlı, ben kararlıyım. Azra'ya çok seviyor ve beni beladan başka bir şey olarak görmüyor." Hareketli bir tartışmaya tutuşmuşlardı.

"Hiçbir zaman o Azra'ya ısınmamıştım zaten. Bir keresinde gelmişim buraya, tahmetli ağabeyim beni getirmişti. O zaman ağabeyimle çok ilgileniyordu. Sana anlatmadım ama o zaman çok şey bakıyorlardı birbirlerine. Şüphelenmişim!"

Sakinleşti Berçem gelin, "Yok, Azra iyi bir kadın ve unutmaları arasında giren bendim. Birbirletini çok seviyorlar," derken içi yana yana konuşmuştu. Barzan'ın onu sevmesini ne çok isterdi.

"Bu bir şeyi değiştirmez. Barzan'ın kaderinde sen varsın. Erkut var olmadığı için, Azra da olamayacak."

Acı dolu bir gülümseme geçip gitti dudaklarından. Kahkaha ve neşe küsmüşü Berçem gelin. Cıwan ile evlendikleri günden beri mutluluk hayatına uğramaz olmuştu. Neden, diye soruyordu zaman zaman. Onu terk etmekte mi mutluluk vardı? Terk edildiği için mi mutluluk bırakmıştı onu? İncelese de cevabını bulamaya-

cağı sorulardı bunlar. Müstehzi bakışları görüncesinin üzerinde gezindi, "Göreceğiz Alaz. Boşandık diye haber vereceğim sana."

Bu kaçışı, bu hızlı vazgeçişini kabullenemiyordu bir türlü Alaz. Berçem'in ağabeyine olan duygularından tam olarak emin olamasa da, hoşlandığını seziniyordu.

"Sen de akıllıysan, ağabeyimi avucuna alırsın. Bebek dedi sana değil mi? Yapın gitsin, o zaman boşanamazsınız."

Berçem alayla güldü. Boşanacağı adama nasıl kendini verirdi? Ona nasıl bağlanabilirdi? Bir geceliğine kadını olacaktı. Ondan sonra, bir daha hiç görmeyeceği bir adama nasıl parçalarını bırakırdı? Fıtratına tersti bir kere!

Hazırladıkları kahvaltıya Hezal ve Newroz Hanım beraber imişlerdi. Berçem ve Alaz onları görünce ayaklandılar. "Günaydın!" diyerek kendilerine doğru gelen kadınlara gülünsemişlerdi. Kahvaltı masasına beraber oturmuşlardı. Oğlunu göremeyen Hezal Hanım gelinine döndü.

"Barzan nerde kızım?"

Berçem dayduğu soruyla dudaklarını bübitine bastırdı.

"İşi vardı, erkenden çıktı. Sizinle kahvaltıya kalmak istiyordu ama iş beklemiyor." Tartıştıklarını duymamaları bir nevi işine gelmişti. Bu rezaleci hayatı öğrenirse çökerdi Hezal Hanım.

Keşke her şeyi bilselerdi. Belki o zaman boşanmak daha kolay olurdu. Tabii bu Barzan'la bağlarının kopması anlamına geliyordu. İyice alışmıştı ona. Ama kopacaktı en sonunda. Kendi elleriyle onu Azra'ya verecekti. Ne kadar da aptaldı.

"Babam nerede?" diye sordu genç kız. Kayınpederini masanın başında görememek onu boşlukta hissettirmişti. Şimdiden varlıklarına sarılmıştı.

"Sabah Barzan'dan önce işe gideceğini söylemişti. Kontrol amaçlı."

"Barzan kızarı şimdi ona anne."

Yaşlı kadın kızına baktı. Oğlu kızardı ama yapacak bir şey yoktu. Oğlunu kontrol etmeliydi. "Babun bu Alaz, karşı çıkabilir misin?" diye sorduğunda kız cevap verememişti.

Kahvaltı keyfine dönen hanımların sohbeti dillerinden eksik olmamıştı. Genç kız pek katılmasa da arada bir konuya dâhil oluyordu. Her şeyyle şo an Barzan'ı düşünüyordu. Akşam gerçekten de yapacaklar mıydı? İstemediği halde o çocuğu yapacaklar mıydı?

"Kızım dün gece babun da sordu."

Genç kız neyi der gibi baktı. Ancak iç sesi çocuk konusu olduğunu söylüyordu. "Lutten çocuk konusu olmasın," diye dua etti sessizce.

"Torun kızım."

"Şeyy... şeyy olacak ama..."

"Anne Berçem'i utandırıyorsun."

"Annemiyim hen kızım utanmasın," diyerek genç kızın ellerinden sıkıca tuttu.

Berçem onun kızı gibiydi ve çok da seviyordu. Yüzünü yere eğmeyen bu kız en çok oğlu Ciwan'ına yakıştıyordu. Hüzünlü düşüncelerini bir kenara bıraktı. Ciwan'ın, Berçem'e olan sevdasını en çok o biliyordu. Berçem'i gördüğü anlardaki beyecarı, gözlerini çekmekte zorluk yaşaması, birçok kez yemeğinin boğazına takılması, bütün bunları hatırladıkça oğluna olan özlemi büyüyordu. İçi hâlâ kor bir ateşti. Bu yazdan geliniğin gözünün önünde olmamasına bir nevi seviyordu. Ne zaman o gözlere baksu, Ciwan'ı hatırlıyordu.

'O korkak kurulan bir serçe anıta,' deyişini unutamiyordu hiçbir zaman.

Kahvaltı Alaz ve Berçem'in klüçklüğünden bahsedilerek geçmişti. Alaz'ın başının altından çıkan her oyna Berçem'i dâ-

hâl edişinden yakınıyordu Hezal Hanım. "Ashında bunları Barzan'a anlatmak lazım. Bukahm o sizlerin yaramazlığına neler diyecek?" diyerek iki genç kıza takılmıştı.

Alaz'ın gözleri ardına kâdâr açılırken, Berçem eliindeki peçeteyi açıp yüzünü sakladı. Berçem "Ben masumum anne," dediğinde annesinin üzerine bir darbeyi de yetgesinden alınca hayal kırıklığıyla ikisine baktı Alaz. "Sizlere inanamıyorum. Ben ki o kadar iyi, terbiyeli, saygılı, mükemmel, kendi halinde bir yavrucağ..." diyoru ki sözleri Newroz Hanım tarafından kesildi.

"Seni bilmesem bu duygu sömürüne inanacağım Alaz."

Alaz bir darbe daha alınca, "Sen de mi Newroz anne? Kayınna gelin bir olup beni vurdular, sen öldürdün. Şu an çok kırgınım sizlere," diyerek alıngan bakışlarını utıp kahvaltısına döndü. Onu kırgınlığıyla baş başa bırakarak kahvaltılarını bitirmişlerdi. Sofrayı kaldırken bile Alaz'ın alınganlıkları devam etmişti.

Kahveleri fincanlara tek tek doldurup tepsiyi alarak salona geçti iki genç kız. Berçem gelin ilk önce kayınvaldesine uzattı kahveyi. Daha sonra Newroz annesi, ardından Alaz'a uzatıp kendisi kahvesini alarak oturdu.

Kahveyi ilk tadan Hezal Hanım "Ellerine sağlık güzel kızım," diyerek keyifle baktı yüzüne. Berçem "Afiyet olsun," demişti kocaman gülümsemesyle.

"Eee arada bir kocamı yoklamaya gidiyor musun?"

Dudağına doğru göündüğü fincan, aniden kaybolan gülüşünü örtbas etmişti. "Evde Azra ve Barzan'ın aşkını çektiğimi yetmezmiş gibi, bir de gidip şirkette mi göreyim vicak vicak aşklarını? Kocam beni herkesten saklarken hem de," diye geçirse de içinden, yine sustu yine sustu. Kısa bir cevabı yeterli buldu.

"Hayıt."

Hezal Hanım rahatsız bir ifadeyle baktı. "Neden kızım?"

"Hiç fırsat bulamadık anne," diye geçiştirdi.

Gün içinde Hezal ve Newroz Hanım'ın öncülüğünde bahçe ile uğraşmışlardı. Yade Hezal çiçek ekmeyi ve bakmayı çok severdi. Kış yazından harap olan bahçede temizliğe girişmişlerdi. Tırmık ile sararmış yapraklar yerden toplanmış, rüzgâr ile uçuşan çöpler kıyıdan köşeden alınmış, masa ve sandalyeler branda naylon ile iyice örtülmüştü. İş sonrası akşamı yemeği için mutfağa giren Berçem ne yapacağını düşünüyordu. Kaynaması çağırınca üzerindeki önlüğü çıkartmadan salona girmişti.

Elindeki telefonu kendisine doğru gelen gelinine uzatmıştı. "Kızım gel kucakta konuş." Genç kız eline bırakılan telefonla kadına baktı. Onunla ne konuşacaktı ki? Ona ne diyebilirdi ki? Hele sabah tartışmışken...

Hezal Hanım'ın memnun bakışları altında peynir gibi ezildiğini hissetti. Mutfaktan içeri girdiği zaman bile bu utanç yüzündeydi. Dudaklarını birbirine bastırdı. Kocası ile en fazla sabahki kavgayı konuşurlardı. Telefону kulağına götürdü. Litreyen ellerini görmezden geldi.

"A-ah."

Karşıdan bir gülme sesi duydu.

"Hasretimden tutuşuyorsun, değil mi karıcım?"

Sesindeki alayı fark etti. Dişlerini sıktı, özlemekmiş...

"Hayır," diye fısıldadı. Hayır, çok özlemişti. Kalbinde yaşadığı korkuya rağmen çok özlemişti.

Gözu kapıdan sınılmıyordu. "Beni çok kırdın. Halbuki gece seninle..." diyen kocasının sözünü kesti. "Değil seninle çocuk yapmak, kapının önüne kadar eşlik etmem sana." Kısık sesinde acımasız bir tını vardı.

Barzan'ın bir müddet sesi çıkmıyordu. Sarf ettiği ağır sözler, bu adamın gururuna dokunmuşsa, genç kız bir oh etmeliydi, çektiği unca alıtaı sonra.

"Kötü bir adam mıyım ben?" Kocasının belirsiz tonu Berçem'in aklını karıştırdı.

"Sen vicdansız, kalpsiz, hır adamısın. Fınanete lıyanetten hapse rıkmalılar seni. . . Tıkabilirlerdi. Berçem Hezeroglu'na bis ömür ıstırap çekirebilirlerdi.

.. Kocası "Gönüllü hapsine tık beni o zaman. Yanmaya razıyım ben," dese de onu duymadı. Çünkü kapıdan gelen ayak sesleri yüzünden telefonu kulağından çekmiş, eğilerek kapıya bakmıştı. Kimseinin olmadığını görünce telefonu kulağına götürdü tekrar.

Son cümleye varmak bile şans sayılırdı genç kız için.

"Artık bakacağım, gözlerimi açın Berçem."

"İstemiyorum," diye resti çekerken bile kurduğu cümlelerin manasını çözememişti.

"İsteyeceksin ve yapacağız."

"Ailene her şeyi anlatırım yemin ederim."

"Sen beni tehdit mi ediyorsun?" diye tısladı dişlerinin arasından. Tıslayışı Berçem gelinin içini titretmişti. "Sen ölmek mi istiyorsun kadın?"

"Ha-hayır," dese de bu onu kurtaramazdı.

"Evdekilerle vedalaş, geldiğimde n gırtlığımı keseceğim senin," diye öfkeyle hağındıktan sonra telefonu yüzüne kapatmıştı. Yemek yerine kendi helvasını kavursa daha makbule geçerdi. Zira bu gece kesinlikle öldürülecekti. Renkten renge girişini mutfaka giren Alaz fark etmişti. Telefona öcüymüş gibi bakıyordu.

"Bir sorun mu var canım?"

Duyduğu sesle irktilerek kendine geldi. "Yok... Yok... Canım... Sadete gece Barzan beni öldürecek," Silik bir gülüş geçti dudaklarından.

"Neden?"

"Onu tehdit ettim."

"Hak etmişsin." diyerek güldü.

Ağabeyinin kör bir aptal olduğunu düşünüyordu. Berçem gibi bir kızı nasıl görmüyordu, anlam veremiyordu. Birbirlerine olan duygularının depresmesini hekleedikçe, aralarına bir çığ düşüyor gihiydi. Behçek mesclesinde belki Berçem haklıydı ama o da ağabeyi kadar aptaldı. Bebeği yaparsa boşanma olmayacaktı. Mecburi yollarını sevgilisiyle ayıracak ve katısına dönecekti. O zaman gözleri açılacaktı. Fakat Azra engeldi. Oslayarak yemek malzemelerini çıkarttı.

Berçem'in dalgın bir şekilde telefona haktığını görünce. "Geline hasta numarası yap. Aybaşı tatlım," diyerek göz kırptıktan sonra "Anlarsın ya," dedi ve işine geri döndü.

İştittiği cin gibi fikriyle küçük nara koparan gelinlik, genç kızın yanına giderek sıkıca sarıldı. "Sen bir tunesin." Bunu nasıl düşünmemiştir. Ah aptal kafam, diye söylendi.

"Yemeği yapalım ayaküstü bir şeyler ye. Sonra hemen odana gir kaçan gelmeden önce."

Birbirlerine olan yardımları hep doğru yönde olmuştu. Bu akşam da doğru olacağı ümidine kapılarak akşam yemeğine dönmüşlerdi. En güzel yemekleri yapın iki genç kız ayaküstü bir şeyler atıştırıp Barzan gelmeden önce yukarıya çıkmışlardı. Yanlarında ağır kesici, bir çay bardağı şerbet ve sıcak su torbası vardı. Berçem yatağa girdi doğınca.

Alaz ağır kesiciyi ve şerbeti başucundaki komodine bırakıp, sıcak su torbasını da genç kıza verdi. Alaz yengesinin çaprazında duran berjere geçip oturdu. Sıcak su torbasını karnına bastırmak canını yakmıştı. Kasılarak soludu, "Annem üzüldü galiba."

Alaz ona hak vericesine kafasını salladı.

"Elmille olamadığını anladı kadın "

"Sevseydim," ah hayır yanlış, "Sevilseydim şimdiye kadar benimle kalırdım. Ama kimiz de birbirimizden nefret edili..."

Alaz benimle dalga geçme der gibi bakarken sözünü kesti. "Düzeltilim canım, sen Barzan'dan hoşlanıyorsun."

"Öy-öyle bir şey yok." Büyüyen gözleriyle inkâr etti.

"Var canım, hadi inkâr etme."

"Gerçekten yok dyle bir şey, hem öyle olsa neden boşanıyım ki?"

"Çaresizsin ondan."

Genç kız gözlerini Alaz'dan çekti. Doğruydu, çaresizdi. Tek kişilik aşkların en kadim dostları acı ve çaresizlik olundu. Ki bunu Barzan Hezeroglu ile öğrenmişti. Lanet olası bir bilgiydi.

Çahnan kapıyla Alaz hızla ayağa kalktı. Berçem sıcak su terbasını yorganın altına koyarak, yüzünü biraz daha büzülştürdü. Acı çekiyormuş gibi duran yüzü pek inandırıcılığını ortaya koymuyordu ve kız bunun farkında değildi.

Alaz "Sakin ol." diye tembihledikten sonra "Girin!" demişti.

Barzan kapıyı açıp içeriye girdi. Ayakta dikilen kız kardeşine bakıp göz kırptı. Kofunu açıp, genç kıza altına hapsederken formalite içabı sordu.

"Yengenin nesi var Alaz?"

Alaz ağabeyi Ciwan'a yalan söylerken, anında kendini ele verirdi bir zamanlar. Çünkü Ciwan onu iyi tanırdı, en ufak bir sıkıntısının olduğunu bile hissettirmese anlardı. Fakat Barzan'ın onu tanımadığını biliyordu. Bırık yanı, ucu tutuşan kâğıt gibi yakıp kavırdı için. Çenesini yukarı doğru kaldırıp ağabeyine baktı.

"Hasta Barzan ağabey, kendini iyi hissetmiyor."

Soğuk ve bir o kadar tavurlu bir sestü. Ağabeyi ile arasında olan mesafeyi sevmiyordu. Onu tanımasını istiyordu.

Barzan dudaklarını yaladı. Anladım dercesine kafasını sallarken, bir gözü karısının üzerindeydi. İçinde şüpheler fink atıyordu. "Demek hasta? Hastaneye götürelim o zaman Alaz, yengemin acı çekmesine benim gönlüm el vermez."

Alaz karışmayacağını helli eden bir omuz silkme hareketi sergiledi. "Sen bilirsin ağabey, iyi olmazsa götürünüz," diyerek kolundan nazikçe çıktı. Yengesine döndü hüsnü edercesine, "Geçmiş olsun yengecim, bir şey olursa seslenirsiniz," diyerek ağabeyinin yanından geçip gitti. Çıkmadan önce Berçem'e bakıp ağzını oynatarak iyi şanslar dilemişti...

Barzan kız kardeşinin soğuk tavrına anlam veremese de kafasını yormaya sonrasına hıraktı. Şimdi oyuncu karısıyla meşguldü.

"Neyin var Berçem? Annem hasta olduğunu söyledi."

Gözlerini kocasından kaçırıp, sımsıkı kapattı. Sözde acı çekiyorum numaraları sergiliyordu. "Karnım ağrıyor."

"Kalkabileceğin misin, hastaneye gidelim." Genç adam kız kardeşinin az önce oturduğu berjere oturmuştu.

"Hayır. Hayır hastaneye gerek yok. Dintenirsem geçer." dediğinde genç adam kafasını salladı. Bir müddet karşısındaki kıza süzdü. Yalan söylediği nasıl da anlaşılıyordu. Gözlerini kaçırması zaten onu ele veriyordu. Komodinin üzerindeki çay bardağını ve ağır kaseyi görünce hakışlarını tekrar genç kıza çevirdi.

"O çay bardağındaki ne?"

Berçem gözlerini açmamakta ısrarcıydı. Kaşlarını çatıyor, yüzülağ buruşturuyordu.

"Şe-şerbet."

"Ne için?"

"Benim için."

"Karnım ağrıyor ve sen şerbet mi içiyorsun."

"Ev-evet."

"Bazen aptal olduğunu unutmuyorum."

Genç kız tkeli bir nefes verdi. Zümrüdi yeşil gözlerini kocasının güpheli göz bebeklerine dikti.

"Be-ben benim öz-özel gönlüm..."

"Reğl oldun?" diye sorunca genç kız kızaran yüzünü saklama gereği duymadı. Nasil bu kadar rahat olabiliyordu.

"Çok incesin Barzan."

Utancından hasta numarası çekmeyi hile unutmuydu.

Kaşlarını tekrar alayla kaldırdı ve dilini dişlerinde gezdirdi, gülmemek için kendini rıttı "Demek hastasın?"

A-ah inanmadı mı yoksa ama hastaydı... "Evet."

"Şansı bakar mısın? Tam da çocuk yapacağımız gün?"

Bakışlarını görünce pervasızca yastığa gömüldü. "Allah beni seviyor Barzan," derken çıkan düz sesini son anda pürüzlü hale getirmişti. Sıcak su torbasının verdiği ısı tüm bedenine yayılınca, yanaklarını hafif kızartmıştı. Çok kızarmış bile olsa, esmer teni bunu gölgeliyordu.

"Sen beni aptal mı sandın Berçem?" diye sorunca genç kızın kaşları bayretle kalktı. Ama inanması gerekiyordu. "Hâşâ Barzan." Fısıldadıktan sonra yutkundu. Daha ne numaralarla kocasını kandıracağını bilemez halde, kamına bastırduğu sıcak su torbasını çıkartıp genç adama farkında olmadan gösterdi.

Yorganın altından çıkardığı baklava desenli bordo siyah renkleriyle örtülü sıcak su torbasını görünce ciddi bir merakla sordu. "Ne yapıyorsun otuula? Üşüyen beynini mi ısıtıyorsun?"

"Hayır, kamım için," diye pürüzlü sesyle zoraki soludu. Hasta numarası yapmak ne kadar da zordu. Hele Barzan'ın karşısında ve onun keskin bakışları arasında. Bir akbahanın avını süzdüğü gibi süzüyordu ve sanki parçalayacakmış gibiydi.

"Hastaneye gidelim."

"Gerek yok dediğini hatırlıyorum."

"Senin söylediklerini yaptığımı hatırlanıyorum."

Ah bu adam kesinlikle ölüm sebebiydi.

"Lütfen uğraşma benimle, hastayım zaten."

"Hasta numarası yapan bırınsin sadece. Hasta değil."

"Neden numara yapayım? Manyak mıyım ben?"

"Aptal olmasaydın daha inandırıcı bu yalan bulurdun."

"Bak Barzan.."

"Daha fazla yalan söylersen yatağına girer, beraber test ederiz. ne dersin?"

Genç kız dehşetle inledi. Sorması bile büyük bir mucizeydi.

"İstemiyorum. anlamıyor musun?"

Üstten baktı karısına. Çarpık gülüşü yüzünde asil bir edayla yerini korumuştur. "Sen istemedikçe, benim isteme arzum yükseliyor Berçem."

Berçem bu asillığe hayran kalmıştı. Öyle ki hastalık numarasını hiç kenara bırakmış, hipnotize edilmiş edasıyla sormuştu kocasına. "Hamile kaldım diyelim. Azra ne olacak?" Ne olacağı asıl Berçem gelini merakla bırakıyordu. Kocasını bu bebeği yaptıktan sonra sevgilisiyle ne yapacaktı? Akıbetleri ne olacaktı?

"Sen orasını karıştırma," diye geçiştirdi Barzan.

"Ben hamile kaldıktan sonra beni boşayacak mısın?" Bu soruya ise cevap gelmemişti. "Eğer öyle bir şey yaparsan çocuğun yüzünü dahi göremezsin. Giderim buradan." Ateşten gömleği giydi duyguları. Elem doluydu ruhu. bunu yaparsa şüphesiz boğarak öldürecekti kendini.

"Saçmalama Berçem," diye çıktı sert sesiyle. Ne ulacağını henüz kendisi de bilmiyordu. Tek bildiği Berçem ile boşanmayacağıydı.

"Saçmalayan sensin."

Aldığı cevap karşısında karısına ters bir bakış attı.

"Kocanla düzgün konuş " Genç kız duyduklarıyla gayriihtiyari gülmüşedi Sanki o karısıyla çok güzel konuşuyordu.

"Sen de karına aptal deme!"

Barzan'ın engelleyemediği neşe dolu gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı. Gözünün içini yakan bu gülümsemeye Berçem'in nefesini kesmişti. İnci gibi dizilmiş bembeyaz dişleri ortaya çıkarırken, dolgun dudakları her an sönecek kokusu yaratmıştı. Uzanıp yanaklarına dokunmak istedi.

Kendisine doğru gelen kocasına baktı sesini çıkartmadan. Üzerindeki ceketi çıkartışını izledi Salyalanının yatağı ıslatmasını istemediği için ağzını sıkı sıkı kapattı. Açmayacağını tembihledi kendine garip bir şekilde.

Kocasının sert vücudunu seyre daldı. Geniş omzunda biraz yük olmak istedi. Hani taşınaktan bıkmayacağı, bakmaktan usanmayacağı, hevesle taşıyacağı yükü olmak istedi. Adının aşk konulduğu...

Ve yakışıklı yüzü, sert çehresi ürktü de bir kere n gözlere hapsolan bir daha çıkamıyordu. Zifiri yeşil gözleri kısık, gür kaşları çatık, çenesi katıydı Derin bir nefes alarak bakışlarını zorlukla çekti. Var iken yok gibiydi ellerinde, kocası gonlunde vardı sadece.

Sıcak su torbasını komodinin üzerine gelişigüzel bıraktırken, kurgunluğunun üstüne kapatacak bir şey aradı, ne çare. Hiçbir şey yoktu kapıtucak. ta ki kocasının onu kalben dönmesi diye ise irkâtsızdı.

Yatakta ölçsün hareketlenmeyele kocasının hissetti. Bakışlarını çevirip kocasını pörtle Aman Allah'ını yoksa bebek mi yapacaktı

yeşil hareketlerle her şeyi gördü, "Kırkına Berçem bir şey ulmayacak," diyen kocası içine bir ferahlık katarken, yığınla sıkıntıyı daha yüreğine taşıdı. Yatağa uzanıp yorganı beline kadar çekti. Yorgun bir nefes dolgun dudaklarının arasından uçup gitti.

"Bir şey mi var?" diye soran genç adam, bakışlarını güzeller güzeli emanet karısına çevirdi. Neler yoktu ki...

"Her şey üst üste geliyor Berçem, bilmem farkında mısın?"

"Evet, istediğimiz hiçbir şey iyi gitmiyor."

Tikenmişlik sendromu yaşıyordu Barzan. Onu tiketen her şeyi ezip geçmek istedi. Bunun yerine kafasını karıştırmı omzuna yasladı. Belki Berçem'in omuzları biraz ahırdu yükünü. Her şeyden daha çok o zorluyordu.

Berçem'in kalbi heyecandan yerinden çıkacaktı. Şu an kocası ona yaslanmış ve sohbet ediyordu. Bu güzeldi. Gerçekten çok güzeldi. *Hevesanlanıp nefes almaya unutmak. Yoksa ölürsün...* diye teskin etti heyecandan pır pır eden yüreğini. Barzan'ın kulakları gümbür gümbür kalp ritimlerini duyacak diye ödü kopuyordu.

"Babam sabah şirkete benimle konuşmak için gelmişti." diye söze girdi hiç pişmanlık duymadan. Berçem ile paylaştığı anlarının olmasını istedi, o an verdiği kararlar.

"Ne dedi?"

"Civan'ın kafan tüm işlerini bana bıraktı."

Genç kız parmaklarını gür saçlarının arasına daldırmak istedi. Okuyup onu rahatlattırmaq istedi. Ama yapamadı. Çekindi...

"Zor olmalı senin için."

Dinlendirici ses tonu genç adamı uyuşturmuştu.

"Kuldranmıyorum Berçem, yüküm çok ağır."

"Farkındayım, ben en büyük yükünüzün zencin." Genç adam derin bakışlarını Berçem'e çevirdi. Eğer onu yük olarak görüyor-

sa; neden şimdi inuzurlu bir şekilde duruyordu, neden ağzından dökülen derileri için bir pişmanlık duymuyordu, neden hatıraları olsun istiyordu, neden yükünü Berçem'in biraz olsun hafifleteceği inancına varmıştı, neden özellikle kokusuna asılı kaldı?

"Ciwan henü hiç düşünmedi."

"Beni de hiç düşünmedi."

"Yüküm çok ağır."

"Merak etme yükünü hafifleteceğim."

Kısıt sesini yuttu bir kez daha. Yük olmak istemiyordu, lakin gitmek de istemiyordu. Çekine çekine parmaklarını gür saçların arasına daldırdı. Titreyen narin parmakları, kedinin sırtını sevip okşar gibi, kocasının saçlarını okşayıp sevdi.

Barzan karısının şefkatinden cesaret alarak kafasını göğsüne yasladı. Bu hiç tatmadığı duygu, kalbini feneide etmişti. Aptallık bu ya inatla hep reddetmişti karısını. Ama artık kırgınlıkları iyileştirme vaktiydi.

"Bu analar ne yaptığını hilmiyorum. Seni çok kırdım."

"Sorun değil... Ben alınmadım." diye dolu dolu gözleriyle konuştu. Canı çok yanmıştı ama işte... Aması yoktu, canı çok yandı ve Barzan'ı seviyordu. Onu sevmeyen kocasını seviyordu. Şu an ki tek gerçek buydu.

"Alındır Berçem, canım çok yandı." Bakışlarını saçlarını şefkatle okşayan, onu mayıştıran karısına çevirdi. Dolu gözlerini görmesi, katlettiği anları gözlerinin önüne getirdi.

"Gideceğim zaten, boş ver!"

Saçlarını okşamayı bıraktı çaresizlikle. Girme eylemi ne kadar saçmaydı. İnsan sevdiğini bırakıp gider miydi? İncinen ruhuyla alıp başını götürür müydü uzaklara? Hasret yakmaz mıydı yüreklerini? Gitmeyi sevmiyordu Berçem.

Genç adam karısının yüzünü avuçlarının arasına aldı. Başparmağıyla yanığını okşadı, pürüzsüz tenini okşadı, bir miltidat

opülesi dudaklarını izledi. Barzan'a özel yapılmıştı sanki dolgun kırmızı dudaklar... Uzayıp dolgun dudaklarına bir buse kondurdu. "Gitmeni istemiyorum Berçem."

Afakayan. Berçem anlamsız bakışlarıyla kocasını izledi. Önce öpücüğü, ardından gelen itiraflı uçup giden aklını bulmaya çalışarak tarttı. Gerçekten gitmesini istemiyor muydu?

Durup düşündü; gitmesem ne olacak?

Bölüm 10

Acının 'Kepekleri' Üzünü 'Mudulağa' Kayser

İnsanlar bir şeyleri farkına geç verdiği zaman, kaybı hâlâ elindeyse en azından ucundan tutup yine geç olan birçok şeyin telaşını edebiliyordu. Barzan Hezeroğlu ipin ucundan son anda yakalamıştı belki de. Belki hâlâ farkına varamadığı noktalar vardı. Basarsa noktalara bulacaktı. .

Ufak dokunuşlarla başladığı öpüşleri, arzıyla hızlandı. Karısından karşılık alamayacağına düşünceyle içini kaplayan umutsuzluk, dudaklarının altında hareket eden sıcak ve istekli dudakları ayırt etmesiyle yok oldu. Heyecan, hütün bedenini sarı-mıştı.

Ellerini yüzünden çekip, saçında gezinen elleri gördü. Yukarı başının üstünde tuttu ve ellerini kendininkine kenetledi. Barzan Ağa karısıyla mücadele etti. Ağzını tadını çıkardı. Onu öpmeye aznini sevdi. Berçem'in her şeyini sevdi. Hoşlandığı kadın cehennem ateşinde yakıyor, cennetten en güzel köşeyi yeniden ayırıyordu. Bu saklı cennete kendini bıraktı. Doğallığıyla arındı ve kendini buldu. Berçem Hezeroğlu kelimesinin tam anlamıyla Barzan Hezeroğlu'ydu!

Dudakları, tınkilerden koptu. Berçem bu kopuştan rahatsız olmuştu. Öpmenin tadına ilk defa bu kadar varmıştı. Saf duygular tutkuya sardıkkça, masumiyetini kaybediyordu. Berçem kocasını öpmeyi sevmişti. Barzan şişen kırmızı dudaklarına izledi. Keyifle burnunun ucunu öptü. Boğazına değen sıcak nefes, yaktı genç adamı.

Sahırsızca çenesinden boğazına indi. Boynuna, hırnunu gömdü. Boynunun o muhteşem kokusunu içine çekti. Sıcak dudaklarını bastırdı. Berçem'in kasıldığını hissedince boynuna bir öpücük daha bıraktı, Kasılan herdeni vıcındona değiyordu. Gerdanına geçti genç adam. Sayısız öpücük bıraktı. Tuttağu ellerini saldı sonra, Ona dokunsun istiyordu. Onun dokunuşlarını hissetmek istiyordu.

Berçem adaleli kollara dokunup, düştüğü gırdapta zevkle boğulurken, fark ettiği bir gerçek ölüdürmüşöl emanel gelini. Başka bir kadına aitti o. Bu yatakta, defalarca sevdiği kadına sahip olmuştu. Berçem kupanan gözlerini hızla açtı. Arzusu sönmüş, yerini kırıgın hüznöler almıştı. Genç adamı göğsünden tutarak itti.

Ne olduğunu anlamayan genç adamı, karışma baktı verdiği sık nefeslerin arasından.

"S-en, başka bir ka-kadını seviyorsun. başka bir kadınla bu-hu-bu yatak-ta oldun." Gerçekleri kendi ağızıyla söylemek neden daha çok insanın cunna yakardı ki? Belki de çok sevdiklerimizin bize ait olamamasındandı. Sen benimdin demek yerine sen benim değilsin demek.

Dün gece de aynı olmuştu. Berçem bunu bilerek mi yapıyordu? Barzan artık ondan şüphelenmeye başlamıştı. Genç adam derin bir nefes verdi. Yine başlamışlardı.

"Başladık yine..." diye siktınyıla offladı. Kasıkları sertleşmişken, bu kadın onu getirdiği halden habersiz, işi yokuşa sürü-

yordu. "Berçem beni sınırlendiniyorsun. Beni sınırlendiniyorsun ve ikimize de zarar veriyorsun!"

"Ben bu yatakta seninle olamam. Biz boşanacağız, sen başka bir kadın seviyorsun."

Sakin kalmaya çalıştı. Boşanma kutusunu kapatmak ve ortadan yok etmek istedikçe bu uzun dilli karısı otomatikman programlanmış gibi en güzel anlarını mahvediyordu. Seslice yutkunmuş ağzındaki tadı. "Gerçekten istemiyorsun?" diye sordu. Zoruna gidiyordu artık Berçem'in onu istemediğini bilmek. Her defasında istemediği yuzünc vurmaları. Eden bulur misali daha başında genç kıza ne çekirmişse, şimdi kendisi çekiyordu. Berçem'in neler hissettiğini anlamıştı. Kargınlık...

Daha fazla sözü istif etmedi. Ne olursa olsun aynıydı, aynı olacaktı. Karısının üzerinden kalkıp banyoya girdi. Ona iyi gelecek tek şey buz gibi bir suydü. Belki, aklını da başına getirirdi.

Genç kız giden kocasının arkasından sadece bakmıştı. Bunu kendine inkâr etmese de Barzan'ı istiyordu. Onun kadını olmak, onun sevdiği kadın olmak istiyordu. Fakat zordu. Hatta imkânsızdı...

Yorgun kafasına kadar geçirip gözlerini kapadı. Barzan'ı görmek istemiyordu. Güzel geçen konuşmalarına dudak uzamasaydı, şu an hâlâ dertleşiyor olacak ve belki birçok gerçeği daha itiraf edeceklerdi. Gınnesini istemediğini söylemesine söylemişti ama neden? Azra'ya delicesine âşık olup, onu hiç sayan adamdan ne bir aşk bekliyordu ne de bir hoşlanma. Onu istemediğini defâlarca belli eden, belulu olduğunu söyleyen adamın yanında kalmak istemiyordu. Gidecekti genç kız pılımı pırısını toplayarak. Kucısından geriye tek bir şey bırakmayarak...

Kocası gelmeden uyuya kalmıştı. Yeni bir yarına kendini hazırlamak için. Yatağın üstünde yine kocasının kolları arasında uyandığını fark eder etmez, onun da uyanacağını akıl etmeden saate bakmak için doğrulmuştu. Geç kalktıysa kayıtanasına karşı çok ayıp olacaktı. Saat 7.30'du. Hazırlanıp kahvaltı hazırlamaya iğneliydi. Yataktan çıkmaya yeltenmesi kendini tekrar kocasının kolları arasında göğsünde yatarken bulmasına sebep olmuştu.

Kafasını kaldırıp, kapalı gözleriyle saçlarını koklayan kocasına baktı.

"Ne oldu Barzan? Ben Azra değilim, karıştırdın galiba."

"Konuşma Berçem."

"Durak, aşağıya inmem lazım. annelere ayıp olacak," diyerek belirtti kollarından çıkmak için.

"Kocam izin vermedi dersin." Onun gitmesini istemiyordu. Bütün gün böyle kalmak istiyordu. Odadan hiç çıkmadan, sadece böyle Berçem'in kokusuyla yalnız kulp, annin tadına varmak istiyordu...

"Kocam neden izin vermiyor?"

Ne kadar da güzeldi. Tek dileği bu anın bozulmamasıydı.

"Bütün gün böyle kalmak istiyordum Berçem. Ve ikimiz bu yataktan çıkmayacağız."

"Annelere ayıp olacak ve ben kalkmak istiyorum."

"Ben kalkmam istemiyorum. Yerinden kalkma, sesini de çıkartma."

Berçem entrine sessizce uyararak sevdiği adamın kollarında olmanın keyfini çıkarttı. Kocasına belli etmeden..

"Üzerine bir şey giy."

Kocasının üst tarafı çıplaktı ve bu Berçem'i zorluyordu.

"Ben böyle rahatım. Daha önce de söylemişim.."

"Çıplak yatarsın." diyerek sözünü tamamladı Berçem.

"Sen de soyunabilirsin," demesiyle gelin Hanım'ın ağzından usulsüz bir çığlık kopmuştu. Barzan'ın kahkahası odaya dolup şen bir ortam yarattı. Eşyalar canlı olsaydı kesinlikle ona hayran kalırlardı. Ve iyi ki canlı değillerdi. Yoksa Berçem kıskançlıktan çatlardı.

"Kapar komiyü İtfen."

"Aslında Berçem sana sormak istediğim birkaç soru vardı. Gerçekten cevaplarını merak ettiğim sorular. Madem hürün gün odadayız. Bugünü birbirimizi tanıyarak geçirebiliriz."

Genç kızın ne diyeceğini merak ediyordu Barzan.

"Sen bütün gün bu odada kalacağımız konusunda ciddi misin?"

"Şaka yapar gibi bir halim mi var Berçem?" diye soran ses tonu ifadesizdi. Genç kız kafasını kaldırıp kocasına baktı. Yüz ifadesi de ses tonu gibi ifadesizdi. Bu adamı gerçekten çözemiyordu.

"Ciddisin," diyebilirdi.

Barzan huşu içinde saçlarına bir öpücük kondurdu ve tekrar göğsüne yaslandı. Böylesi daha güzeldi.

"Aileni kaç yaşındayken kaybettin?" Genç kız bu soruyu beklemiyordu. Kısa bir sessizliğin ardından konuşmaya başladı.

"Ben on yaşındaydım. Annemi babamı ve üç ağabeyimi kaybettim. On dört yaşına gelene kadar dayım bana baktı. Sonra baban beni aldı." Sesi cılız ve acı doluydu. Hanika geçen bir çocukluğu yoktu. Elinden tutan bir babası, saçlarını örten bir annesi yoktu. Onu erkeklerden koruyan ağabeyleri de yoktu. Lakin hürün hunlun yapan bir dayısı vardı. Afran Süzeri.

"Bizim eve ilk geldiğinde ne yaptın ya da ueler hissettin?" Sesindeki merak Berçem'ı almıştı. İstmeden de olsa gülmüşüdü. Omuz sıklı, "Fazlalık... Kendimi sadece fazluluk olarak gördüm."

"Ailem sana iyi davranmıştı."

Geçmiş kız kollarını beline doladı. Dün gece saçlarına dokunup şefkatle okşamıştı. Bugün ise sarılmak istiyordu. Bu hareketi Barzan'ın da çok hoşuna gitmişti. Birbirlerine sarılıyorlardı.

"Raber Ağa, Annem, kız kardeşim ve Ciwan hepsi bana o kadar iyi davrandılar ki anlatmam mümkün değil. Ama..."

"Ama sen yine de kendini fazlalık olarak gödüñ."

"Evet."

"Peki, sevdiğin biri var mıydı? Marlin de İrani küçük..."

"Sevdiğim hiç kimse yoktu," diyerek kocasının lafını kesmişti. O hiç kimseyi sevmemişti. Yeni sevmeye başlamıştı. O da zaten şu an kolları arasında olduğu adamdı.

"Ciwan, peki onu sevdiğin mi?"

Barzan bu sorunun cevabını gerçekten merak ediyordu.

Berçem duraksadı bir süre. "Ben Ciwan'dan hep kaçtım," diyebilirdi. Kaçamak cevabını vermesiyle kafasını kocasının boynuna göndü de ve kuşu misali. Utançtan kızaran yüzüne sakıyanın en iyi yoluydu. Bu kaçış Barzan'ı delirtmişti. Sıcak nefesi boynuna çarpıyor, nefesine nefes katılmamak için kendisiyle büyük bir savaş veriyordu.

Boğuk sesle sordu, "Neden kaçtın?"

"Korkardım," derken hâlâ yüzüne hakimiyette ısrarcıydı. Tenini değip, alev gibi yakan nefeslerinin, kocasına çektiği acıdan habersiz hâlâ konuşuyordu. "Bilmiyorum bazen Alaz ile onu sınırlandırırız." Ciwan'ı özlemişti. Aşkla sevmemişti Ciwan'ı. Konağa geldiğinde evi inleten gür sesini, misafirleri geldiğinde mutfağı birbirine katışını, en ufak bir olayda bile hep Alaz ve Berçem'i suçlayışını, Alaz ortalıkta dolanırken yanında Berçem'i bulamayınca yapışık ikizini soruşunu, katıksız öfkesini, sinirlendiği zaman insana kaçacak delik aratan gözlerini bü-

tonuyla özlemişti Ciwan'ı. Barzan, o da Ciwan'ı özlemişti. Ağabeyinin yokluğunu yaşıyordu.

"Çok çekmiştiç o zaman."

"Fazlasıyla. Özellikle onun laptopunu çok çalar, gizli gizli ders çalışırdık."

Genç adam güldü. Burada kalarak çok şey kaçırmıştı.

"Düğünlere gitmemize izin vermezdi."

"Gitmek istiyor muydunuz?"

"Tabii ki, özellikle Alaz çok isterdi."

"Sen de ona ayak uydururdun."

"Onu yalnız bırakamazdım. Bu yüzden Ciwan adımızı yapışık ikizler koymuştu. Ceza konusunda çok kötüydü. Bir kere hize arabasını yıkattırdı. Çamur içinde kalan arabayı temizleyene kadar canımız çıkmıştı."

Hâlâ o günün yorgunluğunu taşıyor gibiydi.

Kocası 'yapışık ikizler' lakabına takılı kalmıştı. Kıs kıs gülerken, "Yapışık ikizler mi?" diye sordu. Verdiği ceza için ayıpten sevinmişti. Ağabeyine olan özlemi ve muhtaçlığı gün günükçe büyüyordu.

Dudaklarını ısırdı, bunu Barzan Ağa bilmeyecekti sözde. nasıl ağzından kaçırabilirdi? Biraz daha devekuşu takılsa fena olmazdı. Aşık olması, erkeksi kokusundan olsa gerek, ağzından çıkan bu gizli ihtarın sonradan farkına varmıştı. 'Ah Barzan Hezeroğlu nasıl da akıllara zararsın!'

"İnan... Şey... Evet..." Gevelemekte listüne olmayan Berçem'in kaçıış kocasına sabahın keyifli anlarını yaşıtıyordu.

"Güzel bir yakıştırma. O kadar yakın mısınız birbirinize?" Sormasını gerek yoktu aslında. İkisinin gözlerine baktığında birbirlerini gerçekten sevdiklerini görüyordu. Ne Berçem'in, ne de Alaz'ın bir kız kardeşi vardı. bu yokluklarını birbirleriyle paylaşıyorlardı.

Berçem, aldığı soruyla tüm utançını kaybetmiş, kafasını gördüğü boyundan çıkarmış, gözlerinde parıltıyan neşe tomurcuklarını kocasının gözlerine serpererek, "Alaz benim kız kardeşim, ahlam gibi. Biz Cıwan'ın dediği gibiyiz. Hiç birbirimizden ayrılmadık, kopmadık. Hatta ebelenmiş bile aynı kadın. Beraher büyüdük, aynı sokaklarda oynadık, aynı yemekleri yedik. Onun da ağabeyleri vardı, benim de. Onlarla konuşamadıklarımızı birbirimizle konuşuyorduk."

Yüzündeki engel olamadığı gülümseme Barzan'ın içinde bir kıskançlık hissi yaratmıştı. Alaz'ı mı yoksa Berçem'i mi kıskanmıştı bilmiyordu ama bu bağa derinden etkilenmişti.

"Peki, haşka kimseden korkardın?"

Kıskançlığından mıdır bilinmez, daha fazla sevgi gösterisi izlemeyecekti. Bu yüzden konuyu değiştirmişti. Kaybettiği utanç ifade yeniden vücudunu sardı. Cevap vermekte kararsız kaldığı soru, çok emindi ki Barzan Ağa'nın ciddi hoşuna gidecek ve hatta bunun için dalga bile geçecekti.

"Gülmek yok ana."

Gözlerini kısarak karısını izledi. Bu utançalık hayra alamet değildi. "Bekliyorum," dedi. Çok merak etmişti.

"Gülersen konuşmam haberin olsun," dediğinde tebessüm etti Barzan. Kocası "Tamam, tamam, hadi," dediğinde içinde kalan cesaret kırıntısına tutunarak, "Sen," diye yavaş yavaş vurmuştu al yanaklarıyla. "İlk gördüğümde, senden çok korkmuştum. Özellikle Alaz'a bağırduğum gün, deli gibi korkmuştum. Hatta... Hatta..." Uyarı, bunu söyleyemezdi.

"Hatta ne Berçem?"

"Yok bir şey."

"Söyle Berçem."

"Yok bir şey dedim ya."

"Söyle dedim sana." İsrarlıydı. bu utanççalık duymaya zorlayordu cümlelerin devamını. Genç kadın gözlerini kaçırdı. Nasıl söyleyebilirdi ki?

"Seni bekliyorum Berçem,"

"Ben... Ben demiştim..." Derin bir soluk alıp kucasınına yüzüne üfledi. "Demiştin ki; iyi ki bu adam kocam değil." Hızla sarf ettiği kelimeleri Barzan'ın göğsüne kapanana kadar söylemiş, genç adamın iç ferahlatıcı uzun soluklu kahkahaları hediyeye niyetine vermişti. Bugün ne kadar da çok gülmüştü Barzan.

Berçem ruhuna huzur getiriyordu. Yeşil gözlerine hapsedildiği an, huzurdan daha ötesi. hâlâ allandıramadığı duygular yaşıyordu. Ashada duygu olduğunu bile bilmiyordu. Yerinde biraz doğrulup kafasını yatağın başlığına yasladı. Atık bir hareketle Berçem'in kollarından tutup kucığına oturdu. Böylece daha güzeldi.

Berçem onun hızına yetişemiyordu gerçekten. Fark etmese de bu hoşuna gitmişti.

"Ne yapıyorsun?"

"Karımı kucığına oturmuyorum."

"Ben senin karın değilim."

"Nesin o zaman?"

"Sadece emanetim. gidecek olan emanet."

Genç adam sesini çıkartmadı. Sadece Berçem'i izledi. "Gerçekten öyle dedim mi? Bu adam iyi ki benim kocam değil dedim mi?" Yine konu değiştirmeye taktığı, Berçem bunu sevmişti. "Evet dedim. Ve buşanacağız." Lakin bu oyunlara Berçem golin kazanmazdı.

"Kes kesini."

Ne bir kızma, ne de bir çıkışma vardı sesinde. Sadece kimsesizlikle hoş sohbetine odaklanmasını engelleyen bir şey vardı. elinden geldiğince aklını vermeye çalışıyordu.

"Okunmayı istiyor musun? Okulunu bitirmek istiyor musun?"

Genç kız evet manasında kafasını salladı, çok istiyordu.

"Alaz ile çok istiyorduk. Derstenmaz çok iyiydi. İngilizce-miz bile var."

"Ciddi misin?" Barzan bunu beklemiyordu.

"Evet, ciddiyim," diyerek güldü.

"Seni ve Alaz'ı açık liseye yazdıracağım. Alaz Mardin'de sınavlara katılır. Sen de burada gidersin. Otur mu?" Genç kızın gözleri parlamıştı. Okulunu bitirmek, bunu çok istiyordu. Alaz bunu duyarsa sevinçten havalara uçardı.

"Gerçekten yapar mısın bunu?" Heyecandan sesini yutmuştu.

"Evet ama bir şartla," afacan gülümsemesini sundu.

"Nedir o?"

"Kocana güzel bir öpücük verersen kaydınıza yaparız. Tabii gecikmemişsek." Genç kız öpnek yerine boynuna sarılmıştı. Kokusunu içine çekti, Bir omuz höyle kalsa sıkılmazdı. Aksine mutlu olurdu.

"Öpücük istemiştim, yoksa okulu umul."

Berçem kafasını boynundan çekip bakışlarını Barzan'a sabitledi. Aralarında çok kısa bir mesafe vardı. Bu kadar oyunbaz bir kocaya sahip olmak genç kızın gözünü korkutmuştu. Nasıl da öpücük karşılığında okul sözü veriyordu, "Söz mü?" diye sormadan edemedi.

"Barzan Ağa sözü," diyerek burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. Derin bir nefes aldı Berçem yutkunmaya çalıştı. Onu kendi isteğiyle öpecekti. Gözlerini kapadı ve biraz daha yaklaştı. Tam öpecekken çalan telefonla Berçem gözlerini açıp Barzan'a baktı. Ama kocası istifini hiç bozmuştu. Karısını ve güzel öpücüğünü bekliyordu.

"Seni bekliyorum," dese de genç kız doğrulup telefona baktı. Azra'nın ismini görünce gene hayal dünyasından uyanmıştı. Aptal gibi onunla sarılıp sohbet ediyordu. Onu okutacağı için sevinip, teşekkür niyetine öpüyordu. Kucagından kalkacakken Barzan belinden tutup tekrar oturttu. Kimin aradığını biliyordu. Fakat o açmanıştı. Berçem'i beklemişti. Önemli olan bu değil miydi, "Berçem!"

"Bırak beni," sesinin tınısı biraz yüksek çıkmıştı. Belini genç adamın güçlü parmakları arasından kurtarıp, soyunma odasına girdi. Beş dakika içinde hazır bir halde odaya dönmüş, Barzan'ı yataкта bulamamıştı. Büyük ihtimalle balkonda sevgilisiyle konuşuyordu. Banyoya girip elini yüzünü yıkadı. Odayı toparladıktan sonra odadan çıkarken Barzan'ın kollarından tutmasıyla girişimi yarım kalmıştı.

"Çocuk gibisin Berçem farkında mısın?"

Kocasına bakan gözleri şimdi kızdırılmış demir gibiydi, acısını sakladığı her halinden belli oluyordu. "Ben boşanacağımızı unutmuşum. Ve okul işini de boşandıktan sonra dayım yapar, o beni okutur." Kolunu kurtarıp odadan çıktı. Aşağıya indiğinde herkes salonda oturuyordu.

Bu saate kalan evli çiftin indigini görünce tebessüm etti Hazel Hanım. Oğlunun kahkaha seslerini duyunca, Raber Ağa'nın varlığından utanmıştı. Zorlama evliliğin getireceği her türlü zarar ve acıyı gözle alarak kabul etmişlerdi. Bu zorlu süreci erken atlatmaları, kalbine ferahlık veriyordu. Araları tam bir kan koca gibi değildi. Fark ediyordu ne durumda olduklarını. Berçem'in gözlerini kaçırışını, Barzan'ın düşünceli duruşunu, tenennisi yakın zamanda hepsini atlatmalarınıydı. Berçem en az oğlu kadar mutluluğu hak ediyordu.

"Nihayet yüzünüzü gördük," derken otoriter havasına eğlenmeli mizacı eklemişti. Berçem'in kızaran yanaklarına bakarken,

arkasından rüzgâr gibi geçen oğlunu anlatsızca izlemişti. Biraz önce kakkahuları aşağıya kadar gelen oğlu. şimdi niye sinirliydi de hiçbir şey demeden mutfağa girmişti?

Berçem'in Raber Ağa'ya bakınmasına engel mahcubiyeti. "Hadi mutfağa geç kızım." diye kurtaran melek kayıvalıdesi ile son bulmuştu. Kafasını sallayarak mutfağa girdi. Barzan dolaptan çıkarttığı meyve suyunu bardağa dolduruyordu.

"Aç mısın?" diye sorarken kızgınlığını yine içine atmış. sakin tınısıyla sormuştu. Kocasını karabeye döndürüş surat ifadesini gördüce. geri bir adım atmamaya zorladı kendini.

"Açım Berçem ama neye açım hiliyor musun?"

Genç kadın hayır manasında kafasını salladı.

"Birilerini patlaklamaya uçım. Sincirimi birilerinden çıkartmalıyım. İki kadın bayaamı mahvedtiniz. Lan sizin yüzünüzden kendimi unuttum." Kısık sesiyle patlamıştı genç kıza. Yine hakaret ediyordu.

Berçem'isi zümrüdü yeşili gözleri çakmak çakmak olmuştu.

"Bana lan deme!"

Alayla güldü. "Özür dilerim Berçem Hanım."

"Benden kurtulmana az kaldı. Dış..."

Barzan sözünü tamamlamasına izin vermedi. "Kes kesim Berçem. Yoksa hiç düşünmeden seni o dilini keserim. Senin, o tatlı dilini, keserim."

Genç kız kafasını tekrar sallayınca. "Bana öyle kafanı sallama." dedi.

Berçem aldığı uyarıya yine kafasını sallayarak cevap vermişti. Gözlerinin büyüdüğünü görünce hemen durmuştu. "Tamam," diye geçiştirmişti.

"Kahvaltıyı hazırla."

Ters bakışlarını cesurca gönderip dolaba yöneldi. Kahvaltılıkları özenle mutfak masasına yerleştirdi. Barzan'ın baskın ba-

kışları altında elini çabuk tutamıyordu ve her an bir şeyi düşürüp kıracağını gibi hissediyordu. Donattığı masaya en son sıcak çayı koyup kocasına çevirdi ilk defa gözlerini. Yoğun bakan yeşilliklerden firmamanın huşunluğunu geçiyordu.

"Otur." Berçem dediğini yapıp masaya oturdu. İkisi ilk defa baş başa kahvaltı ediyorlardı. Genç kız altında heyecanlıydı ve kahretsin ki gene önünde olan elini rahatça uzatabildiği tek şey vardı: Yeşil zeytin. .

Barzan karısının bakışlarını fark edince gülünmek için dudaklarını ısırması. Ah kaç gündür bu anı bekliyordu. Ne reklam gibi araya girecek bir Newroz sultan vardı. ne rahatça elini uzatabilecek bir Berçem. İntikamını güzel bir şekil de alabilirdi.

Bu utangaçlığın en çok zorladığı anlardandı. Kocasından çekilmesi yüzünden elini uzatamıyordu kahvaltılıklara. Gerçekten Barzan'ın önünde yemek yerken çok utanıyordu. Barzan keyifle önündeki kahvaltılıkların hepsinden, biraz biraz tabağına delirdi. Berçem'e inatla bakıp, güzel peynirlerden yiyordu. Genç kadın çok açtı ve yeşil zeytin ile baş başa kalarak bir müddet baktı.

"Şirkete gitmeyecek misin?"

Barzan çayından bir yudum alıp alayla Berçem'e baktı. "Bugünü kendime ve güzeller güzeli karıma adanmışım. Fakat karım aptallık edip günümüze mahvetti. Bıraklan çıkacağım." Alaylı sesi yüzünden ciddiliğini anlamadı. Barzan onu güzel buluyor muydu gerçekten? Hoşuna gittiğini inkâr edemezdi, hatta yüzünde istemeden de olsa beliren sınıtışını da. Kocasını tarafından beğenilmek her kadının hoşuna giderdi. Barzan fark etmesin diye kafasını tabağına eğip dudaklarını ısırıldı. "Allah'ım kakkaba atasın var," diye düşündü içten içe çıldırıyordu sevince.

Kafasını yan tarafına yatırdı gizli gizli gülen karısını izledi. Güzel bulduğu için sevinmiş olabilir miydi? O çok güzel bir

kızdı, bunu görmeyecek kadar kör müydü? İlk başlarda kabul etmese de Azra'dan, hatta hayatına giren tüm kadınlardan güzeldi. Onu izleyen gözler: yeterdi Barzan Ağa'ya.

Aç kalmasına seyirci kalamadı daha fazla. Tabağını kahvaltıyla doldurup önüne bıraktı. Genç kız bu hareketi ile o kadar çok mutlu olmuştu ki parıldayan gözleriyle kncesına baktı.

"Teşekkür ederim."

"Yemekten rahat ol Berçem, istediğini yiyebilirsin."

"İlk gün beni istemeyince... Ben belki rahatsız olursun..."

Barzan "O ilk gündü, çekimene gerek yok. Hadi kahvaltını et. Sonra seninle dışarı çıkacağız," diye sözünü kesti. Genç kız inanmayarak Barzan'a baktı. Dışarı çıkmak mı?

"Alaz için Berçem."

Sebehi öğrenince kendini kapımanın ucundan dönmüştü

"Eğer haban için götürüyorsan beni, ben bir bahane bulurum. Ya da beni o eve bırakırsın. Siz gezersiniz belki Azra da gelmek ister, içinüz gezmek istersiniz."

"Ben seni de gelmeni istiyorum Berçem. Bu babam için değil. Kendim istediğim için." Yüzü asılsa da belli olmamıştı. Azra'nın değil, kendisinin gelmesini istemişti

"Teşekkür ederim," derken kocaman gülmüşdü ağasına. Tabagındakileri yemeğe başladı. Geldiğinden beri ilk defa Barzan'ın karşısında bu kadar rahatı. Ve gülüyordu. Bu iyi bir gelişmeydi.

"Merak ettiğin bir yer var mı?"

Erkeksi sesi daha sakin bir tınıyla çıkmıştı. Alaz bir yönde bahanesiydi, özellikle Berçem'le çıkmak istiyordu. Kız kardeşinin bahane edip, bütün gün onunla beraber olabilirdi.

"Bunu bana değil, Alaz'a sormalısın."

"Ben sana sordum."

"Newroz anne beni gezdirdi. Ama benim görmek istediğim bir yer var."

"Neresi?"

Barzan büyük bir merakla Berçem'i bekledi, Kocasının şirketini çok merak ediyordu. Newroz suftanın anlatığına göre çok büyük bir şirketti ve Berçem kocasının kendi turnağıyla kazıya kazıya büyüttüğü şirketi fazlaca merak ediyordu. Ama Barzan'ın onu götürmeyeceğini biliyordu.

"Boş ver, belki dayım gelirse götürür."

Bu cevap biraz yanlış olmuştu. Dayısının yanında şirketine nasıl gidecekti? Bir yönde konuyu kapatmaya çalışmıştı. Kocasına na şirketi merak ediyorum diyemezdi.

"Bugün zaten dışarı çıkacağız Berçem. Hem oradan şirkete de uğramak zorundayız." İsrarcı davranacaktı. Zira nereyi istiyorsa oraya götürmek istiyordu. O zaman Berçem daha mutlu olacaktı ve onu mutlu görmek istiyordu.

Berçem'in gözlerini içinde sevinç pırlantaları oydusu. "İnanmıyorum. sen oldu musun?" diye sorarken gülümseme engel olamamıştı.

"Evet, merak ettiğini biliyorum. Aluz da çok merak ediyor. Herkes çıktıktan sonra gideriz." Genç kız, buna bile razıydı. Barzan "Yoksa gitmek istediğin yer orası mıydı?" diyerek yüzündeki memnun ifadeyle sormuştu.

"Evet, orası. Yani benim kendi emeğimle, dışınla, turnağımla kazıya kazıya büyüttüğün şirketi çok merak ediyorum." Masanın üzerinden eğilerek Barzan'ın yanağına bir öpücük kondurdu. Öpücükle genç adamın yüzündeki gülümseme büyümüşü.

"Çabuk ol o zaman, gezecek çok yer var," diyen kocasının isteğini emir görüp, başı üstüne aldı. Olmadık bir heyecanla ayağa kalkarak Barzan'ın ellerinden tutmuştu kaldırmak için.

"Dayım hadi çıkalım."

Barzan fark ettimeden itaat etmişti isteğine. Beraber vakit geçirecekleri bir ana bu denli hazır oluşu ve tutuşu, içinde serpilip umuduna su damlaları değmiş gibi geliyordu. Ellerinden tuttu sıkıca, sahiplenen bu tutuşu Berçem sevincinden anlamamıştı.

Mutfaktan çıkmadan kapı ağzında, "Okula bile bu kadar çok sevinmemiştin," dedi Berçem. Muzır gülüşünü aydınlatan ipeksi sesi, hayranlık dolu bir iç çektiyordu. Üstüne bir de kulağına eğilerek söylemişti tüm bunlar.

Gayriihtiyari bir şekilde, "Sonuçta hoşanacağız ve uğraşmanı istemiyorum. Gittikten sonra dayım ile yapınız gerek yok," diye farkında olmadan söylediği sözleri Barzan Ağa seçiren çenesiyle dinlemişti. "Ne olacağımıza hiliyoruz zaten, bu kadar kapıtır ..."

Gözlerinden bir fırtına huzmesi geçip gitti. Elini karısının ellerinden çekerken "Boşanacağın bir adamla dışarı da çıkmazsın o zaman değil mi?" diye sorarken kelimeler dilinden dökülüp kaçmaya yer aradı.

Hevesi karsakta bırakma dalında aday gösterilecek karısı (döl) alacaklar arasında hırneç olabilececek, hatta rakiplerini üfle-yerek yok etme kabiliyetine sahipti yazık ki. Ellerini ateş parçasından kurtarıcı gibi çekti. Mutfaktan çıkarken karısına atacağı hakış, acı doluydu. Ötkenin yanı sıra ona acıyarak bakıyordu.

Sözlerini idrak etmesi çok zamanını almamıştı ama gecik-mişti. Gerçekleri her zaman söyleyen bir kız olmasına rağmen, bugün hata yaptığını anlamıştı. Aptallık bu ya, geç kalmıştı işte. Kendisine kalan mutfakla uğraşıp kızgınlığını attı. Atmış gibi görünse de atamıyordu, zira kocasının bakışlarını fark etmişti. Elinden tuttuğunda, gözünde pırıldayan neşeyi kendi gözleriyle görmüştü.

Mutfaktan yıkacağı sızıda Alaz'ın sesini duydu

"Yengem de gelse daha güzel olmaz mı ağabey?"

Kendi elleriyle mahvetmenin verdiği azabı içinde yaşayarak, mutfaktan çıktı. Alaz yengesini görünce düretti hüzünlü dudaklarıyla. "Berçem neden gelmiyorsun? Ben heraber çıkarız sanıyordun ama."

"Yengen hâlâ rahatsız..." derken su kelimeyi imayla vurgulanıştı Barzan Ağa. Berçem bu umadan 'kafadan kontak' manasını çıkarıyordu ki çok da haksız sayılmazdı. "Hasta olduğu için gelemez Alaz. Giyin üzerini çabuk." Bu acele, kızgın olduğu karısını daha fazla görnmek içindi. Zira kızgınlığının yanına zank gibi yapışın kırgınlık kalbine batıyordu. Berçem son zamanlarda canını kalben olsun, hedenen olsun çok yakıyordu. Hosuna giymediğinden olsa gerek görmek istemiyordu. Salonda sadece kendilerini bulmak bir sonuya itmişti gelin hanımı.

"Diğerleri nerede?"

"Annemler gezmede. babam Okan ağabeyle işi olduğu için çıktı ve sen evde teksin. Hadi gel hem gezerken karımın ağrısını da unutsun." diye teklif etti tekrar. Barzan'ın sinirli oluşundan, Berçem'in gözlerini kaçırışından anlamıştı ki yeni bir tartışmaya tutuşmuşlardı. Adı gibi emindi ki, Berçem başlatmıştı.

"Uyuyacağım Alaz." diyerek reddetti bitkin bir sesle. Kapıdan uğurlanmayı hile es geçerek altın varaklı merdivenleri aheste aheste çıktı. Hazır evde kimse yokken eşofmanlarını bulmalıydı. Daha kendi odasına adım atmadan, giriş kapısının sertçe kapanmasıyla Barzan'ın ona gönderdiği mesajı almıştı. Beyefendi hâlâ sinirliydi Akabinde eve el attı gelin hanım.

Baştan aşağı aradığı evde eşofmanına dair tek bir iz bile bulamamıştı. Çareyi görüncesinin dolahından bir eşofmanını almakta buldu. Eşofmanı giyindikten sonra keyifle aşağıya inmmişti. Mutfakta kendine hazırladığı atıştırmalık tatlılarla salona geçip uzanmıştı. Sesine, varlığına hasret duyduğu yegâne dayısını aradı.

"Dayıcum."

"Berçem, güzelim nasılsın?"

"Çok iyiyim dayı, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim güzelim. Raber Ağa'lar gelmiş, ben de dttm gelecektim sana sürpriz yapmak için ama ev kalabalık diye biraz erteledim gelişimi."

Geleceğini dayımak, yüreğine sevinç tohumları serpti. "Dayı sana unanmıyorum neden gelmedin!" Bir kızgınlık belirtisiydi bu. "Evdekiler çok sevinecekti." Sona doğru yumuşamıştı sesi.

"Güzelim geldiğimde sürekli yanımda görmek istiyorum seni. Onlar olduğu için pek gezemezdik. hem Alaz da var. Seni dışarıya çıkarttığımda onun da gelmesi gerekiyor. Ayıp olur ve belki Barzan onu dışarı çıkartmama sevinmeyecektir."

"Hakkı'sın dayı."

"Hayat nasıl gidiyor alışıldık mı? Bak seninle bu konuları pek konuşmam bulursun. Teyzen falan olsaydı belki ama neler yaptığını merak ediyorum."

"İkimle olup olmadığımı mı soruyorsun dayı?" dedi çekin-gen edasıyla.

"Evel güzelim."

"Hayır... Değilim..."

"Anladım. Peki, Barzan nasıl sana karşı?" Genç kız bir kaç saniyeliğine durdu. Barzan ona karşı nasıl mıydı? Bir öyle. bir böyle oluşunu nasıl anlatılabirdi ki? Saniyesinde gülen adam, öldürcekmış gibi bakıp genç kızın yüreğine defalarca indırıyordu.

"Çok iyi dayı, buna karşı çok çok iyi," diyen Berçem, yalan söylemeyi sevmez, Afran ise dayımdan katıyer: haz etmezdi.

"Buna sevindim. Ben aslında kendimi suçlu hissediyordum. Ciwan'ı sevmediğini biliyordum. Ama Berçem seni gerçekten kollayacak ve gerçekten seven bir adam varsa o Ciwan'dı. Ama

kader, onu değil de kardeşini yazmış altına. Ve istesem de sesimi çıkartamazdım. Sen o ailenin geliniydün. Onlar sana soracaklardı; 'Barzan'ı istiyor musun istemiyor musun?' diye..."

"Dayı için rahat olsun. Ben gerçekten çok mutluyum. Ve... Ben kocamı nasıl söylesem..." Sustu. Kendi yörelerin aileleriyle bu konuları rahat konuşamazlardı gelinler. Utangaçlık ve çekingenlik bunu engelliyordu. Evet, kız kızı konuşulurdu. Fakat dayısıyla konuşmak ikisini de utandırıyordu.

Dayısı "Onu seviyorsun," diye tamamlasa da Berçem sevmiyordu, sadece ondan hoşlanıyordu. Azra'yı kıskandığını bile kendine itiraf eden bir kızdı ki Barzan'a olan duygularını yansılayamazdı.

"Evet, dayı ve mutluyum. rahat ol sen."

Gülünmediğini görmese bile, dayısının hissettiğini biliyordu.

Uzun bir süre dertleştiği telefonu kapatalı çok olmuştu. Sıkılmaya başlamıştı kendi yalnızlığından. Salonu dışarıyı gözler önüne seren camından bahçeyi izledi. Barzan Ağa çok güzel bir eve sahipti. Daha dün temizledikleri bahçe, yine sararmış yapraklarla dolu doluydu. Yapraklardan ziyade bir de siyah takım elbiseleri içindeki kurumalar da vardı. İçini rahatsızlatan kurumaların verdiği cesaretle, bahçede oturabilirdi. Dışarıdaki soğuğun direncini bugün güneş kırılmıştı ve Berçem'e dostluk ediyordu..

Odasından bir şal ve yarım bıraktığı kitabını, mutfaktan kahvesini alarak, bahçede kurulan salıncağa oturdu. Standa ile kornea altına aldıkları salıncağa kendisi için yer açmıştı. Kitabını açıp kaldığı yerden okunmaya devam etti. Böylece hem sıkılmazdı, hem de günü boş geçmezdi.

Akşamı bulan saatlerde hâlâ kitabın başındaydı. Akli süreklili kocasına takılmasa, okuduğu bir paragrafı defalarca okumaz, böylece üç saate bitirdi. Fakat Barzan'ın istilası altına alınmış akli, bir türlü kendini kitapla bütünleştirememişti. Eğer uzun dili kesilseydi konuşmaz ve şu an kocasıyla şirketine olurlardı. Ne kadar da çok istiyordu gitmeyi. Kendi kısmetine mani olmuştu sanki.

Soğuk esen havada, buz tutmuş yanaklarına sıcak bir ton temas edince irkilmmişti. Birisi yanına nıc nıc bırakmıştı ve bu öpücüğü iyi tanırdı. Alaz hep onu sulu sulu öperdi. Kafasını hafif yana çevirdi. "Kızım hasta olacağını ne için var dışarıda?" diye soran görüntücesi endişeli görünüyordu.

"Sıcak kahvem ve kitabım ab bir de şalımı, beni yeterince ısıttı. İyi yanı, endişelenme," diyerek göz kırptı. Yalnız olduğunu görünce Barzan neredi diye sormak istese de caydı. Omuzunun üzerinden eve baktı, yine de merak ediyordu kocasını. Hâlâ kızgın olduğunu düşünüyordu.

Alaz gelmeden önce anlamamaya karar vermişti, fakin merakı anlatmasına kanaat getirmişti. Yengesi biraz akıllı davransa fena olmazdı "Erkut Bey ve Azra Hanım gitti," derken kızgın çıkan sesine engel olamamıştı. Azra'nın ona Erkut'denmesinden hoşlanmıştı. Ağabeyi özbeöz Barzan Hezeroğlu idi. Bu ikinci ad da nereden çıkmıştı? Yorgunluktan bitap düşmüş bedenini salıncağa bıraktı.

Berçem'in "Azra da sizlerle mi geldi?" diye sorarken yüzü düşmüştü.

"Yolda ağabeyimi aradı. Sonra Barzan onu çağırды. Erkut diyor ağabeyime. Ahveriş yaptık Azra Hanım hep gittiği mağazalara götürdü beni." Eksik anlatmıştı aslında. Bütün gününü gezmenin yanı sıra ağabeyi ve Azra'nın ortasında kara kedi misali

lakılarak geçirmişti. Yan yana gelmelerine bir an olsun izin vermemişti. Zaten kafası söbekli düşüncelerde olan ağabeyi fark etmemişti ne yaptığı. Azra ise başta Alaz ile savaşa da sonunda pes etmişti. Barzan'ı eve gelmesi için ikna etmişti fakat ağabeyi sevgilisıyla görmüştü.

Berçem zoraki gülmüştü. "Ne güzel işte yengene şimdiden alışmaya çalış. güzel güzel kaynaşın."

Alaz genç kıza ters bir bakış attı. "Saçmalama Berçem, henüz bir tek yengem var o da sensin!"

"Azra olacak."

"Hak Berçem. kimsenin hakkını yemek istemiyorum. Azra gerçekten çok iyi, çok güzel ve sıcakkanlı bir kadın. Ağabeyimi de çok seviyor bunu fark ettim. Ama Barzan'la evli olan sensin. Ve bizim aşiretimizde boşanma diye bir şey yok. Hele de bir ağabeyin oğlu boşanacak. Barzan Hezeroğlu karısını boşayacak öyle mi? Güldürme beni."

"Sen gülen ben olacağım. merak etme."

"Aptallığı bırakıp da kocanı kendine bağlamaya çalışmaya başlasan çok iyi olur. Mesela çocuk yaparak başlayabilirsiniz." Bunu yaparsa Barzan ister istemez ona dönecekti. Azra'yı hayatından çıkaracak ve çocuğuna, karısına dönecekti. Sırmeli yeşil gözlü güzel Berçem'in farkına varacaktı.

Berçem "Ben istemiyorum çocuk," diyerek bir kez daha yalan söylemişti. Oysaki Barzan'dan bir bebeği olsun isterdi. Babasına benzeyen yakışıklı bir oğlan çocuğu.

İnce sesiyle sertçe çıkıştı yengesine.

"Berçem yıldırma beni."

Berçem aldırış etmeden eşyaları alıp bahçeyi arşınladı. Salonundan içeriye girdi.

"Seni bu akşam haz..." Arkasından peşi sıra gelen küçük görünmesine öyle bir bakış atmıştı ki Alaz yerine mış gibi çakılmış-

ti. Hiddetle dönmüştü Alaz'a. Gözlerinden çıkan ateş şöminede duran odunlara sıçrayabilir ve hatta evi bile yakabilirdi. "Senin ağabeyin ve sevgilisi ne yapıyor şimdi biliyor musun?" diyen keskin sesi bir bıçak gibiydi.

Alaz arkadaşını ilk defa bu kadar ofkeli görüyordu. "Berşem..." diye titreyen göz bebeğiyle konuşmaya çalıştı.

"Onlar kim bilir, kaçınca meremneği fırına veriyorlardı. Sen ve ailen kabul etse de emnese de ben boşanacağım. anlıyor musun beni," diye bağırdı emansızca. "O kadar da gütürsüz değilsin. Yeterince ezilip hır görüldüm, artık daha fazlasına müsamaha gösteremem. İster kusura bakın ister bakmayın. Hiç mi hiç ilgilenmiyorum!" Bağırın sesi evi gümbür gümbür inletti.

Alaz istemsizce ağlamaya başladı.

"Bana bağırma Berşem, ben bir şey yapmadım."

Haklıydı. Alaz bir şey yapmamıştı. Arkadaşı ile ilk defa tartışıyorlardı. Onca yıl yan yana kalmışlardı. Bir kere ofşon kere bir laf bile söylememişlerdi birbirlerine. Ama şimdi...

"Hana karışma Alaz, senden istediğim bu. Aldatıyorum. gözümün önünde sevgilisiyle oynuyor Aynı odada kalıyorlar. Ağabeyin benden utanıyor, beni kimseye göstermiyor. Burası bana ev değil hapisane," diyen çılgın sesi, acması halini aktardıkça daha da gıcirtti kaybediyordu. "Misafirleri geldi mi beni saklıyor. Baktım artık! Ben de bir insanım her şeyden önce kadınum ve bir onurum, kontrolsün ki kalbim var. Yeterince çekiyorum, sizler de üstüme gelmeyin!"

Gözyaşlarına daha fazla engel olamadı ve arkadaşını orada bırakıp Barzan'ın odasına gitti

Üzerini değiştirdiği gibi, iğrenç anılarla dolu yatağa fıksine-rek girdi. Ağlamaktan ağırlaşmış gözkapakları sonunda uykuya teslim olmuş, ıstırap dolu rüyaları beraberinde getirmişti.

Kötü geçen gecenin yarısında uyanmıştı. Aralık perdelerden zifiri karanlığı görebiliyordu. Telefonu eline alıp saate baktığında gecenin üçü olduğunu gördü. Midesinde hissettiği boşluk açlıktı. Ya kalbindeki boşluğa ne demeliydi? O da aç mıydı? Yan tarafında yatması, belki de göğsünde uyuması gereken adamın sevgisinden mahrum olduğu için kalbi aç mıydı? O her türlü açlığını sevgilisiyle gideriyordu ve karısı Berçem'i yalnızlığa mahkûm ediyordu.

Genç kız bu konunun üzerinde durmayarak aşağıya inmek için odadan çıktı. Işıkları açamazdı. Gözlerini karanlığa alıştırdı. Ardından merdivenlerden yavaş bir şekilde indi. Mutfığa girdiğinde ışığı yakıp dolaptan sandviç için kahvaltıları çıkardı.

Kendine güzel bir sandviç hazırladı. Büyük bir bardağa portakal suyu da doldurdu. Masaya geçip oturdu. Aç midesini güzel bir şekilde doyurdu. Şimdi güzel güzel uyuyabilirdi. Mutfığı toparlayıp ışığı kapattı. Yavaş bir şekilde tekrar merdivenlerden çıkarken dış kapıyı açılan sesi duydu. Lanet olası kocası gelmişti.

Önünü pek görmese de merdiven korkuluklarına tutunarak hızlı hızlı granit basamakları çıktı. Yüzünü görmek istemiyordu. Odasına girdiği gibi lavaboya girmiş, ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra banyodan çıkıp yatağa yılmıştı. Yorgani kaldırdığı sırada Barzan kapıyı açıp odaya girdi.

"Uyumadın mı daha?" diye soran hafif sesine cevap vermedi genç kız. Yatağına girip yorgani üzerine kadar çekti. Ona cevap verirse Ataz gibi olacaktı. Zaten doluydu. İçindeki her şeyi ona doğru kusacaktı ve ailesi her şeyi duyacaktı, o yüzden susmak zorunda kaldı.

"Sana bir şey sordum!"

Fakat yine ses yoktu. Berçem onu duymamak ve cevap vermemek için, hem kulağını hem de gözünü sıkı bir şekilde kapattı. Açarsa bir daha susmazdı. Gerçekten susmazdı.

"Berçem bir daha sormayacağım!"

Genç kız yorgun hızla kafasından çektikten sonra hızlı bir şekilde doğruldu. Karşısındaki adama ağzının payını verecekti. Fakat dağınık saç ve boynundaki morlukları görünce susmak zorunda kalmıştı.

Onun koynundan çıkıp gelmişti işte. Konuşsa neye yarardı ki? Tomarla edimle yerine dâhiden onlara yetecek tek bir kelime çıktı. Kararlı, sarsılmaz, itiraz kabul etmez tek bir kelime...

"Boşanıyorum!"

Bölüm II

Kit Saaniratsa Kelimeleri Çeri Bünüsü Olma:

Ağzına kadar öfke ve kızgınlık doluydu. Bir banyo yapıp uyumak, aklını kurcalayan sorulardan kaçmak, Berçem'in sabıkski saçmalığını hatırlayıp öfkensiz ucundan sıyrılmak istiyordu. Anlaşılan güzel karısı isteklerini bir kenara atıp, kavga etmek istiyordu.

"Uyu Berçem tartışmak istemiyorum," diye kesin bir kararlılıkla konuştu.

"Tartışmıyoruz zaten, artık son. Yarın baharla konuşacağım bu işi halletsin. Ben artık onlara yalan söylemek istemiyorum." derken sesinde, yüzünde en ufak bir sinir ya da özönlü belirtisi yoktu "Ve-ve bu iğrenç yarıktaki daha da kalmak istemiyorum," dediğinde öle ifadesiz yüzünü korudu. Oysaki kör bıçaklar ardına kalbine iniyordu. Kocasının boynundaki morlukları gördükçe, dağılan saçları, yarısına kadar açık gömleği, bütün bunlar kızgınlık veriyordu. Evet, boşanmak en sağlıklıydı. Yukarı kahrından bu evde ölecekti.

"Berçem sabrıyla oynama. Gerçekten eskisi gibi olmak istemiyorum o yüzden bana bulaşma."

"Sen hiç değişmedin." Ağlamamak için kendisini sıkıyordu.

"Berçem ne oldu?" diye endişeli bir sesle sordu. Bu hakışlardan anlıyordu ki bir şey olmuştu. Boynundakileri görmemişti. Ve Berçem'in neye kırdığını bilmiyordu. Az sonra göreceklere cevabı olacaktı.

"Hiçbir şey... Hiçbir şey yok." derken kafasını salladı donuk bakışlarıyla. Seyirci kalarmıyordu kurgun göz bebeklerini dolduran tiksindirici morluklara. Kocasını nasıl sömürdüğünü düşünmek bile midesine kramplar sokuyordu. Yataktan çıkıp soyunma odasına girdi. Kendine bir yorgan ve yastık aldı. Odaya döndüğünde Barzan odada değildi.

Yaklaşık yarım saatir banyoda, aynaya karşısında kendi görüntüsüne bakıyordu. Boynundaki morlukları görmesiyle ritkeyle dolması bir salisesini bile almamıştı. İsteyerek beraber olmamıştı. Kaçışını Azra engellemişti. Baştan çıkarma gişimleriyle onu yatağına atmıştı. Sıraladığı birçok şikâyet, yanından ayrılmışken de devam etmişti. Kalmasını istemiş, karsıyla uyuduğu için yeni bir kavga çıkarmıştı.

Ancak fark ettiği bir şey gök gülrültüsü gazabını getirdi. Azra bilerek boynunu bu hale getirmişti. Azra'nın böyle bir oyuna kalkışması bir yana, o nasıl böyle bir oyuna izin vermişti?

"Kahretsin... Kahretsin..." Düşündüğü tek şey buydu. Berçem gömüştü. Kahretsin ki görmüştü.

Boşanıyordum deyişi boşu değildi elbette. Bu durumu hangi kadını kabul edebilirdi? Kocasını başka bir kadının yatağından, onun yatağını dağılmış, zevkten dört köşe olmuş bir halde geliyordu. Parmaklarını saçlarının arasına daldırıp çekmeye çalıştı..

Aklı Berçem'deydi bütün gün. Aklına, ruhunu, bedenini dağıtan küçük kız, mahvetmişti onu. Kız kardeşiyle İstanbul turunu

karısı özellikle yarındayken yapmak istemişti. Lakin dilinden düşmek bilmeyen boşanacağız zıvalığı bugün planını bertaraf etmiş, aklından bile geçmeyen Azra'yı yanlarına almasına sebep olmuştu. Burada kendisi kadar karısı da suçluydu. Tak etmişti artık!

Üzerindekiyi çıkartıp düşün altına girdi. Dün gecedən beri çok mutluydu. Sabah da öyle, konuşmuşlardı, sohbet etmişlerdi. Beraber kahvaltı bile etmişlerdi. Onu geçdirecekti. Beraber akşam yemeğini bile yiyeceklerdi. Fakat Herçem ve uzun dili her şeyi berbat etmişti. Kısa bir duş alıp havluyu beline sardı. Boyuna sarıldığı havıyla saçlarındaki damlaları savuştururken, gergin bedeniyle banyodan çıktı. Gözleri direk olarak yatakta sırt dönük karısını aradı ama yatakta karısını göremedi.

Hömrüdenarak, karanlıkta parlayan yeşilleriyle odayı taradı. Aradığı sureti yerde sırtını dönük bir halde buldu. Genzinden kopan hırta, bir kurdun tehlikeli saldırısından önceki haberi gibiydi. Ama Barzan Ağa, bir saldırı düzenlemedi. Aksine istikametini soyutma odasına çevirdi. Üzerindeki havludan kurtulup, boxer ve alt eşofmanını giydi.

Odasına dönüşü az öncekinden çok daha beter bir haldeydi. Bir müddet aptal olduğuna kanaat getirdiği karısını izledi. Yıpranmış ellerinde, hâlâ da yıpratılmaya devam ediyordu pervasızca. Kafasını sallayarak narin bedeni kucığına aldı. Bu akıl, nasıl yerde uyumayı düşüncebilmişti, hayret ediyordu.

"Bırak beni," diyen boğuk sesi, konuşurken bile titriyordu. Soğuktan mı, yoksa kucasının temasından mı bilinmez, bedeni titreme dalgasına tutulmuştu. Oda sıcak olduğuna ve kucası odadan daha da sıcak olduğuna göre, tenesel temastan ötürü titremişti. Lanet olası eşofmanları dalgınlığı ve kırıngınlığı yüzünden giymeyi unutmuştu. Üzerindeki satenden krem gecelik en üstü-

ruplusuydu. Ancak uzunluğu bir karış olan geceliğin, yırtıncı da çıplak tenini ortaya çıkartıyordu.

"Sus Berçem!" diye sert bir şekilde ikaz etti Barzan. Karısının kurgunluğuna o kadar dalmıştı ki üzerine geçirdiği geceliği fark edemiyordu. Kızı yatağa yatırırken beraberinde uzanmış, güçlü kolları arasına zarf hedene almıştı.

Yüzüne bakmayan kız, onu göğsünden iterek kendinden uzaklaştırmıştı. "Dokunma bana" Teninde hâlâ sevgilisinin izleri varken, hatta hep olabilecek dokunmasına tahammül edemezdi.

Barzan aldığı sert ikaz üzerine itaat etmiş, usulca çıkmıştı kollatını. Ne kadar bırakmak istemese de sıkıca sarılıp kokusunda uyumak istese de kendisinden öğrenen karısının isteğini yerine getirmişti sessizce. Çareyi arkasına dönmekte bulunmuştu, zira iki büklüm olmuş kadını izlemeye devam ederse hiç düşünmeden, ne ikazlarına ne de isteksizliğine uymadan göğsüne hapsedecekti.

Sıkıntılı nefeslerini uzun soluklarıyla bırakı. "Babamlar iki gün sonra gidiyor. İki gün daha dayan. Boşanmak istiyorsan onların gitmesini hekle," diyerek gerilmiş sesiyle verdiği kararı dile getirdi. Artık bu boşanma gerçekleşecekti. Yüreğinde kırtlan sesleri, kulakna dolan haykırırları yok sayarak, kulak arı ederek verdiği kararı acı acı söylemişti.

"Sadece iki gün, yoksa söylerim."

"Beni tehdit etme! Beni tehdit etme! Olacaklardan sorusulu olmam. Sen böyle konuşukça eski Barzan'ı tekrar ortaya çıkartıyorsun." Davudi ses kısıkken bile haykıran bir tınıya sahipti. Gazap dolu sözleri, birbirlerine sırtı dönük iki küs insanın kulaklarına dolarken, garip ve kırıcı istekler kalplerini bir kenara itmişti.

"Ben eski Barzan'ı istiyorum. Benimle konuşmayan beni istemeyen adamı..."

"Seni istemiyorum Berçem "

Barzan'ın darbeleri üzerine yapabilecek tek şey uyumak olmuştu Berçem için. Kalp kırıklığından uyuyamamış, kulak dayadıklarından sıyrılamamış ve dil döktüklerinin pişmanlığını içine kadar işleyerek, acıyla iki savunmasız bedeni sabaha kadar kasıp kavurmuştu.

Berçem sabah kalktığında geceki halinden ustalıkla sıyrılmıştı. Kalbindeki acıyı görmezden gelmek zorlu ama irkânsuz da değildi en azından. Evin kadını olmanın verdiği görevi keyifle yerine getirmişti. Çok sevdiği ve değer verdiği sevgili kayınvalidesi, kayınpederi ve küs olduğu görümçesi, bir de Newroz sultana enfes bir kahvaltı hazırlamıştı.

Ah bir de unutmak istediği zahim kocası vardı değil mi? Onu istemediğini söyleyen ayı kocası! Evet, evet Barzan İlezeroğlu kesinlikle ruhsuz bir ayıydı! Kocası aklına gelince somurtan yüzüyle mutfaktan salona geçti. Tek başına salonun şık koltuğuna kurulurken aklı hâlâ kocasındaydı. Boşanmanın olmayacağını söyleyen, işi bebek yapmaya kadar götüren adam, dün gece zalimce boşanacaklarını haber vermişti. Ona da uymak düşüyordu elbette. Başından beri bunu istiyorlardı nasılsa.

“Güzel kızım hamaratlığımı konuşturmuşsun yine.”

Duyduğu sevecen ses, irkilmesine sebep olmuştu. Yüzündeki zederli hüzne hiçbir üreticinin yapsa da başaramayacağı keyif dolu güzel bir perde çekerek salite tavnıyla omzunun üzerinden arkasına haklı,

Hezal Hanım ve Newroz sultan yan yana iniyorlardı açığıya. Yüzleri olmasa da giyim kuşamlarıyla birbirlerine fazlasıyla benziyorlardı. Başlarına çektikleri iğne nyalı kar beyazı tülben-

ler, ağır ve işlemeli bodyler, uzun ve kaliteli kumaştan etekler ve bu şıklığa, şıklık katan alınlar, Güzel yüzleri ve sümeli gözleri, dudaklarındaki sıcak gülümseyişle, bir ayı parlıyordu.

Begoniyle onları izlerken takındığı sakte gülümseme farkında olmadan gerçeğe dönmüştü. "Günaydın," diyerek sakın sesiyle konuştu.

Günaydın dileklerini almıştı. Heza! Hanım oğlunu etrafına görmeyince kızına döndü.

"Barzan uyanmadı mı daha?"

Aldığı soruyla yüzü düşse de toparlanma gayretinde bulundu.

"Yok hayır."

"Dün dışarıya mı çıktınız?" diyen yaşlı kadın gülümseyerek gelinini izliyordu.

"Çiiz sesine zoraki can katmıştı, "Barzan ve Alaz çıktı. Beni çağırdılar ama gidemedim biraz sancım vardı," derken yine onu koruyordu. Onu buşayacak olan adımı, hâlâ koruyordu. Endişeli bir çift göz üzerinde gezindi. "Hastaneye gidelim istersen."

"Yok anne, endişelenme iyiyim ben," derken merdivenlerden gülen kayınpederinin sesini işitti. Üç hanımın da gözleri merdivenlerin başına çevrilmişti. Raber Ağa önde ağır ve in cüssesiyle ilerken, dudagında utangaç tebessümüyle Alaz ve kardeşinin ardından özellikle karısına bakmayan Barzan görünmüştü.

Heza! Hanım bu keyfin sebebinin merak etti. "Yine neye gülersiniz Raber Bey?" diye sorarken gözleri arkasında duran çocuklarına takılmıştı. Raber Ağa hanımına gülünse, "Senin kız yarın Mardin'e döneceğiz diye havalara uçacak, İstanbul'u sevmemiş. Barzan efendi paylıyor sevmedi diye." Sesindeki tını eğlenceyi ibaretti.

Raber Ağa arada Alaz'a takılır, kızını gülümsetir, Berçem'i de oyuna alet ederdi. Ki bu anlar çok nadirdi. Diğer baba kızlara nazaran, Alaz ve Raber Ağa'nın arasında saygılı bir mesafe vardı.

Hezal Hanım utançtan bayılmak üzere olan kızına kısa bir bakış attı. "İstanbul güzel memleket kızım. Bu vatanın her karışığı güzel. Memleketi ise ayrı güzel gelir insana," diyerek oğluna döndü "Sen niye kızına kızarsın Barzan Efendi?"

Barzan şaka kaldıracak durumda değildi. Berçem'e olan kızgınlığını. Alaz'dan çıkarılmıştı. Kız kardeşine bir kez daha kızgın bir bakış attı. "Alaz Hanım nereyi seviyorsa orada kalabilir, başımız üstüne." Kahvaltuya oturan babasının ardından masaya yerleşirken can sıkıcı ifadesi evdeki herkesin dikkatini çekmişti. Berçem gözler kendisine çevrilmeden mutfığa sıvışmıştı. Barzan efendinin böyle olmasına tek sebep kendisiydi. Öyle ya, moruk boynunu görünce verdiği kararın ardından, o da boşanacağını söylemişti. Onu istemediğini söylemiş, zindan açılan vermişti kalthine. Emanetine sahip çıkmayan bu adam, gün be gün hiyanete uğratmıştı!

"Çayı getir kızım," diyerek içeriye ansızın giren Newroz anne kızım bir müddet süzdü. İyi olmadığını görüyordu. ters giden her neyse yakında öğrenecekti ama "İysin değil mi kızım?" diye sormaktan alıkoynamadı kendini.

Endişeli annesinin sorusu üzerine, çaydanlığa bakan gözleri alayla gülümsedi. Çok iyi, bir o kadar da mükemmeldi. "Boşanacağız ve o zaman iyi olacağım," demek istese de, "İyiyim Newroz sultan, hadi gidelim," dedikten sonra güç bela yukarı kıvrıldığı dudaklarıyla elinde serumik çaydanlık ile çıkıştı. Ekmeği unuttuğunu fark eden Newroz Hanım sıkıntı içinde kafasını salladı. Barzan, içinden çıkamayacak bir hale getiriyordu bu kıza. Salonda kahvaltı masasına geçmişti. Hezal Hanım'ın yanına oturan Newroz Hanım, Berçem'in kocasının yanına oturmasını sağlamıştı. Çay servisi bitince Berçem kocasının yanına tereddüt etmeden oturmuştu.

Yüzünden ve suretinden akan gerginlik genç kıza çaresiz hissettiriyordu. Alaz ağabeyine nazaran kırılgan ve mahcup görünüyordu. Ayı kocası, kızın kalbini kırmağa daha öteye gitmiyordu. Karısı ve kız kardeşini lanet olası dilleyle mahvetmişti. Kendisinden ayı hareket ettireyen öfkesi, hazıra durmuş bir halde en ufak bir olayın içine atlıyordu.

Berçem'in "Afiyet olsun," diyen otuz sesi masaya dahi ulaşmazken, ne yapacağını bir kez daha bilemez bir halde önüne dönmüştü. Şimdi nasıl kahvaltılık edecekti? Kocası negatif enerjisini kendisine yükleyerek, içinde trafoları pallatarak raddeye getiriyordu. "Ayı kocam Zaten burada gerginim, açım ama nasıl yiyeceğimi bilemiyorum. Sen yanımda böyle gergince oturuyorsun ve beni geriyorsun." diye düşünürken kendi içindeki öfke patlaması, gündüğü akıl almaz manzara karşısında taraf değiştirmişti. Ayı dediği kocası, babasının varlığını göz ardı ederek, karısının tahasına kahvaltılık doldurmuştu.

Etkilenmiş, hatla şaşkın bakışlarını kocasına çevirmişti. Barzan Hezeroğlu, ebedi düşmanı, çatık kaşlarıyla önüne bakıyordu. Berçem sevgi dolu kalbine dur demek istedi. "Dur! Hunlar sadece bir oyun. Seni kandıran seni tavlayan küçük tıllı oyunlar," diye hatırlattı kalbine.

"Te-te-te" desin de gevelemesini tanımlayanıyacağını anlayınca boş vermişti. Hangi kadın, böylesi bir adamı âşık olmaz. duygusuz kalırdı! İnkârsızlık, sözü ve hükmü burada geçendi. Barzan Hezeroğlu'na duygusuz kalmak inkârsızdı! Hiçbir kadın, bu sert adamı hayır diyemezdi. Filakis kadınların kalbini nasıl kazanacağını iyi bilen çapkın kocası, inanılmaz bir yatıştırma potansiyeline sahipti. Sittirilen karısını sakinleştirmeyi ne denli iyi biliyordu Zaten her şey Miran'ın adamlarının onu korkuttuğu gün başlatmış mıydı? O zaman Berçem gelin tutulmamış mıydı kocasına?

Saşkınlıklan layınlık evresine allayan gözleri, kocasından ayrılmaya güç bulamıyordu. Hareli tonun en ihtirashı halini taşıyan gözleri, ısırıklık dolgun dudaklara, insanda ellerini arzusına daldırma isteği uyandıran siyah saçlarına, dalmışken kocası her an saldırısına maruz kalabiliyordu. Genç kız en kısa zamanda içindeki vahşi Berçem'i öldürmeliydi. Sonuç olarak Barzun Heze-roğlu, onu boşayacak ve sevdiği kadın olan Azra'sı ile evlenip Erkut olacaktı.

Bu düşünceye sarılan Berçem, kahvaltısına döndüğünde Ru-ber Ağa dışında kalan üç kişi, dudaklarında tebessümle onları izliyorlardı. Berçem yanaklarının kızarmasına engel olamamıştı o an. Kocasını yiyecekmiş gibi duran aç dudu bakışlarını üçü de fark etmişti kesin. Öyle ki Alaz'ın bakışları bile yumuşamıştı. Ağabeyine kargın değil, az sonra bir kalıkaha tutulacak-mış gibi bakıyordu. Alaz'ın aniden değişen ruh hallerine Berçem alışık, fakin içten içe kargın olduğunu da bilincindeydi.

Raber Ağa, bahasına kısmış, yerinde sessizce oturan bir çocuğa benzeyen oğluna uzun uzun baktı. Bugün öfkeli görünüyor ve çatık kaşları düzelmek bilmiyordu. Gözleri tek bir noktadan ayrılmıyordu inatla.

"Akşam Mahmut Bey'in davetine sen ve karın gideceksin oğlum," derken otoriter, kalın sesi sessiz ortamda inledi. "Biz yarın gideceğimiz için bu akşam Eşref amcanlara davetliyiz," diyerek emir tonunda tuttuğu sesiyle kararını oğluna bildirmiş-ti. Karısını götürüp herkese tanıtmasını istiyordu. Evli olduğunu ilan etmesini istiyordu. Zira şirketi dâhil daha kimse evlendiğini bilmiyordu ve bu bilinmezlik, canını sıktığı gibi onlar hakkında şüpheye de sevk ediyordu.

Berçem, kayınpederinin sözlerini duyduğunda, az kalsın ağ-zını doldurun çayı masuya püskürterek boca edip güzelim kah-

valtıyı zehir edecek ki Barzan avucunu karısının ağzına kapayarak engel oldu. Berçem çayı yutana kadar elim çekmemişt i. Bu sırada babasını cevapsız bırakmamıştı.

Karısına hakmamaya dikkat ederek "İşim var baba, gitmeyi düşünmüyorum," deyivermişti aksı sesiyle.

"Gitmeyi düşünmüyorum değil oğlum, gideceksin."

Bu emir yüklü ses inisi Barzan Ağa'yı kızdırmıştı.

"İşim var dedim!" Zor hâkim otuyordu kendisine. Babasına karşı saygısız bir üslup takınmak istemiyordu.

Otoriter tavırdan ödün vermeyen Kaber Ağa, "Neden öfkelisin?" diye sordu ağır ağır.

Karısının ağzını kapayan eli gerildi ve Berçem'in yanaklarını sıkarak kafasını geriye doğru itti. Hâlâ ellerini çekm iyor, çekm iyordu. *Şaşkınlıktan her an hayıma iş açacak ve sürekli hoşlanacağ ız diyerek en güzel anımızı mahvetmeye gönüllü gibi davranan hiç sızınmıyıp beni delirten karımı yüzünden,* dernek istedi ancak tek cevabı sıkıntıyla dünden dökülen gösterişsiz bir cümleydi.

"Öfkeli değilim sadece yorgunum."

"Sana söyledim, bir haftahğına Berçem'i al ve bir yerlere tatile gidiñ. Kabul etmemekte ısrarcısın."

Genç kız, ağzını hâlâ kapatan kocaman ellere rağmen, kocasına dönmeyi başarmıştı. İni yeşil tenesi boncukları merakla kocasını süzüyordu. Akabinde aklına doluş an gerçek meraklı gözlerini kederli bir hüzünle doldürmüştü, Barzan Ağa sadece sevgilisi Azra ile giderdi tatile.

Elini en sonunda karısının ağzından çekmiş ve yüzüne bakmamakta ısrar etmişti. Bu çıkışın hal ve hareketler ailesi tarafından fark edilmişti. Homurdanarak babasına söylendi.

"Sana neden gide.."

Raber Ağa hak verircesine bir kere kafasını sallayarak sözünü kesti. "Miran için hiçbir yere gitmiyorsun," dedi. Bunu zaten biliyordu. Berçem tehlikedeydi, "Miran'ı buna bırak."

"Ağabeyimin kanını yerde mi bırakacağım?"

Öfkeli sesi herkesi korkutmuştu, babası dışında.

"Ben Miran'ı yokluyorum zaten."

Sakin ve kendinden emin tavrını hiç bozmadığı konuşuyordu. Takatı toy bir delikanlı gibi davranan oğlu her neye öfkeliyse, habasından çıkarmaya çalışıyordu anlaşılır. Ama ona bağırarak canını sıkımayacaktı.

Babasının neden sakın kaldığını bilmeden, onun bu rahat tavırları karşısında kat be kat artmıştı öfkesi. Sanki buna hazır mış gibi, "Keşke oğlunu uyarsaydın. Uyarsaydım da şu an burada olsaydı," diye bağırdı bariton sesiyle.

Raber Ağa "Bana bağıрма," diye ciddi sesiyle oğlunu ikaz etti. Bu saygısızlığa müsamaha gösterecek değildi.

"Sen de olanları bildiğin halde rahat davranmayı bırak," diye cevapladı Barzan. Çatık kaşları, öfkeden koyulaşmış göz bebekleri, babasının üzerinde geziniyordu. Berçem'in öfkesi bir yana şiddetle de Miran başına dert olmuştu. Hayatta herkes ona karşı geliyordu ve bu Barzan'ı delirtiyordu.

Annesi çıldırıtmuş oğluna hayretle bakıyordu. Babasına bu denli sesini yükseltmesi, saygısızca davranması hoş değildi. Hem de herkes varken ve bir sofrada oturuyorken. Çatık kaşlarına eşlik eden kızgın göz bebekleri ve tavrından ödün vermeyen ağır hitabıyla, "Barzan sakın ol," diye sert bir şekilde oğlunu ikaz etti.

Delirmiş gözleri annesine döndü, "Bana sakın ol deme Hezal Hanım. Her şeyi bilmenize rağmen sustunuz," dedi. Sert sesi annesine karşı hâlâ bir tık yüksekti. Ağabeyi kendi toprakları üz-

rinde ihaleye girerek düşmanların fütülini ateşlemişti. Ancak ıyın perde arkası vardı.

"Oğlum, ağabeyin böyle olacağını biliyordu. Yarın böyle bir şey olursa ben kabulüm dedi. Hazırlıktıydı, engel olamadım Civan'a."

Barzan babasının sözlerini sert bir sesle kesti.

"Civan böyle olacağını bildimediği için kısmı bana emanet edip gitti. Başına emanet hir bela çıktı."

Sna kelime haykır nitehiğindeydi. Bela kelimesini başka hir usluhta söylemesi yamaçında oturan karışma bir balyoz darbesi gibi imişti.

Newroz Hanım oğlunun sarf ettiği kelimelerle şaşkınlıktan kalakalırdı. Alaz bir ağabeyini, bir Berçeni izliyordu. Olaylardan haberdardı ancak ağabeyinin bu kadar ileriye gideceğini kestirememişti yazık ki!

Bu zamana kadar yediği omca laf, hak etmediği tonlarca aşkınlıktı ve hatta şiddetle bir taraflara savrulması karşısında kırılan kalbi, şu anki kadar parımparça edilmemişti hiç. Tüm bunların yanında hissettiği eziklik duygusu da cabasıydı. O belalı bir emanetti ancak Barzan Hezeroglu'nun asla istemeyeceği, sevmeyeceği, sadece belalı bir emanet!

"Ne diyorsun sen Barzan?"

Raber Aga, Barzan'ın kuduğu cümleler üzerine sükûnetini bozmuş, hilkâmeden ağır sesiyle oğluna çatmıştı. Gözlerinden çıkan hiddet, herkesi yakmaya yeterli. Ancak oğlunun da karşılık verecek kadar gözd dönmüştü.

"Ne dediğim gayet belli. O bana sadece helal!" diye tısladı son sözlerini bir kez daha

Gururu paçavra gibi bir kenara atılmış, yerle yeksan olmuştu. Eski Barzan oluyordu istediği gibi... Cıvını yaktıkça zevk alan sadistün teki!

"Onu bırakamazdık, o bizim kızımız."

Bu gerçektir. Berçem bu evin kızıydı.

Barzan buna katlanmıyordu.

"Dayısına gönderecektin. Bakardı yegenine, sonuçta gitmek istediği tek yer orasıydı!"

Hayır, yanlış söylemişti. Berçem'in gitmek istediği tek yer: Cehennem'in dibiydi!

Raher Ağa'nın öfkesi an be an yükseliyor, engel olmadığı hiddeti gözlerinden taşıp etnali yakıp geçiyordu. "Bizim adetimizde gelinimiz kendi isteğiyle evine dönmeyi süreci onu bırakmayız. O artık bizim kızımızdır. Bunu bilmez misin?" derken sorudan ziyade ateş gibi püskürmüştü. Oğlu adetlerini mi unutuyordu, yoksa bilmezlikten mi geliyordu? Bilmeyordu fakat artık damarına bastığı kesindi

Barzan "Berçem belki..." diye başlasa da babası sözünü kesti.

"Berçem hep bizim kızımızdır."

"Madem kızındı, Miran'a verseydin. Benim başıma bırakmasaydın, o adam istiyordu senin kızını!" Sözleri ağzından çıkarken, bir kalbi ne denli yıktığını bilincindeydi ve bu bilinçle, bile isteye, hak etliğini göz önüne alarak söylemişti. Boşunacağız diyen kızın canını daha çok yakacaktı. Bununla sınırlı kalmayacağına o an yemin etti.

Masaya çöken ölüm sessizliği içinde, adeta tek bir yaprağı bile kıpıldamayan bir ağaç gibi kalakalmıştı *Belalı Emanet*. Gözünün ferri kaçarken, aklı da mantığı da derinliklerde sıkışıp kalmıştı. Kalbi bin parçaya bölünmüş, cam kırıkları içinde acıyla debeleniyordu. Böylesi hayal kırıklığını önünde ilk defa yaşıyordu. Barzan Hezeroğlu kelimenin tam anlamıyla suretine yapılmış bir acıydı!

Başlı önüne düştü utancından. Ailesi önünde düştüğü utanç verici durum kendini öldürme isteği uyandırdı. Buradan kaçma

istegini bir kenara, sandalyesinden kalkacak gücü bile bulamıyordu. Bir kızın gururu ancak bu kadar ayaklar altına alınabilirdi. Barzan Ağa ezdikçe başkalarına da fırsat tanıyordu.

Öfke nedeni ile ağzından çıkan kelimelerin farkında olmadığını düşünmüştü. Ta ki 'Miran'a verseydin.' dediği ana kadar. Bu öfke değil umarsız kalbinin, ruhsuz bir adanın ağzından çıkan gerçekleri idi. Miran, kocasını öldüren adam! Ona verselerdi bu kadar acı çekmezdi. 'Bu kadar küçük düşürülmez, hayal kırıklığı yaşamaz, gururu hiçe sayılmazdı. Kalıbını basardı ki sevilip sayılırdı.

Barzan, kendi hayatını küfür yağmuruna tutarken, daha fazla sofrada oturamamış ve öfkeli patırtılarıyla evden fırlamıştı.

Berçem, yıkılmış bedeni sandalyeden kaldırıırken onu izleyen dört çift göze bakamamıştı. Dudağı milim oynamıyordu kalkınık için izin almaya. Sürüklü hedenini aheste aheste. Odasına kadar çıkarken gerisinde kırık cam parçaları hırakmıştı. Her birinin üzerine kazılmış Berçem duygularıydı.

Odasının kapısını kapatmasına bir el engel oldu. Gözyaşları bile akınaya utanıyordu. 'Niye, niçin ağlayacaksın,' diye sorguluyordu. Başından beri hıyratça ezilen, fütursuz bir kalbin emri altında hor görülen bu heden artık tükenmişti. Yatağın ucunda yere oturdu. Dizlerini kendine çekerken, duyduğu tek ses kapının kapanan kilit sesiydi.

Donuk gözleri tek bir noktaya odaklanmıştı.

"Gördün mü Alaz, sen kalkmış bana çocuk yapın diyorsun. Beni Miran'a bile vermeye bu kadar gönüllüysen."

Sesi cansız, yüz ifadesi belirsizdi.

Alaz hâlâ şaşkındı. Babasının yanında şuurunu kaybetmiş ağabeyinin bu kadar ileriye gittiğine inanamıyordu. Uşanıyorduz demesini bile beklemişti. Şükür ki ağabeyi o kadar aptal dav-

runmamıştı. Ancak Berçem'in kalbini un ufak etmişti sözleriyle. Kızın bir daha kendine gelemeyeceğine her türlü bahse girerdi.

"Ben ağabeyimin bu kadar zalim olduğunu bilmiyordum," derken kafasını salladı. "Pişman olacak Berçem. Hatta şimdi kızıyordu kendine. Nasıl bunları söyledi, nasıl kendini bu kadar kaybetti? Özellikle Miran'a versedydin dediği için kendini paralıyordu." Biraz olsun tanyorsa ağabeyini, o gün ki bakışlarından anladığı gibi gerçekten Berçem'e karşı boş değilse şimdi delirmişti kesin.

"Dilerim Allah'tan nyle bir surlunür ki Berçem. Kahvaltudan önce bahanın yanında bana nasıl kızdı."

Berçem acı dolu bir gülümseme gönderdi

"O sadece kendini düşünen bencil adamı teki. Bildiğin rub-suz ayı. Asıl ben nasıl evlenmeyi kabul ettim hâlâ inanamıyorum. Keşke, hayır dayının yanına git..."

Alaz çatık kaşlarıyla omzuna vurup sözünü kesti. "Sus. Keşke, meşke doymak istemiyorum. Dayının yanına gitseydin seni bir daha bulamazdım. Afran efendi götürürdü seni buralardan..."

Dudağını büzülştürdü lakin bunu genç kız görmemişti. Berçem'in hâlâ evlerinde olmasına seviniyordu. Barzan ağabeyi gibi bir acımasızla evliydi ancak düzeleceklerine inanıyordu.

Berçem göz ucuyla yanına kurulan kötü gün dostuna baktı. Üzüldüğünü biliyordu, "Keşke bahanelerim yanında hırnı yapmasaydı. Beni o kadar ezmeseydi. Yeterince maruz kaldım onun beni küçük düşünmesine ama bu kötüydü..." Gözyuşı akmaya çekiniyordu. Ağlamak bile Barzan Hezeroğlu'na ödüldü.

Alaz saçlarını okşadı şetkatle. Kafasını göğsüne hapsederken ablalık vazifesini üstlenmiş gibi çekimeden yerine getiriyordu. "Ben inanıyorum, bütün bunlar geçecek. Barzan senden özür dileyecek, sen de onu affettireceksin. Kansı değil misin, sirtin-dür otul!"

Berçem gülmek istedi. Görünceşinin verdiği gaza gelirse bırak boşanmayı, iki gün içerisinde kapının önünde halurdu kendini. "Biz boşanacağız Alaz, Sok artık kafana buntı, biz boş-ana-ca-ğız!" Son sözleri bu olmuştu. Kararımdan kimse döndüremeyecekti. Evvela kayınpederinin Mardin'e dönmesi gerekecekti. Sonra yasal işlemler yapılacaktı ve boşanma gerçekleşecekti. Ancak yasal işlemler kalbi tarafından reddedilecekti. Zira kalbinin Barzan'ı boşanması imkânsızdı!

Geçen saatler içerisinde evde dönen oyundan habersiz kendi odasında oturmuştu. Akşamüzeri Raher Ağa'nın isteği üzerine hazırlanmış ve onlarla çıkmıştı. Berçem gelin kuafire bırakılırken, Hezerıglu Ailesi Eşref Bey'le akşam yemeğine gitmişti.

Hâlâ hiçbir şey anlamayan genç kız kendisini hazırlanmakla görevli iki kadını ellerinde sürpriz bir dönüşüne gitmişti. Saç ve makyajı şık bir şekilde yapılırken, kıyafeti de giydirilmişti. Soyunma odasından anlamsız öksüşleriyle çıktığında taşları hâlâ yerine oturtamamış, aksine hepsini kaybetmişti.

Zira Orhan tam karşısında takım elbisesi içinde duruyordu.

"Partiye gitmeye hazır mısın Hanım Ağan?" Sorusunu duyduğunda her şeyi anlamıştı. Bütün bu hazırlıklar parti içindi. Kayınpederinin kocasıyla gitmesini istediği ve beraberinde kızınca kıyameti kopartan parti...

Hazır bir şekilde arabaya atlayıp parti mekânına gidene kadar Orhan'dan direksiyonunu almıştı. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini, nasıl davranacağını, hepsini aklına bir bir kazınmıştı.

Şık mekândan, genç adamın kolunda içeri girdiğinde, tüm gözler kendisine çevrilmişti. Orhan'ın kollarında karısının yerine kendisinin olmasının bu bakışları üzerine çektiğini sanmıştı ancak onu izleyen gözlerin altında yatan anlam çok çok farklıydı.

Gözleri kalabalaktan kaçınmıştı. Tanıdık bir suret fark etti-

ğinde Orhan'ın koluna daha çok asılmıştı. Kocasını herkesi gölgede bırakacak bir çekiciliğe sahipti. Gazabı yine üzerinde, çatık kaşlarıyla tanı karşısında duruyordu. Nefes almaya unutan genç kızın aklından sadece "Hayatında gördüğüm en yakışıklı ve zalim adamısın Barzan Hezeroglu," cümlesi geçmişti.

Bölüm 12

'Kıskançlık'ın 'Kısmet'ini 'Bis' Kastalıkları!

Zalimliğiyle kalbini bin parçaya ayıran adam, tüm yakışıklılığıyla karşıtımda duruyordu. Bakışlarından türlü anlamlar geçerken, içinden bir tanesini seçip aldı: *'İfke!'*

Arabada sevgili akıl hocasından aldığı bütün direktifleri, tek tek, altından uygulayacaktı. İlki, Barzan Aga'yı görmezden gelmekti. Bu yüzden gözlerini örkesinden yerinde sayan kocasından çekti. Kendini izleyen gözleri es geçip, koluna girdiği adama bakıp içten bir tebessüm sergiledi.

"Başlıyoruz, değil mi?"

Oyun oynamaya hevesli hali Orhan'ı güldürse de, bugün olanların kurgunluğu yüzünden Barzan'ın canını yakmak istediğini içten içe biliyordu ve bunun için, bu oyunu sonuna kadar götürmeye kararlıydı. Barzan'ın pişmanlık duyduğunu ve hislerinin gün geçtikçe yerine oturduğunu bilince, Orhan'ı buna teşvik ediyordu.

Öğleden sonra yaptığı kısa görüşmede Raber Aga, davete karısı yerine Berçem'i görmesini rica etmişti. Othan hiç düşünmeden, karısına bile sormadan kabul etmişti. Tüm hazırlıkları yapıp genç kıza kuaförden alırken, ne kadar doğru bir şey yaptığını bir kez daha hak vermişti. Berçem'in güzelliği, bu yeni oyun için Orhan'ı da heveslendirmişti.

"Başlıyoruz!"

Kapıdan bir çift gibi kol kola gelen arkadaşını ve karısını görmek, Barzan'ın hesapları arasında değildi. Böylesine hain bir plan karşısında savunmasız bırakılmak pek de adil değildi. Hiçbir oyun gizli kapaklı oynanmazdı. Oynanırsa adil olmazdı. Hayat zaten yeteri kadar adil değilken, etrafındaki insanların sırtından vuruşunu kabullenemiyordu. Ya da bu kabullenemezlik, kor gibi içini yakan kıskançlıktan geliyordu. Lanet olası emanet güzelliğiyle nefesini kesmiş, öfkeli yanını ortaya çıkarmıştı.

Kravatını tek bir hareketiyle hafifçe gevşetir. Allah biliyor ya, kravatını çözdüğü gibi Berçem ve Orhan'ı boğarak öldürmek istiyordu.

"Bu kızın burada ne işi var?"

Kadını bir kıskançlıkla dolmuş, izleyici sesiyle konuşan Azra'dan kendi düşüncelerinin yankısını duymak, Barzan'ın öfkesini katlamıştı. Genç kadının beline dokunduğu koluyla, Azra'yı kendine getirmek ister gibi sarstı. Karısını, sevgilisini dahil kimse kuçumseyecek hakka ve hadde sahip değildi. Ancak daha en başından beri buna müsaitliğe gösteren kendisiydi.

Barzan, onların kendilerine doğru gelişlerini sabırsızlığını dindirmeye çalışarak bekledi. Ağır adımlarla ve keyifle süzhen ederek gelmeleri, kontrol altına almaya çalıştığı öfkesini de salıvermişti. Parıltısı atığı her adımla genişleyen karısı, geriye kalan her şeyi karanlığa gömüyordu. İzleyenler karısının güzelliği karşısında büyüleniyor, adeta mest oluyorlardı.

"Güzel bir parti vermiş Mahmut Bey. Birazdan hepsiyle tanışacağım seni Berçem, rahatsızlık duymazsın değil mi?"

Mesafeleri tüketmelerine rağmen, sohbetlerine ara vermemişlerdi.

Berçem utanış gülümsemesini takındı. "Uygun gördüklerini tanımak isterim."

Barzan kaşlarını kaldırmış, hayretler içerisinde karısını ve arkadaşını izliyordu. Bunu kocasına değil, kocasının arkadaşına söylüyordu. Hem de tanışmak için izin almadığı halde, buna öirel ediyordu!

"İki saniye kaldı Orhan." buz gibi sesiyle hırlayarak konuştu. Dikkate alınmamak ise canını sıkıyordu. Gözlerini Berçem'den bir an olsun ayırmıyordu. Kahrolası karısının güzelliğine çarpılmış, aşkımdan vurulmuşa dönmüştü.

Orhan gözlerini masumiyetini sarsılmaz, dik bakışlarının altına gizleyeyi karısından ayırıp, fırtınalı denizlerin hırçınlığını taşıyan adama çevirdi. "Neye Erkul?" diye anlamazlıktan gelen tınısıyla sordu. Erkul demesindeki kastı Azra anlamasa da, kan koca anlamıştı. Berçem, Erkul ismini duymaya gelemiyordu.

Seğiren çenesi, gazap dolu ifadesiyle birleşince, Barzan'ın elinde olan tek şey, dustunun ağzını burununu dağıtmaktı. Orhan açıklamasını geciktirdiği her saniye, Barzan'ın yüzünde açacağı yaralara bir yenisini ekliyordu.

Partinin ev sahipliğini yapan Mahmut Bey'in ansızın gelişi hesap verme işini rafa kaldırmıştı.

"Hoş geldin Orhan," diyerek tokalaşmışlardı. Gözle koluna girdiği kadına tokalı kalmıştı. Endişesini saklama gereği duymadan ve açık bir merakla sordu

"Hayırdır inşallah. Ömür'e bir şey olmadı, değil mi?"

Orhan anlayışla tebessüm etti.

"Yok Mahmut Bey, Ömür iyi."

"Şu an herkes kotundaki güzel bayanın kim olduğunu merak ediyor. Onu bu böylesine güzel bir kadınla görmene nasıl izlen verdi?"

Farkında olmadan söylediği kelimelere ilk cevap, Barzan'ın öfkeli huftasıyla gelmişti. Mahmut Bey'in anlamsız bakışlarını üzerine çeken Barzan ise çatık kaşlarıyla çekinmeden öfkesini karşısındakilere hissettirdi. Hiç kimse karısının güzelliğini diline de layık değildi. Bu saatten sonra ipler kopsa da, dünya yıkılsa da Barzan bu gece Berçem'i gizlemeyecekti. Karısını yönlendi bakışları izlemeye hangi adam katlanabilirdi?

Orhan dostlarını kızıştırdığı görünce, asıl bombayı patlatmaya yeltendi. Azra'nın kıskançlığı engel olmasa kendisine bunları için teşekkür bile edebileceğini biliyordu.

"Kulundaki güzel kadın. Erkut'un karı."

"Erkut'un emaneti!"

Mahmut Bey hiçbir şey anlamamış halde bir Orhan'a, bir Azra'ya bakıyordu. Azra sözlerinin devamını getirdi. Orhan'ın niyetlendiği çözümleri tam zamanında kesmişti. Zira karısı olduğunu söyleseydi, burada herkesin içinde rezil olacak, küçük düşecekti.

"Rahmetli Ciwan'ın karısı. Ağıt Ağa'nın kızı. Erkut için çok değerlidir yengesi."

Her bir kelimesi kıskançlığı doğuran nefretinden besleniyordu. Sevgilisinin gözlerini bir an olsun Berçem'in gözlerinden ayırmaması sabrını tüketmişti.

Ancak bu sözleriyle dilinetti bakışları üzerine çekmiş, yetmezmiş gibi bir de azarlamıştı. Barzan sevgilisinin kulağına eğilerek huz gibi sesiyle, "Bu soru sana sorulmadı. Cevabı vermek sana düşmez. Bir daha sakın karışma!" demişti. Belindeki ellerini, getiç kadını sarıyarak çekmişti.

Mahmut Bey, gözlerini rahmetli Ciwan'ın güzel kızıma çevirdi. Yüzüne acı ve keder imişti. "Haşınız sağ olsun. Ciwan gibi bir adamı kaybetmek hepimizi üzdü." dedi.

Berçem kafa sallamakla yetindi. Kendinde bu konuda komşacak gücü bulamıyordu. Herkes üzgünken, kendisi kargandı rahmetli kocasına. İnsanlıktan nasibini alamamış, zalim kardeşine bırakıp gittiği için kalbi gücümüşü Ciwan'a.

Beli mengine görevini üstlenmiş bir kolun hapsi altına alınmış, narin bedeni steak bir vücutta hapsolmüştü. Berçem kolun sahibine bakma tenezzülünde bulunmadı. Barzan Ağa yokmuş gibi davranacak, varlığını inatla reddedecekti. Bununla dolan erkeksi kokusuna, sahiplenici kullama, sağ kolunun altında bozuk bir ritimle atan kalbine elinden geldiğince aldırış etmeyecekti.

"Kocana bir açıklama yapmayı düşünüyor musun kardeşim?"

Barzan alaylı, huz gibi sesiyle sorduğu sonusuna bir tepki alamayınca sınırla homurdandı. Berçem'in sessiz kalışını sevmiyordu. Bugün söylediklerinin pişmanlığını ve vicdan azabını hâlâ çekiyordu. Bu konuda kendisini asla affetmeyecekti.

Berçem belini saran ele fütursuzcu tırnaklarını hatırlmış, genç adamın kolunu kazandığı güçle hızla itmüştü. Kocasının yanından ayrılmadan önce, "Ben senin karın değilim," demişti. Fısıldayan sesinin altında kargın bir haykırış vardı.

Başına şimşek düşmüş gibi sereme dönmüşü Barzan.

Berçem önce kolundan kurtulmayı başarmış, akabinde "Ben senin karın değilim!" haykırışında bulunmuştu.

Mahmut Bey ne zaman aralarından ayrılmıştı bilmiyordu. Kızını beğeniyle izleyen gözleri ise hâlâ yerini koruyordu. Orhan'ın Berçem'i piste doğru götürmesi karşısında son sabır kırılmalarını da tüketmişti. Bunlar haddini aşan hareketlerdi. Haddini aşan aşka ise çoktan tutulmuştu zaten.

Hoşlandığı kız, dostu hile olsa yabancı bir adamın kollarında dans edemezdi. Yumnık yaptığı elleri birilerinin suratına inmeden buradan gitmek istiyordu. Barzan'ın öksesinden aşağı kalmayan Azra, Orhan ile dans eden kızı nefretle süzüyordu. Bu kız yüzünden Erkut'tan azar almıştı. Karısı olması, Azra için bir şey ifade etmiyordu. Emaneti ve yakında boğanaçaklardı. Bu kızdan kurtulacak ve sevdiği adama ile evlenecekti. Erkut'un duygularının yönü değişmeden, bu kızdan kurtulmalıydı. Keza bu bakışlar. "Yetiş Azra! Sevgilin elinden gidiyor," diye haykırmıyordu.

"Beni azarladığına inanmıyorum Erkut."

Barzan'ın alev alan gözleri başıyla yan tarafında duran kadını dänmişti.

"Sen de haddin olmayan sorulara cevap verme."

"Orhan, Betçem'in karısı olduğunu söyleyecekti. Benim düşeceğim rezil durumu düşünsene, Sen de rezil olacaktın. Ağabeyinin karısıyla evlenmiş, buraya getiriyor diyeceklerdi. Karısı başka adamın kollarında ve elinden tuttuğu kadını sevgilisi Azra, diyceklerdi. Düşeceğimiz durumun ızdıllığını düşünsene! Buna göz yummanı mı bekliyorsun?"

Pire için yorganı yakatan alev, Barzan Hezeroglu'nu saçlarından ayakbağılarına kadar tutuşturmuştu. Yeşil haneleri titreyordu.

"Sen benim ağabeyimin karısıyla evlenmemin ayıp olduğunu nasıl söylersin? Sen kimsin?"

Bakışlarında artık çıldırmış bir adam vardı. "Erkut," diyen, gözleri şaşkınlıkla irileşmiş kadını küçümseyen bakışlarıyla ezdi.

"Ben senin ile için öyle dediğini biliyordum, sen canını sıkma. Niyetimi biliyorsun! Kendine çekti düzen ver artık."

Sevgilisini tek başına bırakarak, dans eden karısı ve dostuna doğru ilerledi. Göç bela takındığı tebessümle dipten de hitiyordu.

"Müsaade edersen Orhan Bey, karımı alacağım."

Tehdit eden tınısı sertti.

Orhan istediğini almanın verdiği keyifle geri çekilmiş, "Hay hay." diyerek Berçem'in elini Barzan'ın eline tutturmuştu. Yanlarından geçip gideceği sırada, "Partnerime zarar verissen. Raber Ağa'ya bırakmadan ben seni İstanbul'dan Mardin'e kadar süründürürüm," diyerek asıl tehdidi bu oyunbaz tavıyla kendisi gerçekleştirmiş, karı kocayı yalnız başlarını bırakarak, yanlarından ayrılmıştı.

Barzan karsını kolları arasına aldı. Bildiği, tanıdığı Berçem'den çok daha farklı bir kadın duruyordu karşısında. O güzel, sırtına saçlarının ortasına taktığı takt. alın ve saçı arasında bitiyordu. Su damlası şeklindeki takının tam ortasında, gözlerinin renginde bir zümrüt duruyordu. Lal ve zümrütten oluşan üç darıja daha bulunuyordu. Zümrüt yeşili gözlerine yektiği sütlü ise güzelliğini ortaya çıkarmak için yeterliydi.

Ancağ Barzan, bu güzelliği örten soğuk bakış gözlerde sıkışıp kalmıştı. Bu, o kız değildi. Döylesine yabancı olan, vurdum-duymaz bakın bu kız, karsı değildi. Kuracak uygun bir cümle bulamıyordu.

Berçem dans etmeyi bilmediğinden telaşlıydı. Barzan onu böyle süzerken ne yapacağını iyice şaşırıyordu.

"Bırak, dans etmeyi bilmiyorum. Rezil olacağım."

Gözlerinin soğuk ve mesafeli ifadesi ses tınısına da yansımıştı.

"Kendini bana bırak karıcağım," dedi. Kollarına hapsettiği narış bedenden gelen koku baş döndürücüydü. Berçem 'karıcağım' kelimesiyle bütün endişelerini, korkularını unutmuş; bir çift alev almış, yeşil gözle genç adama bakmıştı.

"Ben senin karın değilim, ben senin emanetin değilim, ben senin betan değilim. Kısacası ben senin hiçbir şeyin değilim."

Bu duygusuz serzenişler, Barzan'ın yüreğini parça parça yakmıştı. Sırf ettiği her bir kelime ecele yazılan bir fermanıydı. Bugün defalarca kendi katili olmuştu. Kendi yüreğiyle beraber Berçem gelinin de katili olmuştu. Oysa sabahleyin bu katli biterek gerçekleştirmişti. Ancak Barzan Ağa şu anda pişmanlık ve geç kalınmışlık hissiyle sarmalanıyordu.

Karısu kendine sıkıca çekip gözlerinin içine baktı uzun uzun. Anlatılması güç olan her şeyi bir çifli orman yeşili ile anlatıyordu. Görebilene!

"Sen benim kurtumsun, sen benim emunetimsin, sen benim belamsın, sen benim her şeyimsin!"

Karmakarışık ruh halı, bir gerçekle damaduman olmuştu.

"Ben senin hiçbir şeyinimi ki hem kocaman katiline göndermek istedin!"

Öfkeli gözleri aurası doluydu. Bu adamın canını yakmak istiyordu, ancak elinde canını yakacak hiçbir şey yoktu. Evlilikleri canını yakan en büyük nedendi. Genç kadın yakında buna bir son vererek adamın can acısını iyileştirecek, onu çok sevdiği gıdıbet sevgilisine kavuşacaktı.

"Nefer çektiğimi bilmiyorsun Berçem."

"Sen hiçbir şey çekmiyorsun, sen sadece bir zalimsin."

Barzan aralarındaki mesafeyi en aza indirerek yakınlaştı. Sıcak nefesi boğaktı.

"Evdte görüşeceğiz seninle..."

Berçem'i baştan aşağı lrperti içinde bırakarak, nefesini yüzüne üfledi.

Kahretsin ki Berçem, Ciwan'ın aşkıydı. Ağabeyi üşük olduğu kadınlarla evlenmişti. Barzan bu uşku bilirken, Berçem'e o gözle bakmayacağını kendisine defalarca telkin etmişti. Hisler beslememek için kötü davranmış, hırpalamış, emanet gözüyle bakmış, en başından boşanma kararını hıldırmıştı. Berçem'in bu evlilik-

ten bir beklentisi olmaması için yapmıştı tüm kötülükleri. Duyguları yön değiştirdiğinde bite, inatla reddetmişti. Ancak şimdi tüm kötülükler, tüm reddedişler, koca bir hisle yüreğine otarmıştı. Evet, Berçem Hezeroğlu'na karşı hisleri vardı ve bu hisler gittikçe büyüyor, yıkılmaz oluyordu.

Berçem genç adamın kollarından sert bir hareketle çıktı. Kendilerini seyreden gözleri zerre kadar umursamamış, Barzan'ı hayretler içerisinde yerine nişlamıştı.

Sabırsız ayakları Orhan'a doğru yürüdü. Bir dakika daha kalamazdı burada. Boğum boğum olmuştu nefesi. Elleri Orhan'ın koluna dokundu. "Gidelim mi?" diye sordu zoraki bir tebessümle. Etrafında duran arkadaşlarını gözleri görmemişti. Terk etmek istiyordu bu mekânı.

Orhan genç kızın gözlerine bakınca, sımsıcak bir gülümseme sundu.

"Tabii gidelim."

Şefkat dolu sesi ve tutuşu, Berçem'in kendisine gelmesine yetmedi. Barzan'a gideceklerini haber vermişti. Dostlarıyla kısa bir vedalaşmanın ardından genç kızla beraber çıkmıştı.

Barzan sesini çıkarmadan, sevgilisiiyle birlikte arkalarından çıkmıştı. Geride şüpheli birçok dost ve dedikoducu bir topluluk bırakarak ayrılmışlardı. Hoş, Barzan'ın bunu taktığı pek söylemezdi ya.

Berçem kiminle geldiyse, yine onunla gidecekti. Şimdi hasta numarası yapan karısı Ömür'ün yanına, geçmiş olsun demeye gideceklerdi. Sürücü koltuğunda oturan adamın aşkı gözlerinden okunuyordu. Genç adam Ömür adı geçtiği an adeta kuş olup gökyüzüne uçacak, özgürce sevgisini haykırarak karısını kalbindeki yuvasına konacak gibiydi.

"Ben karın olduğunu söyleyecektim ve Barzan buna sesini çıkartmayacaktı, Ama Azra engel oldu."

Berçem kendisini izleyen adama o kadar çok dalmıştı ki, son sözlerine doğru ancak duyabilmişti. 'Azra engel oldu.' Çünkü Azra kışkırtıcı ve Barzan'ın karısı olmasını kabul edemeyen bir kadındı.

Alaylı bir ifade yüzünden geçip gitti. "Kendisi bilir, hoşanıyoruz nasılsa. Yarın Erkut'una kavuşacak ve tüm bu saçmalıklar bitecek. Ben de o zaman..." Kalbi inatla haykardı. Ayrılığın ağır darbesiyle işkencelerin en hayâlgüne maruz kalacak, bu acıyla derin izdntülere boğulacaktı.

Orhan bıkkın bir nefes verdi. "Kendi adetlerinizi benden daha iyi bilmenize rağmen inatla hoşanacağız diyorsunuz." Köçtümseyen yüz ifadesi, Orhan'ın acımasız yüzünü ortaya çıkarmıştı.

"Ben Barzan'a da detaylarca söyledim, sana da söylüyorum." yoldan gözlerini ayırıp kaşlarını çarınış emanel güzelle baktı. "Siz hoşanmayacaksınız. Sen, Hezeroğlu aşiretinin tek gelinisin. Azra dahil, hiçbir kadın hayatınıza dahil olamayacak. Hepiniz bunu kabullenmek zorundasınız."

Davudi sesi sert ve öfkeli çıkmıştı. Berçem'in ilk defa bunları duyduğunu biliğinden, üzerine çok vardığına o an fark etti. Ancak daha önceleri fark ettiği kaçınılmaz bir gerçek vardı ki o da, Barzan ve Berçem'in birbirlerine karşı hissettikleriydi. Artık isteseler de hoşanmazlardı. Sıkılmıştı bu kelimeden.

Afallayan genç kızın sözleri idrak etmesi uzun sürmüştü. Beynüne balyoz yemiş gibi hissetmişti. Azra'nın dostu onun yanındaydı ve hoşanmayacaklarını söylüyordu. Sessiz kaldı sadece. Yabancı eve varana kaçar kafasını camdan çevirmemiş, tek bir kelime etmemişti.

Evin önüne park edilen arabadan Orhan'ın yardımıyla inmişti. Eve geçmeden önce adamlara birkaç uyarı almıştı. "Eksittigin yüzünü görmek isteniyorum Berçem. Gülmek sana çok yakışıyor. Ömrür seni böyle üzgün görürse çok üzülecektir."

Berçem 'güçlü dur' oyununa için yeni kılıfını üzerine geçirdi. Barzan Ağa'ya karşı güçsüz durmayacaktı elbette.

"Sen hanım ağası."

Bugün defalarca duyduğu kelimeyi Orhan gülerek söylemiş, keyifini yerine getirmişti. Dörtü evin kapısına doğru ynl aldı.

Kapı önünde toplanmışlardı. Barzan ve Azra'nın arası kötü iken, Berçem kucasını görmezden geliyor, Orhan ile birbirlerine gülünüyorlardı.

"Ömür rahatsız olmasın habersiz geldiğim için?"

Kendi adına mahcup ifadesiyle konuşmuştu.

Orhan yan büt bakış attı, saçmalama dercesine. "Ne rahatsızlığı hanım ağam, aksine onur duyuyoruz seni ağırlamaktan." Sözlerinin mizacı, yüzünün ciddi ifadesine en büyük tezatı.

Barzan homurdanmaya devam etti. Kucası kendisini görmezden gelirken, dostuyla gülüp eğlenebiliyordu. Bundan daha büyük ceza var mıydı?

Kapıyı anahtarıyla açıp karısına sürpriz yapmak istemişti. Ancak kapı açıldığında Ömür'ü oğlu Günay'ın peşinde elinde yemek dolu tabakla koşarken bulmuştu. "Gitney, beheçim anneyi üzme," diye sitemli sesiyle soluyan kadının hali perişandı.

Berçem naif sesiyle ayakta zor duran kadını izledi tebessümle. Kendini yabancı hissediyor, gülünsemeye bile çekiniyordu.

"Ömrü?"

Kocasının sesini duyan genç kadın, kapıya bakmadan önce, elinde duran tabağı antrede duvara dayalı konsolun üzerine bıraktı. "Orhan hayatım, bu çocuk beni tüketti. Verem edecek beni." Oğlunu şikâyet ettiği kocasına baktı. Tek sandığı adamın yanındaki güzel kadın ile ve Erkut ve Azra'yı görüncce duraksamıştı.

"Or Orhan.." Soran gözleri, yanında duran güzel kadına çevrilmişti. Bu kadın Erkut'un karısıydı. Gözleri büyümüş, ağzı

şaşkınlıkla açılmıştı. Kocasını bu güzel kadınla mı göndermişti? Kocasının eşlik ettiği kadın, Berçem, bu kadar güzel miydi? Birazdan cenniyetten arkadaşları telefonunu çağı ve mesaja boğacaktı. Kocanı nasıl yalnız gönderebildin gibi türlü sortulara maruz kalacaktı.

"Erkut'un karısı." Hayretini üzerinden atıp, genç kıza doğru yürürken kuş gibi cıvıladı, "Seni burada görmek ne güzel. hoş geldin." Kollarını dostane hır tavrıyla genç kıza sardı. Samimiyeti karşısında çekingenliği az da olsa kırlmıştı.

"Merhaha. Kusura hakmayın, böyle çar kapı geldim ama Orhan..."

Genç çekildi Ömür. "Evet ya..." Yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle kocasına baktı. "Şu halime bak sevgilim ya, beni Berçem'in karşısına nasıl çıkardın?" İçin için otladı cılız sesiyle.

Berçem gülümsedi. "Bence gayet şık ve güzelsiniz." Gerçek dışıncosunu belli eden samimî gözleri, beyecanla parlıyordu. Ömür ile tanışmak gelin hanıma iyi gelmişti.

"Teşekkür ederim." Gözlerinin içi gülerken bir anda kiskançlıkla dolmuştu. "Ben kocamı böyle güzel bir kadınla mı gönderdim?" Nüf sesinden hurlama çıkmıştı.

"Ben istemedim. Orhan zorla, yani Raber Ağa'nın zoruyla gönderdü."

Genç adam Berçem'e bakıp gülümsedi. "Ben gayet keyifle gönderdim seni. Çok içtensin, çok eğlendim!" Gerçekten eğlenmişti. Ömür'ün yanlış anlamayacağını biliyordu. Tek derdi, Barzan'ı kudurtmaktı.

"Kapıda onu bırakacaksınız bizi Orhan?"

Barzan'ın sert sesi tüm kulaklara dolmuştu.

Orhan istediğini almanın keyfiyle kapıdan çekilmişti. Salona doğru yürünmüşlerdi. Ömür kocasının kollarında, yanında duran

kadın süzüyordu. Berçem, sümneli gözleri bir tarafı, orantılı vücut hatlarıyla da güzelliğini kanıtliyordu. Azra ile yarışabiliirdi. Hatta Berçem'in kırık ve mahzun duruşu, Azra'nın güzelliğini gölgede bırakıyordu. Azra ona nazaran güçlü ve tutkuluydu.

Ömür misafirinın yanına oturdu.

"Ee Berçem, anlat sevdim mi burayı? İstanbul'a ısındın mı?"

Kafasını salladı. "Evet, güzel bir şehir.."

"Ama memleket bir başka?"

"Tabii ki. Murdın benim için bambaşka."

Ömür genç kızın zümrüt yeşili gözlerinde takılı kalmıştı. Bir gırdap gibi, bakını kendine çekip hapsediyordu. *Tıpkı Erkut gibi*, diye geçirdi. "İkinizin gözleri birbirine benziyor, fark ettiniz mi?"

Fark etmiş olmalılardı kesinlikle. Berçem'in iri, yeşil hareketleri en dikkat çekici özelliğiydi. Berçem ve Barzan bir kez daha göz güze gelmişlerdi. Nevroz Hanım bilerek söylemiş. Ömür ise farkında olmadan söylemişti. Azra tek kaşını kaldırmış. Ömür'ü süzüyordu. Bu kadın bugün aklını kaçırmış olmalıydı.

Gözlerini kocasından çekerken metanetle suluklandı. Azra'ya sarılan adamın kocası olması ne ironiydi. Bunu kendisine hakaret olarak algılamıştı. Barzan ile benzer hiçbir şey istemiyordu.

Azra bu benzetme ile içten içe kıskançlığının büyüdüğünü fark etti. Birbirine henzeven iki gözün hapsoluşunu yedirememişti kendine. Erkut'un onu bırakacağı korkusu o kadar sarmıştı ki ruhunu, genç adamı nefessiz bırakacak kadar sarıldığını fark edemiyordu.

Kollarında duran kadın bir yana, Barzan'ı zorlayan Berçem'di. Zümrüt yeşili hareketleri kendisine o kadar yabancı; o kadar hissiz bakıyordu ki, Barzan inanamıyordu onu bu hale getirdiğine.

Orhan karsısına bakıp gülmüsedî. Söylenecak şey miydi bu şimdi? Ömür mesajı alınea yerinden kalkmıştı.

"Ben kalvelerimizi getreyim."

"Ben de sana yardım edeyim."

İki kadın da yanlarından ayrılınca Berçem kendini savunmasız hissetmişti. Azra'nın varlığı bariz caram sıkıyordu. Barzan'a duyduğu nefretin yansıma Azra'ya duyuyordu. İlayatında kimselele duymadığı nefreti ikisine duyuyordu. Tencere misali, birbirlerini iyi bulmuşları.

"Ömür çok tatlı." dedi.

"Senin kadar."

Berçem ayıplayan bakışlar attı.

"Dalga geçme lütfen "

Orhan kendine hak vericesine kafasını salladı. "İkiniz de tatlılığınızla olsun, güzelliğinizle olsun kıyasıya bir mücadele-ye girebilirsiniz," diyerek afacan bir gülmüsemle sundu. "Baştan söyleyeyim ikiniz de birincisiniz!"

Berçem sahte bir kaş çatışla baktı genç adama. Bu kadar ihat davranması, ağabey gibi olmasından kaynaklanıyordu. Üstelik hugün Orhan ile konuşmasaydı, o partide Barzan'a demediğini bırakmayacaktı. Kocasının hırlayışını duymasına rağmen, gülüştü bozulmamıştı. Görmezden geliyordu ya, duymazdan gelmek de dâhifdi oyununa.

Keyfinden bir şey kaybetmemiş bir edayla yerinde doğruldu.

"Mutfak nerede acaba?"

"Salondan çıktığında sağdaki ilk kapı..."

Klasik tarzda döşenmiş salonun hoş havasından, antrenin sıklığına aheste adınlaula varmıştı. Sağdaki ilk kapı tarafı olan mutfığa geldiğinde, duyduğu tatışma sesleri içeri girişini engellemişti ve daha birçok şeyi duymasına olanak vermişti.

“Sen aklını mı kaçırdın Azra? Nasıl Berçem’i göndermeni istersin? Ben evime gelen düşmanı mı kovmam. Kaldı ki, Berçem’i... Erkot’un...”

“Erkot’uz karısı mı diyacaksın?”

“Evel karısı!”

Sert bir çıkış olmuştu. Berçem dudaklarını ısırıp ağlamamak için. Bu aşağılarına daha ne kadar devam edecek, istemediği daha yerlerde nefes alacaktı?

“Benden böyle bir şey isteme Azra. Asla Berçem’i göndermemiz. O ittada bile bulunmam. Aklımı kaçırmadım daha!”

“Sen ve kocan yok beaıtsemeye başladınız onu. Bakıyorum pervane oldunuz hemen etrafında.”

Duyunak istemiyordu hiçbir şeyi. Bu evi terk etmek istiyordu hemen. Topuqları üzerinde döndü. Az önce çıktığı salona bitik bir halde gelmişti. Tereddütsüz Barzan’a doğru yürümüşü. Çank. anlamsız bakışlarıyla onu izleyen kocasının elinden tuttu sıkıcı. “Lütfen gidelim,” dedi elliz sesyle.

Bu ani gitme isteği genç adamı şüphelendirmişti. Yerinden kalktı hızlı. Kafası önüne düşmüş genç kızın çenesinden tutup kendisine bakmasını sağladı.

“Neyin var Berçem? Bir şey mi oldu?”

Kafasını salladı Berçem. “Ha-hayır bir şey yok, güdelim lütfen.” Yalvaran sesi yüreğini acıtırıyordu genç adamın. Elini sımsıkı tuttu. Biraz önce çıktığında böyle değildi. Mutlaka bir şey mi söylemişlerdi?

Orhan şüphesyle salon kapısına çevirmişti gözlerini. Karısı bir şey söylemiş olamazdı. Bu kıızı kıracak herhangi bir söz, Ömür’ün ağzından çıkmış olamazdı. Çenesini okşadı parmaklarıyla.

“Berçem, Ömür bir şey mi söyleli?” diye soran dostuna uzun uzun baktı. Ömür’den ziyade. Azra’dan şüpheleniyordu.

Berçem, Orhan'a bakacak yüzü bulamadı kendinde. "Yok hayır, olur mu böyle şey? Ben sadece gitmek istiyorum," diye cevapladı. Düz sesi incinmiş kalbinin yankısıydı. Yalvaran zümrüt yeşili hareleri parıltılarını kaybetmiş gibiydi.

Barzan bu yalvarışlara sessiz kalamamıştı daha fazla. İncinmiş kızın elinden sahiplenircesine tuttu. Eliç beklemeden çantasını aldığı gibi kapıya yürünmüştü. Mutfağın önünden geçerken davudi sesiyle gümbür gümbür inletti evi.

"Azra! Gel, gidiyoruz."

Duydukları ses üzerine iki kadın da mutfaktan çıkmıştı. Yüzlerinde anlamsız bir ifade vardı.

"Nereye, ben daha kahve getirecektim?"

"Gidelim biz Ömür, başka sefere!"

Çelik gibi, erkeksi sesi genç kadını ürpertmişti.

Azra el ele tutuştuklarını görünce, sorgulayan iri ela gözlerini sevgilisine dikmişti. Ne demek oluyordu bu!

Barzan Ağa sorgulayan bakışlarına, çatik kaşlarıyla hükmetmiş, genç kadını çıldırmış bir vaziyette bırakmıştı. Sesi hiç çıkmayan, ortalıkta görünmeyen küçük çocuk annesinin arkasından çıkıp, Berçem'in yanına gitti.

Berçem bir şey söyleyeceğini anlamış, zoraki tebessümüyle casesinde biten dalgah saçlarıyla yakışıklı duran küçük çocuğa bakmıştı. Ancak sorduğu soru ile neredeyse bayılacak rahdeye gelmiş, elini tutan adamın ellerinden ellerini hızla çekmişti.

"Sen teyzemle amcamın arasını bozan bela mısın? O sen misin?"

"Küçük çocuk bile anladı!"

Afayla gülmüştü Azra. Kıskançlık genç kadını acımasız bir kişiliğe büründürüyordu. Bu rencide edici sözleri desteklemesi, ne kadar kıskanç bir kadın olduğunun kanıtıydı.

Berçem ellerini kurtarıırken, kopacak kadar hızlı çektiğini fark etmemişti. Gözüne inen kara perde bir yerlere tutunmasın dersen de, Berçem yine ayakta kalmayı başarmıştı. Küçüklük çocuğun diline pelesenk olmuştu.

Barzan, Berçem'in hayıllacağını anlayınca, özür sözlerini duymadan genç kıza kolundan sürükleyerek arabaya doğru götürmüştü. Bu beş yaşındaki bir çocuğun idrak edemeyeceği, büyüklerin kendi arasında konuşacağı bir mevzuuydu ve bu mevzu nasıl Günay'a kadar ulaşmıştı, hayret ediyordu!

Arabanın ön kapısını Berçem için açmıştı, ancak Azra kız daha hindirilmeden yerini almıştı. Berçem'e duyduğu öfke partiyeye gelip, gecelerini mahvetmesinden kaynaklanıyordu. Öbür türlü içi biraz olsun rahatlamıştı.

Barzan kapısını arka koltuğa dikkatlice bindirdi. Can acısı yeşil hareketinde oynayıyordu. Ne Ömür, ne de Azra'nın yanına kar kalmayacaktı. Karısı hakkında bu kadar rahat konuşmaları, küçüklük çocuğa bile bu yanlış fikirleri empoze etmeleri nevini döndürmüştü. Yine suçu kendisinde buluyordu. Tüm bunların sebebi kendisiydi.

Yola çıkan arabada tek ses, sessizce alıp verilen derin nefeslerdi. "O çocuk daha Berçem, takma!" Demoralize olmuş genç kıza en fazla bu kadar destek verebilirdi. Gerçeğin üstünü örtmek, kaçırmaktan başka bir şey değildi. "Kıskançlık ve kin, insanı noğlunu öldüren zehirli bir hastalıktır." Gözünü yoldan ayırıp, yan tarafında oturan kadına kararlılıkla baktı. "Bunu bil!"

Sessizlik havada asılı kaldı, kimse bir şey söylemedi. Azra konuşacak yüzü bulamazken, Berçem konuşacak heveste değildi. Küçük çocuğun sorusu üzerlerine çığ gibi çökmüştü. Lime lime doğranmış gururu, paçavra gibi savrulmuş, onuru el âlemin alayına konu olmuştu. Hiçliğin içinde debeleniyordu ruhu.

Barzan önce Azra'yı eve bırakmıştı. Sessizliği açılıp kapanan kapı sesleri bozmuştu. Eve dönüş yolunda da dostları olan sessizlik yalnız hırakmamıştı kanı koçayı.

Genç kız yatak odasına mecburiyetten geçmişti. Yaşam enerjisini kaybeden bedeni zorlukla üzerini değiştirmişti. Banyoda ihtiyaçlarını giderdiği gibi, kendine yer yatağı düzenlemeye koyulmuştu. Yatağın ayakucuna yorganı katlayıp koydu. Şişme yatak arayacak hali yoktu.

Banyonun açılan sesini duyduğu halde yatağı düzenlemeye devam etti.

"Yatağa geç!"

Kocasının kükreyen aslan gibi kulaklarını dolduran ikazı, kedinin miyavlaması gibi gelmişti ona. Dikkate alacağı bir adam değildi zira.

Barzan Berçem'den tepki alamayınca bir kez daha kükredi.

"Yatağa geç!"

Berçem yastığı elleriyle şişirip yerine bıraktı. Genç adamın duymak istemediği sesi susturmak için, boş bakan yabancı hareketlerini arkasında duran udama çevirdi.

"Seninle muhatap olmak istemiyordum. O yüzden sus!"

Yabancı gözleri görmek, sesinin tuhsuz tıstıtı duymak; en az Berçem kadar, Barzan'ı da yaralıyordu. Bezgin bir nefes verdi dudakları arasından "Yatağa geç dedim Berçem." Kükreyişine nazaran sesi şimdiki sakin çıkıyordu.

Kulağına hayali tıpasını takmıştı. En ufak bir kelime daha duymayacaktı. Kulağı da, yüreğiyle beraber dolup taşmıştı. Dokunsa brileri, kapakları patlayan baraj gibi döküverecekti her şeyi. Rabhine sığınarak sustu.

Barzan yere uzanıp, başına kadar yorganı çeken kıza baktı. Yatağa doğru yürüdü. Kendi yastığını aldığı gibi, karısının yanına uzanmıştı. Serdiği tek kişilik yer yatağına çift kişilik olarak

uzanacaklardı. Barzan kollarını beline dolayıp, sırtını göğsüne hapsederek tek kişilik yer yatağına uyum sağlamıştı. Kulpleri de kimliklerinden sıyrılıp, tek bir beutliğe uyum sağlasaydı, o zaman hayatı düzene girecek, bu acılar son bulacaktı.

"Her şeyi yoluna koyacağını Berçem!"

Asılsız bir sözdü bu Berçem için. Mençene gibi saran kollarından usulca kurtuldu. Dizlerini kendine çekmişti. Kırgındı herkes. Hayatını mahveden herkese gücenmişti.

Barzan küfretti. En masum kız harap olmuştu ellerinde. Bakmayı bilmiyordu emanerine. Ne yapsa onu acıya dayanıyordu. Hayat ağabeyini elinden aldığı gün bozuk atmıştı. Şimdi ceremesini çekiyordu. Bir değil, iki değil, herkes . En çok da, sınırsız olan Berçem!

Tan ağarırken, yorgun bedenler alata karanlığa hapsolüp uyuya kalmıştı *Huzursuz ve Kırgın* . .

Ev ailenin gidişiyile boşalmıştı. Berçem misafirlerini yolcu ederken, ağlamaktan doğru düzgün veduluşamamıştı. Newroz Sultanı da yantlarında götürmeleri, içindeki yaltızlığın ateşini körüklemişti. En çok ihtiyacı olduğu zamanda gitmişti. Koca evde iki kırgın düşünam bir başına bırakarak, pervasızca Mardin yoluna düşmüştü!

Merdivenleri aheste aheste çıktı. Çarpılarak kapanan kapı, korkuyla yerinden sıçratmıştı. İnfemeyle çıktık arası bir ses dudaklarından dökülmüştü. "Gel buraya çabuk!" Kocasının itiraz kabul etmeyen, bariton sesi yankılandı evin içinde.

Berçem delişete düşmüş yüzüyle kocasına döndü. Salonun açıklığına doğru yürüyen adamın gergin kaslarından anlıyordu

ki, bir kavgaya nıuşacaklardı. Çıktığı basamakları indi acele etmeden.

Barzan Hezereolu tüm öfkenin, kızgınlığın, sinirin azametini üzerine yüklemiş, fitili çekilmiş bir bomba gibi karşısında duruyordu. Dönen gözleri korkunç olsa da, Berçem pek etkilenmiyordu.

"Bana böyle davranma!" Çatallaşmış sesinin bu kadar gılsöz çıkacağını kestirememişti.

Kahrılı gözleri kucasının üzerinde gezindi. "Birbunmize gerektiği gibi davranıyoruz, hak ettiğimiz gibi." Cılız sesinden yorgunluk akıyordu. Karşısında onun için üzülen adımı görmüyordu gözleri. Haş üzölse ne olacaktı? Barzan kendisine neler yaptırmıştı?

"Bu hak ettiğimiz değil." Karşı çıktı, böyle olmaları gerekmiyordu. Daha iyi olabılırlardı bundan sonra.

Müstehzi bakışları titreyen yeşil hanelerin içinde gezindi. "Doğru, sen bunu hak ediyorsun," Kafasını salladı. "Bunu ben hak ediyorum. Fıztmeyi, hor görülmeyi, sevilmemeyi, kırılmayı... Tüm bunları hak eden benim!"

Bir şeylerin farkına geç varmak. Barzan Hezereolu'nun yaptığı bir şey değildi. Ancak katısına yaptıklarını fark etmesi çok zamanını almıştı.

"Gıcıldığımden beri boşanacağını söylüyorsun. Benden nefret ettiğini, hele olduğumu, hayatını mahverdiğini sürekli dile getiriyorsun. Ben çok mu istediim. hayatına dâhil olmayı, hem senin hayatını, hem kendi yaşamını alt üst etmeyi?"

Bu sorular cevapsızdı. Fakat ona da hak vermesi gerekti. Yaşadıkları kolay değildi. Düşüncelerini okumuş olacaktı ki, cevabı eksik olmamıştı.

"Hakkın var elbette. Ağabeyini kaybettin, hiç tanımadığın, bitmediğin, istemediğin bir kızla evlendin. Sevgiliyle evleneni-

yorsun, kavgalarnıza sehpe oluyorum. Ama bu senin bana zulüm yapabileceğin anlamına gelmiyor. Beni herkesin içinde rezil edeceğin anlamına da gelmiyor. Küçük çocuk ya .. Küçük çocuk ..” Son kelimelerini hastırıyordu dilinde.

“Ben küçük çocuğun dilinde sakız oldum. Azıcık bir gururum kalmıştı, o gururumu da yok etti. Beni dostlarının arasında bile ezdin. Öyle bir ezdin ki, onlar bile bela olarak gördüler beni. Benden utanıyorsun, benimle hiçbir yere gidemiyorsun. Beni insan içine çıkartmak istemiyorsun.” Kırgın sesi gerçekleri dile döktükçe masını kaybediyor, güçten düşüyordu.

“Keşke beni anlasaydın Berçem.” Çaresizce kafasını salladı. Keşke anlasaydın... Gözlerini sımsıkı kapattı.

“Ben seni anlıyorum zaten. Ama sen beni anlatıyorsun.”

Yatkundu Berçem, boğazına düğümlenen acıyı. Göğüs kafesinde tekleyen o ‘kalp’ denilen organ kabul etmedi acısını, ‘Yeterince döhiyorum Berçem’ diyen haykırımlarını duyurdu.

“Ben seni anladığımı için kendimi bir köşeye çektim. Ne senden beni sevmemi istedim, ne evli bir adam olmanı istedim, ne çocuk istedim, ne sevgilinden ayrılmamı istedim. Ben senden senle ilgili hiçbir şey istemedim. Sadece hayatımız normale dönsün diye, senden beni dayıma göndermemi istedim. Sen onu bile bana çok gördün. Sen beni dayıma göndermedin!”

Konuştukça kırgınlıklar ortalıkta firk atıyordu. Berçem iyice halden düştü. Ayakta duracak hali yoktu.

Barzan dinledikçe omuzlarına çöken yükü kamburlaşıyordu. Gerçekleri duymak ağırdı. Berçem Huzeroğlu güçlü bir kızdı. Bu da fark ettiği bir ilk olmuştu.

“Burada acınacak bir kişi varsa o da bendim. Acınacak haldeyim Barzan. Ailesi olmayan benim, bir ailenin başına bela olan benim! O ailenin büyük oğluyla evlendim. Evlendiği gün, gelin-

liği kefen olan benim. Kocasını ölen benim. Kocasının ölümünden bir ay sonra, bir ay sonra hiç tanımadığı bilmediği bir adamla evlendirilip elin menleketine gelen benim. Burada kocam olan adandan eziyet gören benim Aynı evde hem bannan, hem de sevgilisiyle cilveleşen adama şahit olan benim.”

Sesi cılızlığını kaybetmiş, acısıyla haykırıyordu. Evi inleten bağrıları değil, gerçekleri konuşuyor oluyordu. Enkaz altında kalmışlardı sanki.

“Gitmek isteyen ama bir türlü gidemeyen benim. Bütün bunlar benim ve sen beni anlamıyorsun. Ben seni anladığıma için gitmek istiyorum ama sen beni anlamıyorsun.”

Yorgun bir nefes verdi. Lüğüm düğüm olmuştu ağzı, sanki hırıltı gırtlığını sıkıyormuş gibi. Kalbi bu konuşmaya itiraz ederken, aklı haykır diye bağırıyordu. Kaldığı ikilem arasında, dönmek üzereydi.

“Sen emanetine iyi bakmadın, bakmıyorsun. Sen aslında ne istediğini bilmiyorsun!” Çatık kaşlarının altında canlılığını yitiren zümrüdü hareleri sel baskınına uğramıştı. Tuzlu gözyaşları dudaklarında birikiyordu.

Barzan gözlerini sımsıkı kapattı. Gözyaşları arasında çektiği onca acıyı güçlekle dile getiren kızı dinlemek kalbini acıtmıştı. Oysaki ondan hoşlandığını itiraf etmek istiyordu. O yüzden onu bırakmadığını, bırakmak istemediğini söylemek istiyordu. Ancak Barzan Hezereğlu nun hoşlanma sandığı duygularının alenen aşka dönüşmesi, ona da zamansız bir sürpriz olmuştu. Med-rabaz davranmıştı duyguları.

“Berçem...” Elleri her iki yanına düştü ne yaptığını bilmez bir halde. Gitmesini istemiyordu, bu kadar netti.

“Berçem bana da hak ver. Seni çok üzdüğümü, kırdığımı biliyorum ama engel olamıyorum. İki kadın arasında kaldım. Hangi birine yetişeceğimi bilmiyorum.”

İçinde kaynayan kararsızlık yüzüne vurmuştu.

"Ciwan'ı en mutlu gününde kaybetmek canımı yakarken, sevdiğiyi bir evliliğe mecbur bırakıldım. Ağabeyimin sevdiği kıza karşı durdum. Benden bir şey beklememesi için kötü davrandım, canımı yaktım, küçümsedim... Sevdiğim, evlenmek istediğim kadın evliliğimi kabullenemeyip beni terk etti. Terk edışı senden nefret etmeme neden oldu." Son cümleyi kurduğuna inanmıyordu. Gerçekleri dile getirirken her şeyiyle ortaya seriyordu. Lakin bunun sonucunda, zaten kırgın olan kadını parçalara ayırma niyetinde değildi.

"Sizlerin yanı sıra işlerim var. Ciwan'ın başıma kalmış işleri var. Yurt dışı programlarım var. Peşini bırakmayan Miran şerefisizi var. Senin için şu evden çıkarılamayan çaresiz ben varım. Sıkışıp kaldım her şeyin içinde ve herkes bana ayak uydurmaya çalışırken, tek sen bana karşı çıktın, hâlâ çıkıyorsun." Onu yenen, öfkeliendiren, kızdıran, güldüren, eğlendiren bütünüyle her türlü ruh haline sürükleyen bu kızdı!

"Ben sana Barzan olma seçeneği sunmadım. Sen hep Erkin'tun hep Erkut kalacaksın. Beni dayıma gönder, bu saçmalığa son ver. Sana karşı çıkan bir bela da olmaz."

"Gitmeni istemiyorum Berçem. Gitmeyeceksin, burada yanımda kalacaksın. Seni ne dayıma, ne başkasına göndermeyeceğim. Sakın bunun ümidine kapılma." Müstehzi bir bakış attı. Yaptığı onca şeyden sonra bir de göndermeyecekti.

"Bu eve Azra'yı getirmenin sebebi, birhimmizden hiçbir şey beklenememiz gerektiğini göstermek içindi. Kendimi öyle kandırıyordum ama öyle değilmiş!"

Zamrat gözler, karanlıklarla dolu orman yeşili gözlere kararlılıkla baktı. "Sen istediğini düşün, ben buradan gideceğim. Beni bu eve getirdin, beni yatağına attın. O kadın ile kirlettığın

İğrenç yatakta benu sahip olmaya çalıştım. çocuk istedin. Benden nefret ederken, beni istemezken, canım istedi diye beni kirletmek istedin. Sevgilimle gözümün önünde nefes yaptın. O yemekte gü-lüştünüz, gözümün önünde öpüştünüz. Bir gururunun olduğunu hiç düşünmediniz. Ben senin karındım, ne kadar istemesek de, o kadınla...”

Sözleri tükendi. İnanamıyormuş gibi baktı. Kırgınlıkları gün yüzüne çıktıkça, adımları daha da uzaklaşıyordu.

“Sen Ciwan'ın aşkıydın. sen ağabeyimin karısıydın. Sana karşı özel duygular beslenmemek içindi bütün bu yaptıklarımı!” Alabora olmuş bir gemi gibi hatip çıkıyordu duyguları. “Emanetime göz dikmemek içindi. Ağabeyime karşı utanacağım şeyler yapmamak içindi. Yine de oldu, yine de seni hissediyorum Herçem. Engel olamadım kendime bir türlü.” Metanetle nefesini verdi. Emanetine kötü gözle bakmasa da, ona iyi davranması gerekirdi.

“Çok hor gönlüdüm ben. Hiçbir şey istemiyordum.” Kafasını salladı hiddetle. Hiçbir şey istemiyordu. “O boşanma davasını aç. Yollarımızı ayır, kurtulalım artık! Hazır Newroz sultanda yok!”

Aalaylı bakışları öfkeyle harmanlanıp, karanlığa bürünen gözlelerinden diline taşıtı. “O boşanma davası açılmayacak. Beklenme hiç!”

Herçem sessiz kaldı bu sefer. Nasıl olsa hoşlanacaklardı, ne olursa olsun! Çıldırması adamı bir başını bırakarak, yukarı çıktı. Odasına nihayetinde kavuşmuştu. Son günleri otacuktan burada. Bavulunu hazırlama düşüncesi sarı bir tarafını. Bir tarafı ise inatla reddediyordu. Gitmek istemiyor, onun yanında kalmak istiyordu. Bu kadar kırgınlıktan, bu kadar sözden sonra ise bu in-kânsızdı. Küçük çocuk hale yüzüne vurmuştu bela olduğunu. Kalmak neye yarayacaktı?

Akşamı bulan saatlerde hâlâ odasında oturuyordu. Barzan aşağıda olduğunu varpuğı kapılarla belli etmişti gün boyu. Hâlâ kızgınım. diyordu aklı sıra. Berçem, Barzan'ın yön değışiren duygularını itiraf edişini aklından çıkarmaya çalışırken, Barzan kalbine doğru bağınyordu. İnanılması güç gibiydi. Allah biliyor ya, Berçem hâlâ inanmıyordu.

Kapısı çalınmış, Okan elinde bir tepsiye içeri girmişti. Berçem yattığı yerden kalktı. "Ne vardı Okan?"

Genç adam gülmüseddi. "Yemek getirdim. Barzan Bey size gönderdi. Eğer yemezseniz, kendi elleriyle size yedireceğini söyledi." Erkut Bey özellikle söylediğı için, Barzan demişti.

İki gözleri yuvalarından tepsiye fırlayacaklı neredeyse. O mu yedirecekti, daha neler! Elini uzattı. "Ver tepsiyi." Aksi gibi konuşuyordu.

Okan gülmemesine engel alamadı. Böyle masum bir kızın, Erkut Bey gibi bir adamın karısı olması ne kadar da garipti. Tepsiyi genç kıza uzandı. Berçem adamın odadan çıkmadığını görünce, Okan'a döndü.

"Başında mı dikileceksin?"

"Tepsiyi almak için ."

"Gerek yok ben getiririm."

Okan bir şey söylemeden çıkıp girmişti. On dakikaya kalmadan dolu tepsi hoşalmıştı. Berçem hiç bu kadar acıkmış hissetmemişti kendini. Tabii işin bir de Barzan ile uğraşma kısmı olduğundan, tepside kıvrıntı bile bırakmamıştı. Barzan Ağa'ya görünmeden mutfaka bırakmalıydı tepsiyi.

Kapıdan çıktığı sırada, kocası da çalışma odasından çıkıyordu. Tepsiyi, fark ettirmeden yana kayırdı. Kapısını kapatıp, merdivenlere yöneldi. Barzan tepsiyi saklamaya çalıştığını görünce, arkasına geçti. Omuzunun üzerinden tepsiye bakmaya çalışıyordu.

Berçem o bakmaya çalışıkça, tepsiye daha da kapanıyordu. Ne yaparsa yapsın görmeyecekti. Barzan kafasını kollarının altına kadar eğmiş, tepsideki boş tabakları görünce seslice gülmüştü.

"İstersen bir tabak daha dolduralım güzelim. Kurt gibi acıkmışsın!"

Berçem mesafeli, kızgın bakışlarını gülümseyen adama dikti. Tepsiyi gördüğü için saklamamanın bir manası kalmıyordu. Omuzlarının dikleştirerek genç adamı arkasında bırakıp merdivenleri indi. Kızgın bir kız olmasına rağmen, kadınsı yürüyüşü karşısında Barzan'ın kalbi teklemişti. Kesinlikle boşanmayacağından.

Berçem mutfakı toparlayıp odasına dönmüştü hemen Barzan'ı etrafında bulmak istemiyordu. Yatağına uzandı. Barzan'ın 'güzelim' deyişi kulaklarında çınladı. Çok güzel söylüyordu. Bazen onun canını yakan şeyleri bir sözleyle söylebiliyordu ama bu sefer başaramamıştı!

Uykuya teslim etti soluk kızgın parçalara ayrılmış gözlerini. Kalbi bir süre kış uykusuna yatışın istemişti. Acı çekmek istemiyordu ayrılıklarında. Sabahın ilk ışıklarında gözlerini açmıştı. Gece boyu gördüğü kabuslar üzerinde nahoş bir hava yaratmıştı. Barzan'ın evde olmayışı iyi hissettirmişti. Böylelikle işini bugün halledebilecekti. Kararını vermişti, yardım alarak bu işe son verecekti.

Tek bir isim vardı aklında. Telefonu eline aldı, numarasını olduğunu biliyordu. Zaten tanıdığı kim vardı ki rehberi dolu olsun. Kısa bir bekleyişin ardından telefon açılmıştı.

"Aa Berçem," karşıdakinin şaşkın tutsunu duydu önce. "Ben de seni arayacaktım ama utandığım için arayamadım. Mutsait-sen..."

"Hiç önemli değil, ben gücenmedim," dedi. İyi yalandı, dili yalan söylemeye alışmıştı artık. "Eğer müsaisen buraya gelchi-

lır mısın? Ben dışarı çıkamıyorum. Bir şey konuşmak istiyorum da.”

“Kapıyı açarsan içeri geleceğim.”

Afalladı genç kız. Kapıda mıydı şimdi? “Tahii tabii...” Şaşkınlığını gizleyemeden kapıyı açmasıyla, Ömür'ü kocaman gülümserken bulması bir olmuştü. “Berçem,” diyerek sımsıcak sarımsı genç kadın. Berçem karşılığını fazlasıyla vermişti. Orhan'ın karısı olduğu her halinden belli oluyordu.

“Hoş geldin.”

“Sen çağırmasaydın da geliyordum. Seni çok merak ettim, ne durumda olduğumu.” Ceri çekilerek yüzünü inceledi. Saklayamadığı bir şey de dünden kalan kederi ve hüznüydü.

Ömür'ün anlaması anlık saniyesini atmıştı. “İyi misin Berçem?” diye sonlu endişeyle. Düñ oğlunun terbiyesizliği yüzünden bu halde olduğunu biliyordu. Bunun yanı sıra, Barzan yarıma gitmesini istemişti. Zaten Berçem telefon etmese de bugün bu eve gelecek ve Berçem'den özür diyecekti.

Berçem dudaklarını dişleri arasında ezdi. İstirabı batan Güneş'in verdiği acı gibiydi. Bakanın gözlerini kor ediyordu.

“Hadi içeri girelim ayakta kalma.”

Ömür hak verircesine kafasını salladı. “Doğru ayakta mı konuşacağız? Ben seni tanımayı çok istiyorum. Gel, kendini anlat bana. Orhan seni çok övdü.” Heyecanlı ruh hali yüzüne ve hareketlerine yansımış, genç kıza elinden tutarak salona sürüklemişti. Yan yana oturarak vücutları ona döndürdü.

“Orhan çok iyi biri, bir ağabey gibi,” dedi. Bundan şüphesi yoktu. Karı koca olarak birbirlerine karakteriyle benzerlikleri Berçem'in içini rahatlatañ bir gerçektü.

Kocasının adı kulağını doluncu, genç kadın aşk dolu bir gülümseme sundu. Kahverengi hareketleri neşeden oynayıyordu. “Or-

han, ah o adam benim ömrüme ömür katan.. Kocam diye demiyorum ama Berçem. Orhan mükemmel bir adam.”

Berçem aşkla dolu kadına baktı sadece. Barzan da mükemmel bir adamdı, emanetine sahip çıkmayı bilseydi eğer. “Biliyorum, Kısa zaman oldu ama çok iyi tanıdım. Özellikle dün çok yardımcı oldu bana. Senin davete katılmana engel oldum ama...”

Ömür elinden sıkıca tuttu. “Şşt sakın öyle düşünme. Ben aksine çok mutlu oldum.” Hiç darılmamış, kızılmamıştı. Sosyetenin dedikoducu kadınları, magazin programlarını ustaca sunarak Ömür’e bu sahadı keyif vermişlerdi. Berçem ile kışkandırma çabalarına hâlâ gülyüyordu. Berçem’in kim olduğunu bilseleceği bu kadar rahat davranırlar mıydı. merak konusuydu.

Yeni tanışmış iki kadından, ziyade kırk yıllık dost gibiydi tavırları. “Ben kahve yapayım.”

Biraz muhabbet ettikten sonra yardımını isteyecekti.

“O zaman mutfığa geçelim. Orada kahve içer. sohbetimizi ederiz.” Ömür, genç kız ile birlikte mutfığa geçmişti. Kahveyı pişirirken, aynı zamanda sohbet ediyorlardı. Keyifli bir sohbeti kahve ile geride bıraktıklarında. Ömür merakla Berçem’e döndü.

“Anlat bakalım, benimle konuşmak istediğin nedir?”

Berçem suyundan bir yudum aldı. Yardım edeceğini umuyordu. Onu yanı yolda bırakmazdı. Derin bir nefes verdi. Kim künc etmeden lafa girdi.

“Ben boşanmak istiyordum.”

Doğru ve üzerinde durulmuş bir karar olduğunu inanarak dile getirmişti ve bunu ne olursa olsun yapacaktı. Berçem Dağdelen, bundan sonra hayatına dul bir kadın olarak devam edecek, tüm sıkıntılarından sıyrılıp, mutluluğa erecekti.

"Kocamın katiline beni vermek isteyen bir adamla evli kalamam." Dîninin ucunda toplanan gerekçesini, Ömrü kaldırılmaz diye yumuş ve bir başka gerekçeyi sunmuştu. "Ben kimsenin mutluluğuna müdahale etmek istemiyorum. Barzan ve Azra birbirine âşık ve ben olmasaydım evleneceklerdi. Bunu bildiğim halde evli kalmamı bekleme. Üstelik Barzan da benim kadar çok istiyor boşanmayı. Benim de bir gururum var Ömrü. Ne kadar sevmesem de, sevgisizlikle gözümün önünde oynamasını daha fazla kaldıramam. O kadar onursuz bir kadın değilim ben!" Kızgın sesini bastırdı. "Geçici bir evlilikti zaten ve bitiyor."

Bir kadın duygularını söz konusu oldu mu gurur ister istemez devreye giriyor ve yardım eli uzatlıyordu. Berçem'in yaşadıklarının yaşamamıştı, ancak neler hissettiğini az çok tahmin edebiliyordu. Orhan'ı bu kadar çok severken, kocasının başka kadınla gözü önünde cilveleşmesini elbette kaldıramazdı. Bunu hiçbir kadın kabul edemezdi. Yardımın edecekti, fakat habersiz değil.

Gözlerini sımsıkı kapattı. "Tamam, sana yardım edeceğim," dedi. Berçem'in hüznünlü gözlerinde bir nebze mutluluk yer edinmişti.

"Yani yapacağız, değil mi?"

"Evet, bugün avukatımla görüşüp, boşanma dilekçeni vereceğiz."

"Gerçekten mi? Bu çok iyi!" Minnetle gülümsedi.

"Bu kadar çok mu istiyorsun boşanmayı?"

"Evet, bu kadar çok istiyorum Barzan'dan boşanmayı!"

'Her şey daha iyi olabili.' sözü yayan bir çelişki gibi geliyordu artık. 'Hiçbir şey iyi olmayacak.' anlamı yatıyordu altında. Daha birçok küntle uyduzlabilirdi, hayal kırıklığı yaşayacaksınız, hep üzüleceksin, umduğum hiçbir şey olmayacak...

Umduğu hiçbir şey olmamıştı ki zaten. Hayat kustığıne mutluluğu vermezdi. Mutluluk dedi genç kız... Elinden bastonu

almış bir ihtiyarın yere düşüp bastonu istemesi gibi peşinden koştuğumuz fakat gerçekte bir türlü sahip olmadığımızdı.

Avukat ile görüşme kısa sürmüştü. Boşanma dilekçesi, bir husumete dayanarak hazırlanmıştı. Gerisinde onca gizi bantlı duran yaşamışlıkların üstünlü ortas eden genç kız, hafiflemesi gereken yüküne bir on kat daha yük yükleyerek eve dönmüştü. Yarım boşanma dilekçesi Barzan'ın eline geçecekti. Korkuyorsa da, bir tarafı heyecandan kavruluyordu. Zira kocasının tepkisini çok merak ediyordu. Ömür gibi...

'Berçem ne istiyorsa onu yap ben hallederim' diyen kocasına güvenerek Berçem'i yakın bir arkadaşına götürmüştü ve boşanma davasını açmışlardı. Orhan'ın ne yapacağını bilmiyordu ama kocasına güveni tamdı. Tek isteği bu dilekçe vesilesiyle başlarına bir zararın gelmemesiydi. "Barzan beni öldürecek!"

Sabah kahve içtikleri mutfakta şimdi yemek yapıyorlardı. Bembel olmaları iki adamın işine gelmiş olmalı ki, Barzan karısını arayarak güzel yemeklerini yapmasını istemişti. Orhan'ın özellikle istediği yemeklere hayır demiş, kendi listesini sıralamıştı. Ancak Berçem, misafirinin istediklerini yeni arkadaşıyla birlikte yapıyordu.

"Korkma, şimdiye kadar bana bir şey yapmamışsa sana da yapmaz."

"Kahp savaşılabilirdin."

İnanamayarak baktı. "Bunu Azra'nın dostu mu söylüyor?"

Ömür ihtiyatla nefesini alıp verdi. "Bak canım... Azra ve Barzan'ın bildiğin üzere dört yıllık bir beraberlikleri var. Evlenmeyi bile düşündüler, ciddiyetleri o dereceye vardı. Sevdiği adam başka bir kadıyla evlendi ve olmadı. Bunun için ikisine de üzülüm." yaptığı yemeğe su verip Berçem'e dandık. "Azra'ya hak veriyorum bir yönde. Kendini kandırılmış hissediyor ve sev-

gilişini geri istiyor. Barzan en başından bizde boşanma yok, diyerek yollarını ayırıyordu; bugün hiç...”

“Erkut bunu diyemezdi, çünkü Erkut Azra’ya âşık!” diye cevapladı Berçem. ses tuusunu serli çıktığından bihaber.

“Barzan işe bu evlilikte hep Berçem’i suçlu buldu. Barzan olarak kalamadığı için... Şimdi Berçem gerekem yapacak ve Azra’ya istediğini verecek.”

Lâtinin olmayan Ömür genç kıza cevap verdi. “Burada suçlu Barzan. ancak kaderinize yön veren hiçbir şeye sırtınızı dönmeyezsiniz. Bir kere olmuşsa olmuştur.” Derin bir nefes alıp verdi. Doğru cümleleri kırmaya çalışıyordu. Berçem’i yaralamayacak, kırmayacak ve yolundan mecburi caydıracak... “Oraların âdetini iyi bilirim. Orada büyümedim, yaşamadım. Ama Barzan ve Nevroz abla bize en ince ayrıntısına kadar her şeyi anlattı. Sizde boşanma diye bir şey yok ve sen bir ağanın gelinisin. Bu boşanma imkânsız yani...”

“Ben âdetimi biliyorum, Ama benim kocam öldü ve ben onun kardeşiyle yaparım. Anladım kaderimde he varmış, ama bazen kaderini de kendin belirleyebilirsin.”

“Senin kaderinde Barzan var canım, eninde sonunda o adamın olacaksın. Kocan vurulduğunda sen Barzan’ın yanındaydın. Bir de bu açılardan bak. Bazen kaderde hoş tesadüfler vardır.”

“Kocamı kaybetmemiş hiçbir zaman hoş bir tesadüf olmayacak Ömür. Barzan’la evliliğim de buna dâhil!” Ateşten bir gömlek giymiş gibi, kızgınlıkla tutuşmuştu bedeni. Hayatın ona ettiği ihanetti kör kurşunun kocasını vurması. Barzan’ın koltuğu sıyrılan kurşun geçip tam kalbinden vursaydı, kimse bugün hayatırdan bir memnuniyetsizlik yaşamayacaktı.

Ömür elini yıkadı usulca. Doldurduğu bir bardak suyu son damlasına kadar içmişti. Kuruyan boğazına ancak su iyi gelebi-

lırdı. "Kader nedir Berçem?" diye sordu düşünceli ifadesi yüzüne oturmıştu. "Anne rahmine bir fasulye tanesi kadar düşmemizden tut da, nefesimizi son kez verip gözlerimizi fani dünyaya kapatana kadar yaşadığımız her şeyin adı. Bak Berçem, ben kadere inanırım. Şerimde hayrı olduğuna; hayrımda şerhin olduğuna inanırım var. Yaşadığım her şey kaderimde var, amenna der. Şükrederim. Orhan benim kaderim. oğlum Günay benim kaderim. Sen bile benim kaderimsin. Hayatına iyiliğiyle kötülüğüyle gelen her insan kaderimin bir parçası... Parça parça yaşıyoruz hayran tatlım. Bazı parçalar hızı kınıyor, bazı parçalar bizi yaralıyor ama ne olursa olsun yine mutlu oluyoruz. Çünkü bizi mutlu edenler var. Bazen farkına varmıyoruz ama bu gerçek."

Ömür dudaklarını yaladı. Can kulağıyla onu dinleyen, hak verişini kafasını sallayarak belli eden kızın anlattığını görmek iyi hissettiriyordu. Asıl mesele Barzan'ın hayatına girişiydi ve Berçem'in kaderi buydu. Anlamasını istediği buydu.

"Sen aileni kaybettikten sonra bu Hezeroğlu ailesine dâhil oldun. Barzan'ı hiçbir zaman görmedin. Ta ki düğüne kadar... Sence bu kaderim bir cilvesi değil mi? Seni bilen, sana âşık olan adamın değil; seni hiç bilmeyen, seni sevmeyen bir adamın katışı oldun. Civan sana dokunmadı, senin gözlerimin içine bakmadan göçtü bu dünyadan. Şimdi Barzan'ın katışımı ve âdetlerimizde boşanma yok. Yani boşanmaya çare yok. Dayının yanıkda kalsaydı bir başka adamla evlenecek, onunla belki boşanma fırsatımız olacaktı. Ama kader sana Barzan'ı verdi. Kaderime yön verme şansın, onunla evliliğin olup olmayacağı sorusu sorulduğunda vardı. Sen şansını bu şekilde kullandın. Farkında olmadın... Azra'ya içim yanıyor, yalan değil. Onun üzülmediği her saniye ben katroluyorum. Ama Barzan, Azra'ya kısmet olmadı. Ben erimim, bu boşanma olmayacak. Sen de iyice düşün lütfen.

Yaşadıklarınız hazmedilecek gibi değil anlıyorum. ama yolunuza temkinli adımlarla devam edin artık. Bilmeyorum yanı neler olacak. hayat size neler verecek. Vahşisil fırsatınızı iyi değerlendirin ve pişman olacağınız hiçbir şeyi yapmayın. Bundan sonra geri dönüşünüz olmayabilir!”

Ensesini kaşığı düşünceli bir halde. Savunma mekanizması devre dışı kaldığında ve ne yapacağını bilemez bir duruma düştüğünde ilk yaptığı hareket ensesini ovuşturmak olurdu. Eğer kararından biraz olsun caydığını hissederse, mutlakemesini yalnız kaldığında yapacaktı. Ancak dilekçe yarı kocasının eline geçecekti ve her şey bitecekti. Yemeğinin başma döndü usulca.

Yapılan yemekleri ardından kumulan sofra, kucalarımın gelmesini beklerken bir sohbetle sütlüklenmişti iki kadın. Oturduğu koltuğa sırtını yaslanmış. bedenini dinlendirirken heyecanla Berçem'i sonu yağmuruna tutmuştu Ömür.

“Ciddi ciddi geldiğin ilk günlerde Barzan seni masaya oturtmuyor muydu?”

“Evet. beni görmek istenmezdi.”

“Sen ne yapıyordun? İnadına otursaydın.”

“Deli misin, beni öldürürdü. O zamanlar çok kızgınmış bana, nefret ederdi. Şimdi iyi biraz.” diyerek omuzunu silkti. Sabahları kahvaltı tabağını doldurduğunu dikkate alırsa. evet çok iyiydi, hakkını yemeyecekti. Huzurca sırıttı Ömür. “Kocam nasıl da tanıyor. Neler yapacağım nasıl da iyi biliyorsun. Bir de katkımış, bana başanmadan bahsediyorsun. Kendünizi kandırıp aklınızı seveyim.”

Berçem genç kadına ters bir bakış attı. Aralarında bunca lusuşmet geçmişti

“İzin ver de tanıyayım artık. O kadar şey yaşadık.”

Ömür şüpheli bakışlarını gizlemeyi başanmıştı. Ancak öğrenmek istediği. Berçem'in itiraf etmesini beklediği bir nokta vardı

ki; Ömür parmağını o noktaya basmıştı. "Berçem," diye seslendi sakın ses tınısıyla. "Barzan çok farklı bir adam. İlk onunla tanıştıgında çok korkmuştum. Mesafeli dururdu. Kaşları hep çatıktı. Gözleri çok yabancı, karşısındakim öldürecekmiş gibi bakardı." O günleri hatırlamanın verdiği korku vardı yüzünde. "Yaşadığınız bunca olaydan sonra içinde hiç mi bir kıpırdama olmadı. Anlıyorum ki . Ciwan'a karşı hiçbir duygu beslememişsin, ama Barzan'ın cazibesine hiç mi kapılmadın? Kocan çok yakışıklı ve adamı gibi bir adam... Gözlerine hiç mi kapılmadın? Sesini hiç mi sevmedin? Sana hiç mi gülmedi de. gülüşüne ölmedin?"

Kocası Orhan'a karşı hissetmediği duyguları, Berçem'in de hissetmesi gerektiğini düşünüyordu ve yanıltıyordu. Berçem'i 'Gözelim' deyişine, karanlık pusuya yatan orman yeşili gözlerine, bir ah çektiren gülüşüne, göçeb kişiliğine; o adamın saçlarından, tırnak uçlarına kadar her şeyine hayrandı. Hayranlığa zümrüt yeşili hanelerinde parlanmış, şapşal bir gülünserme dudaklarında yer almıştı. Ömür bu gülüşü yakalar yakalamaz haykırmıştı zevkle.

"Yakaladım işte oradan hoşlanıyorsun!"

Aşk hâlinde sınırlı, yakalanmanın verdiği utanç dolu ifadeyle genç kadına dönüştü. "Ha-hayır n-ne hoşlanmasa..." İtiraz eden ses tınısı şaşkınlıktan güçsüz ve yetersiz çıkmıştı. Bu kadın yamandı gerçekten.

Ömür ise istediğini almanın gururuyla göğsünü gerdi. "Evet, evet hoşlanıyorsun," dedi, omzuna vurdu. "Hadi söyle, eminim seni öğrenmiştir. Doğraya söyle. Karşılık verdin mi?"

Aklı başından alan soru Berçem'i sarstı.

"N-ne diyorsun Ömür? Canımı, saçmalama..."

"Davet gecesinde seni çok kıskanmış, Orhan öyleydi."

Berçem'in yeşil gözleri hüydü. "Yok öyle bir şey..."

"Berçem güven bana. konuşmamızın hepsi burada kalacak."

Güven veren bir gülümseme sundu.

"Sadece Azra'yı seviyor ve onu kaskarıyor."

"Azra'yı seviyordun. Ama sen duygularını değiştirdin. Karısı olarak, kocanı kendine bağlamaya başlamışsın. İnan bana Berçem. Barzan'ın sana karşı duyguları çok derin. Hisleriniz karşılıklı."

Cevap verecek zamanı olsaydı bile, Berçem söyleyecek bir şey bulamazdı. Duyulan kapı sesi ve içeri giren Barzan ile Orhan'ın sesleri, iki kadını yerinden kaldırmıştı. Ömür kocasına doğru koşar adımlarla yürüdü. Kocasının güvenli kollarına bıraktı kendini. "Hayatım," derken nazlı bir edayla sardı kollarını. İkisinin aşk kokan hareketlerini, Barzan ve Berçem tebeşirle izliyordu.

"Ömrüm, kocanı çok mı özledin?"

Karısının sevgisini ilgisiz bırakanayan bakışları arzuya üzerinde gezindi. Ömür kadar özlemişti Orhan da. Telefonda sesini duyduğu her saniye yanında olmayı istemişti.

"Çok çok çok..." Daha sıralayacak kadar konuşabilir, yerlere göklere sığdıramadığı sevgisini kocaman kalbinde nasıl taşıdığına haykırabilirdi. Yanaklarına uzun soluklu öpücüklerini bıraktı. Özlemlerinin büyüklüğüne nispeten sarsınış dulaş bir kavuşma gösterisi yapıyorlardı. Zira iki çift yeşil gözün onları seyrettiğinin farkındalardı. Belki bir gün biz de böyle oluruz, düşünmesi geçti akıllardan. Belki olurlardı... Kim bilir ..

Ömür Orhan'ın kollarından ayrılmadan onları izleyen genç adama dönmüştü. "Sen de hoş geldin Barzan." demişti. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak kolay değildi. Sonuç olarak kendi arkadaşına karısını götürmüş, boşauma dilekçesini vermişlerdi. İyi ürperti bir an. Bugün bu kadar sakin olan adam yarın nasıl olacaktı acaba?

Berçem'e dalan genç adam, karısının Orhan ve Ömür'ü seyrederkenki ifadesini fark etmişti. İmmenen bakışlardı bunlar. Hatta istekli bakışlardı. Ya da Barzan bını o kadar çok istiyordu ki, öyle gördüğünü varsayıyordu. "Hoş bulduk," diyebilirdi sakın ses tınısıyla. Salona geçip oturana kadar Berçem'den bir ses, bir bakış beklemişti. Ancak karısı onu görmezden geliyordu. Orhan ile konuşup gilmüşürü fakat kafasını bir kez olsun genç adama çevirmemişti. Karısının dikkatini çekecek, konuşmasını sağlayacak bir şey bulmalıydı. Görmezden gelmeye devam ederse, yalnız kaldıkları an bu evi karısının başına yıkacaktı.

"Her şey hazır mı Berçem?"

Karısı cevap vermek yerine yerinden kalkıp mutfağa geçince Barzan hayretle dostlarına döndü. "Ben onun canına okuyup geliyorum," diyerek yerinden ok gibi fırladı. Orhan ve Ömür hayranlıkla evli çifti izliyorlardı. O tutlu kaçamak bakışlar yok mu, ikisini de öldürüyordu.

Mutfaktan içeri kızgınlıkla giren adam, yalnız kalmanın verdiği huzurla kollarını sarıp, genç kıza kendine çevirmişti. "Karıcığım, canına susanmış olmalısın!" Oyunbaz sesi tehdit doluydu.

"Sen de bu evlilik oyununu kendini fazla kaptırmış olmalı-sın." diye cevaplamıştı Berçem onu.

"Kaptırmadım!" diye usladı Barzan dışlerinin arasından. "Biz evliyiz ve bu evliliği sürdürüyoruz." diyerek boynunu örten sinna saçlarını parmakları arasına aldı. Karısının güzel yüzünü özlemle izledi. Parmakları kavıştı kaşlarının üzerinde gezindi. Parmak uçlarında hissettiği yumuşaklıkla vücutu arzuyla yanı-mış, baştan çıkarıcı bir his genç adamı zayıf bırakmıştı. Berçem'in sessizliği, dokunuşlarıyla kendinden geçişi cesaret vermişli genç adama.

Aralanmış dudaklarını seyre daldı. Kırmızı dalgunlukları öpülmeğe müsaitti.

Müsaadesini almaksızın kapandı ve dolgunluklarına. Kana kana iyer gibi öpmüştü karısını. Nazik dokunuşları, korkutmak istemeyen öpücükleri şefkat doluydu. Her an düşecek gibi olan bedenini kollarıyla sarmaladı.

Berçem'in uçup giden aklı, hederini savunmasız bırakmış. Barzan'ın öpücükleri öyle etkileyici, öyle baştan çıkarıcıydı ki.. Titreyen dizleri bedenini taşıyamazken, kocasının güçlü kolları düşüştükten son anda kurtlanmıştı.

Öpücükleri derinleşip, tehlike sınırına vardığında Barzan güçlkle geri çekilmiş, elini almına yaslanmıştı.

"Bu evliliği sürdüreceğiz, aksi imkânsız!" Bir öpücük daha bırakmıştı dudaklarına,

Berçem sözlerin tesirinde kalmıştı. "Bu evliliği sürdüreceğiz." Yarı bu sözleri pürtecekti. Genç adamı göğsünden iterek, kendinden uzaklaştırdı. "Bir daha beni öpme," diye parmağını salladı. Aptal kız deli cesaretine yakalanmıştı.

Barzan tek kaşını kaldırarak, karısının tehdit eden parmağını izledi. Sözlerindeki emir yetmezmiş gibi, bir de tehditle parmağını sallıyordu. İnadına bir kez daha öptü. İsyan dolu miltisini duyunca genç kıza birden bıraktı.

Berçem arkasındaki tezgâha yaslandı. Zalim kocası, onu ne hale getirdiğini umursamadan uçurumun kenarında bırakıyordu. Kapıya doğru giden genç adamı kızgınlıkla karışık bir hayranlıkla izledi. Her şeye rağmen bu zalim canavardan hoşlanıyordu. Yalan söyleyemezdi, öpücüğüyle mest olmuştu. Bu eve geldiği ilk gün kaybettiği aklını arama gereğinde bile bulunmamıştı. Görünen o ki, aklını başına toplamaya da niyeti yoktu.

Barzan çıkmadan önce usulca karısına döndü. Bilmiş bir ifade, sert hatlı yüzüne yayılmıştı.

"İktimiz de hiliyoruz ki, kapıda bunu yapmayı istedik." Bu sözlerinden o kadar emin duruyordu ki... Berçem'in öfkeyle ho-

mordanması üzerine bir uyarıya uygun buldu. Aksi halde geceyi herbat edeceklerdi.

"Saatler sonra koca evde ikimiz yalnız kalacağız. Şimdi misafirlerimiz var diye boş boş konuşursan, a sıvri dilin bana değerse, gittiklerinde seni parçalırım!"

Sözlerinin sonunda az önce öfkeyle homurdanan kadın, şimdi korkuyla inledi mişti. Bu daha iyiydi!

Kocasının mutfaktan çıkıp gitmesi, Berçem'e durup düşünmesi için olanak sağlamıştı. Evvela yemekleri koymuştu tabaklara. Barzan'ın boşanmamaktaki ısrarı genç kıza zorluyordu. Bundan beri boşanma konusunda direten adamın evliliğe ısrarlı olması, Berçem'in duygularına birer saldırıydı.

Salona doğru taşdığı sıcak yemeklerin kokusu eve yayılmıştı. Elini yıkayan Orhan masaya taşınan tabaklara yutkunarak baktı. "Suf bunun için akşam olmasını dört gözle bekledim hahum ağam. Ömür de öğrensin, hana yapsın."

Barzan seslice güldü. "Her akşam nasibimi alıyordun karımın güzel yemeklerinden. Ömür öğrenmesince öğrenir de..."

"Berçem'in elini tadını veremem, değil mi? Onu mu diyeceksin?" Sözlerini tamamlayan Ömür'ün yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı.

"Jafı ağzından aldım Ömür." diyen genç adam da inadına gulmuştu. Ömür'ü kızdırmak kolay değildi. Ancak Orhan'ın yanında konuşulmasından hoşlanmadığı tek tük konular vardı. Ki her kadın bu konulardan rahatsız olurdu. Bir başka kadının yemeğini karısının yanında övmek gibi!

"Almaz olaydın Barzan." diyen genç kadın kısa bir tebessüm sınıp masaya geçti. "Ömür'ün hakkını yemeyin, bana yardım etmeseydi bunlar yetişmezdi. Üstelik yemeği o yaptı. Bu yemekler güzelse Ömür'ün maharetli ellerinden çıktığı için."

Ömür hakkını savunan Berçem'e minnetle baktı.

"Keşke kocan da bunu anlarsa, Berçem'ciğim. Barzan kadar kimse hakkını yememiştir."

Masanın başında yerini alan Barzan, yan tarafında oturan kıza inanamayarak baktı. "Ömür üzülecek diye, senin ellerinden çıkan yemeği onun yaptığına inanmayacağımı karıncığım. Ömür sadece çene çalmıştır."

Berçem burnundan öfkeyle nefesini verdi. Sınırı masanın altından kocasına bir tekme savurmasına sebep olmuştu. Kalkıkha atan genç adamın eğlence ifadesi, yerini öfkeye bırakmış. kısılan gözlerini genç kıza dikmişti. "Seni parçaladım dedim." demişti. Hiç tereddütsüz gerçekleştirebileceğini söylüyordu gözleri.

Sessizliği bozmak farz olmuştu Orhan'a. "Dudağımdaki ruj iziyle mi yapacaksın Barzan Ağa?" diye sormuştu alayla. Karısına laf eden adamın yaptıklarını elbette ki yanına bırakmayacaktı. Ömür'ün yemeklerini hep takdir ederdi ki, amcasınınkinden sonra damak tadına uyan tek yemekler karısının yemekleriydi ve şimdi de Berçem'ininkilerdi.

Didişen ayaklar ışıltıklarıyla dehşete düşmüş, tkılı şaşkınlıkla Orhan'a dönmüştü. Ömür zafer dolu gülümsemesiyle kocasının yanağına teşekkür öpücüğünü kondurmuştu. Berçem yerin dibine geçtiğini hissetmişti. Gözün gerin geçilmiş, sırtıklarını avuç içlerine batırmıştı. Orhan'ın bunu söylemiş olmasına bir yanı hayret ediyordu. Bu çok ayıptı.

Barzan başpantofıyla dudağının üstünden geçti kontrol etmek için. Bulaşmış kırmızı ruj izleri, elinde olmadan gülümsetmişti. Sönmeyi unutmuştu, Orhan bunu başka bir zamanda, Berçem ile araları boylesine kötü değilken söylemiş olsaydı. Barzan arkadaşının suratını dağıtmış olurdu.

Orhan istediğini almanın keyfiyle karısını döndü. "Şimdi yemeği yiyebiliriz Ömürüm!" diyerek karısının dokunduğu yemek-

leri yemeye koyulmuştu. Barzan halinden memnunken, Berçem hiç kimseye bakamayacak halde, sadece yemegini yemişti.

Yemek sonrası da bu utangaçlık devam etmişti. Arkadaşlarının sohbetine adam akıllı kendini verememiş, evi saran neşeli kahkahalara Berçem iştirak edememişti. Barzan'ın kendisine sürekli sözleri saldırtılarda bulunması da cabası olmuştu.

Orhan ve Ömür çifti, oğulları Günay'ı bahane ederek ayaklandıklarında, Berçem derin bir nefes vermişti. Sabahki konuşma dilekçesinden itibaren yorgunluk çökmüştü üzerine. Barzan'dan ayrılacağı gerçeği, Berçem kabul etmek istemese de yüreğine oturuyordu. Barzan'a karşı hislerinin farkındaydı, kimsenin söylemesine gerek yoktu. Ancak kocasının üşük olduğu bir kadın vardı. Üstelik ilk kocasının katiline gönderilmesine pozitif bakan bir zaliinin karşı olmak istememesi de bu boşanma için sehpelecini başında geliyordu.

Mutfaktan, kendisine doldurduğu bir bardak süt ile çıkmıştı Salonun kulluğuna uzanmış televizyon izleyen kocası, "Bana da bir bardak süt getir Berçem," diyerek dikkatini dağıtmıştı.

Berçem kocasına doğru yürüdü. elindeki bardağı ustulca uzattı. "Temiz, dokunmadım," dedi.

İçmiş olsa bile Barzan'ın kabulsüydü. Berçem emanet değil, kartsüydü. "Sorum değil, gel buraya," diyerek kullarını açmıştı. İçin aslı, süt içen bir adamı değildi ve sevmezdi. Ancak kartsının elinde görmesi bir etki yaratmış olmalıydı ki, sağlıklı bir yakınlık kurmak adına kendisine de bir bardak istemişti ve Berçem'i de ona istediğini vermişti.

Afallayan genç kız hız müddet kocasını izledi. Yanına mı uzanacaktı yani?

"Gel burayı dedim sana."

"Uykum var, odama çıkacağım."

"Bir daha tekrarlamayacağımı Berçem."

"Uykun var uğraşma benimle."

Sabır sınanan genç adam, "Üçe kadar sayıyorum, geldin geldin gelmedin." diyerek yeşil karelerini Berçem'in saçlarında doluşturmıştı. "Uzun saçlarından çekerek yanına uzatacağımı seni."

Tehdidini savunduktan sonra saymaya başlamıştı,

"Bir... İki... İki çeyrek..."

Ayakta dikilen genç kız kollarını göğsünde kavuşturmuş, muzır gülüşüyle kocasını izliyordu. Oyununa kanmayacak yerinden kıpırdamıyacaktı.

"İki buçuk. . İki yetmiş beş. . İki seksen beş... İki doksan beş..." Sabır tükeniyordu. Berçem'in gülüşünü fark etmesiyle davudi sesi evi inletmiş, Berçem'i kollarının arasına çekmişti.

"Üfff!"

Karısı ~~ölmek için~~ kucacağına atılmıştı hiç düşünmeden. Ölmeden önce çekeceği işkenceleri düşününce, kocasının isteklerini yapmak daha mantıklı geliyordu.

"Akıllı karım..."

Aldığı takdir sonrası, başında şefkatli bir öpücük hissetmişti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu gözlerini kaçırmadan. Parmak boyunu geçmeyen mesafeyi Barzan isterse kapayabilir. Berçem ise konuyu uzatabilirdi. Ancak ikisi de durumlarından rahatsız değildi

"Film izleyeceğiz."

"İkimiz beraber mi?" diye sordu Berçem. Müstehzi gülüşü yüzüne yayıldı. sesine yansıdı ve uzun dili yine yaptı yapacağını. Parçalanacağını bile hiçe, "Boşanmak istediğin, bela olarak gördüğün kızla oturup neyi izleyeceksin Allah Aşkına?" diyerek yapuklarını yitizine vurdu. Kızgınlığı asla dinmeyecek, affı olmayacaktı.

Barzan ihtiyatlı nefesini koyuverirken dudaklarını yaladı. "Berçem... Bunu, bizi düzeltme için ver." dedi. Çatık kaşları altındaki orman yeşili gözleri zifiri karanlığa gömülmüştü.

Berçem aralarındaki mesafeyi açtı. "Biz diye bir şey yok Barzan. Duzeltilecek hiçbir şey bırakmadım geriye." İşkencelemlerle ölmese bile, bu ayrılık rüzgârları öldürecekti Berçem'i.

"Sen ki henü düşmanına göndermeyi istemiş adamsın. Seninle yapacağımız hiçbir şey bir tal vermez bana."

"O, seninle uğrattıdan çıkımsız koca bir saçmalık. Seni haşkasına vereceğimi nasıl düşü.."

"Zaten seninle ağzından çıkar bu kelimeler. Tek düzgün bir kelime çıkmazsın hana." Hayıflanıyorsa, hakkı olduğunu bildiği içindi. Yine de gecelerini mahvetmek istemiyordu. Yarın dilekçe sonrası hiçbir şey bu kadar iyi olmayacağını Barzan ile bu geceyi mutlu bitirmek istiyordu.

"Neyse... Ne izleyeceğiz peki?" Ağzı durmamış, söyledikleri ile geceyi zehir etmişti. Aklını kaçırmamıştı ki Barzan, karısını Miran'a göndersin... O anki ötkesi ile ağza alınmayacak kelimeler savurmuştu belki, Ama Berçem'in değil kınasoye, Miran'a göndermek kesinlikle aptallık olurdu. Bu denli kaybetmemişti kendini. Dayısına göndereceğini söylüyordu, karısına karşı duygularının değiştiğini fark etmeden önce. Ancak karısı yapacağını yapmış, duygularını hâkimiyeti altına almıştı.

Gergin sesiyle soludu. "Bakalım bahittimize ne çıkarsa!" Yarını saati bulma film arama girişimleri başarısız çıkmıştı. Berçem'in seçimleri Barzan'dan onayı almıyor, Barzan'ın seçimleri Berçem tarafından tasdik edilmiyordu.

"Niye benim seçtiklerimi beğenmiyorsun?" diye aksi sesiyle payladı kocasını Berçem. Barzan bıkkın ifadesiyle karısına döndü. "Neden olabilir sence karcığım?" Sorgulayan bakışları alaycıydı. "Belgesel izlemek istediğin için olabilir mi?"

Berçem alayına karşılık, ters bir bakış atmıştı.

"Sen de savaş filmleri istiyorsun. Belgesel senin silah senle-
rinden daha iyi ve daha bilgili..."

"Senin bir kadın olarak romantik dram ya da romantik ko-
medi istiyos ulman gerek. Benden belgesel istersen, sana savaş
filmlerıyla karşılık veririm."

"Neden romantik istiyor olacaktım?"

Sesindeki şüphe yüzünden de okunuyordu. Adı gibi emindi,
bunun altından bir şey çıkacaktı.

"Gececin sonunu güzel bitirehilmem için. Filmin sonuna ge-
lebilssek, güzel şeyler yapacağız. O yüzden romantik istemen
gerek!"

"Evliliğimizin hiçbir zamanı güzel geçmedi ki, gececin sonu
güzel bitsin. Niyetin neyse o olmayacak Barzan Ağu. Aç düzgün
bir film. Bu gidişle hiçbir şey izleyemeyceğiz!"

"Hay hay hanım ağam, sen yeter ki emret." Dudağına bir
buse kondurup genç kıza kucagında döndürdü. "Al sütü eline."
diyerek önüne ilk çıkan romantik filmi seçip başlattı.

Berçem sırtını kocasının geniş, sıvık, güven dolu göğsüne
yaslanmış; kafasını omzuna bırakmıştı. Barzan'ın bir eli karnının
üzerindeydi. Sırtı sevmeyen genç adam, sırf karısı içirt içiyordu

"Bence suçlu olan kadın!"

İlk düşüncesini belirten Berçem olmuştu.

"Neden öyle düşünüyorsun? Daha filmin ortasına bile gel-
medik."

"Kadının hareketlerini görmüyor musun?"

Karısına hak verirken kafasını salladı

"Rahat bir kadın değil, haklısın."

Berçem elindeki bardağa baktı. Sütün yarısını ikisi birlikte
içmişti. Bir yudum daha aldıktan sonra kocasının eline tutuştur-

du. Barzan da bir yudum aldığı bardağı karısının eline bırakıp, burnunu saçlarına gömdü tekrar. Aralarını düzeltmek için film izlemeyi teklif etmişti. En azından Berçem'in de gönlü vardı. Karısının ayaklarına ayaklarını dolamış, genç kadını sımsıkı hapsedmişti.

"Kadın güzelmış." Karısının vereceği tepkiyi merak ederek sormuştu. Ancak ava giderken avlanmıştı.

"Kocası da çok yakışıklı bence. Kadın adamı hak etmiyor," demişti Berçem. Barzan'ın lütfüyle nefesi karısının boynuna vurmuş, bedeninde bir elektrik akımı gezinmesine sebep olmuştu.

"Neresi yakışıklı o adamın?"

"Gözleri mesela .."

"Benim gözlerim daha güzel."

Tabii ki öyleydi. Buna ne şüphe...

"Sesi çok etkileyici... Hani her kadının ilgisini çekebilecek bir ses. Boyu çok hoş, çok güçlü duruyor. Hele gülüşü..." Görüntü aniden yok olmuş, televizyon karardığa gömülmüştü.

"Kes kes," öfkeli, davudi ses Berçem'in kulaklarını doluşturmuştu. "Kapatıyoruz filmi."

"Neden?"

Barzan kızgınlıklı cevapladı

"Adamı izlemekten, filme odaklanamıyorsun."

"Zaten adamı izlemem gerek. Seni izleyecek değilim."

"Öyle mi Berçem Hanım?"

"Evet, öyle Barzan Bey."

Genç adamı peki der gibi kafasını salladı. Elindeki kumandayı ve süt bardağını bırakmış, karısını kollarında döndürmüştü.

"Ne oluyor?"

"Beni izleyeceksin."

"NE?"

"Sağır değilsin kardeşim, beni izleyeceksin. O televizyonda gördüğün, tipten zıvalık akan çocuk yerine yakışıklı kocam izleyeceksin."

"Yorum yapmak serbest mi?"

"Güzel yorumlar geldiği sürece."

"Haksızlık bu."

Sitem dolu ince sesi Barzan'ın katırma takılı kalmasına sebep olmuştu. Bir gülüşü vardı ki, Kalbini 'Barzan sen körsün' diye inletiyordu. Yeşil hareketinde oynayan parıltılar güzelliğine güzellik katıyordu. Kahkahasını kulaklarından değil, kalbinden duyuyordu adeta . Böylesi bir güzelliği bu kadar geç fark etmek, ne kadar büyük bir kayıptı.

"Çok güzelsin Berçem..."

Yeni bir afallama dalgası sardı Berçem gelini. İştiiği ılıfatın gerçekliğini bilmiyordu, ancak duymak harikaydı. Başta aşağı bir kızarıkhğa büründü. "Teşekkür ederim," dedi çatallaşmış sesle.

Barzan katırmanın dudakına bir öpücük kondurmasaydı, içinde kalacaktı. Berçem'i konuştuğu her saniye daha sıkı sarmak istiyordu.

"Gözlerimiz benziyor gerçekten."

Yeşil hareket birbirine kenetlendi

"Evet, daha dikkatli bakınca..."

Kabul etti benzerliklerini. Berçem daha sıcak bakarken, Barzan daha soğuktı. Berçem gözlerinin içinde gün ışığı parıltıları taşıırken, Barzan gövnenin zifiri karanlığını taşıyordu. Berçem gözlerini kaçıracak kadar utanırken, Barzan gözlerini sabitleyen iradeye sahipti. Gözlerinin içine uzun uzun baktı hiç çekinmeden!

"Gözlerimden haşlayabilirsin güzelim."

Berçem diliyle dudaklarını yaladı aheste aheste. Barzan o dolgun dudakları öpmek için delice bir istek duydu.

"Gözlerimiz güzel." diyerek sırtını heğenmiş bir ifade takınarak Berçem, Barzan heklemediği bu şaldırı karşısında sadece kalikaha atmakla yetinmişti.

"Yakışıklı bir yüze sahipsin. O kadar abartılacak derecede değil tabii. Sonra sert hatların insanı korkutuyor. Bakışların çok karanlık, insanı kendinden uzaklaştırıyorsun. Sesin güzel ama sadece sakın konuştuğun ve kahkaha attığın zaman .. Güçlü bir adamsın, ancak beni duvardan duvara savunmadığın sürece iyi ki güçlüsün. Boyun iyi hoş da, insanın üzerine vardığın zaman cüssen çok devasa duruyor. Bak yolunuz yine korkuya çıkıyor."

Kocasının kaybolan gülüşü yerini hayal kırıklığına bırakmış, Berçem fark ettiyse de devam etmişti.

"Çok hoş bir kokun var. O da kullandığın parfümden geliyor zaten. Uhm, başka ne kaldı?" diye sordu genç adama

Barzan konuşacak yetisini henüz kazanamadığından cevaplayamamıştı.

"Ha, ten rengin esmer ve yeşil gözlerine yakışıyor. Başka bir şey kalmadı. Takım elbiselerim sana çok yakışıyor."

Barzan karısının belinden tutarak uzandığı yerde oturur pozisyonuna geçti. Karısına bakarı bakışlarında belirsizlik vardı ve Berçem ne yapacağını merak ediyordu. Barzan öksürerek boğazını temizledi. Ciddi yüz ifadesi Berçem'in anlattığı gibi zifiri karanlığa gömülmüştü.

"Şimdi sen bana iltifat mı ettin, hakaret mi ettin onu anlamadım güzelim. Önce bir açıklığa kavuşuralım "

Berçem'in tembel gülümsemesi yorgun sesine yansımıştı.

"Gerçekler acıdır Barzan Ağa. Ben sana her şeyi gerçeğiyle söyledim "

"Ama bir şeyi unuttun!"

Zifin gözlerinin parıltıları kutup yıldızının ışıltısını yansıtmıştı bir an. Hınzır bir bakış ifadesine takılı kaldı. Barzan Berçem'i tutsak ehmisti gözlerinde. Kaşlarını çatan genç kız ne unuttuğunu merak etti. Her şeyi söylemişti ki.

"Nedir?" Sorusu üzerine dudaklarına bir öpücük daha almıştı.

Ensesinden tuttuğu kıızı yüzüne yaklaştırdı. "Dudakların nasıl?" Gayriihtiyari dudaklarını yalamıştı. Aldığı sonu Berçem'in utanmasına sebep olurken, arsız düşünceler beynine işledi. Kocasının öpücüğü güzeldi. Tadı etkileyici ve hoştu. Belki de son olduğu içindi. Bu veda öpücüğüydü Berçem gelin için. "Güzel," diyebilirdi sadece.

Genç adam yeni bir hayal kırıklığıyla sarsılmış, savaşmayı bırakmıştı. "Pec güzelim!" demişti. Berçem'in bu konuyu geçiştirebilmesi için tek bir yol vardı. "Hadi hadi, sıra sende..."

Barzan oyunbozanlık etmeyecek, hatta kansasına güzel bir ders verecekti. Eleştiri ise eleştiri, üvgü ise üvgü!

"Gözlerin bana baktığın zaman güzel. Saçların ben kokladığım zaman güzel. Sesin bir tek benimle konuştuğun zaman güzel... Ellerim ben tuttuğum zaman güzel."

Söylediği her noktaya parmağın değdirmişti. Gözlerinden saçlarına, saçlarından ellerine... "Ama o dilin yok mu Berçem, o dilin..." Barzan kafasını salladı. "Çok konuşuyor, çok sıvrı. Dilin bana öpüşürken degerse güzel Berçem. Onun ötesinde o dil çok uzun ve kesmek lazım."

Dudakları aralandı yavaşça. İnci gibi sıralı beyaz dişleri, dolgun dudakları arasından bir selam çıktı.

"Dilinin aksine dudakların... Kahretsin, çok tatlı Berçem. Çok sıcak ve beni delirtiyor. Seni öperken..."

Berçem bir imtili koyuverdi. "Yeter... Yeter..."

Barzan zaferini kutladı kendi içinde. Berçem'i en çok utanırken seviyordu. Ulandırdığı zaman yeşil harelerini kaçırtmasını sevi-

yordu. "Daha bitmedi." dedi. Azara yakın sesi, genç kızın kızgın bir bakış atmasına sebep olmuştu.

"Yeterince duydum," diyerek kollarından çıktı. Madrabazlığına gönlü kamışırken, aldatılmaya müsahaha göstermeyecekti daha fazla. Kollarından çıkma girişimi saniyesinde öalenmiş, kendisini yeniden sıcak kolların arasında buluvermişti.

"Nereye? Daha konuşacağız seninle. Karımı tarımuk istiyorum."

Berçem yüzüne savruılan saçlarını öfkeyle çekti.

"Sana karım demek hiç yakışmıyor biliyor musun? Hele böyle kaba bir adatken..."

"Kocam kaba haliyle de kabul et Berçem. Karım değişim boşuna değil, anlamıyor musun bunu?"

"Yok, anlamam mümkün değil. Karın olduğum gün belan olduğum için!"

Barzan'ın haşin bakışları karısının gözlerinde gezindi.

"Boşa söylemiyorum kancığım. Dilin çok uzun!"

Berçem gözlerini kaçırıldı. Bundan rahatsız olması gerekti, ancak Barzan'a acı çekirtmek, canını acıtmak istiyordu. Dili buna sebep sızınmayacaktı.

"Ben senin karın değilim!"

"Sen benim ebediyen karımsın!" diyerek alınma bir öpücük bıraktı. İhtiyatlarından vazgeçmiş olması, Berçem'i korkutuyordu. Yarın dilekçenin eline geyeceği an şimdi düşüncecek olsa, tabanları yağlayıp evden kaçacaktı. Ancak bu kolları mitim kıpırdanmıyordu. Allah biliyor ya hiç bırakmasını da istemiyordu. Tek gayesi kocasının sevdiği kadın olmaktı. Kalbi sadece Barzan Hezeroglu'nu istiyordu. Ancak yarın, yeni bir gün doğduğunda amacı sadece hayatından çıkarak olacaktı.

Uykunun tathlığını hissetmişti yeniden. Kaç gündür böyleydi. Bir veda uykusuna gözlerini kapadı. Kocasının kollarında

vykuya teslim oldu. Bir dudağın tebessümünü mutluluk iken, bir dudağın tebessümü ise hüznüdü.

Sabahın ilk ışıklarında aldığı telefon Berçem'in mutluluğunu yerine getirmişti. Dayısı Afran yarın burada olacaktı. Dayısının hasretini dinceceği için seviniyordu. Öte yandan Ömür'den telefon almıştı. Dilekçe kocasının eline geçmişti. Korku ve heyecan arasında gidip gelen duyguları nefesini kesiyordu. Ancak üzüldüğü su götürmez bir gerçektir. Fıyasko evliliği son bulacak ve Berçem sevdiği adanandan ayrılacaktı.

Kendini sevdiği kadın ile uralarına giren kara kedi gibi görse de, işin aslı öyle değildi. Barzan bu evliliği daha başından kabul etmeyecek ve Berçem'i dayısına göndereceklerdi. Kader bu ya. nasip etmemişti ayrı gayrı düşmeyi.

İki hayat yaşayan kocası, kaldığı ikilemden bugün atacağı imzayla kurtulacaktı. En azından Berçem öyle umuyordu. Üstlendiği iki rol genç adamı darda bırakıp boğazına ilmek gibi dolmuyordu. İki kadının yanı sıra işleri, Miran ve dahası ile uğraşan kocasına ferahlığı verecekti.

"Bitiyor artık Barzan, az sabret." Bu telkimi kendisine miydi bilinmez, ancak önce bunu kendisi kabullenmeliydi.

Çarpılarak açılan kapının çıkardığı gürültü koca villada deprenin etkisi yaratmıştı. Berçem oturduğu koltuktan fırlamıştı kırıkoyla. Kontrolünü kaybetmiş kocası, kaşısında öfkeli orman yeşili gözleri ve gerilmiş vücuduyla duruyordu. Elinde tuttuğu yazılarıyla dolu kâğıt bu öfkesinin tek açıklamasıydı.

"Sen... Sen kadın... Ölmek mi istiyorsun!" Davudi sesi bir aslanın kükreyişi kadar sert ve yüksek çıkmıştı. Omuzları verdiği

öfkeli nefeslerinden dolayı bir inip kalkarken, gerilmiş kasları boğum boğum oynayıyordu.

"N-ne yap..."

Elindeki kâğıdı gözüne sokarcasına havaya kaldırdı Barzan. Öfkeyle sallarken, "Bu ne aptal kadın, bu ne?" diye gümbür gümbür inlediği evi bir kez daha.

Berçem cesaretini kazanmaya, güçlü durmaya çalıştı. İlk günkü suskun, kabullenmiş kız gibi durmayacaktı. "Boşanma dilekçesi. Elime geçtiğine göre, imzala sana zahmet. Kurtar bizi bu sefalet evliliğinden."

Gururla dik tutmaya çalıştığı ifadesi Barzan için cinnet sebebiydi. Kâğıdı karısının gözleri önünde onlarca parçaya böldü. Bu evlilik bir kâğıtla son bulmayacak, bu boşanma gerçekleşmeyecekti.

Berçem'in yeşil harelere güler kırıkları arasında irileşti.

"Sen... Sen ne yaptın?"

"Sana boşanma olmayacak demiştim!" Genç kızın üzerine varan ayakları sabırsızdı. Barzan karısını umzundan tutarak saracak, Berçem'in kendine gelmesini sağlayacaktı. Ancak o zaman idrakine varacak, bir daha boşanmayı ağzına almıyacaktı.

Berçem Barzan'ın bu halinden ürkmüştü. "Sen zalimin tekisi. Başka bir kadını seviyorsun ve beni istemiyorsun. Aptal kafama hep bunu monte ettin. Şimdi sen istemiyorsun diye boşanma isteğinden vazgeçecek değilim." Fütursuzca döktü kelimeleri sıvı dilinden. Zalimdi Barzan Hezeroğlu. Ağabeyinin katibine verilmesini istediği ilk gün zalim ve duygusuz kimliğine şahit olmuştu. Artık bu adamın karısı olarak kalmıyacaktı.

"Seni öldürürüm!"

Aldığı tehdit evin içinde koşarak dolanmasına neden olmuştu Berçem'in.

"Bana hiçbir şey yapamazsın."

Berçem kaçan, Barzan kovalayan olmuştu.

"Gel buraya beyinsiz kadın!" Musanın etrafında dönen kadının peşine takılmıştı genç adam. "Bizim aşiretimizde boşanma diye birey yok. Hele bir ağa karısını boşayacak, öyle mi?"

"Bence sen uktını kaçırmışsın," dedi Berçem. Gayrihihtiyari ağzından dökülen sözler ölümüne neden olacaktı.

"Beni boşamak isteyen sendin!"

Zifiri karanlığa gömülmüş gözleri, korkunç bir alacakaranlığın uğultularını taşıyordu. Tehdit dolu sesi cinayete meylini gösteriyordu. "Bu gidişle seni boşamadan öldüreceğim Berçem. O diti-ne hâkim olmazsan, Allah şahıdındır ki keserim o diti!" Aklını kaçırmış olan karısı sarf ettiği sözlerinin farkında değildi.

Yatkundu genç kız. Merdivenlere yönelen ayakları bedenini taşıyamayacak kadar zayıftı. Dizlerinin bağı çözüldü çözülecekti. Ya yere düşecek, ya da kendisini kocasının pençeleri arasında bulacaktı. "Dayım her şeyi biliyor ve yolda, beni almaya geliyor." Durması için söylediği yalan, aksine Barzan'ın aieşini harlamıştı.

"Değil Afran, Ciwan çıkıp gelse seni benim elimden alamaz. Seni benim hayatımdan alamaz."

Berçem merdivenin korkuluğuna dayandı. Nefes nefese kalmış bedeni kocasına dönüktü.

"Az kaldı Barzan, bitiyor işte..."

Kederli hakışları, cılız ses tımsı havada asılı kaldı. Genç adam kendini toparlayarak karşısına baktı. Yonulmuştu. Nefes nefeseydi. Ve harikaydı. . Ve her zaman ki gibi çok güzeldi.

"Git hazırlan, yurtdışına çıkacağız. Aklını başına devşirmek firz oldu."

Yurt dışı fikri genç kızda içten içe kahkaha atma isteği uyandırsa da belli etmedi.

"Değil seninle yurtdışına çıkmak. kapıya kadar bile gitmem. Sen git Azra ile yurtdışına çık. Hatta bir daha gelme!"

Kavurucu bir kıskançlık o an dalga dalga bedenine asıldı. Boşanmak istemeyen, ama aslında o kadını seven kocasını kendi elleriyle o kadına gönderiyordu.

"Ben de sensiz hiçbir yere gitmem aptal kadın! Sen de bunu anla. Şimdi git hazırlan, gideceğiz."

"Gelmiyorum."

"Gelmiyor musun?"

"Hayır."

"Emün misin?"

"Evet."

"Bunu sen istedin!"

Ne yapacağını anlayamayan genç kız çığlıklarıyla merdivenleri arşınlarken, kocası bir boğa gibi köpürerek üzerine atılmıştı.

"İmdat! Zalim koca, gariban kansını öldürüyor!"

Geçmişte yaşadıkları bağta istediği noktaya getirmişti onları. Ancak Barzan Hezereğlu boşanmak istemiyor, aksine Berçem Hezereğlu'nu nikâhına aldığı gibi, kalbine de ebediyen almak istiyordu.

Bölüm 14

Bir Aşık Birincisi Kurumcağız! Haseptir 'Belki De!

Her zaman düşünerek hareket eden, davranışlarının sonucuna hesaplayarak adımlar atan genç adam, ilk defa aldığı bir karar konusunda bu kadar yantlıyordu. Boşanmak ne demekti!

Dilekçenin ilk satırlarını okuması, Barzan Hezaroglu'na yapılan bir suikasttı. Aşk, sakımdı sevdiğini gözünden, Barzan sakınmamıştı Berçem'i hiçbir zaman. Şimdilerde zultünün cermelerini çekiyordu. Hak ediyor muydu? Sonuna kadu!

"Berçem gel buraya."

Gözüne kestirdiği ilk odaya kaçmıştı Berçem. En lenu, en heter odayı seçmişti farkına varmadan: Barzan'ın odasını... Korkuyla pencereye doğru koştu.

"Uzak dur henden."

Barzan odanın kapısını kapattı.

"Buraya gelişin kasten mi kancığım?"

Berçem ahşap pencereyi açtı. Bir kalçasını pencere pervazına dayadı ve kocasına döndü. "Bu odaya gelişim değil, ama pencereye gelişim kasten Barzan Ağa. Gelme sakın!"

Tehlikenin farkında değil miydi bu aptal kadın? Acımasız bir güflü yüzünde yer edindi Barzan'ın. "Gelirsem ne yapacaksın?"

Tek kelimelik hızlı bir cevap verdi Berçem. "Atlayacağım!"

"İntihar hiçbir şeye çare değildir güzelim."

"İntihar etmiyorum Barzan Ağa."

Konuşarak (zerine doğru temkuli adımlar atıyordu Barzan

"Ya ne yapıyorsun Berçem?"

"Senden kurtulmak için kaçıyorum ve bu atlamamı gerektirirse atlarım."

"İn fazla hacagını kıtarsın, sonra ben seni yakalarım. Akhın eremeyeceği, güzel vücutunun kaldıramayacağı işkençeler yaparım. Sen de gerektiği gibi katlanırsın!"

Kalçasıyla hiraz daha geriye itti vücudunu. Elleri pencere pervazlarına sıkıca tutunsa da, dengesini kaybedip düşmekten korkuyordu. Aflah biliyor ya, korktuğu başma gelirdi. "Sen bana dokunama diye balıklansa atlarım. Kafatru çarpat, beyuimi bile patlatsım. Uzaklaş benden, seni istemiyorum Barzan!" Ne yalan ama .. Defice bir isrek duyuyordu kocasının kollarında olmaya.

Barzan büyük odanın açıklığını görmüştü. Kalbi ağzunda atıyor. kulakları duyduklarını reddediyor, gözleri ısrarla kapamak istiyordu. Karısının atlama fikri bile iliklerine kadar acı verirken, faaliyete geçirmesi adamı ölüme götürürdü.

"Ben seni istiyorum ama lanet olası kadın!"

Berçem kocasının gözlerinde titreyen korkuyu fark etmişti. Barzan, kendisinden uzak durması için oynadığı oyunu ciddiye almıştı. Bir duygu ilmeği döğümledi boğazına. Yeşil gözlerine aslı kaldı zımrın gözleri. Buğulu bakışlarının tesiri Berçem'e ne yaptığını unutturmuş, karanlığa hapsetmişti.

Gözlerinin buğusu Barzan'ı yakıp geçmişti. Karısını anasının kollarından alınmış hismişle çekerek kaya gibi sert bedenine

hapsetmişti. "Sen öldürürüm kadın. Aklını mı sınyordun ha!"
Kükreyen sesi güzeller güzeli karısını korkutmuştu.

"Hayır." Titreyen gözleri kocasının asılı kaldı. Taş gibi sert,
yakın bir güneş kadar sıcak bedeninin kuytusuna altında şelkale sa-
nılmıştı. "Ben sadece..."

Pannaklarını karıştın sırtına saçlarının arasına daldırdı Bar-
zan. Saçlarını savurdukça burnuna dolan gül kokusu mest et-
mişti. Baklı uzunu uzatı gözlerine. Tadını çıkarmayı kendine hak
gördü. Yeşil bacaklarında belirsizlikler uçuşurken, narin bedeninin
kendisine asıldığını farkındaydı.

"Lan ben sana tutuklu kalmışken, sen nereye gidiyorsun?"

Sert sesinin tınısı isyan içeriyordu. Aptal karısı gönlüne Ber-
çem ritizgarlarını estirmiş. Barzan fırtınasını koparmışken nereye
gidiyordu Allah aşkına!

"Sen beni gönderiyordun..."

İmalı sesinde titreyen kızılgün hussediliyordu.

"Gözünü de, kalbim de kördü o zaman. Sen gidersen, bu
adamlarla beraber gidersin. Sen bu dünyadan geçersen, bu adamsız
gidemezsin. Sen hemsiz hiçbir yere gidemezsin!"

Vurgulu kelimeleri, genç kızın kederini bertaraf etmişti.

Berçem atılmıştı. Nefretini gün he gün aşıl原因an genç ada-
mın bu sözleri sarf ediyor olması gülünç geliyordu aslında. Ber-
çem gülmeyi bile beceremeyecek kadar şarabını yitirmişti. "So-
luktlanmamıza izin ver," diye hayretle soludu kelimeleri.

Barzan avuçladığı narin yüzü kendine çekti. Bu eve ayak
bastığı ilk günden itibaren acımasızlığıyla Berçem'in masumiyet-
tine kastetmişti. Emanetin değişiminin altında bile nice zulüm harı-
nıyordu. Halâ yapıklarına inanamıyordu. Ağabeyinin bu kadını
ışık olması, yolundaki tek engeldi. Berçem'e karşı hisler besle-
meyeceğine o zamanlar adı gibi emindi ve şüphesi Berçem'in

bir şeyler bekleyeceği yönündeydi. Ancak karısı istediğini hiç düşünmeden vermişti. Akıllılık ile aptallık arasında ince bir çizgi vardı ki, Barzan çizginin üstüne hasmış; hayatını karmaşıklaştırmıştı.

"Seni bırakmayacağımı bil Berçem. Sensiz yapamayacağımı da..." Bir öpücüğü daha tertemiz alınma bıraktı. Adını bilemediği bu güç hissediyordu. Allah biliyor ya, çok da hoşuna gidiyordu.

Berçem kocasının sözlerinin romantikliğine, keskin bakışlarının ah çektiiren güzelliğine kanmak istedi. Kanmak ve omuz boyu kollarında kalmak... Ancak, "Sensiz yapamayacağımı" sözlerine anlam verememişti. "Azra varken, neyin bensizliğini yaşıyorsun Barzan? Sen bensiz değil, Azra'sız yapamazsın!"

Geçilim çığ gibi büyüdü yeniden aralarında. Ansızın sensiz yapamayacağım itirazları bomba bir soruyla ortadan bölünmüştü. Barzan sessizliğini bozacak ne bir söz, ne bir hamlede bulundu.

Kalbi Azra için utuyordu sadece; ta ki Berçem bu eve ayak hasana, gönüne el değip adını yazdırana kadar. . Duygularının yön değiştirmesine bir dur diyememişti. Ki değiştiğinden bile haberdar değildi. Berçem Hezeroğlu gizli bir sevdâ yaratmıştı.

Sert çehresi karısının üzzerinde gezindi

"Biliyorum inanılmazı güç..."

Sözleri bir soruyla daha kesildi.

"Azra ne olacak?"

Müstelzi ifadesi sertleşti bir an

Sessizlik nefes olup düştü aralarına. Soruların cevapsız kaldığı anlar, ölmün kıyısından geçirirdi adeta insanı. Sorun kişi cevapsız kaldığına, sorulan kişi cevapsız bıraktığına pişman olur. elemler içinde kalırdı. Berçem cevapsız kalacağına kanaat getirince, "Kendini zorlama Barzan," deyiverdi tok çıkan sesiyle. İçinde depreşen acı kıyamet gibiydi. Yine de saklamayı başarmıştı.

Bakışları birbirlerine kenetlendi. Sessiz dakikalar araya girmiş, dilleri susmuş, gözler çığ misali döküvermişti her şeyi. Azra'yla ne yapacağını Berçem kadar Barzan da bilmiyordu. Ancak hıldağı tek bir şey varsa o da bu evliliğin bozulmayacağıydı. Şimdi ne söylerse söylesin hoş gelecekti 'Azra kabul etmese de bu evlilik yürüyecek ve sen karım olarak kulaacaksın' sözler, dilinin ucuna geliyor, serbest kalmayı bekliyordu. Otuu yerine Barzan hiç alakası olmayan bir soru sormuştu.

"Yemekte ne var?"

Berçem, 'Hoğazıma düğünlenen cevapsızlığı var. Çok acı!' demek istediye de, "Şimdi yaparım bir şeyler," diyebilmiş ve cam kesikleriyle dolu hayal kırıklıklarını beraberinde toplayarak mutfuğa gitmişti. 'Azra ne olacak?' sorusu cevapsız kalmıştı...

Berçem'in yemeğı yapması bir saatini aldı. Barzan'ın arada kokusu burnuna kadar gelen yemeğı sorması Berçem'e illallah getirmişti. Sofraya yemekleri koyduğu sırada masadaki yerine oturan adama döndü. Kızgınlığını saklayan hayreti emanet gibi duruyordu yüz ifadesinde. "Bu insan 20 dakıkada yetmiş defa, 'Yemek olmadı mı Berçem?,' diye sorar mı?"

Barzan'ın dudasının kenarı kıvrıldı. Orman yeşili gözleri huzunca parıldadı. "Sen de o kadar güzel yemek yapma."

Barzan'ın kızgınlığını eriten bakışları, alevin erittiğı mum gibi sınısıcakti. Flinde olmadan gülünse di.

"Abartılacak kadar güzel yapıyorum."

"Sen her şeyi güzel yapıyorsun."

Kati konuşması Berçem'i sevindiriyordu. Barzan tarafından beğenilmek, bir düşünceye sahip olmak müthiş bir duyguydu.

"Afiyet olsun," diye geçiştirdi. Boğazından geçen yemeğin lezzetli tadı dillerine hoş bir sohbet katmıştı. Barzan'ın karısıyla uğraşıyor olması, Berçem'i kızdırsa da bir nevi seviyendiriyordu.

"Sana yemek kitapları alalım. Çok çeşit yok evinde."

"Sana bir yemek kitabı çıkarturum Barzan, şaşar kahırsın!"

Kulaklara şenlik gür bir kahkaha döküldü genç adamın ağzından. Karısını nihayetinde kızdırmıştı. Zumurat gözleri öfkeyle parlıyordu. Barzan'ın baktıkça bakası geliyordu.

"Güzel yapışgını kabul etmiyorsun, ben beğenmeyince de kızyorsun. Sana bildiklerini söyle diyorum, hihnen yemekleri sayıyorsun. Saysanı bes pannağı geçmez. Çok bildiğin halde adını söylemiyorsan ben de sana yemek kitabı önerisinde bulacağımı güzelim."

Berçem dudaklarını ısırdu. Sükûta ermiş dili sabır çekiyordu içinden. Kocasının kızdırmakta üstüne yoktu.

"Ben sana sinirliyken bana güzelim deme?"

Gölmekten lokmasını yutamamıştı genç adam. Karısının konuyu saptırmasına hayran kalmıştı.

"Sen en çok sinirliyken güzelsin."

Sözlerine kanıp yutulmuşamayacaktı Berçem.

"Geçek sinirimi görmek isteneczsın gibi klişeleri sıralata-yacağım Barzan. Ama uyarıyorum seni, benimle uğraşma."

"İstarla söylüyorsun sana. Şu dilin seni bir gün öldürecek."

"Senin elinden mi?"

Küçümseyen bakışlarıyla kocasını izledi. Zaten öldürmüştü. Duygularını lime lime etmiş, bedenine yöneliyordu.

Barzan midesini tika başa doldurmanın verdiği keyifle gölümseyerek, "Evet," demişti. Karnını ovuşturmuş. birkaç gün içinde büyüyen göbегini fark etmişti.

"Çnk kilo aldım Berçem, Kocamı zayıflatman gerek!"

Berçem Barzan'ın aniçen başka konulara atıyor olmasına kızılıyordu. Öldüreceğini kısaca geçiştirmei canını sıkı. "Git spor salonlarına, koca göbeğini erit. Senin için spor aleti olacak halim yok. Gütle gihı savuruyordun heri zaten!"

Yerinden usulca kalkmış, sözlerinin kocasını ne denli öfkelendirdiğinin farkında olmadan masayı toplandı.

Spor salonuna gitmeden önce, hu kızın cevaplarıyla zaten ötkesinden criyecekti. İnsanlar usul usul sinirlenirken, Barzan karnı sayesinde bir anda sinirlenebiliyordu. Karnısının diline bir çare bulunmalıydı.

Cevapsız kahşı ipine oturmuş, dert olmuştu Berçem'e. Azra'nın akıbeti belli olmadan bu eve gelin, kocasına eş olarak kalmayı düşünemiyordu. Başından heri bahsi geçen boşanma konusu bugün kesinkes kapanmıştı. Ancak kapanmayan başka konular vardı kız, can sıkıntılarını, yürek acılarını beraberinde getirecekti.

Mutfakta işlerine son vererek, doldurduğunu çaylarla salona döndü. Barzan'ın zaman geçirmek istediğini biliyordu. Çay muhabbetlerine eşlik eden sıkı bir dosttu.

Kocasının önüne tepsiyi yanaştırdı. Barzan hardağı eline alırken, gözlerini bir an olsun ayırmadı karnısından. Göz teması kurmak bile içinde arzusunun derin sızısını uyandırmıyordu. Berçem için duyduğı bu arzuyu uzun süredir hastırıyordu. Elleriyle kolnğa pat pat vurdu. "Yanına otur."

Berçem sessizce itaat etti kocasına. İtiraz etmemesi şaşırtısa da, ses emmedi. Çayını eline alıp, kocasının yanına oturdu. Aralarına otuz santimlik bir mesafe bırakmıştı ki, kocası yanına oturmasını söylemişti.

Barzan'ın gözleri aralarındaki boşluğu sızdı bir süre. Sessiz kalışı bir yüzdendi demek . .

"Yanına dedim Berçem."

Hiraz istemez sesi gür çıkmıştı. Berçem de itaat etti yine sessizce. Bu sessizliği utanmasından kaynaklanıyordu. Barzan'ın hunu göremiyor olması gülünçtü.

Kolunu omzuna atarak kendine hapsedti karısını Barzan.

"Barzan çay dökülecek üzerine." Dehşete düşmüş ifadeyle kocasını seslendi.

Barzan saçlarına humunu gömdü. Boğuk sesyle, "Muhim değil, sen iyileştirsin.." dedi.

Uyk bir sıvı kalbinde aktı Berçem'in Kocasını sesinin boğukluğu kulagina dolunca mayışmıştı. Kendinde kalmazsa gerçekten çayı dökenecekti.

"Saçlarını kesme tuç." diyen boğuk ses belki rica, belki emir, belki de istek doluydu.

Titreyen elleri çay bardağını zoraki tutuyordu.

"Kesmeni .." diye fısıldadı titrek çıkan sesiyle. Barzan genç kızın zorlandığını fark edince şakağuna bir öpücük bırakıp geri çekildi. Bir şeker attı çayına. Aheste aheste karıştırdı.

"Ömür ile iyi anlaşınız."

Duyduğu isimle Berçem'in dudakları gülümseyerek genişlemiş. yeşil hareleri neşeyle oynaşmıştı. "Evet. Mükemmel bu kadın.. Çok sıcakkanlı, düşünceli, samimi... Orhan ile birbirlerine çok benziyorlar. Çok iyi anlaşırık."

Karısının heyecanlı arı ardına kurduğu cümlelere adamın yanıtı sert olmuştu. "Bellî zaten. Öyle ki, boşanma davasını açman için avukatına bile götürmüş seni."

Ancak Berçem'in tepkisi hiç beklemedik oldu. İnce sesi kalıkahasıyla bütünleşince Barzan'ın gördü şenlenmişti. Berçem'in kalıkahası bülbülün ötüşü gibi sevimliydi. Arzu köpürdüğüçe köpürdü içinde.

Elindeki bardağı sehpaaya bıraktı Barzan. Karısını çayını da elinden alıp sehpaaya bırakmıştı. Hâlâ gülmeye devam eden

kadın kolları arasına aldı. "Seni ondan başka kimse götürmez zaten."

Gülmesine son vererek kocasına hakmıştı Berçem. "Onu ben zorladım." Masum gözlerini belirtmişti. Barzan arkadaşını koruyan masum katırsını izledi bir süre. Zaten Barzan Hezeroğlu'nu masumiyetiyle fethetmişti miydi Berçem Hezeroğlu?

"Onu ne şüphe, kuvvetli bir dilin var."

Bir kez daha gülmüştü Berçem. Kocasını dilinden fazlasıyla şikâyetçiydi. Biraz kısalmasında yarar vardı gibi. Yoksa bu şikâyet soğukluğa dönüşebilirdi.

"Ömür çok sevecen bir kadın."

"Konuyu geçiştirmeyi de iyi biliyorsun."

Yine kula katılı gülebilirdi. Ancak suskunluğunu bozmadı. Dudakları tebessümünü korudu.

"Çok güzel bir kadın. . . Orhan'a çok yakışıyor."

Hak veren bir ifade vardı yüzünde Barzan'ın.

"Sıkı dost olacaksınız anladığımı kadarıyla."

Gül gencesi gibi kızardı yanakları.

"Eğer kimse rahatsız olmazsa kaynaşırız."

Barzan saçlarını okşadı. "Kızın, ne haddine rahatsız olmak? Ömür seninle tanışmayı çok istiyordu. Tanıştı ve yakam bırakmaz artık."

Barzan Berçem'in kimden söz ettiğini biliyordu. Azra rahatsız olursa, Ömür'e yaşayamayacaktı. Ancak bu akılsızlıktan başka bir şey olmazdı.

"Burada Newroz Anne yokken, Ömür Hızır gibi yetişti. Yoksa sıkıntıdan patlardım."

"Tek arkadaşın şimdilik Ömür... Yakında çevreni genişleteceksin. Newroz Anne komşularla iyi geçiniyor. Sevip sayarlar onu. Sen de tanışırın."

Berçem kocasının erkeksi kokusunu içine çekti. Gözleri kendiliğinden kapanıyor, burnu boynuna haince yaklaşıyordu.

"Eğer ikisi kadar iyi olacaklarsa, tanışırın elbette."

Genç adamı karısını kuştığı şart karşısında gülmüştü.

"Akıllı olduğumu söylemiş miydin?"

Genç kız kaşlarını kaldırarak sorusunu cevapladı. "Yok, aptal olduğumu söylüyorsunuz."

Dudaklarını ısırarak genç adam, bu hazır cevaplık karşısında Berçem'i bir süre izlemişti. Bir kadın diliyle bir adamı ancak bu kadar bezdirir, köşeye sıkıştırır.

"Sen akıllı ol!" Emir dolu sesine, Berçem de itaat etmişti.

"Emrin olur, Barzan Ağa!"

Barzan gül kokusunu soludukça, uzaklaşmak zorunu gibi geliyordu. Koltuğa uzanıp, Berçem gelini kolları arasına aldı. Yine sessiz kalışı Barzan'ı şüpheye sürüklüyordu.

"Çayını soğuttun."

"Bahane olduğumu benden daha iyi biliyorsun."

Kızarıklık narin vücudunu esiri altına almış, Berçem'i deve kuşu misali Barzan'ın boynuna görmüştü. Ah, anlatmıştı işte lanet olası yakışıklı kocası! Bu akıl Berçem'i cezp ediyordu.

Güçbela toparlanarak kafasını gördüğü mis kukulu boyundan gönülsüzce çıkardı. "Senin bu Mardin'de arkadaşın yok mu?" Bağuk sesi bu işten yırınma peşinde olduğu için kesik kesik çıkmıştı.

Zorlayabilir, hatta üzerine varabilirdi. Ancak istediğini verecek, muhabbeti şimdilik kapatacağı.

"Var tabii. Çok sıkı dostların, ağabeylerin var."

"Peki, küçüklük arkadaşların var mı?"

"Kimse yok. İşin aklı, küçüklük arkadaşlarının hiçbirini hatırlamıyorum." Aniden aklına gelen kişiyle çarpık bir gülüş vardı. "Aslında bir kişiyi hatırlıyorum."

Berçem kim olduğunu fazlasıyla merak etmişti.

"Kim, belki benim de arkadaşındır?"

"Kımalı Ayşe vardı. Saçları ve elleri kıvıltıydı hep. Yaşı küçük olmasına rağmen annesi sürürdü." Hatıralarında sadece kımalı küçük kız kalmıştı. Anımsayınca tebessüm etmişti. O zamanlarda "Kımalı" diye çağırırlardı arkadaşını. Çalışkan ve azimli bir kızdı. Bir yerlere geldiğini duymak isterdi.

Kocasının kimseyi değil de mahallenin en güzel kızını hatırlıyor olması, apaçık Berçem'in zarına giymişti.

"Gözleri ela olan Ayşe mi?" diye sordu imalı sesiyle.

"Evet," diyen kocasına müjdeli haberi vermişti. "O da evlendi, amcasının oğluyla. Çok güzel bir kız olmuş." Ne kadar kıskanırsa kıskansın, gerçeği usla söylemezlik etmezdi.

Harzun karısını çenesini parmakları arasına alıp, kendisine doğru çekti. Berçem söylemesini umduğu kelimelerin yerine, kaldıramayacağı kelimeleri duyunca çenesini parmaklarından kurtarmıştı.

"Ayşe hep güzeldi Berçem. Elleri kımalı, saçları kıvıltı, gözleri ela. Ben çok beğenirdim onu."

Gerçekleri söylemekten ziyade, karısını kıskandırmaktaki niyeti. Berçem çatık kaşlarıyla çenesini kurtarıp uzaklaştığında, gayesine ulaşmanın zaferini gülererek kullanmıştı.

"Ayşe'yi kıskandığımı söyleme bana kardeşim"

"O evli" Bastırda kelimelerini kızgınlıkla.

"Sen de evlisin." Çenesini sıkarak kendisine çekti.

"Dikkatini çekerim güzelim, benimle evlisin. O yüzden kıskanılacak tek kadın sensin!"

Gayriihhtiyarı ısırılmışı dolgun gül kıvrımını dudaklarını Berçem. Dudakları engel olunamaz bir heyecanla kulaklarına varmıştı.

Kıskanılacak tek kadın olmak, Barzan Hezeroğlu'nun kızı olmak... Müthiş bir duygu yoğunluğu sardı her tarafına.

Sessizlik içinde huzurla dinlenmişti bir olan bedenleri Barzan Aga, gelinini kolları arasında uyuturken kıskançlığın verdiği sertlikle uyarmıştı.

"Dayı geldiğinde kocanı unutma Berçem!"

Gün doğumunda evin kadını olarak işbaşı yapmıştı. Sabah koca-sundan izni almıştı dayısını karşılamaya gitmek için. Öncesinde evi yardımcı kadın ile baştan aşağı temizlemiş, Afran dayısının en sevdiği yemekleri yapmıştı. İş bittiğinde Barzan gelip kendisini almış, havaalanına girmişlerdi

Barzan dayısına ahırpot gibi sarıları katısını zoraki izlemişti. Berçem kocasına hiç böyle sarılmamıştı. Dayısına sunduğu sevgiyi Berçem'den hiç alamamıştı. Bir yerlerde aramasına da gerek yoktu. Sup Barzan Hezeroğlu'nun kendisindeydi.

Sıcak bir karşılamamanın ardından eve geçmişlerdi. Berçem'in bitmeyen soruları dayısını da yormuştu. Barzan merakına anlayışla gılmışemmişti Afran, yeğeni Berçem'in dünya üzerindeki tek bağıydı.

Afran Sözeri, haddinden fazla yakışıklı bir adamdı. Boyu uzun, iri cüsseli adamı karizmatik bir yapıya sahipti. Koyu kumral saçları, hali anımsatan çarpıcı ela gözleri genç adamı çekici kılan en belirgin özelliğiydi. Karakteri, duruşu dan daha sağlam bir adamdı. Barzan ilk tanışmalarında bunu anlasa da, o zaman hayli mesafeli davranmıştı. Ancak bugün tüm mesafeleri öldüren bir yakınlık vardı.

Berçem yeşil gözleri ve estur teni hanç, dayısına benzeyordu. Tanımayanlar dayı-yeğen değil; ağabey-kardeş sanabiliirdi.

Yemek sırasında Barzan sohbetlerine düşüncelerini belirterek katılıyor, onun haricinde susup karısını izliyordu. Berçem; esmer güzeli, zümrüt yeşili hareleryle güldükçe arzusunu depreştiren, kömtü karası parlak uzun saçlarıyla parmaklarını dolama isteği uyandıran, kadınsı vücut hatlarıyla boğazını kurutan, güzel dudaklarıyla arzusunu kabartan, eskiden sadece emaneti; şimdilerde karısı olarak gördüğü yegâne kadın... Çok güzeldi...

Berçem yemekten sonra kabveleri pişirmiş, ikram etmişti. Barzan ve dayısı koyu bir muhabbetin demini tutmuştu. "Mardin'e gideceğin tabii Raber Ağa'yı görmeliyim." diyen Afran'ın sesi, Barzan'ın sesinden daha gürlü, daha kalındı. Bir kalabalığı yatıştırarak bir gülyü akıyordu sesinden. Barzan bu kendine güvenini takdir etti.

"Kaç gün kalacaksın orada?" diye sordu.

Uzatılan gülmüş tepsiden dumani üstünde tüten bol köpüklü kahve ünvanını aldı Afran.

"İki gün kalacağım." Berçem'in kahvesini hep sevmiştir. Onları uzaktayken en çok da bunun özlemine çekmişti. "İnsan en çok da yemekleri ve kahveyi özler."

Barzan iş için yurtdışına gittiği zamanlarda, Afran gibi kendi yemeklerinin özlemine çekiyordu. Ancak kendisi bir iki hafta dayanamazken, Afran yıllar yılı bu özlemi çekiyordu.

"Newroz Sultan sayesinde Mardin'in sıcak yemekleri soframızı şenlendiriyor."

"Berçem de yemek yapmasını bilir."

Afran'dan dolayı karısının methiyelerini dizelememiştir ancak "Hamaratır evet," derken sesi övgü ve gururla yükselmişti.

Çat kapı gelmişti yalnızlık vakti. Dayı-yegen rahat sohbet edebilsinler diye, onları tek başlarına bırakacaktı. Ayağa kalkarak Afran'a döndü. "Benim yukarıda biraz çalışmam lazım. Daha

sonra tekrar aranızda dönerim." Sakin sesiyle açıklamasını yapmış, kalvesini alarak yukarı çıkmıştı.

Yeğenimin emin ellerde olduğunu bilmesine rağmen, içi sıkıntılardan daralıp büyüyordu Afran'ın. "Berçem." derken sesi gergindi. "Mutlusun, değil mi güzelim?"

Berçem dayısının endişesini anlıyordu. "Evet dayı, mutluyum." diye cevaplayan sesi keyifli çıkmıştı. Mutluluk bugün aralarında olsa da, yarıyı bilmiyordu.

"Bunu telefonda da konuştuk kaç kez. Umarım mutlusunlardır Berçem. İyi bir hayat yaşayacağını, huzurda kalacağını bildiğim için kabul etmiştim Civan'ı. Gel gör ki sana Civan değil, kardeşi koca oldu." Burakta sesi. Dust bildiği adamı toprağa vermişti.

Uzayıp elini sımsıkı tuttu Berçem dayısının. "Dayı videdanın rahat değil biliyorum. Ama inan çok mutluyum." İnkâr çabası, bir nevi bugünlerde yaşadığı mutluluk ve yarınlarını böyle olacağı umudunu taşımastandı. "Telaşlanacağım, pişman olacağım bir şey yok artada!" Koca bu yalan söylemişti düşünmeden.

Bal rengi gözleri tedirginlikle titreyordu Afran'ın. "Barzan'ı çok tanınam. Sana değer veriyor, iyi davranıyor. Seni korur, kollar, kimseye bırakmaz."

"İyi hallerine denk geldin çünkü." demek istedi Berçem. "Bana neler yaptığat hiç gömmedim, hiç bilmeyeceksin," demek istedi. Ancak sustu sadece. Kocasından kaçarken uyguladığı taktiği, bugün Afran'da da uygulayacaktı. "Ee dayı, gönlünl çalan kimse yok mu?" diye meraklı sesiyle yarışı hınzır bir ifadeyle.

Afran ise istediğini vermeyecekti. "Bu konuları seninle konuşmayacağım," diyerek tebessüm etti.

"Büyüdülm artık."

Şefkat dolu gözleriyle süzdü kendisi için hâlâ küçük olan yeğenini. "Benim gözümde hâlâ küçüksün. Seni ben büyüttüm Berçem."

"İtem anıem oldun. İem de babarı." Minnet doluydu sesi.

"14 yaşına kadar güzelim. Sonra Raber Ağa baktı sana." Yeğenini emanet edebileceği tek bir aile vardı: Hezeroğlu Aşireti.

Mertçe sözleriyle dummuş, kızları Alaz'dan taktlı görünksizin büyütmuşlerdi. Büyüyüp gül goncası gibi serpildiğinde Ciwan talip olmuştu. Afran, gözü kapalı kabul etmişti evliliği. Gel gör ki kader Barzan'ı nasip etmişti yeğeninin hayatına. Şimdi bir nebze mutluydu, bugün Barzan'da gördüğü kıymet ve değerlendi. Babası Raber Ağa gibi... İlaklarını ödeyemeyceklerini, hep minnet duyacaklarını biliyorlardı.

Hak veren bir ifade vardı yüzünde Berçem'in.

"Evet minnettiniz."

"Bebek var mı güzelim?"

Gözlerini kaçırdı genç kız. "Yok, dayı..."

Utangaçlığına anlayışla gülümsedi udarı.

"Hayırlısı Berçem, ne diyebilirim ki..."

Gecenin geç saatlerine kadar sohbet etmişlerdi. Dışarda zifri karanlığın sessizliği hakimken, içerisi gökkuşağı renklerinin ıvıltısıyla şenlenmişti. Saat çok çabuk geçmişti. Afran'ın uykusu geldiğinde yataklara geçme vakti gelmişti.

Dayısına misafir odasını hazırlayan genç kız, kendi odasına gitmek için kapıyı önüne geçmişti. Ancak kapı kolunu indirmeden, kendini anıızın kocasının kucağında buluvermişti. Son anda çıktığını dudaklarına kapadığı avuçlarıyla engelleniş, dayısına rezil olmanın eşiğinden dönmüşlerdi.

Ah, zalim Hezeroğlu... Yüreğine indirecekti Berçem'in!

Kucağına aldığı karısını odasına götürmüş, kapıyı ayağıyla kapatmıştı Barzan. Berçem'i yatağa atıp, bacaklarının arasına yerleşmişti.

"Bütün gün bu anı hayal ettim Berçem!"

Anlamsızca baktı genç adama genç kız.

"Duymanın gelmesini mi?"

"Hayır güzelim, seninle bu yatakta yarattığımız şeyler yapmayı."

"Ah, kesinlikle yapmayacağız!" Utancından cılız çıkan sesi, dörtlü bir tarafı dağılan sırma saçlarının çekiciliği, günaha davet eden aralık dudakları ve baştan çıkarıcı kadınsı vücutu... Barzan elbette hüvün gün karısını hayal edecekti

Afacan gülümsemesi dudaklarında asılı kaldı.

"Yapacağız karıncım. Sen de zevk alacaksın benimle!"

Günahına girdi masum hakire dudaklarını. Karşıydı, ancak kadını olamamıştı henüz. Sahip olucaktı karısına. Bu gece değil, ancak müsait bir gecede sahibi olucaktı. Geri çekildi nefes nefese. Afnını alınma yasladı, nemli dudaklarına doyumsuz bir bakış attı. "Kadınım ol. Berçem!"

Gözleri aniden açılmış, kapalı gözleriyle acı çeken adamın yüz ifadesine mihlanıp kalmıştı genç kızın. Berçem kocasında uyandırdığı şehvetten bıkabordu. Berçem'i istemesi, ona sahip olamamasındandı.

"Ş-şimdi mi?"

Gerçekleşen zünurüt hareketleri hayretle titreşen kıza haklı. Kahkahasına o an engel olamadı. Berçem avucunu ağzına kapadı. "Şşt, dayım uyanacak. Sesini duymasın, ayıp!" diyerek Payladı kocasını.

Ancak ne ikazı yetmişti kocasını susturmaya, ne de Afran'ın uyanacak olması. İkazına üspet eder gibi gör kakkahası devam etti. Boğuk sesi Berçem'in duvarlarını yıkmış, nedenini bilmediği halde, saf kocası güzel güldü diye ona eşlik etmişti. Ancak elini kocasının ağzından çekmemiş, dudaklarını eline yaslayarak kendi kakkahasını engellemeye çalışmıştı. Gülmek güzeldi. Yu-

vayı hühhul gibi öttüren, sevginin gücüydü. Hezereğlü çifü iyi anlaşıyordu...

Barzan sırf Berçem'in dokunuşlarından mahrum kalmamak için bile sabaha kadar gulebilirdi. Şimdi olmasını beklemesineydi bu güllüşün sebebi. Bu özel geceyi dayısı Afran evdeyken geçinmeyeceklerdi.

Kahkahasına güçlütke son verdiğinde, karısı ellerini gönül-süzce çekmişti. "Hayır güzelim. Afran dayın buradayken olmaz. Bu özel geceyi başka bir zamana saklıyorum." Alınma bür öpücük bırakıp geri çekildi.

"Hudi üzerini değıştir gel. uyuyalım "

Genç kız üzerini değışirmiş, banyoda ihtiyaçlarını gidererek yatağı dönmüşü. Üstü çıplak yatağı giren kocası kızı görünce gülmsemişti. "Haretime gel hatun."

Gür sesi çocuk haylazlığını taşıyordu. Berçem'in krem rengi geceliğı esmer teninin mücevheri gibiydi. Barzan çarşafı üzerinden kaldırıp yer uçtu karısına. Karısı esmer tenine inat kızartmıştı. Çekine çekine kocasını yattırı kıvrılmıştı.

Sukünete emenin vakitleniydi gece. kollarında zümrütten daha asıl bir kadında. Gözleri huşu içinde kapandı. Berçem de kocası gibi huzurluydu. Uyku, sevdiğinin kollarında güzeldi.

Sabah kahvaltısından sonra kocasını işe uğurlamış, dayısı ile İstanbul turu yapmışlardı. Berçem'in evlenmeden önceki hayalidydi dayısıyla gezmek. Mutluluğunu kendisini terk etmesinden korkuyordu. Sırundan vurup ihanetini edecek, bu mutluluğunu boğum boğum boğazına dizecek, yeşil hareketlerini sindürecek diye ödül kopuyordu

Azra'nın yokluğu dikkatini çekiyordu. Varlığına o kadar alışmıştı ki, hiç evine gelmeyişi, kocasını aramayışi Berçem'i şüpheye sokuyordu. Asıl korkutan da buydu ya. Azra sessizdi!

Eğlenceli gezileri akşam yemeği davetiyle son bulmuştu. Berçem evine, Afran yakın hür dostunun akşam yemeğine gitmişti. Berçem, eve geldiği gibi yemeğini yapmıştı. Kocasının sevdiği yemekleri Newroz Sultar'ı arayarak öğrenmişti. Sofrayı kurmuş, aşağıdaki işlerini bitirerek, kocasının odasına uçmuştu.

Hızlı bir duş aldı. Uzun saçlarını kurutması hayli zamanını almıştı. Ancak hızından kaybetmeyen genç kız, gözlerinin yaşlılına tazut gece mavisi, günlük bir elbise giymişti. Dizinin üstünde biten elbise, göğüs dekoratesini çapraz bir parçayla örtüyordu. Gözlerine sihrine çekip, dudaklarına kırmızı ruj u sürmesi ile hazır olmuştu. Saçlarını Barzan seviyor diye açık bırakmıştı. Ottuzlarına dökülen ipeksi saçları güzel kokuyordu. Altınlarını yeniden takmıştı. Ayağına topuklu terliğini geçirdi. Gelin Hanım hazırdu kocası için.

Barzan gelmeden aşağıda olmak istiyordu. Merdivenleri indi dikkatlice. Her bir adım ydregini ağzında hissetiniyordu. Yalnız geçirecekleri bir akşam yemeği . Son basamağa adını atar atmaz dış kapı kilidi uçulmuş, tüm ihtişamıyla kocası içeriye girmişti.

Berçem kapıya doğru ilerledi. Cüznel karısı tarafından karşılanmak genç adamı mesut etmişti. "Hoş geldin." Berçem kocasının evrak çantasını elinden almış, kapıyı kapatmıştı. Erkeksi koku burnuna hücum etmişti. Berçem gecelerdir bu kokuyla uyuya kalıyordu.

"Hoş buldum Berçem, kocana öpücük yok mu?"

Cevabı arkasını dönüp mutfuğa girmek olmuştu.

Berçem sıcak yemekleri masaya bıraktı. Kocasını merdivenlerden indi hızlı hızlı. Berçem elini yüzünü yıkayan adamı hay-

ranlıkla izledi. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar çekmişti. Kashi kolları gömleği germiştir. Sert kolları Berçem de dokunma isteği yaratıyordu.

Barzan fark ettiği bakışları kumazlıkta izliyordu. Sesini çıkarmadan yerine geçip oturdu. Berçem'in bugünlerden daha üşük, daha hayran, daha hevesli gözlerini de görecekti. Umut etmek güzeldi. Yarını yaşatacak umudun kendisi değil miydi?

"Ellerine sağlık Berçem!"

Tok sesi karısını kendine getirmek için

Berçem dalgınlığından kocasının gur sesıyla uyandı. "A-a-fiyet olsun." Çıtkırdım sesıyla kocasının sağına geçip kuruldu.

"Dayın akşam geç gelecek galiba."

"Evet, seni de çağırıyorlar. Gitmemişsin?"

Tabağı dolderup, kocasının önüne bıraktı.

"Güzel karımı evde tek bırakmak istemedim Berçem, omandır." Ağzına attığı lokmayı zevkle çiğnedi. Beğeni dolu iniltisi genç kıza gülünsetmişti. "Neden gitmedin?" diye diretti.

"Orada sevmediğimi biri var. Gitseydim bir tartışma çıkardı. Dayın yeni geldiği için de zor durumda hırakmak istemedim."

Hayranlıkla baktı genç adama. "Du aralar çok düşüncelisin."

Barzan çatalını kendisine hayranlıkla bakın gözlerine doğru salladı "Kocanızla nasıl konuşacağınızı bilmiyorsunuz küçük hanım"

Kıkırdadı Berçem. "Hakkınız ağam."

"Mardin'de olsaydık gıkını çıkartamazdın."

"Evet, Mardin'de karşı gelebilme lüksümüz olmadıktan değil, saygıdan dolayı kocalara ters cevap verilmez." Yutkundü yemeğini. "Ama sen ilk gün..."

Bırkın bir nefes verdi Barzan. Çatalını tabağa bırakan eli bile bıtkındı.

"Berçem evliliğiniz yürümeye, bunun sebebi sensin. Biliyorsun, değil mi?"

Hüzünle çevrildi göz bebekleri "Üzgünüm," dedi. Dudakları büzülüyordu. "Niyetimi bizi üzme değil Barzan, sadece çok mutluymuş bu aralar..." Acı dolu bir gülümseme geçti dudaklarından. "Çok iyi anlaşıyoruz, gültüyoruz, eğleniyoruz..."

Uzanıp yanağını avuçladı Barzan.

"Diz daha iyi olacağız güzelim."

"İnşallah..."

Yanağını biraz daha sevip yemeğine döndü. "Dayın çocuk meselesini açtı mı?" diye sordu gergince.

"Sordu sadece," diye cevaplayınca kocası kadın gerildi.

"Bu iş kölü olmaya başladı. Kimse ağızta eğlence sorunu var demez. Kansı kısır diyecekler."

"Hakkısın. Biz de kulağımızı tıkayacağız," dese de haseditinden çalayan topluluğun dedikodularından teğet geçemeyeceğini biliyordu ne yazık ki.

"Bir şey yapmıyız Berçem, çocuk sorununu rafa kaldırmak bir şey." Düşünceyi kocasına uzun uzun baktı.

"Bulunuz elbet bir şeyler."

Yemeğe sıkıntılı havalardan kurtarmak için genç adam başka bir soruyla, yetli muhabbet açmıştı. "Bugün çok gezdin mi?" Sesi hâlâ gerginliğinden kurtulamamıştı. Zira üzerindeki elbise ve karesinin güzelliği başını düzeltirmişken, dışarıda görenlerin ona nasıl baktığını düşünmek çıldırtmıştı.

Hayalini getekleştirmenin sarbesliği vardı yüzünde Berçem'in. "Çok, çok gezdik. Yorulduk."

Barzan sert sesiyle, bomba gibi bir soruyu ortaya attı.

"Bu kıyafetlerle mi çıktın?"

Genç kız gücenmiş bir sesle konuştu.

"Dayının yanında böyle giyinmem."

"Şimdi anladım. kocan için giyindin. Hazır dayı da geç gelecek..." Keyifle sırıttı. Bu hazırlık kocası içindi. Bu güzelliği kocasına sunuyordu. Mutlu bir evlilik yakında görünüyordu. Belki de evi geceleri ince çığlıklarıyla inletecek, kapıdan içeri girdiğinde gülererek karşılayacak, ortalarda dolanacak bir bebek...

Balonu paltatan iğne ucu gibi, o anki hayalini kapıdan gelen zil sesi parlatmıştı. Karısına çevirdi orndan yeşilliklerini merakla

"Bırını mı bekliyordun?"

"Hayır."

Ayağa kalkan Barzan, karısının dudağına uzun soluklu bir öpücük bırakmıştı. Olacakları bilmeyen, veda dolu son bir buseydi. Buğazlarından son kez mullalık geçmişti. Şimdi yerle yeksan oluyordu hayalleri...

Uzulca açtı kapıyı. Meraklı gözleri, karşıtıdaki yıkılmış kadına kilitlenip kaldı. Endişeyle genç kadına sordu.

"Azra, iyi misin?"

Sicim gibi akan yaşlar durmuyordu. Tırkenmiş bedenini sürdü evden içeri. Yemek masasında yalnız başına oturan Bereçem'in inleşen gözleri, genç kadının kalbine yıldırım gibi düştü. Karı koca yalnızlığın keyfini çıkarıyorlardı belli ki. Eskiden karısının yüzüne bakmayan adam, şimdi yemeğini paylaşıyordu.

Şoktan uzak, anlamsızca haktı adama.

"Sen... Sana.. Sana ne oldu böyle?"

Azra'ya doğru yürüdü Barzan. Kolundan tutmak istemiş, ancak genç kadın cinsel geçiriyormuş gibi bağınıttı

"Dokunma bana!"

Kızınaya başlayan genç adam, "Sakin ol." diye ikaz etti kadını.

Bir kadın ancak bu kadar aşağılanmış hissedebilirdi kendini. "İkınız baş başa yemek yiyorsunuz," derken, dolu dolu gözleri

şaşkınlığını saklayamıyordu. "Sana inanmıyorum. Kaç gündür doğru dürüst yüzüne bakmıyorsun. Eve geldiğin gibi telefonları kapatıyorsun. Şirkette bile yüzüne bakmıyorsun Erkut."

Yanlış isimdi, yanlış yerdi, yanlış zamandı. Barzan Hezeroğlu olarak karısıyla akşam yemeğindeydi ve burası onların mutlu yuvalandı. Son zamanlarda bülbüllerin şen şakrak öttüğü, mutluluğunu mesken tuttuğu, noşenin eksik olmadığı sınımsız Hezeroğlu yuvası...

Kızgınlık içeriyordu davudî sesi

"Azra ne yeri, ne de zamanı!"

Hiddetle kafasını salladı genç kadın. "Tam da yeri, tam da zamanı! Onun için, değil mi? Onu seviyorsun. Bunu anlamayacağımı mı sandın aptal adam?" Tiz sesi evi inletiyordu. Bağışları etraftaki kumşuları eve toplayacak kadar yüksek ve korkutucu çıkıyordu.

Emanet Gelin usulca kalktı yerinden. Ona göre yanlış bir şey vardı ortada; Barzan karısından hoşlanıyor, karısını beğeniyordu. Kocasının yalancısıydı tabii. Öte yandan Erkut olarak ise Azra'ya âşık bir adamdı. Ancak hoşanma olmayacağına ve kadını olmasını istediğine göre Berçem bundan şüpheliydi artık.

Hezeroğlu yaptığı hatanın elbette farkındaydı. Ya Berçem'e evet demeyecekti -ki o zamanlar şartlar bunu gerektirmişti- ya da evlendiği gün, aşiretlerinde boşanmanın olmadığını biliyordu. Sevgilisine evlilik güvencesi vermeyerek yollarını ayıracaktı. Bütün hata bu adamın kendisindeydi ve Allahı biliyor ya, yaptığı her şeyden pişmanlık duyuyordu. Her iki kadına çektiirdikleri için vicdan azabı duyuyordu.

"Konuşma tarzını dikkat et ve bana bağırmayı kes."

Azra kırmızı ojele, nazik ve titrek parmaklarıyla akan gözyaşlarını sildi. Bir zamanlar Erkut'un imesine kıyamadığı gözyaş-

ları salıvermişti kendilerini. "Sen beni sev.. Seviyordun. Beni götüreden duramazdın. Beni her saat arardın. Ama... Ama... Şimdi ne görmek istiyorsun, ne de arıyorsun. Aramıza giren o iken, sen beni hayalünden çıkartıyorsun!" Ağlamaktan sesi boğuk boğuk çıkıyordu.

Sessizce söylenen tek bir cümle yetti: "O benim karmı."

Tek cümlesini iki gerçek yıktı.

"Boşanacağını katırdı? Belalı emanetindi!" Öfkesinden huncu alamayan kadın Berçen'e döndü. Çok fevri davranıyordu. "Senin gibi bir şeytan aramıza girdi. Saf, masum ruhlu sevdiğim adamı elimden aldın. Biz.. Biz... Evlenecektik... Senin gibi bir bela ul.."

"Yeter Azra, gel gidiyoruz! Evine bırakacağım seni. Daha sıkı kafayla sonra konuşuruz."

Olası yanlış bir hareket herkesi malı ederdi.

Azra geri çekti öfkeli yüzünü. Üzerindeki kısa elbisesiyle, dağılmış makyapıyla içler acısı görünüyordu. "Dokunma bana.. Ona dokundun mu? Koyunna girdin mi?" diye bağırdı. "Onun, o çok istediği çocuğu yaptınız mı? Seviş..."

Yüzüne arkan tokatla kendisini yerde bulmuştu.

Atılan bu tokat binlerce kırgınlığı, kızgınlığı, ölküyü içeriyordu. Yanlış seçimler ve düşünülmeden verilen sözler, hayatları mahvediyordu. Barzan'ın hayali keşmekeş olmuştu. Ötkeden gözleri donmuştu. Azra'nın Berçen'i ucuz bir kadını gibi göstermesine asla müsaade göstermeyecekti. Kattı hâlâ bakıyordu. Güzel kalbiyle hile tertemizdi. El değmemiş gonca gül gibi...

"Sakin dedim sana!"

Azra yediği tokatla feleğini şaşırmıştı. Neyn dönmüş genç kadın. "Hayatımı mahvedtin. Bana umut verdin, geleceğüm dedin." diyerek tüm olanları hatırlattı.

Acıdan kaskatı kesilmmişti. Yerden güçlekle ayağa kalktı. "Sen aşağılık, yalancı, salâtekâr, kalpsiz piçin tekisin. Allah senin belanı versin! Bana ne yaşattınsa sen de onu yaşa!"

Elü yanığında sürüdü ayaklarını dışarı. Çökmüştü ritben ve bedenen... Tek istediği Erkut idi. Onu da böylesi vahim bir evlilikle kaybetmişti. Tek istediği, âşak olduğu adam idi...

Barzan ikilem arasında kalmış, kırmızı şeridin üstüne basıyordu. Aşağı tükürse sakal yukarı tükürse bıyık misali; şeridin ötesine gitse sevgilisi, gerisine geçse karısını seçecekti. Hataları gün yüzüne çıktıkça acı maddeleşip, yanlarını dürtükliyordu. Ucundan tutup, 'Yeter' diyemiyordu. Birinci hatası, evlenmekti. İkinci hatası, sevgilisini boğaracağını diye avutmaktı. Üçüncü hatası, ağabeyinin sevdiği diye Berçem'i kendisinden uzak tutmaktı. Yelmin hakkını böyle yemişti ya, Allah da kulunun hakkından böyle gelmişti. Vehaltnle girdiği kadının ahlarnı bir bir çekiyordu şimdi. İki kadın arasında kalmıştı ve elleri kolları bağlanmış bir şekilde ortada duruyordu. Her bir adım onu daha beterine sürükliyordu.

Yıllardır sevdiği kadını Azra. Yanından bir an olsun ayrılmadığı, evlilik hayali kurduğu kadın öylece yüzüstü bırakmayacaktı. Madrabazlık yapmayacak, sessizce yollatını ayırmayacaktı. Olması gereken hayatı şimdi yaşıyordu ve bunun açıklamasını yapacaktı

Şeridin ötesine geçti Barzan Elzeroğlu. Karısını evde bir başına bırakıp, Azra Bolatlı'nın peşine düştü. Her şey bitmeye hazırdı. Yeni başlangıcı tek bir kadınla olacaktı. Ayrılık bir yâre düşecek, kavuşmak bir yâre nasip olacaktı. Gerisi muflulukla yazılacaktı...

Bölüm 15

"Elden Çıdan Hayatlarım, Tutarlılırsın Uçandan Tüd.."

Darlılığını kaybetmiş ay, sırayet etmiş zümrüdi harelere. Yıldızlar aya kûsmüş, kalbi kaderine gücermiş. gece vahim bir karaya hürünmüşü. Bakanın içini yakıyordu

Ayın cılız huzmesi kırıgın dudaklarına vuruyordu. "Ne bedbaht kızsın be Berçem. Bir unutul. kocan seni sever, bırakmaz sandım ama olan oldu. Gitti işte sevdiği kadına." Kırılgan iç sesi konuşuyordu kendince. "Mısafir olduğumu, kalıcı olmanı Azra olduğunu söylemiştin. Lafına geliyorsun emanet gelin.."

Baraj kapakları bahane arıyormuşçasına patlamıştı. Gözü yaşa hüründü. Barzan sevdiği kadının peşinden koşmuştu. Doha yemekte onu düşünülüp, bebek sorununa çare isteyen adam, Azra'nın peşinden koşmuştu. Zaten bu evde kendisinin hiç yeri olmamıştı ki. Bu eve ayak bastığı gün, kaderi küsmüşü.

"Ne kundakta beyaz behk kırafetin, ne ilk beyaz elbisen, ne beyaz gelinliğin, ne beyaz geceliğin, ne beyaz kefirin... Sen beyazın lanetlenmiş sıyalını giymişsin Berçem gelin!"

Kendine acımaya başlıyordu artık. Kocasına duyduğu saf aşk hâlâ kalp denilen organın içinde, atardamarlarında vahşice akıyordu. Barzan'a âşıkta, ancak suistimal edilmişti sevgisi ve her şey gerçek anlamda bitmişti!

İkildi kız. düşünceleri arasında acıyla debelenirken. Kapının vahşice vurulması, Berçem'i korkutmuştu. Kimdi böyle alacaklı gibi kapıyı vuran! Barzan'ın olma ihtimali, sırtın yüzdelelerini çizip geçiyordu. Belki de Azra'ydı gelen. Hıncım alamamış olan kadın, biraz daha içini dökmeye gelmiş olmalıydı. Öğrenmek için koşar adım kapıya ulaştı. Kolunu indirdiği kapıyı kendine doğru çekti.

Ötkesini kumaş misali bir elbise gibi üzerine geçirmiş olan adam, karşısında duruyordu. Ağlamaktan şişmiş göz bebekleri, anlamsızca adama baktı baktı durdu.

Adam elini kapı pervazına görülmüyle indirdi. Şaplak sesi. Berçem'i ancak kendine getirebilmişti. "Bu evde ne dolap dönüyorsa anlat buna. Ben seni öldürmeden!"

Hayatın yüzüne gülmediği insanlar vardır ya hani. Berçem gibi bahtsızlıktı o insanların başında gelen bir kızdı. Her şey üstü üste geliyordu adeta.

Aftan, genç kızın kızarmış gözlerini fark etti. Yeğen bu lanet olası evde, lanet olası kocasıyla saçma bir evliliğe razı kalarak gözyaşlarını akatıyor ve bu zulme kimse dur demiyordu!

Adamın paldır küldür hareketleri, yeğenini korkutuyordu. "D-dayı iy..." sözleri çarpılan kapıyla kesilmişti. Aftan üzerine doğru geldikçe genç kız içgüdülerine göre hareket ederek geriye kaçıyordu adım adım.

"İyi değilim Berçem. Öğrendiğim saçmalıklardan sonra... Yeğenimin bu sefalet içinde yaşadığını öğrendikten sonra, hiç iyi değilim" Derinden gelen gür sesi, kızın kalbine işliyordu.

"N-ne öğrendin?" Dili konuşmaya cüret edemiyordu dayısının bu ötkesi karşısında.

"Senin bu evde, kocanın metresiyle yaşadığını öğrendim. Senin bu evde kocanın sevgilisini kabul ettiğini öğrendim. Senin bu evde bir hiç olduğunu öğrendim Berçem." Geri giden adımları sırasında koltuğa çarpıp duran yeğenine baktı. "Daha ne öğreneyim?"

"Azra'nımı peşinden koşup beni bu evde tek bıraktığını..." İç sesi açıkladı bir gerçeği daha.

Afran koltuğu gösterip oturmasını istedi. Akşam yemeğinde keyilli geçirdiği anları, akla sığamayacak gerçeklerle zehir zemberek olmuştu. "Anlat dinliyorum."

Berçem neyi anlatacağını bilmiyordu. Öncelikle dayısı bunları nereden öğrenmiş, ona bunları kim söylemişti? Başı önüne düştü, bakmaya utanıyordu

"Na-nasıl öğ-öğren..." Bir soruyu dahi soramazken, herbot nesi evlilik hayatını nasıl anlatacaktı? Neyi söyleyecekti ve dile getirmeyi nasıl başaracaktı?

Hornardandı genç adam. Anı nasıl öğrendiği delirtiyordu ya adamı!

"Kocanın şirketinde çalışan arkadaşlarım söylledi. Patronunun Azra denilen kadınla sevgili olduğunu ve yakında evleneceklerini de söylediler. Patronuyla benim yeğenimin evlendiğinden habersizce..." diye tısladı tehlikeyle. "Daha ne söylediler duymak ister misin?"

Kafasını salladı genç kız. Kulağın elleriyle kapamış, duyacaklarını engellemeye çalıştı. Dalgasını duymaya yüreği el vermezdi.

Azrail gibi genç kızın önünde dikildi Afran. Küçük bir toz yığını gibi görüyordu yeğenini. Akılsızca, zulümlere boyun eğen çaresiz küçük bir kadın...

"Anlat, ikiletme beni bir daha!"

Adlarını derin sesindeki tehdit. Berçem'e geçmişti. Ancak genç kız, hâlâ nereden başlayacağını, danası anlattırsa ne olacağını bilmiyordu.

"Her şeyi öğrenmişsin..."

Genç kızın kaçıışı, adamı öfkelendirmekten öteye geçmemişti. "Adamı okulu anlat!" Kızgın bir kaplan gibi kükremişti sanki.

Koltuğa sandı iyice Berçem. Saf korkusu, dilinden her şeyi bit bit döktürmüştü. Bu eve ayak basmadan önce Barzan'ın Mardin'de uclesi ile kavgasından biraz önceki kavgaya kadar...

"Ve sen gitmesine izin verdin..." Şuvarını kaybetmişti adam, yeğeninin aylardır çektiıklarını öğrenince. Kart bir soğukluk bedeninden geçip dilinin ucuna geldi

"Ve sen tüm bunlara göz yumdun! Neden?"

"Onların arasına ben girdim. Barzan beni istemedi, ben de onu istemedim. Azra ile birbirlerini seviyorlar!" Sesi çektiği acıları anlatmak için derman bulunca, gövnesi yitirmişti.

Afran, Berçem'i böyle yetiştirmişti. İlayal kırıklığına uğratsın diye ehlere vermemişti onu. "Ben sana hiçbir şeyi öğretememiş miyim? Ben sana haksızlık karşısında, dilsiz şeytan olmayı mı öğrettim? İzleyip susmanı mı öğrettim? Ben bu kadar aciz bir adam mıyım? Seni hiç mi iyi yetiştirememişim?"

Kendisinden şüphe edecek raddeye getirmişti dayısını. Acı dolu bir inleme koyuverdi. "Da-dayı... Tıttıfın..." Reddetmek istiyordu bütün sorularını... "Ben senin yetiştirme tarzına, bu bedenin içindeki kalple hakaret ettim! Dayısımı yanıtlayan iç sessini bastırdı kızgınlıkla. Afran Sözeri, mükemmel bir adamdı ve onu mükemmel yetiştirmişti. Ancak Berçem Hazeroğlu olunca, helali emanet olunca, işler ters gitmişti.

"Ben susmadım. Sonuna kadar savaştım. Boşaltma davası bile açtım, Dayı, Barzan o kadma aşıkken ben kalıyordum. Ama

Barzan izin vermedi. Biz boşanmayacağız, seni bırakmayacağım, dedi. Dilekçeyi yırttı ve bu evlilik mutlulukla sürecekti, dedi."

Ne dediğini bilmiyordu genç kız. Kimi korusa ucunda hep bir şeyler ters gitmiş, yine gerçekleri anlatmak zorunda kalmıştı. Elinin tersiyle sildi göz pınarlarından akan tuzlu yaşları. Her biri dudaklarına selam edeceğine tadını bırakarak, çenesinden sızılıyordu. "Sen mükemmel bir adamsın dayı. Beni çok iyi yetiştirdin.."

Dayısının dudaklarının kenarı seyirdi küçükmserecesine. "Sen hiç iyi yetişmemişsin. Ya ben hiç bilmeemişim, ya sen..."

Sesi nefret doluydu. Bu evden nefret ediyordu. Yeğenini sürdüren herkesten de...

"Başka kimler biliyor? Newroz Hanım, Hezal Hanım. Alaz?"

Ortada suçlanacak kimse yoktu. Genç kızın kahpe feleğinden başka.. "Bir tek, Newroz anne biliyor. O hep yanımdaydı. O hep kızdı Barzan'a. Kimseyi suçlama dayı. Yalvarırım kimseyi suçlama."

Berçem'in açıklama yapması çare olmamıştı. Afran Sözeri, gazapla yüklenmişti bir kere. Balın iştah açıcı parlaklığını kaybetmiş gözleri, kurumuş sonbahar yaprağına dönmüştü. Hayal kırıklığının bini bir paraydı adanın gözlerinde.

"Kimseyi suçlamıyorum zaten. Tek suçlu, seni yetiştirdiğini zanneden ben ve akıllı davranıp, tam bir aptul olan sen... Suçlu kimse değil yeğenim. Suçlu biz akamız!"

Dayak vücuda hakaretti, söz ise kalbe! Duhine kadar kırılmıştı dayısının sözleriyle. Afran'ı kırdığı için her hakaret dolu cümleye maruz kaldığını biliyordu. Ancak dayısının kendine hakaret edişini, bu konuda kendini suçlayışını bir türlü kabullenemiyordu.

"Hayır oğlum, suçlu benim."

Bu davayı, moriter ses sadece bir adama aitti. Öfkeden kastılan genç adam, ağlamaktan harap olmuş genç kız şaşkınlıkla ku-

piya bakmıştı. "Oğlum güvenir, kızının hayatını mahvettim." Bir eli kalbinde, duvara tutunan yaşlı adama şaşkınlığını özerinden atarak ilk ulaşım Afran olmuştu.

Berçem koltuğa mülânetmişti şaşkınlıktan ve de utançtan! Raber Ağa, her şeyi duymuştu. Rezil rüsva yaşamının yüz kızartan gerçeklerini bir bir öğrenmişti. Bir kalp kırığı de Berçem gelin geçirse ve bu rezilliklerden kurtulsa... Nasıl olurdu?

Raber Ağa hayal kırıklığının ötesinde, adını konduramadığı bir duyguyu yaşıyordu. Ancak suçluluk hissi, alevden gömtek olup üzerine geçirilmişti. "Berçem kızımı bu hâle getiren benim," diyebilirdi sadete.

Afran bundan emin olamamıştı ne yuzuk kı. Saçları kırılmış, ıı cüsseli adama koltuğa doğru götürdü. Berçem'i se hareket kabiliyetini kaybetmiş, kenuklerini zorlukla oynatarak yerinden kalkmıştı. Genç kız saç diplerinden tınak uçlarına kadar ağız hüssediyoirda Rezillik süksatmıştı sretine. Raber Ağa'yı baştan aşağı süzdü. Üç gün oncesinde kapıdan uğurladığı adam, bugün geri gelmişti. Gizlice...

Yaşlı adamın ağarmış saçları, teler yaşadığını gösteren en büyük kanıtı. Kara gözleminin etrafındaki kırışmış çizgileri, yaşadığı hayatın tecrübelerini, hatalarını, mutsuzluk ve üzüntülerini taşıyordu. Bir çizgi de kocası bırakmıştı. Belki de bir boşluk... Doldurulması imkânsız olan...

Raber Ağa her şeyi duymuştu. Kapı önünde Afran'ın bağışlarını duyduğunda Okan'dan aldığı anahtarla içeri girmişti. Ancak dayı yeğen öyle hummalı bir sohbet dalmıştı ki geldiğini bırak daymayı, görmemişlerdi bile. Kapı önünde dalemişti her şeyi Oğlunun rezillliğini, şerefsizliğini ..

"Oğlum şerefsizlik yapı diye, sen neden susarsın gelin? Sen neden boyun eğersin?" Suçlayıcı ses tonu, davudî sesiyle berle-

şince keskin çıkıyordu. Oğlunu kontrol etmeye gelmişti. Şirkette duydukları ve gördükleri, oğlunun kahvaltı masasında yaptığı her şey, şüphesiyle ayaklarını bu memlekete, bu eve sürüklemişti. Ancak hiç beklemediklerini duymuştu. Kızı olarak bildiği Berçem'e oğlunun yaptıkları...

Berçem boyun eğdi bir kez daha. Gözyaşları usulca aktı. Hiçbir şeye değin, sadece Raber Ağa'nın bunları öğrenmesine uğlıyordu. Hayatı zehir zakkım olmuştu. Yolları Barzan ile ayılıyordu bu saatten sonra. Artık Hezeroğlu soyadına mensup olmayacaktı. Eskiden istediği gibi...

Raber Ağa, gelinini baştan aşağı süzdü. Yanında durup öfkeli hareketleriyle kendi nabzını kontrol etmekte olan doktor Afran'ı da .. Kızgınlığını, öfkesini, telaşını anlıyordu. Kimi yeğeni böyle bir hayata maruz kalmış isterdi ki?

Berçem'e "Ne ihtiyacın varsa al, gidiyoruz," diyen Afran, sonrasında yaşlı adama döndü. "Buşunacaklar ve ben yeğenimi götüreceğim Raber Ağa. Berçem artık sizin himayeniz altında kalmayacak."

Yaşlı adam yan bir bakış attı Afran'a. Akıncı tavırla. "Oğlum hiddetlerine. Hele bir gidelim buradan. Kızımı mecbur bıraktığımı rezillikle kurtarayım," diyerek soludu. kendim mahcup hissedem Raber Ağa. Azra'nın oğlunun sevgilisi olduğunu biliyordu. Ancak evlilikten sonra bu hiter sanıyordu. Lakin birnek yerine bir filiz gibi yeşermişti. Telefonu çalınca cebine yöneldi. Kimin olduğunu az çok tahmin ediyordu. Hezal Hanım varıp varmadığını öğrenmek için arıyor olmalıydı. Ancak ekrana baktığında gördüğü isim, dışarıdaki korumalardan biriydi. Açaık telefonu kulağına götürdü.

"Barzan Bey geldi efendim."

Telefonu kapattı Raber Ağa. Ağır ağır kalktı yerinden.

"Barzan efendi geldi," diye mırıldandı. Onu görünmeyecekti önce. Ne yapacağını merak ediyordu. Sevgilisinin peşinden giden oğlu, nasıl bir karar vermişti?

Salonun bir ucuna doğru yürüdü.

"Gelin sen otur, oğlum sen yanıma gel."

Hüküm verir gibi enreden sese hırı dıkıyla, bir korkuyla inanı etmişti. Berçem koltuğa oturmuş, kısa eteğinin uçlarını avuçları arasında toplamıştı. Göz pınarları hâlâ kurumamıştı ki, kuramayacaktı da. Kapı kilidinin sesini duydu kulakları. Ayrılık tez vakitte gelirdi aşka. Sevdiği adamta yollar ayrılacaktı, kalbi ayrılmaya bile. Gözyaşları aktı için için.

Barzan, takati kalmamış hedenini koltuğa sürükledi. Yalnız başına bırakıp gittiği küçük kadın, koltukla yüzünü avuçlarına görmüş, hıçkırıklarla ağlıyordu. Barzan yanına koştu

"Berçem, güzelim!"

Kolları arasına aldı katımsı. Geri gelmişti işte. Azra'nın yanında kalmamıştı. Sırtına saçlarını öprü uzcu uzun. Gül kokusunu içine çekerken, hissettiği şey huzurdu. "Özür dilerim, seni bırakıp gittim, ama bir delilik yapar diye..." Açıklaması tatmin edici olsa da bu Berçem gelini bağıra bağıra ağlatmıştı

Kaşlarını çattı genç adam. Berçem'in yüzünü avuçladı, "Güzelim bak bana. Nuyin var senin? Geldim, kalmadım Azra'nın yanında."

Kızın sesli ağlayışı yürekleri burkuyordu. Azra'nın yanında kalmayıştı kurtarmayacaktı ki. "Ba-Barzan..." diyen kız, kocasına sarılmak istediysse de cesaret edememişti. Adam bu ağlayışa anlam verememişti.

"Berçem güzelim kocan geldi. Senin yanımdayım artık."

Ses tınışı da, anlam veremediği doruma uygunmuşçasına te-dirginledi

"Seni seviyorum." diyebilirdi sadece genç kız. Barzan duysaydı eğer, güzel olurdu. Bu sevgi, engeli olurdu terk edişimin. Ancak Raber Ağa'nın sesi bastırıldı kalp fısıltularını.

"Geldin, huş geldin de..." Otoriter bir ses yankılandı büyük salonda. "Hoşa geldin oğlum."

Barzan'ın başı, sesin sahibine çevrildi hızla. Ağır aksana sahip, her sesi dindiren kalın sesin tınısı, kulağına ağır ağır dolmuş, kara haber çanlarını çalmaya başlamıştı. Yerinden kalktı usulca. "Baba?" Soran sesi hayretler içersindeydi. Ta ki Afran Sözeri'nin hakışlarını görene kadar... Bildiği, tanıdığı bul rengi gözler öfke ve nefretle yoğunlaşmış, paslı kahvelere dönmüşü. Bir çam dala çahadı.

Raber Ağa, gelinine baktı. Oturduğu yerde ağlamaya devam ediyordu. Yüreği sızladı yaşlı adamın. Yetim ve öksüz, gencecik bir kızdı. Üstelik evlendiği gün, kocasını kaybetmişti. Tanıdığı onlara kız içinden ailesine yaraşır tek kız Berçem'di. Afran'ın yetiştirdiği, terbiyeli ve uezlametli yeğeni... Kocasının elinde ve evinde karısı olarak çektikleri bir nebze kendisi yüzündendi. Ancak olayların böyle bir hâl alacağını hiç tahmin etmemişti. Kızını bu elim hayattan kurtaracak, feralia uezhrecekti.

"Berçem, kızım kalk hadi."

Sesinin tükümü emrivakı: yüklüydü. Rızasını almadan kızını götürcekti.

"Ne oluyor haba, ne yapıyorsun?" diyen Barzan'ın olayı anlamlandıramadığını gösteren bakışlarıyla babasına bakıyordu. Anlamsızlıklar sinsi olup, genç adamın beynini deluşürdü.

Afran, saygısızlık etmek istemese de tüm olanlara susup bekleyecek gücü kendinde bulamıyordu. Konuşacak ve yeğeninin çektiklerinin hesabını soracaktı. İnce dolu sesi, uslayarak döktü kelimeleri

"Metresinle aynı evde tuttuğum, buşanmak için türlü taktıklar aradım, istemediğin kartı alıyorum. Yeğenim artık benim yanırı-
da olacak!"

Söylenenler kati ve kesindi Afalladı Barzan. Bakışları yaşa-
dığı belirsizliği belli edemesine antamsızdı ve o hakışlar karışına
döndü. Sordu omran yeşili gözleri: Ne oluyor?

Bir cevap veremedi genç kızın yeşil hareketi. Kederle kar-
manlanmış yüzü, önüne düştü. Abeste abeste kalktı yerinden.
Barzan Hezeroğlu'nun hayatından çıkıyor, sevdiği adamı bir ha-
şına bırakıyordu.

Sersemleştigi anlarda kendine gelmesi pek zamanını almı-
yordu genç adamın, ancak bugünü ne yapacağını bilmiyordu. Ne
yaptığını da .. Şuununu geri kazandığında yaptığı ayarsızca ha-
reket: geçip giden karısına elinden tutup, hızla sert gövdesine
çektnekti

"Benim karım hiçbir yere gitmeyecek!"

Heybetli vüuduyla oğluna adım adım yürüdü Raber Ağa.
Gözlerinden akan ifade hayal kırıklığı doluydu. Uslanacağını
sandığı oğlu, neler neler yapmıştı.

"Sen benim kızımı hak etmiyorsun," Nefret dolu kelimeleri
döküldü dudaklarından. "Şimdi kızımı bırak, yoluna devam et."

"O senin karın değil artık," diyen Afra, yeğenine doğru emni
adımlarla ilerledi. Genç kıza kocasının kolundan çıktığı gibi ar-
kasına saklanmış, "Berçem benimle gelecek. Sen de istediğim ya-
pucaksın," derken, savaşımaya hazır lıncé dolu sesiyle fırlatmıştı.

Bir savaş vardı ki bazen vazgeçiş, bazen ise kaybedişti. Bar-
zan Hezeroğlu bu savaşta ne vazgeçmeye ne kaybetmeye taham-
mül edebilirdi. Kazanmak niyetindeydi.

"Sıkıyorsa götür!"

"Sıkıyorsa engelle!"

İlan edilen savaşı Afran Sözeri küçümsedi sert bakışlarıyla. Öndüne dağ engeli olsa, tırmanıp aşacak kararlılığa sahipti. Yeğennini götürecekti!

Barzan karısının huşkarıklarını duyuyordu. Her şeyi onun anlattığına inanmıyordu. Babası hangi ara haraya gelmişti, asıl merak ettiği buydu.

Babası oğlunun düşüncelerini okumuş gibi metanet dolu nefesini bıraktı. "Berçem, Mırdin'e dönecek. Boşanma davanız gerçekleştiikten sonra, sen de Azra denen kadınıla evleneceksin."

Afran'ın nefret dolu sesi de son darbeyi vurmuştu. "Nasılca şirketin Azra ile evliliğini bekliyorsun?"

Afran öfkeyle homurdanırken, Berçem acı dolu bir inleme daha koyuverdi. Ancak Barzan Ağa son sözlerin tesirinde kalmıştı. Yıkılmışçasına çökmüştü omuzları. Şirketin hepsi evliliğini bilmeyenken, Azra ile dışkilerinin evlilikle yürüyeceğini satmıştı. Lakin ne Azra ile evliliği söz kottusuydu, ne de Berçem ile evliliği devam edecek gibiydi. Pişmanlıkla depresen gözleri karısının üzerinde gezindi. Karısının omuzları ağlamaktan sarıyordu.

"Karımı bırakmam." Kati sesiyle Afran'a döndü. "Sen yeğennini hana verdikten sonra söz hakkın kalmaz üzerinde. Karım benim iznim olmadan, bir adını öteye gidemez!"

Fırtına gecesini rüzgârın korkunç uğultusunu taşıyan Afran'ın kalmı gör sesi, kulakları arşınladı, "İzle de gör!"

Meydan okunular, yaşanan hiçbir şeyin yarasını sarmaz, bitkis kanatırdı. Raber Ağa vakur edasıyla oğluna doğru yürüdü.

"İstedüğün buydu, özgürlüğüne kavuşuyorsun."

"Bu evlilik bozulmayacak. Anlatmanız ve bilmemiz gereken tek şey, bu boşanmanın olmayacağı!"

Raber Ağa ihtiyatla tebessüm etti.

"Sen bizim adellerimizi yeni öğrenmiş yahut unutmuş değilsin oğlum. Sen adellerini hep bilişsin." Yaşlı adamın gereklilikleri hatırlatan ses tonu katılaşdı. "Bilmene rağmen boşanmayı istemekten geri durmamışsın!" Gerçeği kızgınlıkla oğlusunu yüzüne vurdu. Bir tokat kadar hızlı ve baş döndürücüydü.

Afran yeğenine kısa bir bakış attı. Kızın kederde bürünmüş yeşil gözleri, Barzan olacak adamın yüzünde asılı kalmıştı. Yeğenin bu adama sevdalı olduğunu anlayalı çok olmamıştı. Bu ayrılıkla özüleceğini biliyordu. Ancak Barzan'ın yaptıkları Afran'ın göz yumacağı, hafif suçlar değildi. Hiçbir kadının hak etmeyeceği hayatı yaşatmıştı yeğenine. Şimdi hak ettiği hayatı, Barzan'ın kendisi yaşayacaktı. Kısasa kısas?

Pişmanlık, gelecekte hataların önünü keserdi, ancak geçmişin yaralarını kapatmazdı. Bugün pişmanlığı geçmişini yaşatıyor, geleceğini öldürüyordu.

"Bilemedim, haha, yaptıklarını göremedim." Barzan'ın acıyarak kısılan sesi boğuk çıkmıştı.

Raber Ağa, oğlusunu üzerine gitmeye devam etti. "Herçem karnı olup Mardin'de kalacak. Azra senin imman nikâhlı karnı olacaktır. Kuma gelecekti henim kızı..."

Barzan gözlerini sımsıkı kapadı sözlerini keserken. "Olmayacak hiçbir. Herçem tek karnı kalacak!"

Gayrihtıyari gülümsemedi genç adam.

"Sen böyle düşünmemiş miydin?"

Afran ve Herçem, baba oğlu hayretle dinliyordu. Herçem'i Barzan'a verirken ne planlar kurulmuştu arkasından Afran'ın kını katlandı. Herçem'in karnı dondu.

Barzan'ın boyun eğişi kabullenmişti. "Biliyordum baba. Herçem'i hayatıma planlar dâhilinde aldım. Bir dâizen kurdum kendince, uyacağını sandım." Genç adamın çatıllı güür kara kaşları.

"Kabul ermeyeceğim oğlum." Yaşlı adamın inanamayan bakışları, oğlunun çatık kaşlarına odaklandı. "Beni zor durumda bıraktın. Söylediklerin yoluna taş koydu, kabul etmeseydim." Sonrasında olacak olanları sıralamaya koyulmuştu adam. "Berçem'i kabul etmeseydin, Miran gelip alacaktı. Ya da kızımı isteseydi dayısının yanına gönderecektim. Oğlumun katiline kız vermeyecektim. Sen beni kandırdın Barzan. Bana hoşanacağı söylemedin. Gizlice boşanıp, dul kızımı bana gönderecektin!"

Afran, yeğeni düşüp bayıldıktan önce kulların arasına olmuştu. Ahalilerde kurdukları planları bilmeyen adam, güvenip emnet etmişti yeğenini. Ne ironiydi yaşadıkları hayat. Kurdu kuzuyu değil, cehennemın iblisine cennetin meleşini emnet etmişti.

Zihniyi, arkasından yapılan planlar sarmıştı. İhanet, bir çift söz olmuş kesmişti şah dumanından. Barzan'ın, yeğenini istemediği konaktaki bağışlarından belli etmişti kendini. Ancak işin perde arkası sergilenince, ihtişarın kirlü çamaşırlardan ibaret olduğu ortaya çıkmıştı.

"Senin yapamayacağın, kızına bakamayacağın anlayınca vargeçtin. Tamam, evlenmiyorsunuz, dedim. İnadına kolundan tutup İstanbul'a sürükledin. Yine tamam dedim, belki adam olur karısına bakar, şimdi sevmese de saygı duyar, dedim. Ağabeyi Ciwan'ın hatıma zarar vermez." Konuştukça, oğluna karşı duyduğu hayal kırıklığıyla nefreti büyüyordu. Metanetle durdu ayakta. Barzan'ın acı çeken yüzüne, dehşet eklendi. "Ciwan kılına zarar gelsin istemezdi. Ama sen, kızına ölüm emri vermişsin. Şimdi ben de senin emrini veriyorum!" Son cümle Barzan'ın fermanınla haykırışıydı.

"Boşanmıyorsunuz Barzan. Herçem artık dayısının yanında kalacak!"

Fertan, Raber Ağa'nın dilinde son bulduğunda, Afran kollarına yağılmış bedeni kاپیya çevirmişti. İki adımında önleri Barzan tarafından kesilmişti. Genç adam Berçem'i atık bir hareketle kollarınıt arasına çekmiş, uzaklaşmıştı gerisin geri. Savuşacaktı.

İzleyicilerini önemsemeden kızı ikna etmeye koyulmuştu. "Seni bırakmam Berçem." Kararlı gözleri yeşil harelere kenetlenmişti. Ne çok benziyorlardı birbirlerine. "Seni bırakmam güzelim. O dilekçeyi yırtarken ben kararlıydım, hâlâ da kararlıyım. Seninle huzurlu bir geleceğımız var." Adanın titreyen dudakları, kızın alınına busesini kondurdu.

Zamirli harelere, masum bakışları, ürkek edası, upuzun dîli, bazen herkesten daha güçlü bedeniyle baştan çıkarmıştı bu adamı. Barzan kalbini farkında olmadan kapırmıştı kadına. Zaman işleyen saat gibi işlemişti zayıf kalbini. Şimdi bu kadını seviyordu. Ölümüne...

Bu yüzden arkasına sakladı karsını. Raber Ağa ve Afran Sözeri için son cümlelerini döktü. "Ben karımı bırakmayacağımı Berçem benim yanımda kalacak. Yaptığım hataydı ve fark ettim. Bundan sonrası kenditti karıma affettirmeme bakar, sizlerin bizi boşamasına değil!"

Çenesi seğiren Afran'ın öne attığı adımı, Raber Ağa'nın elini karısı boşluğuna bastırması durdurtmuştu. Kısa bir an baktılar. Karar o an verilmişti. İstedikleri her şey, bir bir gerçekleşecekti. Oturiter edasını ağır uksarıyla konuşturdu Raber Ağa.

"Ben kızımı senden alırım. Sesini bile çıkaramazsın!"

Dişleri ağzına döktülmeden önce, Afran kati sesyle konuştu. "Henüz adam olmamışsın Barzan. Berçem'i hak etmiyorsun. Ben yeğenimi sana bırakmam!"

Genç adamın öfkesi kaynatılmış suyun kabarcıkları gibi büyüüp patladı. "Sen karışma." Sonrasında içinde yeşermek üzere

ulan bir tomurcuğu babasına feda etti. "Sen de karışma baba. Madem kızını hana verdin, evlen dedin, evlendim. gerisi seni ilgilendirmez. Bu bayat bizim. Benim ve katım Berçem'in!"

İki adanın öfkesi bir olunca kızılca kıyametler kopmuştu. Afran genç adamın üzerine yürüdü. "Özrün kabahatinden büyük! Saygısızlığın haddini aşmış." Tıslahı kelimeleri yoz kızartıyordu. Oradan buraya savmılan yegenini kollarına hiç daha hiç bırakmamak üzere almıştı. Barzan'a bakan bal rengi gözleri, küçümsemeye doluydu. "Kendini bilmeyen karşındakini de bilmezmiş. Büyü de gel Barzan!"

Sessizliğe gömülmüş savunmasız küçük kadını, kucagından indirerek elinden tutmuş ve yürütmeye başlamıştı. Kızın huçkırıkları birkaç dakika mücesimde sesi olmuş her şeyi anlatırken, şimdi suskunluğu anlatır olmuştu. İçi yanmıştı Afran'ın. Yeğeninini çektiklerini bilmenden göz yutmuştu. Genç kıza dışarıda bekleyen atabaya bindirdi. Arkasından peşi sıra gelen Raber Aga ve oğlu birbirlerine öfkeyle bakıyorlardı. Barzan, arka kapının camına yapıştı çaresizce. Ellerini kucagında birleştirmiş, boynu bükük gelinine baktı.

"Sen girmek istiyor musun Berçem? Kocanın yanında kalmayacak mısın? Seni götürmelerine izin mi vereceksin? Biz seninle mutluluğu yakalamışken..."

Bu denli yıkılmış görmemişti kendini Barzan. Virane evlere döndü yüreği. Berçem'siz rutabet tutmuş, pis kokmuş, korkunç bir beden olmuştu şimdi. Berçem'in gidişi yitirirdi genç adamı.

Boynu bükük gelininin dudaklarından ulaz, tek bir kelime dökülmüştü. "Gidiceğim!"

Gelincek yüzüne bakmadan mecburiyetle kesmişti gidiş biletini. Gidiyordu zümrüt haneleri. Gidiyordu ölümüne bir gün shep olacak dili. Gidiyordu sevdiği küçük kadını... Korkunun

etkisinde hızla çarpan yüreği, işlevi hüzümlü saat gibi tik taklıyordu. Berçem geline feda olmuş kalbi, ne denli katılabildi bunu? Babasının sözlerini zor işitti kulağı

"Sana yakışmadı. Beni utandırdın, mahcup ettin, özür. En çok kendine kötülük ettin Barzan. Şimdi senin canın yansın, muhtun çok yandı. Yalanların ayakta çok durdu!" Yaşlı adamın heybetli vücutta aheste aheste bindi arabının şoför mahalline.

Arabının camları kapanırken Barzan gür sesiyle anlattı etrafı "Seni alacağım Gelincek!" Kararlıydı, alacağı gül genceyi gülüşyle kalbine ilizler ekip huzuru yetiştirin gelmini.

Karanlığa gömülmüş arabanın içi, derin bir sessizliğe gömülmüştü. Kimseden kırılan dâim çığırısı gelmiyordu. Afran olayların şokunu yeni yeni atlarken, Râber Ağa utancını yaşıyordu. Oğlu yetim ve öksüz kızı ne hâle getirmişti. Üstelik kâşec değil, ağabeyinin emanetiydi.

Genç kızın dışı sükûta bürünmüş, içi kıyametin yellerini estiriyordu. Hakkında yapılmış planları duymak, ateşten kor bıçakları kalbine saplanmıştı Yanlıştı Hezeroğlu'nu sevmek. Yanlıştı yolundan dönmek İlk günkü Berçem'i koruyup âşık oltuysaydı, bugün rezil bir hâle düşmezdi. Geçmişti ya iş işlen, ne yapsa kâr etmiyordu yüreğine.

Küçük kadın için cehennem ateşiyle tutuşturulmuş bir saça oturmuştu sanki Afran. Yegeninin çektiklerini taşıyanıyordu yüreği. Akli, fikri, zikri inatla reddediyordu.

Gelincek, uzun soluklu nefesini verdi. Sevenlere ayrılık tez vakitte dilsendi. Vuslat acısı bir ömür çekileceğe benzeyordu. Berçem gelin, rızasıyla kabuldü. Kabulenişi dayısının sözleriyle büküştü boynunu İyiydin canını yaktılar.

Bölüm 16

Şişgünder - Hızlı Sevindiler...

Gün yeni yeni ağarıyor, gri yüklü bulutları güneş sarı ışıklarıyla dağıtıyor, beyaz pamuğa sarıyordu. Sabahın tatl kokusunu içine çekti üşiyen bedenine kollarını sararken Bugün havanın dondurucu soğuşunu dağın tepesinde sırttan güneş kırması. Ancak rüzgâr terk etmemişti

Konuşm damından Mardin'i hayranlıkla seyre daldı. Geleli bir hafta olmuştu. Bir haftadır her gün aynı saatte damdaki yerini alıyordu. Sarı kalker taşlarından evleri, içinde yaşayan insanları seyre dalıyor, zaman zaman gülümsüyordu. Evlerin çatılarından türen dumanlar, havayı kaplayan tandır ve yufka ekmeklerinin kokusu iştahları kabartıyor, kahvaltı zamanının çatacağını haber ediyordu.

Bir çatıda örtülü başı ve üzeri unla kaplanmış yaşlı nene, tandırda ekmek pişirirken, bir bahçede genç bir kız saçta yufka ekmeğini dikkatle seriyordu. Das sokakları çocukları küçük suretleri sislerken, caddeleri iş başına geçen insanlar dolduruyordu. Kepenkler açılıyor, esnaf sabahın hayırlarına tebessümüyü diliyordu. Mavi önlükleriyle, beyaz gömlekleriyle çocuklar okul yolunu arıyordu.

Küçüklüğünü yaşadığı memleketi hâlâ aynıydı. Hayat aynı, ancak insanlar aynı değildi. Herkes bir güne değişiyordu. Değişiyor ve dünyayı kirletiyordu. Ama Berçem umudunu kesmiyordu hayattan. Dudaklarında teheşşümüyle Mardin'i izlemeye devam etti. Konağın çatısında, evlerin avlusunu temizleyen arueleri, eyvanlardan elinde kasalarla çıkan baba oğulları, yet nunderinde sırtını hâlâ yasıklarına dayayan yaşlı teyzeleri izlemekten bıkmadı. Her sabah aynı manzarayı tekrar tekrar görmekten keyif duydular.

'Burası benim evim...'

Çamrde çeşmelerden kumalara su doldurup koşan çocuklar, özgürlüğün simgesi gibiydiler. Bir çocuğu takip eden yeşil bareleri, sokakta kuşuran bir kediye takılmıştı. Kaşları çatıldı genç kızın. Hayra alamet olmayan bir telaş vardı izlediği kadının üzerinde. Uzaktan uzağa gördüğü huydu. Kadın önüne çıkan, iki yaşına yakın bir çimçimeyi saçlarından yakaladığında, Berçem ne olduğunu anlamıştı. Genç anne, kızı için endişelenmişti ya da kardeşi. Ya da yeğeni...

İzlediği kadın küçük kızın poposuna ardı ardına indirdiği şaplaqlarla beraber onu kucuğuna almış, öperek sarılmıştı. İçi burkuldu Berçem gelinin. Bir gün, o da böyle telaşlı bir anne olacak ve kızının peşinden koşacak mıydı?

Düşüncelerini esen rüzgâr bölmüştü. Eteğini arsızca uçurmuş, esmer tenini gökyüzüne resmetmişti. Kuzdu çapkın rüzgâra kız "Yapma." diye mırıldanırken tebessümünü dudaklarında oynadı. "Burada olsaydı kızardı," diyebilirdi güçsüzce. Bir gözyaşı kuru yanağını ıslatırken ekledi. "Ya da kıskanırdı!"

Kocasını izlediğini uçağa bindiği anda kendine itiraf etmişti. Ve delicesine özleyeceğini. . Konakta adı bir kere olsun geçmiyordu, Berçem'den habersiz yapılan anlaşma üzerine kimse adamın hâlini anlatmıyordu. Bertaraf edilmişti Barzan Hezeroğlu!

Afran, yaşadığı iftinet sonrası yeğeninin toparlanmasını bekleyeceğini söyleyerek, geri dönmüştü Amerika'ya. Döndüğünde hoşanma tek celsede gerçekleşecek ve Gelincik'in bu evden bağları katiyen koparılacaktı.

Genç kızın Mardin'e dönüşü Hezal Hanım'ı üzümü, Raber Ağa'dan öğrendikleriyse yaşlı kadını utandırmıştı. Kızını eski odasına alıp şefkatle sevmişti. Barzan'ın adını yasaklamış, telefonlarını reddetmişti.

Yengesinin gelişine en çok üzülsene Alaz olmuştu. Barzan ile sorunların çözüleceğini düşünmüş, birbirlerine duydukları derin hislerin gün yüzüne çıkacağını söylemişti. Berçem duyduklarına gölmüş, tek bir kelime etmemişti.

Barzan derin duygular beslemişti. ancak geç kalmıştı. Hem de çok geç...

Açıdan münevvelit uykusuz geçirdiği gecelerini, yapışık ikizi Alaz kurtarıyordu. Küçüklük anları odanın içinde canlanıyordu; küçük Alaz kaçıyor, Berçem peşinden koşuyordu.

Dıdıklarının kenarı kıvrıldı özlemle. Küçüklüğünü, anne babaşım, ağabeylerimi, sokağımı özlemişti. Her şeyi özliyordu yüreği. Ve şimdi Barzan özlemi somuştu her yanını. Berçem bundan kurtuluşunun olmayacağını biliyordu.

Aşağıya inme vakti gelmişti. Genç kız son bir kez daha gözleri önüne serilen, yokuş aşağı inen sıralı sarı evleri, koşutları inşaatları, camii minaresinde uçan güvercinleri izledi.

Evinı seviriyordu.

Merdivenlere yöneldi genç kız. Siyahı turahzanlara tutunarak indi basamakları ağır ağır. Evde hareketlenmeler başlamıştı. Evin mutfağından sorumlu lıkıaz boyu, ağarmış saçlarının yarısını örtmüş lülbenciyle Velat Hanım, temizliğinden sorumlu iki kızı Havva ve Esmâ, evde dağılmışlardı.

Berçem ün avluyu geçip ikinci katın merdivenlerini indi. Hezal unne ve Raber Ağa hâlâ uyanmamıştı. Alaz'ın ortaklarında görüntülemesi genç kıza şüphelendiriyordu. Yine neyin peşindeydi, kim bitir?

Merdivenlerin sonunda, yaşlı kadını mutfığa girmeden yakalamıştı. Yalnız başına bulunduğu an, ensesine korkusunu ütlüyordu.

"Hay bel kınlaşı düşman!" Nefesi kesilen Velat Hanım, güylükle konuşmuştu. Bedduasını okurken, kimin korkuttuğunu bildiğinden arkasına bakmadan bağırır huysuz huysuz. "Berçem bir gün kalbine indiriceksen Benim kalbim zayıf kızım, niyetin beni öldürmek mi?"

Gözleri büyüyen genç kız, aynı cümleleri duydukça gülüyordu. "Wii," tepkisi sahte kırgınlığıyla doluydu.

"Seni niye öldürmek isteyim Velat abla? Karıyorsun beni."

"Sen de beni korkutuyorsun!" diyerek aksı aksi cevapladı kadın.

Genç kız, onun gönlünü nasıl alacağını biliyordu. Kollarını bırakmadığı kadının kulağına fısıldadı.

"Çağın bir şey çekti. Bana yapacak mısın?"

Ses tıması giz içeriyordu.

Hezal Hanım, yemek yemeyen gelininden mustarıptı günlerdir. Genç kız, iki lokmayı zor yutup sofradan kalkıyordu. Bugün iştahının kabardığını duymak, bayram sevinci yaşatmıştı.

"Nedir kızım? Yaparım hemen."

Berçem yumuşadığını görünce güldü. "Pekmezli yumurtanı yap. İstanbul'a gitmeden önce bana hep yapıyordun."

Uzaklardan tanıdık ses atladı araya bilmişlikle.

"Bana yapıyordu, sahiplenme hemen."

Velat ablanın kaşları çatılmış, mutfaktan karışan kıza aksi sesiyle kızmıştı, "Sen sus eşek sıpası!"

Kız erkek fark görmeksizin 'eşek sıpası' derdi. Berçem kıkırdadı sessizce. Alaz da nasibini almıştı yine.

Mutfakta sabah kahvaltısı hızlı ellerle hazırlanmıştı. Erkek misafir odasına Raber Ağa için tek kişilik sofru kurulmuş, kadınların odasına kalabalık yer sofrası düzenlenmişti. Evia çalşan kadınları Hezal Hanım ile beraber yıkıyordu. Bu düzen yıllardır surıyordu, bir kez olsun bozmuşlardı. Bu zamandan sonra da bozulmayacaktı.

Kahvaltı sonrası öğle yemeğine gelecek erkek misafirler için hazırlık başlarken, Berçem gelin keseye doldurduğu buğdaylarla merdivenleri çıkıp avluya dönmüştü. Elindeki buğday tanelerini yere serpiştirdi azar azar. Bu eve ayak basığı ilk günden, rahmetli kocasının ölmüne kadar gördüğü buydu. Civan Hezeroglu, sabah kahvaltısından sonra güvercinlere yemini armadan işe girmezdi.

"Sahibiniz gittiğinden beri aç ını kaldınız?" diye sordu sessizce. Buruk yanı, Civan'ın yokluğunu yaşıyordu. Aşk ve benzeri duygular beslemese de alışmıştı o adamın varlığına.

Kaynana ve Newroz anne tarafından izlendiğinden habersiz, yerdeki yemleri eşeleyip kaçan güvercinleri izlemeye devam etti. Pamuk beyaz tüyleriyle dokunma isteğiyle nutuştu. Siyah kuyuklarındaki tüyleriyle sallana sallana yürümeleli, genç kıızı güldürüyordu.

"Ne güzelsiniz siz ya, Allah'ım ne güzel yaratmış sizleri."

Buğdayları azar azar veren genç kız keseyi boşaltığında, yine görüşeceklerini söyleyerek mutfağa imişti. Hemen telaşa girmiş kadınları arasına sıvıştı.

Ocağın üstündeki dövme alüminyumdan yapılmış tencerenin içinde pişen etin kokusu mutfağı sarıtmıştı. Havva bir keşeye geçip oturmuş, domates, biber, patlıcan ve soğanları doğrarken,

Esmâ kaynatığı suyu ammesine uzatıyordu. Alaz, dolabın üstünde malzeme çıkartmaya devam ediyordu.

Berçem'i gelin, yapacağı bir iş vardı. Velut Hanım, genç kızın fark edince, "Berçem ezê kurbana tē bivim'ı kıymayı çek, bak makinesi orada," diyerek yeni bir görevi, istekli olan kızın eline tutuşturmuştu.

Ezê kurbana tē bivim', annelerin en çok sevdiği hitaptı. Kendi çocuklarıyla beraber sevtikleri bütün çocuklara bu hitabı söylerlerdi. Berçem, hüyük haz duymuştu bunu duyup maktan.

Etleri kitledik kıyma makinesine koyup çekmeye başladı. Çektiği her kıymayı Velut Hanım'ın ellerine tutuşturuyordu. İş bittğinde soğanları ince ince doğradı ellerivle. İçli köfte için iç harcı hazırlıyordu. Kıyma pişerken, Berçem soğan ve maydanozu hazırlamıştı. İçli köftenin hamuru için Velut Hanım yarma ve köftelik bulgunu birbirine karıştırmış, eklediği tuz ve su ile yoğurmaya başlamıştı. Misafirler için yapılan bu telaşta gecikme ve tadının beğenilmeme korkusu olsa bile, ütesi tatlı bir yorgunluktu.

"Hadi Havva, bize bir şarkı söyle," dedi Alaz. İşinin arasında en çok sevdiği şey, Havva'nın yanık sesyle türkü tutturmastıydı. Alaz, istekli kahverengi harelerini yerde oturan kıza dikti.

"İsteğiniz var mı?" diye sordu Havva şiveli sesiyle.

Alaz dudaklarını yaladı. Kurnaz bakışları yılanın sinsiliğini taşıyordu. Berçem'e kısa bir bakış atıp, "*Kewê Ji Te Tir Nebunî*" istek parçam. O kadim dinlermeyi çok seviyorum. Sen de kendi yorumunla söyle de kulağımıza, gönlümüze, özleyenlerimize şenlik ver."

Gözlerini devirdi Berçem. Barzan'ı özlediğini her defasında yüzüne vuran şeytan gömmeceği, verdiği acının farkında değildi.

6. Nana kurbân olurum.

7. Nana diyayımudim.

Çok özlemişti kocasını. Dile getirmese de adı geçtiği an, yüreği ateş üzerinde kavruluyormuş hissiyle iki büklüm oluyordu.

Havva gülmüseyerek türküyü tutturmuştu. Uzun havayı tutturana genç kızın sesi, Berçem'i derinden etkilemişti. Çıplak sesiyle bu denli yanık söylemesi, yüreğini yakmıştı. Her bir kelime içine işliyor, Barzan diye haykırıyordu. İki satırı Berçem gelini derbeder etmişti. İşte sen diyordu:

*Wêle min go saz ti qedere dîwîyê nema wey me ji hevdanê,
Min perkerê Xwedê bextê reşî in li ser me danî...⁸*

Titredi alt dudağı. Ocağa döndü Gelincik Gözünden akacak yaşları engellemek istiyordu. Barzan'ı unutmuyacaktı. Adanmış verdiğini mutluluk sözünü unutmuyacaktı. son günlerin mutluluğunu hep yaşatacaktı. Zihni, kalbi Barzan'a hulanmışken, unutmak ne mümkündü?

Newroz Hanım'ın sesini duyması incilmişti genç kıza. Havva şarkıyı bitireli çok olmuştu.

"Havva kızını çok mu seviyorsun nişanlı Cudi'yi?"

"Hem de nasıl seviyor yadé. Duymadın mı, nasıl içli içli söyledi?" diye cevaplayan Alaz, Velat Hanım'ın oruda olmasına rağmen nişanlı kıza yüklenmişti.

"Üğraşmayın benim ablanla, yoksa Cudi'ye söylet, o da gelir bize kızarı!" demişti Esma.

Berçem, analsız Havva'ya yapılan bombardımanını sessizce dinlerken, yanında oluşan kıpırdanmayla kafasını ister istemez çevirmişti. Dolu gözleri Velat Hanım'ın eğilip terliğine uzandığını gördüğünde parlamış, engel olamadığı kahkahası mutfuğı doldurmuştu.

Alaz ve Esma terliği yeneden mutfuğı koşarak terk ederken, Newroz Hanım katıla katıla gülmüştü. Havva'nın başını

8. Vallobi söz ve yemin kalmalı ki birbirinize vermediginiz,

9. Ben Allah'ın zavallısı ki, bahtınız kırsı yazıldı...

eğip utanması. Berçem geline eski hâlini arımsatmıştı. Berçem Ciwan ile nişanlıyken, Aluz ne çok uğraşmıştı. Elbet görüncesinin de sırası gelecek ve onunla uğraşacağı koz eline geçecekti.

"Bu iki eşek sıpası beni çok üzüyor. Havva'mı çok üzüyorlar."

Newroz Hanım gülmeye devam etti. "Ee bizde adet böyledir. Hangi kızı köşeye sıkıştırmadılar ki Havva'yu es geçsinler. Sen şimdi bırak onları da yemekler ne durumda, ondan haber et Velat, Kalabalığız bugün." Bir gözü, kızı Berçem'deydi. Kızın gözünden akan yaş fark etmişti.

Newroz Hanım genç kızın gelişimin ikinci gününde, yanına oturup her şeyi öğrendiğinde kederlenmiş, iyice hüznü batmıştı. Berçem'in bir kere olsun gülmesini, ne çok istiyordu oysaki, Şüphesiz Barzan bunu hoşarmıştı son zamanlarda. Ancak kader yine oyununu oynamıştı.

"Her şey hazır, telaşlanmayın siz. Kıyma hazır olsun, soğusun. Ben doldurmaya başlarım," demişti Velat Hanım.

"Den de sana yardım ederim. Hadi Berçem kızım, çağır şu iki deti kızı. Ellerin çabuk tutsunlar."

Berçem kaşasını salladı sadece. Yemeğin hazırlanışı saatleri almıştı. Öğle ezanı okunurken misafirler kapıdan içeri neşeyle almıştı. Balçıyı dolduran büyük küçük çocuklar büyük konağa canlılık getirmişti. Berçem gelinin o an anladığı, bu evin çocuklara ihtiyacı olduğuydu. Küçük bir bebeğe bile...

Evi dolduran kadınlar, kocasının halaları, teyzeleri ve yengeleriydi. Gelincik, aile fertleri tarafından sevgiyle kucaklanmıştı. Küçük olduğundan beri bu evin parçası olan kıza duydukları sevgi, hâlâ yerinde ve özeldi. Berçem'in ahlakı ve terbiyesiyle, Raber Ağa'nın evine yakıştığını düşünüyorlardı.

Küçük çocukların Gelincik'in boğazına yapışmaları, anneleri güldürmüştü. Berçem'i en çok çocuklar özlemişti.

"Hadi siz oynayın bahçede Ben size top getireceğimi. Alaz ve Esmâ kaleciniz olur!"

Topu çocukların sevinç çığlıkları içinde iki genç kıza bırakmıştı. Berçem intikamını almaktan geri durmazken, Esmâ'yı elemekten çekilmemişti.

Kadın misafirler, büyük salona almışlardı. Hevidar hala, senizacı sahip, toplu gövdesi ve vakur edasıyla oturduğu yerde hükmeden ödüm vermiyordu. Râber Ağâ'dan sonra gelen evlatları, bu yüzden sözü ağabeyden sonra geçiyordu.

"Alaz seni kızdırmış gelin, kaleci yapığuna göre." Ağır tok sesiyle Hevidar hala, varlığını çokça hissettiriyordu. Sırmalı kahverengi gözlerinde hafif bir müziplik vardı. Berçem'i sevdiği aşikârı. Anıak kırışık alının altında her zaman keskin bakan bir çift göze sahipti ki insanı karşısında hazır ol konumuna sokardı. Tebessüm edince inci gibi sıralanmış dişlerinin arasında altın sarısı diş göz kırpyordu bakan gözlere.

"Uğraşmadığı bir gün mü var kızıyla Hevidar?" diye sordu hanım ağa vasfıyla büyük görüncesinin yanında oturan Hezal.

Berçem bütün gözlerin üzerinde olmasından rahatsız, kafasını önüne eğmişti. Kayınanası haklıydı. Alaz'ın onunla uğraşmadığı bir an bile yoktu ki işin aslı 'yapışık ikizi' olmasaydı, bu evde durmaya katlanamazdı. Tek başına bu utangaçlığı yüzünden adımını göçlülle atardı. Kendini iyi biliyordu.

Hevidar hala hak verircesine kafasını salladı. "Dogru," diyerek sevdiği geline döndü, "İstanbul'a alışabildin mi kızımı?" Soran üslubu dikkatli ve keskindi. Berçem tebessüm etti. "Evet, çahuk alıştım." Çok çektiydi büyük haladan.

"Evlilik nasıl, Barzan sıpası seni üzmiyorsa, değil mi?"

Emanet tebessümünâfi sergilemeye devam etti. "Son günlerde mutluyduk ve boşanıyoruz. Artık bu evde beni göremeyeceksiniz." Gerçekleri demekten son anda alıyordu kendini.

"Hayır Hevidar hala, biz mutluyuz çok şükür."

Kızaran yanakları söylediği yalan yüzündendi. Kafasını tekrar eğdi önüne. Yer sedirinin üstünde oturuyor, gözlerini kırmızı kahvenin yoğun desenlerini süsleyen renklerde gezdirtiyordu.

Alaz lafa çirkef bir tavırla karışmıştı.

"Tabii ki de iyi davranıyor Hevidar hala. Ağaheyim karısını çok seviyor, çok iyi anlaşıyorlar!"

Ağzlarına laf vermek istemiyordu. Dün gece, Berçem'i iyice uyarmıştı Alaz. Sözlerine dikkat edecek, en ufak bir pot kırmayacaktı. Dedikodu çabuk yayıldığından, daha akıbeti belli değilken Barzan ile kötü olduklarını belli etmemesini söylemişti. Ancak kötü bakışları üzerine almıştı. Büyüktükler dururken, küçüklerin lafa karışması saygısızlıktan daha öte bir davranış değildi.

"Ee Berçem kızım, anlat bakalım. Kocam nasıl tek başına bırakıp buralara geldi?" diye sordu Makbule yengesi.

İşte yalanları sıralamanın vakti gelmişti.

"Barzan yurtdışına çıktı iş için. Ben de memleketimi özlediğim için geldim."

Berçem kendini kıkmaktan bir hâl olmuştu. Bu topluluğun, bu kalabalığın içinde rahatça yalan konuşmak, pek kolay değildi. Zira pür dikkat izleniyor ve dinleniyordu.

"Haklısın Berçem'im, görevin memleketinde ne yapacaksın?"

"Evet, Vesile teyze..."

Sohbeti yarıda bırakan genç kız, Alaz ve Newruz anne ile sofrayı kurmak için mutfığa dönmüştü.

Yemek sofrası kurulmuş, başköşeye Hevidar Hanım ile beraber Hezal Hanım oturmuştu. Küçük çocukların aralarına katıldığı yemek, Berçem için mutluluk tablosuydu. Bakır tabakların içine pilavlar, içli köfteler, sulu yemekler, salata ve mezeler doldurul-

muştu. İstanbul'da iken en çok özlediği bu kalabalıktı. Köşeye sıkıştıran sorular dışında tabii...

Elinden geldiğince bir patlak vermek istemiyordu. Günün en çok sorulan sorusu 'Neden bebek yapmıyorsunuz?' ile genç kız bın bir türlü yalan uydurmuştu.

'Kocam erken diyor.'

'İstiyoruz ama Barzan biraz hayatını yaşamak istiyor.'

'Doktor daha erken diyor.'

'Barzan işlerini biraz hafifletirip Mardin'e dönmek istediği için şimdi istemedi.'

Birbirini tutmayan cevaplar genç kadınların aklını karıştırmıştı. Felaketi eve sürüp, füzeyi salonun ortasında patlatan son cevap olmuştu.

'Biz bu kirli dünyaya bebek getirmek istemiyoruz.'

Berçem, deli olduğunu düşünen ışıltılar görmüştü bakışlarda. Hak vermek de lazımdı; bir değil, iki değil, kaç kere maruz kalmıştı bu soruya. Serseme dönmüş küçük kadını. Newroz anne 'mutfaka bakın' diyerek kurtarmıştı. Ancak bu, şiddetlik bir kararış yoluyla

Dran dolu hayatını bir de Huzeroğlu konağındaki geniş aileye film niyetine anlatıp seyrettirecek değildi. 'Kocam beni sevmeydi, beni istemedi. Ben aslında hâlâ bakıncıyım, kocam bana dokunacaktı da dayım ve Raheer Ağa her şeyi öğrenince, beni buraya getirerek boşanma hükmümüzü verdiler,' diyemezdi. Zaten hayat yeterince acımasız ve vicdansızdı. Bir de hayatı vicdansızlaştıran insanlara anlatıp, acıacak gözleri üzerine alamazdı.

Kadınlara yemek sonrası çay eşliğinde çerez ikram edilmişti. Berçem'in en çok sevdiği ise çocuklarla bahçede sedirle kaplı odundan tahta oturup mavimsi badem şekerini, şekerli nohutları ve kavun çekirdeklerini nşermektir. Çocuklarını tabağından alıp,

aldıklarını tahtın altında güçlekle saklanan Alaz'ın eline tutuşturmak ve badem şekeri için ağlayan çocuklara, yine gülmemesini hedef göstermek...

Ancak artık ne bunları yapacak bir çocuktu ne de çocuk ruhuydu. Yakında boşanacak olan evli bir kızdı. Cielincek'in dalından kopmasına sayılı günler kalmıştı.

"Vallahi Hezal, ben Barzan'ı özlediyorum. Rahmetli Ciwan'ımı bu evde gördüğüm her seferde şükrediyordum. İyi ki başımızda, oğlunu da getir artık. Raher ona özgürlük veriyor ama oğlun artık burada olmalı."

Hezal Hanım'ın eltişi, Raher Ağa'nın bir küçük kardeşinin karısı Evim Hanım'dı isteğini belirten.

Bütün kadınların birbirlerine benziyor olması Berçem'in boşana gidiyordu. Kadife süsantlarıyla, başlarına geçirdikleri tülbentleri, sünneli gözleri, saygılarını göstererek konuşmaları, bir tartışma içinde sakince unlaşmaya varmaları benzerliklerini gösteren en belirgin işaretlerdi.

Rahmetli kocasının adı geçince Berçem'de Berçem. Bütün hakışlar üzerine çekiliyor ve suçlu uymuş gibi bakıyor oldukları düşüncesi, karını donduruyordu. Miran hayatına bulaşmasaydı, şimdi kocasıyla mesut bir evlilikleri olacaktı. Karı hahtı ıste, siyah kalemlerle karalamıştı beyaz kâğıdını.

Hezal Hanım'ın haneleri doldu. Oğlunun hasretinden uyuyamıyordu çoğu geceleri. En mutlu gününde bir silahlı karışımına kurban girmiş ve terk etmişti onları. Allah'ın sabır dilediği her an, yüreği biraz olsun ferahlıyor, ancak özlemi giderek büyüyordu. "İstetse gelir Evim, zorlayarım ki oğlumu. O gelmezse biz gideriz yanına." Metanetini koruyan bir edayla derin bir nefes verdi.

Meryemxan Hanım ablasına haklı. Büyük yeğeni Ciwan, her zaman kendisine eğfencesine takılır, çocuklarıyla uğraşır, en

küçük oğlu Âdem'i havaya zıplatarak oynardı. Barzan bunu yapacak mıydı, bilmiyordu. Küçük yeğenini düğünden önce biraz tanıma şansı yakalamıştı. Yakışıklı, akıllı ve ağabeyi gibi babasına benzeyen, çatık kaşlı, sert bir adamdı. Berçem, bu adamın karısıydı.

"Gelinin sizin gelinimizi kabul eder mi? Kocasıyla baş başa yaşamak ister belki."

Kadınlar arasında eğlenmeye mahal veren sorular sorulur, altın şaka dolu cevaplar güldürürdü. Ancak bu soru gerçeği altın da barındıran şakaydı. Gerçek manada soruyor, şakaya vuruyordu. İnsanoğlunun en çok sevdiği taktik!

Berçem sınısacak, kocaman gülmeseñesini kaymanasına sınıdı. "Haşımın gözümün üstünde yerleri var. Bizim yanımızda olmalarını, benden daha çok kinise istemiyordur."

Kayıtanası rebessüm etti ağır ağır. "Bundan hiç şüphem yok kızım." Bir nehze olsun Berçem'in rahatsızlık duymuyacağını biliyordu Hezal Hanım.

"Hem Berçem bu evin kızı, gelini değil ki," diyerek destek çıkan Newroz Hanım'a bir dolu gülümsedi Berçem. Hep bu evin kızı olarak görülmüştü.

"Bir kere ben gelinsem bayramı olur. Zil takıp oynar, evde halay çekeriz." Kadınların kahkahası bir kez daha duyulmuştu. Yaman Alaz, varlığının tatlılığını bir kez daha göstermişti.

Akşam yemeğine kalmadan gitmişli misafirler. En kısa sürede Barzan'ı görmek istediklerini söyleyerek, ayrılmışlardı evden. Salonda hâlâ oturmakla olan ev ahalsi, günün değerlendirmesini yapıyorlardı.

"Hevidar hala, fildişi altın setini getirdi yadê 22 ayar. Yantıda Irak'tan getirdiği fistan, seccade, bir tane tülbent, bir de namazlık var," diyerek elindekileri bir bir annesine gösterdi Alaz.

Adet gereği her şey kontrol ediliyordu. Kim ne getirmiş, ne seçmişti?

Vakur odasıyla tobessüm etti Hezal Hanım.

"Gördüm kızım, hepsi de çok güzel."

"Vesile teyzem Trabzon seti getirdi. Fıstık, bir de seccade Meriye'nin teyzem düğünde alın takmıştı. Sadece baştan aşağı kıyafet getirmiş Seccade de var üzerinde."

"Hiç gerek yoktu Hezal anne." Mahcup ve gergindi Berçem.

"Kızım bunlar zaten gelecekti. Düğününüz olmadı, sessizce kapıdan içeri aldık seni. Bir mevlit okuttuk sadece. Bunlar senin için." Yaşlı kadının kabul etmez sesi, biraz olsun yumuşaktı.

"Evin yengem Cumhuriyet altını getirdi. Biliyorsun düğünden önce Berçem'in çeyiz sandığını o göndermişti. Bir de hilezik göndermişlerdi," diye devam etmişti Alaz.

Newroz Hanım hepsini katlamış, yansını Alaz'ın bir diğer yansını Berçem'in eline tutuşturmuştu. "Al bakalım bunları odana götür güzel kızım, güle güle kullan."

Genç kız atana sıkıla kalktı yerinden. Görümcesi ile altınları beraberinde götürerek salondan çıktı. Kendi odasına öncelikle hediyeleri yerleştirtmiş, ardından altınları Raber Ağa ve Hezal annenin odasındaki kasaya koymak için onların odasına geçmişlerdi.

Kilidi açtıkları kasaya Berçem'in altınlarını koyarken, Alaz'ın eteğinin cebindeki telefon çalınmaya başlamıştı. İşine ara vererek annesinin telefonuna baktı. Dudakları güldüğü isimle hafif tebessüm etmişti. "Kocan arıyor," diyerek yengesine baktı.

Berçem gündür arayan ama bir türlü cevap alamayan kocasının fotoğrafını telefonun ekranında görünce gerilmesine engel olamazdı. Ne çok özlemişti yeşil harçlerine bakmaya doyamadığı adanı? Yine kaşları çatık, yine bakışları sert ve yine çok yakışıklıydı.

Gözlerini kaçırdı sinsi görünmesinden. Her anını Barzan diye dolduran kızın niyeti neydi, anlamıyordu. Ama nasılsa dayısı götürülecekti onu

"Buyur Barzan Ağa?"

Alaz'ın alıngan sesini duymasıyla, kafasını genç kıza çevirdi. Alaz hislerini yansıtmaktan çekinmeyen, realist bir yapıya sahipti. Barzan ile aralarındaki uçurumlardan hoşlanmadığı su götürmez bir gerçektir. Ancak saklanmaktan çekinmeyişi takdir etmişti. Belki Barzan olacak zahiri kocasının aklı başına gelirdi.

Karşı taraftan nasıl bir tepki aldıysa Alaz'ın yüzü düşmüştü. Telefonu yengesine dikkatle uzattı.

"Barzan Ağa seninle konuşmak istiyormuş."

Berçem yutkundu seslice. Konuşmaya hazır değildi henüz. Sesinden nefret ettiği adanın sesini tekrar duyup, yeniden âşık olmaya hazır değildi. "Hayır!" dedi nereden geldiğini bilemediği kararlılığıyla.

Alaz'ın kararlık bakışları ısrarcıydı. "Al Berçem, azan işit-meyelim. Suçlu da olsa güçlü olmayı hak buluyor kendinde ko-can." Telefonun elinde olması avantajını kullanarak, ağabeyine lafını çakmıştı. Arar aramaz nasıl olduğunu sormadan telefonu Berçem'e vermesini istemesi açıkça zoruna gitmişti. Ne kadar bir mesafelikti bu?

Berçem'in zümrüt haneleri kargınlıkla oynadı. Alaz'ın göz-lerinde gördüğü tanıdık titreşimlerle elini telefona uzatmıştı ister istemez. Şimdi hiçbir şeyi değil, kız kardeşini üzdüğü için kavgasını bu adamla edebilirdi.

Telefonu kulağına götürdü. Verdiği uzun soluklu nefesi, Barzan'ın konuşmasına yetmişti.

"Semi özledim."

Adımın derin sesini duyunca, baştan aşağı bir titreme sarışın genç kıza. Yeniden demişti, yeniden âşık olmamak için bu sesi duymak istemiyordu.

"Seni özledim Gelinecik."

Adımın zayıf sesi, bir kez daha itiraf etti.

Berçem güçlüğüle ağzını açıp, kelimelerini savurdu, "Ne-neden aradın?" Dahından kopmuş gelinecik zayıf düşmüştü.

"Bana kırgın olduğumu biliyorum. Sen de biliyorsun ki en başında ikimiz de birbirimizden nefret ediyorduk. Boşanmanın derinine düşmüştük ve ben planımı seni tanımadan önce kurmuş-tum. Şimdi bana uzak davranma. Birbirimize olan duygularımız alenen ortada!"

Alenen ortada olan tek şey, planların suya düştüğü, verilen sözlerin artık geçersiz olduğuydu.

Alaydan bözme gülüşü gayriihtiyari yayıldı dudaklarına. "Hiçbir şey olmamış gibi davranmamı bekleyemezsin ki. Be- "

"Beklemiyorum güzelim. Seni yıpratığının farkındayım. Sadece sana kuma olayını kafana takma diyorum. Biliyorum zor. biliyorum güç. Ama artık ben seni istiyorum, sadece seni."

Ne diyebilirdi ki Berçem? Dayım beni almaya geliyor dese, Barzan ne yapabilirdi ki? Bu evden uzaklaştırılmıştı genç adam uzun bir süreliğine. Belki boşandıktan sonra da böyle kalacaklardı ama sonra Hezretoglu Ailesi oğlunu affedecekti.

"Acımız eşit güzelim. Sen ne çekiyorsan, bu kalırcası beden daha beterini çekiyor. Bu kalp sana çoktan bağlandı." Genç kı-zın kesik kesik gelen sesi, gül genceası yanaklarını solduruyordu. "Acı çekme Berçem," diye fısıldadı adam.

Acı çekmek, mücadele etmekten daha zordu bu hayatta. Her şeye resti çeken beden, bir acıya karşı duramıyordu. Acı çeke-cekti kuşkusuz.

"Ayyyem telefonu istiyor, kapat," diyen Alaz'ın nefes nefese sesini duyduğunda irkılmıştı Berçem. Alaz hangi ara dışarı çıkmış, hangi ara geri gelmişti bilmiyordu.

"Falezal anne telefonu istiyor," dedi bu kez Berçem. Sesi hâlâ kırgınlığını koruyordu. Ancak dayanılamıştı adamın sesini duymaya. Ne kadar kırgınsa yüreği, bir o kadar da muhtaçtı adamın huzur dolu varlığına.

"Geleceğim Berçem, merak etme. Tamam mı? Beni bekle, ç) kısa zamanda yanında olacağım. Seni alacağım,"

"Berçem telefonu ver, annemi anlatacak."

İstareti görüncesinin kızgın sesi, kucaklarını son sözlerini sarf etmesine neden olmuş, ancak Berçem adamın sözlerini cevapsız bırakmıştı.

"Seni seviyorum..."

Alaz'ın telefonu alması saniyeleleri, Berçem'in son itirafı idrak etmesi dakikaları almıştı. "Seni seviyorum" demişti zalim Hezereoğlu. Geleceğini ve seni alacağım, demisti.

Bu adamı biraz olsun tanıyorsa... Yapardı!

Gelecekti, meçhurlu. Adamdan aldığı bu sözle, kalbini kandırıtışı bir kez daha. Geçen zamanlara, vurulan zincirlere, kapanan kapılara inat, vaz geçmeyecek ve bekleyecekti.

Ya gelmezse zalim Hezereoğlu? Ya o omman yeşili gözlerinde pırlıdayan huzur gülüşümü görmezse?

"Onsuz yapamayacağımı biliyor. Geterek, gelmek zorunda. Yoksa onsuz ne nefes alabilirim, ne de bu hayata katlanabilirim. Hissediyorum işte, geleceksün Barzan!"

~*~

Geçen günler, Berçem gelini huzursuzlaştırmaya başlamıştı. Adamın geleceğine dair verdiği söz, tutulmasına tutulardı, an-

eak adanın bu eve girişi, sandığı kadar kolay olmayacaktı. Hele Raber Ağa'nın öfkesi, gün geçtikçe katlanıyor, oğlunu hangi cezalarla süründüreceğini düşünüyorken, Barzan'ın elini kolunu salıya sallaya bu eve gelmesi, inkârıszdan öte değildi.

Şekkatli eller saçlarını okşadı. Eğer Newroz annenin bir kızı olsaydı, şekkatinden melekleri andırarak bir evlat yetiştirirdi şüphesiz. Berçen, onun kızı olmanın çekinmedi. İlk gün gördüğü şekkat her geçen gün katlanırken, annesine olan sevgisi büyümüştü. Müşfik bir kadındı Newroz anne...

"Barzan bu saçları özlemiştir şimdi." diyen Newroz anne, genç kızın boynundaki altınları çıkarmaya yardım ediyordu. Dalgın genç kız belirsiz bir tebessüm sundu.

"Özlese ne olacak Newroz anne?"

"Seni almaya gelecek."

İhtiyat dolu edası, aynadan kadına çevrildi.

"Bu kolay mı sence?"

Güldü yaşlı kadın. Altın kolyeyi tuvalet masasına bırakırken konuştu. Gizli bir ton vardı sesinde.

"Hayır. mertniyi beyninin ortasına yer."

İçti ürperdi Gelinçik'in. Barzan'ın vurulmasına dayatamaz. o mertniyle kendi yüreğini dağlardı.

Newroz Hanım, genç kızın korkusunu hissedince ona sıkıca sarılmıştı. "Yapmayacağım kocana bir şey. Raber Ağa beni beyninden vurur önce."

Berçen kimseye bir şey olsun istemiyordu. Yeterince kayıp vermişti zaten. "Bitti mi altın çıkarma merasimi?" Konuyu değiştirmeye çabası, annesini güldürmüştü.

"Bitti kızım. bitti. Hadi üzerini değiştir, güzel bir uyku çek. Sabah seni yine güblerken görmek istiyorum."

Berçem, kadının isteğine uyaacağını belırtten bir bakış attı. Odasında tek başına kaldığında üzerini değiştirmişti. Barzan, bugün de kapılarını çalınmıştı. Bugün de gelmemişti.

Metanetli davranacaktı genç kız. Adam sözünde durmazsa her şey bitecekti. Bu yalan aşkın zehresini, kalbünde beslemeyecekti. Bir geceyi daha Barzan olmadan geçirecekti. Koltukta uyuya kaldıkları zamanı anıları zihnindeyken uyumaya çalıştı. Adamın mest eden kokusunu nasıl da özlemişti.

Sıkıca yorganına sarıldı. Soğuk havalar gelirken, Berçem'i ısıtacak tek şey kocasının huzur veren güvenli kolları yerine yorganı olacaktı. Yay gibi gerilen vücudunu gevşetmeye çalıştı. Uyutmalı ve yarın mutlu Berçem oyununu oynamalıydı. Yarın, adamın verdiği sözün tutmasını bekleyerek geçirecekti.

Yatağında hisseltiği ağır hareketlilik, genç kıza korkutmuştu. Gözlerini açmaya fırsat bulamadan ağır bir şeyin altında vücudu ezilmiş, atacağı çığlık ağzına kapanan pençelerle engellenmişti.

"Gelincik!"

O tımdık, derin sesi kulağıyla değil kalbiyle dinletmişti. Gözleri usulca açılmıştı. Korkusu yemni hayrete bırakırken, Berçem gelin karşısında cehennemden çıkma, zalim kocasının unvan yeşili gözlerini hayranlıkla izledi.

Perdeleri çekilmiş pencereden süzölen ayın huzmeleri, adamın yüzünün bir tarafını aydınlatıyordu. Zalim yanı, karanlığa bürünmüştü. Ancak hayran bırakan güzelliği, her zamanki yormıyordu.

Barzan, ağırılığını vermediği karısının üzerinden kalkmadan gece lambasını açtı. Pençesini karısının ağzından çekip, özlemini duyduğu yüzüne baktı doymayacağını hilsede.

Zümrüt harçlerinde pırıldayan ışıklar hayranlık doluydu. Bir haftadan daha uzun süredir görmediği cam bilyelere aşkla baktı.

Göz kapaklarına bireyi öpücük bıraktı. Ne dudakları öpmeye, ne gözleri izlemeye doyamayacaktı.

Kapırsız kendisini izleyen küçük kadını, dudasının kenarını saran sevgiyle süzdü. Sızlanan dudakları, öpmeye teşvik ediyordu. Çekinmedi genç adam. Zarif bir huse kondurdu gülün güzelliğini taşıyan dolgun dudaklara.

Vuslatın sözü kılıçtan keskindi. Gelmişti Hezeroğlu. "Geleceğim, seni alacağım." demişti ve sözünde durarak gelmişti

"Bar.. Barzan," derken sesini yutmuştu. Boğuk sesinin naralarını atması gerekiyordu. Ancak hâlâ şutunu kazanamamıştı.

Dudakların öpücüklerden mahrum bırakmayan genç adamı mırıldardı "Hımm..."

"Ge-ge-geldim." Kızın sesinin şaşkınlığı altındaki zafer tınısı kutlama yapıyordu.

"Geldim Berçem'im, geldim işte." Öpücükleri dur durak bilmeden kızın yüzünün her yerine imzasını atıyordu.

Berçem tatlı öpücüklerden kaçabilirse konuşma yetisini kazanacak ve soracaktı.

"Ne-ne zaman gel-geldin?"

Geri çekilip karısına baktı. Alabilirdiğine güzellik donatılmış yüzü doyumsuzdu. "Bir saat oldu Mardin'e varalı."

Gece lambasının eteiz ışığı altında, kısık sesleriyle odaya aşkın aurasını taşıyan karı koca dünyadan kopmuş gibiydi. Dünyevi sorular şuru kazanmak için bahaneydi.

"Baban biliyor mu?" Gözleri sorduğu soruyla ardına kadar açılmış. Raher Ağa, Barzan'ı yakalarsa düşündüğü bütün cezaları uygulayacak, son olarak boşanma emrini verecekti.

Karısının aksine Barzan Ağa keyilliydi. Müstehzi bakışları karısının üzerinde gezindi. Giydiği geceliği fark etmesi, susuz dal parçasına çevirmişti adamı.

"Hayır kaçacağım." Boşuk sesi derinleşmişti. Gözlerini kızın diri göğüslerinden ve esmer teninden çekip güzel gözlerine dikti.

"Seni kaçıracağım!"

"NE?!" Küçük çığlığı odasına dolmuştu. "Kaçtırmak mı?!"

Eyleye ağzını kapatması bir işe yaramasa da her ihtimale karşı Barzan'ın pençeleri, kızın güzel dudaklarına inmişti. Berçem, adamın elini çekti hızla.

"Sen delirdin mi? Beni nasıl kaçıracaksın?"

Adamın gözleri zifiri karanlığa gömüldü o an.

"Delirttiler lan beni. Karımı bırakmayacağımı söylemişim. Sana seni almaya geleceğimi söylemişim. Kuşku ma duydun bundan, aptal kadın?"

Ortaya çıkan tek gerçek Barzan'a satılıp öpme isteğiydi. Delilik sana yakıştı, demek istedi. Ancak frenini çekip, gaza basmak için uygun zaman bekledi. Daha sıkıca sarılacak, huzurlu kollarında can bulacaktı.

Hani kırgındı bu adama? Olaylar, arkasından çevrilen planlar, hayatını altüst eden gerçekler... Hani bütün bunların parçalandığı kırgın Berçem?

"Gelemem..." dedi donuk bakışları. Kaçmayacağı, kendi rızasıyla. Kaçınmasına müsamaha göstermeyecekti. Afran Sözeri'ne bir ihanet daha, yoğeni de desterden sildirdi.

Genç adamın beklemediği bu tepki canını sıkıyordu. Ancak karısına belli etmedi. Kimse onu fark etmeden bu kırgın kadını kaçırmalıydı. Her şeyin özrünü dilleyecek ve affetmesi için elinden geleni yapacaktı. Ancak önce bu lanet olası hapishaneden kurtulmaları gerekti. Özgürlüğüne kavuşmadıkça hiçbir şeyi yapamazdı.

"Neden?"

Gergin havasını saklamaya çalışsa da başaramamıştı.

Herçem, titreyen ellerini adamın göğsüne koydu. Gergin kasların sıcaklığı ve hıçkım altında ezilmiş hissetti kendini. Ancak açık ermedi. "Dayımı kaybetmek istemiyorum. Seninle gelirim, beni siler!"

Gerginliği ansızın sınıtmuş, rahat nefesini koyuvermişti. "İşte bu yüzden seni uykunda zorla kaçıyorum. Silah zoruyla, hıçkıkla, tehditle. Sen bana direndin, istemedin," diyerek alnına uzun soluklu öpücüğünü bıraktı.

"Tabii bunlar yalan. Şimdi bana zorluk çıkartma güzelini. Kahrından yeterince öldüm. Karımı ellere bırakacak değilim."

Kızın üzerinden güçlkle kalktı. Birbirlerine yapışmış bedenlerin ayrılması zor olmuştu. Lakin bir an önce gitmeleri gereki.

"Barzan bunu yapma."

"Ben karımı burada bırakmam."

"Bana çok kızacaklar."

"Kimin umurunda?!"

Kızın hayıflanmasını kabul etmedi. Karısının dayısı yüzünden gönülsüzlüğünü görünce, onu kendi elleriyle giydirmişti. Sandığı kadar kolay olmamıştı. Hiç dokunmediği tenini şimdi görünce arzu kaplamıştı her yapma.

Fürsüz davranışları, kendine hâkim olması içindi. Karısının üzerinde uzun kurtuş eteğini ve uzun kollu gömleğini görünce, kendine hâkim olmayı ne kadar iyi becerdiğini bir kez daha anlamıştı.

Elinden sıkıca tutarak kapı kolunu indirdi. Sessiz ve temkinli hareketleri zorlansa da yakalanmaktan kaçacaklarını biliyordu. Karanlığa bürünmüş konağın bahçesi aydınlıktı. Ev ahhalisimin uyuyor olması en büyük avantajıydı genç adamın.

Ezberle bildiği yolu geride bırakarak, ön avhulan merdivenlerle geçti. Titreyen karısının suskunluğu, Barzan'ı rahatsız ediyordu. Güvenini sınan sınısacak bir tebessüm etti.

"Hazır mısın Berçem, yeni bir hayat bizi bekliyor!"

Suskunluğunu bozdu olumsuz bakışlarıyla

"Ben... Bilmiyorum..."

Arka kapıya ilerledi genç adam. Arka kapıdan kaçacaklardı. Ön kapı koruma altında tuzakurken kaçmaları imkânsızdı.

Kapıyı karallıklıkla açtı. Bu kadar kolay olacağını düşünmemişti. Kurtulacaklarını biliyordu, ancak sevgileri son anda bir engel çıkacağını söylemişti. Şimdi hiçbir engel olmadan bu kapıdan çıkıp, mutlu çekirdek ailesini kuracaktı.

Berçem'in eline öpücüğünü bıraktı. Af için yaptığı ilk hareketi bir "Hadi gidelim."

Berçem korkuyordu. Açık korkusunu gösterse de kocası inatla reddediyordu. Bu kadar bencil olmasını istemiyordu. Korkusunu anlamasını istiyordu. Berçem gelin, Afrân'ı kaybederse yaşayamazdı ki.

Karısının adını almaması, Barzan'ın asıl korkusuydu. Bu-
raya kadar geldikten sonra vazgeçmesini kabullenemezdi.

"Berçem güzelim..."

İkna seansları, yabancı bir sesin karışmasıyla kesilmişti. Hiç olmayacak zamanda basılmışlardı. Yolu sonunda, kırmızı çiz-
gide, bir adım utsa özgürlük... Lakin Newroz annenin öfke dolu
sesi, mih gibi yerlerine çakmıştı onları.

"Siz nereye kaçtığınızı sanarsınız?"

Barzan usulce arkasını döndü. Newroz annesinin elinde tü-
fek, yanında Alaz ve arkasında babasının sağ kolu Rıza ağabey
vardı.

Ne şanssız adamsın Barzan!

Ne bahtsız kadınsın Berçem!

Yollarına taşı, karı kocanın çöpçatanlığını yapan Newroz
anne koymuştu. Büyük ihanet yaşamışlardı. Büyük ihanet!

Bölüm 17

Yeni 'Kızın'ın 'Mutluluk' Çıtası...

Vuslata eren iki aşığı çektiği çile, destansı bir aşka gottirebilirdi onları. Adları kavuşamayan aşıklandı listesinde gözle görülür bir fark yarutabilirdi. Zira en büyük ihaneti yemişlerdi. Kimse değil de şitdi Newroz anne, bu kavuşmaya mahal vermiyordu.

Harzan Ağa metanetli davrandı. Elinden sıkıca tuttuğu karısını arkasına sakladı. Yeni tanıdığı duyguları Derçem'de düğünlenirken vazgeçmeyecekti.

"Beni sıracak mısın Newroz anne?"

Yaşlı kadının çatık kaşları derinleşti. İçi boş tüfeği oğluna doğru nişan alırken, "Kızımı bırakmazsan bir an bile acımam sana. Sen kızma acımadın." dedi. Şiveli sesinin timsi kısık olsa da, Darzun Ağa'yı korkutuyordu.

Babasını uykusu hatıftı bildiği kadarıyla. Bir ses duyarsa muhakkak gelirdi. Ruher Ağa'nın diken üstünde olduğunu, tuttuğu adamdan öğrenmişti. Evdeki köstebek her gün raporu vermişti. Babasının adını sıkıca takip ettirmişti. Karısını kaçırmaktan başka şans olmadığını anlamıştı.

"Neden yaptığını biliyorsun," derken eski anılarını hatırlamasıyla gerilmişti iyice.

"Hayır, bilmiyordum. Bana anlatmadın hiçbir şeyi, karışmamamı istedin. Kızımı korumama bile karşı çıktın." derken hatırlanan ifadesi kızgınlık doluydu.

"Haklı nedenleri vardır Yâde Newroz. Nasılsa hep Barzan Ağa doğrucu!" Alaz'ın ağabeyine olan kızgınlığı, öğrendiği gerçeklerle katlanmıştı. Berçem'i her şeyi anlatmadığını Mardin'e döndüğünde anlatmıştı. Yâde Newroz'un çabası ağabeyi tarafından hoş görülünüş ve engellenmişti. Berçem'i daha çok rahmetli ağabeyine yakıştıyordu. Ciwan bu kızı taşıyan yegâne adamdı.

Kız kardeşini henüz kazandırmamıştı. Aralarında buzdan örtülmüş duvarlar vardı. Ne yapsa kız kardeşine kendini kabulleniremeyecekti. "Alaz'ım seninle sonra görüşebiliriz, İstanbul'a geldiğinde!" derken kız tehditkâr ve bir o kadar da rüşvet içeren sesi üzerine bir de göz kırpması, kız kardeşini çıldırtmıştı.

"Bence babam Berçem'i kaçırdığını bilmez. Benim de İstanbul'a gelmemeye gerek kalmaz. Orada beni bağlayan bir şey kalmadı nasılsa."

Aldığı tehditte sınırsız gülümsemişti. "Bizi işpiyonlamazsan, gelmen için seni bağlayacak bir şey olacak," derken gözleriyle arkasında duran korusunu işaret etmişti.

Newroz Hanım büyüttüğü oğlunu ne denli özlediğini konuşulunca daha çok hissediyordu. Karısını istemeyen, boşanmanın peşinden koşan haylaz oğlun şimdiki bir türlü yamaştıyordu. Fakat çok hatası vardı ve bunun bedeli ödeyecekti.

İçeride boş av tüfeğini kalbine doğru nişan aldı. En azından Yâde Newroz hyle zannediyordu. Kocasının arkasına saklanan küçük kadının omzunu nişan almıştı. Yeşil hareketli tüfeğin ucuna takılmış, milim kıpırdatıyordu. Barzan nereye tuttuğunun farkın-

daydı. Karısını arkasına doğru itti nazik bir hareketle, "Namluyu karısına niyan almışsın Newroz, ben onu sen öldür diye kaçırdım."

Gülmek istediysen de içinde tutmaya devam etti. Oğlunun vereceği hesap vardı sırada.

"Sen Berçem'i istemezdi, onu sofrana oturtmazdın, yüzünü görmek istemezdin."

Ensesini kaşdı mahcup bir tavılla. Anlaşılan Newroz Hanım canını biraz sıkacak, dersini verecekti. Berçem gelmekte tereddütlükten, hınları konuşmak iyice yolundan çevirirdi karısını.

"Değişt her şey."

"Kör gözlerini açmayı kızım başarmış," derken gurur hâkimdi yaşlı yüzüne. Oğlunun sürüleceği günleri görmek istemişti ve görmüştü.

Barzan açtırdığı gözlerini nihayet. Ki karısı gözletiyse sınırlı kalmamış, kalbini de eline almış tüm duygularını sözgeçten geçirmişti. "Onu kaçırarak kaçar gözüm döndüğüne göre, tabii ki başarmış. O yüzden bırak o tilfeği. Fızı görmediniz, duymadınız, bilmiyorsanız oyununu oynayın. Oğlunun aşkına engel olmak istemezsin herhalde."

"Bizim oyun yasıtuz çoktan geçti Barzan Ağa."

Barzan gözlerini baydı. Oyun yaşı geçmemiş, hâlâ alingan bir kız çoçuğuydu Alaz.

"Alaz'ın ağabeyine yardım etmen gerekmez mi?"

Tüm bu kargaşayı yaşatan adam ağasının oğluydu. Ancak aldığı emir büyük yordandı. "Berçem kızı gönderemeyiz. Barzan oğlum. Emir demiri keser, bilirsin."

Barzan istihza dolu bakışların, babasının sağ kolu olan, her işine koşan, yanından ayrılmayan, bir nevi ağabeyi gibi gördüğü orta yaşta ki adama çevirdi.

"Ben şimdi kesilen demir mi oluyorum Kasım ağabey?"

Kafasını salladı. "Evet oğlum öyle oluyorsun."

Avucunun içine dolduran sıcak eller birden geri çekilmişti. Barzan omuzunun üzerinden karısına baktı. Zifiri karanlığı taşıyan yeşillikleri örkek barelere takılı kaldı. Berçem gerçekten korkuyordu.

Kaçarıyınlardı, paçalarını kurtaramıyorlardı. Üstelik Yade Newroz töfegi kocasına döğröltnüş, bir an bile vazgeçmiyordu. Eleri beline doğru indi. Gömleğini sıktı avuçları içerisinde. Kocasına sarılmadığı için yapabildiği tek şey sığınmaktır.

Limanına demir atan kadına ribim olmaktan bir an hile çaymayacaktı. O demir yenne saplanmıştı bir kere. "Korkma güzelim kaçacağız. Engel olanı ben öldüreceğim!" Tehditkâr unusu sessiz gecelerin uluyan tehlikesi gibiydi. Berçem kolay kurtulacaklarını sanmıyordu.

"Neyle öldürecekisin Barzan ağıfım? Elinde ne var?"

Barzan uzayan bu muhabbetten sıkılmaya başlamıştı. Cihancığını alıp götürmek istiyordu. Biraz daha uzarsa, konak aydınlanacak, babasını heybete üzerine çökecekti ve karısını bir dağa istese de niyasında bile göremeyecekti.

"Berçem var," diye kestirip attı.

"Onu alacağız Barzan oğlum. Berçem'in bu evden çıkmasını babam yasakladı."

"İzin vermem Kasım ağabey. Babamın yasakları umurumda değil."

"Bizim umurumuzdadır oğlum. Bu yüzden buradayız."

Kaçış planları suya düşmüş, gemisiyle beraber batmıştı. Berçem arada kalmanın verdiği yüküle susup kalmıştı. Çenesini kocasının omzuna yasladı. Titreyen dudaklarını gömleğine hastırıp, engel olmaya çalıştı ağlamasına, Barzan Hezeroglu'na kavuşmak neden bu kadar irkânsizdi.

Bir olmuş üçlü ile atışmasına ara verip, başını omzunu sıcağına gomen karsına çevirdi gözlerini. Küçük kadını, göz yaşlarını sessizce akıtıyordu. Uzanıp yanağına teselli öpücüğünü verdi. Sımsıcak ve güven vericiydi. Cesaretini atabilirdi bu öpücükten.

"Kaçacağız buradan güzelim. Ben karımı bırakmam kimseye!"

Sevgi savaşının verdiği tablo resmedilmeye değeri. Newroz Hanım İstanbul'da kaldıkları haftalar boyunca bu tabloyu görmeyi istemişti hep. Ancak göremeden gelmiş ve bir haftaya kalmadan Berçem dönmüşü kötü haberlerle..

"Ben izin vermediğim sürece hiçbir yere gidemezsiniz."

Kararı kadının kati sesi, kulağına dolduğunda karısından güçlkle gözlerini ayırırışı Newroz annenin tüfegi kaçışını en büyük darbe idi. Bu kadını çözülmüş olmalıydı.

"Newroz Hanım öğütüm mutlu olmasını isteroiyor musun?" diye sorarken ses tonunun katılığına engel olamadı. Çatık kaşlarının altında, gölgesi yanaklarına düşmüş kirpiklerinin arasında hiddetle dönen yeşil haneleri annesini hedef almıştı.

Yadé Newroz derin bir iç çekti. Tüfegi tutmaktan yorulan kolları, zayıflamaya başlamıştı. "Ben senin mutlu olmanı istediğimi için Berçem'e yaptıklarına katlandım. Erinde sorunda karına döneceğini anladım. Sen yok zalim davrandım oğlunu. Karını üzdedin, kızdın, küçük düşürdün. Azra kötü değildi, hatta mükemmel bir kadındı. Ama sen bu evliliği kabul ettin bir kere. Boşanmayacağımızı defalarca söyledim size, yine beni dinlenmediniz. Şimdi kendinizi getirdiğiniz hâl, evliliğinizia ilk günü gibi. Tam da istediğiniz gibi."

Yaşadığı ilk günleri anımsatılmasının lüzumu yoktu Barzan'a. Nefes aldığı her an, kötü hatıralar boynuna sunulan şeffaf bir halat olup sarkıyor. acımadan boğuyordu.

"Birindir hi birina sve zane" Yade Newroz." diyebilirdi derin nefesini verirken.

Yade Newroz'un buna şüphesi yoktu. En çok yaralarından mesuldü insanoglu. Barzan oğlunun yaralarını iyi bilirdi. Ancak bu başka bedenleri yaralayıp kanatacağı anlatına gelmiyordu.

"Sen Berçem'in yarasını bilmedin."

Sözleri heyecinulen bir kurşun yemiş etkisi yaratmıştı. Newroz Hanım oğlunu öldürmekten bir an bile çekinmiyordu. Etine batırılan urnakları hissetti. Gelmek acı çekiyordu. "Hadi anne indir şu töfeği, yolumuza taş koyma. Karımı kaçıracağım."

Newroz anne şesh bir kahkaha atınca genç adamın tepkisi ser. olmuştu. "Babam uyanacak Newroz!"

Sınırlendiği zaman hitaplarını unanıyor, adını söylüyordu sadece. Newroz anne yine damarına basmaya anı içmişti anlaşılan.

"Uyanırsın, biz de onu istiyoruz zaten."

Barzan kız kardeşine ters bir bakış attı. "Alaz, karşında ağabeyin var. Bugün sizin yızın(ızden yakaladırsanız, yarım ne yapacağımı tahmin edebiliyor musun?" diye sordu tek kaşı havaya dikilirken. Bir yandan gözü konağa takılıp kuluyordu. Koca konaktan bir an babasının ortalığı gümbür gümbür inleyen sesini duyacakmış gibi hissediyordu. Kabul ediyordu ki babasından korkuyordu!

"Bak, Berçem kızının hali perişan. Gece gece uykusuz bırakmışsın.." diye tespitini yapan Kasım ağabey genç kız için uzulüyordu. Yaşlı gözlerini görünce, kızları Havva ve Esmâ ağlamış gibi içi yanmıştı. Berçem, kızları ile büyülmüştu bu evde.

Barzan farkındaydı. İçli içli ağlayışını duymak zaten genç adamı kızdırıyordu. Ilıncı dolu bakışlarını attı, "İşte bizi rahat bırakırsanız, karıma uyuyacak rahat bir koltuk sağlayacağım"

10. Yaralı yarasını bilir.

Uzatmanın peşindeydiler. Barzan Ağa'yı sürüm sürüm süründüreceklerdi. Üstelik Raheb Ağa kaçışlarına izin verdiklerini öğrenirse, hiç düşünmeden hepsini evden kovardı.

"Berçem bu evde kalacak. Babamın kararı kesin."

"Seni son kez uyarıyorum Newroz." İstedığı destek uzaktan selam çaktığında Barzan güç kazanmanın verdiği rahatlıkla son uyarısını yapmıştı. Öbür türlü kaçış yolu mümkün değildi.

Gülünse de sessizce Yadê Newroz, "Vazgeç oğlum bu sevdedan. Berçem gelmeyecek seninle." Tüfeğin namlusunu oğluna çevirince, karsından acı dolu bir inleme kopmuştu.

Barzan hırlılı nefesini verdi. Beline tırnaklarını geçirmiş kızın elinden sıkıca tuttu. Kaçmaya hazır duruyordu. Okan'ın elinde tuttuğu silahla Newroz annenin başına dayarması adama kaçış yolunu sunmuştu.

"Ben seni uyarmıştım Newroz," diyerek arka kapıyı hızlıca açtı.

Neye uğradığını şaşırıp kadın dut yemiş bülbüle dönüştü. Şakağında hissettiği soğuk metal ile tanışırken, oğlu "Babama selam söyle!" diyerek kapıdan sevdiği kızla kaçmıştı.

Asıl uyunu Barzan oynamıştı. Raheb Ağa Mardin'de keyamet koparacaktı... Hiç beklemeden Berçem'i arhaya bindirmiş, yola koyulmuştu. Sürati dar yolları zorluyor, taşlar yerinden sökülmeğe can atıyordu.

Barzan "Berçem güzelim iyi misin?" diye sorarken karsına dönüp bakıp kısaca. Berçem'in bakışları hâlâ donuktu. Uzamp elini sımsıkı tuttu. "Geçti güzelim kaçmayı başardık." Ancak Berçem'i de susturan sebep buydu. Yeni yeni idrakine vardığı gerçek; Barzan Hezeroğlu'nun karsını evinden kaçırmıştıydı!

Kocasına çevrilen bakışları hayret doluydu.

"Sen beni kaçırdın!"

Yakışıklı yüzünün gerginliği uçup gitmiş, şerî kahkahası arabayı doldurmuştu. "Evet, kocanı seni kaçırdı. Biraz zor oldu ama yanımdasın şimdi."

Gül genceste yatakları geceye inat ilkbahar çiçeği gibi açtı-vermişti. "Okun olmasaydı nasıl kaçıracaktım?"

Düşünür gibi yaptı genç adam. "Kafama koydum bir kere. Okun olmasaydı bile, seni kaçıtırdım," dedikten sonra göz kırıp devam etti "Bu fikir için Orhan'a gittiğinizde teşekkür edeceğiz."

Kucası sözlerini bitirdiğinde yula dönmüş, Berçem de sözlerini düşünüürken. İki soru aklını esir almıştı, "Orhan mı? Nereye gidiyoruz şimdi?"

"Evet, Orhan güzelim. Seni kaçıttırmı o söyledi." Dostuna minnet borçluymuştu. Yine her zaman ki gibi yanında olmuştu.

Dudaklarını birbirine bastırdı Berçem. Yüzünü saran sıcaklık utanmaya başladığını habercisiydi.

"Ömür çok dalga geçecek bizimle."

Barzan kafasını hafifçe salladı. Yanındaki adamın profili Berçem'i susatmıştı. Lanet olası Zalim Hezeroğlu, tehlikesiyle çok yakışıklı bir adamdı

"Onun da icabına bakarsın."

"İkinci sorum?" Cevap beklediğini açık bir dille anlatmıştı. Nereye gideceklerdi şimdi? Aynı eve giderlerse Hezeroğlu Ailesi anında başlarına çökecekti zebani gibi. Yeşil bareleri katımsa kısa bir bakış attı. Sinsilik dudaklarını kıvrırmıştı.

"Bir yere gitmiyoruz. Mardin'de kalacağız!"

Berçem'in şaşkınlığına bir katman daha ekleyip yoluna sessizce devamı etti. Keyifli anına bir şarkı eklemişti başta. Karısının gidişinden beri dinlediği tek parçaydı.

*'Turnam gidersen Mardin'e, turnam vâre selam söyle
Karlı dağların ardına, turnam vâre selam söyle.'*

"Sen yokken beni teselli eden tek şarkıydı. Tamama bırakmadan, selamımı kendim getirmek istedim."

Sözleri romantik adamın hakışlarındaki sertlikle tezat oluşturmuyordu. Berçem'in takınacağı ruh halini zorlaştırıyordu, "Hoş geldin," diye titrek çıkan sesyle zoraki soludu.

Gayriihtiyarî dudaklarını yalamıştı. Bir baktadır basçetini çektiği küçük kadınına kavuşmuştu ve şimdi şarkı dinliyor, onları takip edeceklerini önemsemeden gülüyordu. Arabayı çifliğe doğru sürdü.

Gidecekleri asıl mekân, çiftlik köyüydü. Arabayı büyük çiftliğin açıklığına sürdü. Tek kuth evi, karanlıkta duvarlarına dayalı ışıklar aydınlatıyor. sarı kalker taşların rengi parlıyordu.

"Bir süreliğine burada kalacağız güzelim. Babum bizi İstanbul'da sanırken biz çiftlikte keyfimizi çıkaracağız."

"Ama bizi bulabilirler." En büyük endişesi buydu. Buldukları an dayısı şüphesiz boşanmayı heklemeden yanında götürürdü. Tehlikeli sınıtı yeniden yüzünde yerini aldı. "O kadar kolay değil." Barzan'ın plajlarına her şey dâhildi. Tenbelce gülünse de, Tek umduğu buydu.

Evin önüne park ettiği arabadan indiler. Gecenin bir yarısı, hâlâ uyumak olan işçileri karşılamıştı ağasını ve hanımını.

"Hoş geldiniz Barzan Ağa."

"Hoş göndük Recep," dedi arabasının kapısını kapatırken, tebessümlü dudakları karısı tarafından izleniyordu. Bagajdan bavulunu almış, karısıyla çiftlik evin içine girmişti.

Daha iki gün öncesine kadar ev ahalisiyle gelen kız, bugün kocasıyla gizli gizli gelmişti.

"Odanız hazır. Fiziğin hanım hazırlamış, bir ihtiyacınız olursa sesleniverin."

Berçem minnetle tebessüm ederken, kocası kahul ememişti. "Gerek yok Recep, siz gidin uyuyun. Başka bir ihtiyacımız kalmadı. Sağ olmanız."

"Şev xwey",¹¹ diyen genç adam kapıyı kapatarak evden ayrılmıştı. Evin hemen yan tarafındaki kulübede yaşıyorlardı. Çiftlikten sorumluydı ve ekme biçme işini yapıyordu. Bağ bahçelerinden çıkıyor, ekinleri kontrol ediyordu.

Odalarına sessizce geçmişlerdi. Barzan Hezeröglü'nün duyduğu bir heyecan vardı ki o da karısıyla bu gece geçireceği özel andı. Bavulu odanın bir köşesine koyan genç adam, yorgun hedenini yatağa bırakmıştı. Ağrlığına bir başka ağırlığı daha katmak için, karısının kolundan tuttuğu gibi çığlıklar eşliğinde üzerine yatmıştı.

Gül kokusuyla bulanmış sıma saçları yüzüne dökülmüş, rüzgârın yüzünü yaladığı gibi saçları yüzünü taramıştı. Uzun uzun içine çekti kokusunu.

Berçem saçlarını önlüden çekerken, o aceleyle tülbentini başına geçirmediğini fark etmiş, boğuk bir inilti koparmıştı. Saçları pamukluruna dolmuş. "Tülbentim?"

Dehşet dolu ifadesine genç adam gülmüsemişti. Karısını giydirenken yaşadığı zorluk yüzünden tülbentini başına geçirmeyi unutmuştu. Recep ve Kasım ağabey görmüşü. Berçem'in utanması bu yüzden.

Barzan "Nasıl bir halde olduğumuzu biliyorlar. kimse fark etmemiştir," diyerek almış öpücü karısının. Asıl konuşmak istediği bu değildi. Berçem bu gece kadını olacaktı ve Barzan Ağa bunun için sabırsızlanıyordu. Karısına gerçek anlamda sahip olacaktı.

"Uykun var mı güzelim?"

11. İyi geceler.

Genç kız utançını atacak kadar şırtluydu. Kendisi bile fark etmemişti ki üfegi eline alan Newroz anne ve yadaşları nasıl fark etsin?

"Ha-ha-yr..." dedi farkında olmadan. Ne için sorduğunu bilmiyordu. ancak kocasının bakışlarını fark etmesi kavranması-na sebep olmuştu. Karısına sahip olmak istediği yer kendii yatak odalarıydı. Ancak şimdi olması gerekiyordu. Uzun bir süre burada kalacaklardı, tabii yakalanmadıkları sürece. Karısıyla aynı yatağa baş koyacaklardı ve kardeş kardeş uyumayı kabul edemezdi.

Barzan yanağını öptü nemli dudaklarıyla. "Yanağını öpüyorsan: sana ihtiyacım vardır. Ki şu an var," diyerek burnunun ucundan öpmüştü. "Burnunu öpüyorsan, seni şirin bulmuşumdur. Ki şu an çok şirinsin."

Öpceği her noktanın anlamını açıklayacaklı gützel karısına. En sonu vuruş olacaktı. Sağlarını öpüyorsan, sensiz yaşayamam demektir. Ki ben artık sensiz yapamam."

Gözleri karısının gül yüzünde geziniyordu. Erkekse sesinin derinliği, üstünde yatan kadının kalbini teklhıyordu. Sıcak nefesi yüzüne vurdukça Berçem nefes almayı unutuyordu. Öptüklerinin tesirinde kalmış, aralanmış dudaklarıyla genç adamın öpmesine davet çıkarıyordu.

Barzan çekinmeden ısırđ dudaklarını. "Dudaklarını ısır-yorsan, seni kaskantıyorndur. Ki bunu son zamanlarda çok iyi gördün?"

Açıklamalarıydı Berçem'i mest eden. Kocası, sert yapısının altında romantik bir kalası ve Allah biliyor, gelincik bu kalaslı-ğuna bile bayrandı. Isırđı dudakını uzun uzun öptü. "Seni seviyorum Berçem. Benim güzel emanet gelinim, seni seviyorum."

Karşılığını veremeyen genç kız itirafına takılıp kalmıştı. Aşka düşünüşlü ayakları. Barzan Hezereoğlu onu seviyordu. Bu itirafa dudaklarıyla beraber cunnı bile verebilirdi. Karısını ya-

uzun diğer tarafına devirip üstüne çıktı. Barzan vakit kaybetmeden boynuna uzandı. Uzun ve etkili öpücüklerini sıcak nefesleriyle boynuna bıraktığında, arzu artık karşı konulamaz olmuştu.

"Boynundan öpüyorsam seni istiyordumdur!" Yeşil harelerine baktı. Hızlanan nefesi yüzünden, portakalları triip kalkıyor, Barzan'a tatlı bir işkence pektiriyordu.

"Senin bana gelmeni beklerdim güzelim ama dayanamıyorum artık. Adımız kısıra çıkmadan hebek haberini Mardin'e vermeliyiz."

Genç kızın dili lal olsa da içini saran çığlıklar duygu yükliydi. Bu genç adamın bakışlarının sebebini açıklıyordu. Barzan Ağa bakire karısına sahip olmak istiyordu. Herçem hazır mıydı? Bonur, muhakemesini yapacak vakti yoktu. Kocasının bakışları cevap istiyordu. Barzan önce!

"B-hen..."

Barzan anlayışla gülümsedi, "Utannaa güzelim. Eninde sonunda olacak bir şey. Ben senin kocamım!"

Haklı olsa bile bu utangaçlığını, her şeyden çok korkusunu engelleyemiyordu. Barzan Ağa korkusunu yatıştırarak cümleleri söylerken, sevdiği kızın güzel yüzüne öpücüklerini bırakmıştı. Tabii almayı o kadar çok istiyordu ki sabırsız hareketleri çarının acısını bastırmak içinde. Ancak bakire karısı için nazik ve şefkatli davranacaktı. Canını yakatmadan

Öpücükleri ve dokunuşları işkenceleri arşınlayıp, ürkek karısına zevki yaşattı. Can acısındı, onu bedeninden ayırmadan giderdi. Sabaha doğru kadınıyla uykunun kollarına bıraktı kendini. Herçem Hezeroglu kelimesinin tam anlamıyla kadınıydı artık.

Eskilerden beri devam eden gelenek ve görenekleri vardı. Yıllar boyu süregelen adetleriydi.  arşıftaki hakire kanı, gerdek gecesinde sabahı kocasına ndadan çıkmasıyla, görevlendirilen bir kadının göz hapsinden geçer, zilgıtlar kulaklara dolduğunda kadının temizliğı aileyeye gururu yaşıtırdı. Bu kadını en büyük  eyiziydi. Berçem gelin çeyizini kocasına vermişti iŒte. Newroz anıe yanında olsaydı göstereceğı kadın o olurdu ve  arşuf katlanıp saklanırdı. Berçem kocası uyandığında  arşufı katlayıp saklayacaktı.

D Œ ncelerinden sıyrılarak banyoya girdi. Bacağının arasındaki sızaı hissetmemek mümkün değıldi. Ancak Barzan'a belli etmeyecek, elinden geldiğince düzgün yürüyecekti. Bacak arası piŒik olmuŒ bebek gibiydi, yürüyeceğini bilse de kullanacaktı.

Banyoda hafif ile temizlenmişti g zlecek. Sıcak suyun ağırıyan kaslarını gevŒermesi az da olsa içini rahatlatmıŒtı. Kocasına kadını olmuŒu artık. Keyifli banyosunu bitirdiğinde üzerini giyinmek için odaya d r nmiŒti.

Zalim Hezeroğlu, uykuluysen bile yakıŒıklılığını sergilemekten  ekimmiyordu. Duru bir deniz gibiydi yüzü. Hoysal okyanus dalgalarını, gözlerini a tığında karısına sergileyecekti. Berçem gelin yanına nazik bir öpücük bırakıp giymmiŒti. Çiftlikte iki  c parçadan ibaret kıyafetleri kalmıŒtı daha  nceeden. Bırakmasını isteyen Alaz'a teŒekk r ve minnet emmiŒti, yanında olmasa da.

Mutfakta kocası için hazırladı kahvaltıyı. Türlü türlü oldu peynir, ev yoğurdu, bal ve tereyağı, köy yumurtası, saçta piŒirilen  kmeği masaya d ymmiŒti. Barzan ile keyifli bir kahvaltı yapacaktı. Denizli tutan çayın kokusu burnuna dolunca tebessüm etti. Kahvaltı hazındı, kocasını uyandıрма vakti gelmiŒti.

Kelebeklerin kalbinde u uŒtuđunu hissetti. Karısı olarak kocasını uyandıracaktı ilk defa.  klerini yaŒamak ge c kadını heyecanlandırıyordu. Kapıdan  kmaları, barmını  rptuğu sert bedelle bir acı hissetmiŒti. Yüzü buruŒan ge c kadını geri  ekil-

değinde ıslak saçları dört bir yana dağılmış kocasını, haylaz dolu gülüşüyle karşısında görünce acısını unutturmuştu. Derin bir iç çekti farkında olmaksızın.

"Gün.. Günaydın..." Kesilen soluğu konuşmasını zorlaştırdı.

"Günaydın güzelim." diyerek alınını öpmüştü kocası. Berçem bunun anlamını çok iyi biliyordu, sadakat duyuyordu kocası. Gülsen dolu bir bağlılık anlamı. Öptüğündün etkisinden çabuk çıkınıştı, "Aç mısın?"

Karısını belinden tutup masaya doğru götüldü.

"Kurt gibi hem de."

"Çayını doldurayım mı?"

"Doldur bakalım."

Kocasını çayını dolduran Berçem, "Afiyet olsun." diyerek kahvaltısına dönmüştü. Barzan Ağa itiyadından vazgeçmemişti. Yine karısının kahvaltı tabağını kendisi doldürmüştü. Berçem teşekkür dolu bakışlarını sunup, ekmeğine koyduğu bir parça peyniri ağzına atmıştı.

"Bir daha bunu yapma."

Duyduğu sert sesle kafasını doğrultmuştu. Bu haşin bakışların sebebi yaptığı bir hatadan mı kaynaklanıyordu?

Afallayan kadın sorduk belirsiz çıkan sesiyle.

"Ne yaptım ki?"

"Bir daha ben uyanmadan yataktan çıkma. Ben seni kollarımın arasında görmek istiyorum."

"Açsın diye hemen uyandım. Bilsedim çıkmazdım."

"Öğrendin gelincik." Tebessütlü dudaklarına eklenen bir de göz kırpmı yüzünden Berçem kahvaltısına kısa bir ara vermişti. Bu adam sonu olacaktı bir gün! Genç kadın otan gece uyanmadan önce beynini zorlayan gerçekle kasılmıştı bir süre. Kocası burada ise Azra neredeydi? O kadına ne olmuştu?

Gayrimühteyari yaladı dudaklarını. Kahvaltıya gömülen kocasının keyfi kaçacaktı ancak sormazsa ve cevabı şimdi almazsa içi rahatlamayacaktı. "Barzan," diye seslendi gergin çıkan sesleyle.

Gerginliğini fark eden genç adamı karısını süzdü.

"Efendim?"

Çatılmış kaşları bile huzursuzlaşmıştı. Bu gerginlik de nereden çıkmıştı şimdi?

"Azra'ya ne oldu, ayrıldınız mı?" diyerek bekleme yapmadan sormuştu sonusunu.

Barzan huzursuzluğunun nedenini anlamıştı. Kahvaltısına ara veren genç adam ağzındaki lokmaları güçlükle yuttu.

"Bitti Berçem." Tek cümlelikti ayrılığın özeti. Bitti!

"Nası?" Sormadan edememişti. Bu ilişkinin bitiyor olmasına bir tarafı sevinse de bir tarafı daha çok üzülüyordu. Azra'nın sarf ettiği son kelimeler haksızlık doluydu. Ancak Berçem bile isteye hayatlarına dâhil olmamıştı.

"Ben seni yanındayım. Benim kapım sadece sensin. Ve benim kadımsın. Ötesi muşm kırın!" Konuyu kapatan genç adamı iş-taliks olmasa da kahvaltısına dökmüştü. Berçem'in asılan suratını görmeyi istemiyordu.

Azra ile o geçki tartışmadan sonra bir daha buluşmamışlardı ve ayrılık haberini Ömür'den almıştı. Ne çok öfkelenmişti genç adam. Berçem'in gidişine sebep olmuştu. Söylediği onca hakaret üstüne bir de ilişkiyi bitirmesi gülünç gelmişti. İlişkileri zaten bitmişti. Berçem konuyu dağıtmak istedi. Barzan'ın bozulan surat ifadesini görmek istemiyordu. "Seni arayan oldu mu?"

Sorusu üzerine genç adamın başın delici bakışlarını tehlikeli bir gülüş almıştı. Kendisiyle övünen ifadesi karşısında karısı istem dışı gülmüştü.

"Ne oldu?"

"Rahat Ağa son bir yılın arama rekorunu kırmış bende. Arayıp tebrik edesim gelirdi." Keyifle kahkaha atmıştı. Babasının Berçem'i alıp boşanacakları hükmünü vermesi acımasızlaştırmıştı adamı.

Berçem bu çılgın sevinişine gülümsemişti. "Baban delirmiş-ür şimdi." Sonu doğru sesi kızar tonda çıkmıştı.

"Dayın da öyle güzelim, O habamın sayısını üç katlarını ana olsun. Bize acı çektiyenlere acı vermek boyunuzun borcudur."

"Dayın beni affetseneycek." derken kırılğan çıkmıştı sesi. Affedilmezse dayanamazdı Berçem.

Karısının çenesini parmağıyla sevdi nazikçe. "Unutma seni zorla kaçıran benim," diyerek göz kırptı. "Cierkirse beni bayıldı de Gözlerimi açtığımda çıplak bir şekilde kocamın kolları arasındaydım. Dün gece çok ateşli bir sevişmece. ."

Berçem elleriyle uzanıp kocasının ağzını kapatmıştı. "Barzan!"

Duşağındaki parnaklara öpmece bırakıp, geriye yaslandı Barzan. "Şaka yapıyorum gelincek. Ben seni zorla kaçırdım. Unutma Okan bile Newroz anının başına silah dayadı," diyerek göz kırptı.

Berçem'in korkusu geçmek bilmeyince. "Merak etme kocan her şeyi düzeltecek." diye devam etti. Kararlı ve güçlü duruşu Berçem'e güven vermişti.

"Yaparsın biliyorum ."

Kahvaltı sefası keyifle bitmişti. Berçem bulaşıkları kaldırtırken. Barzan Ağa sağ kolu Okan ile telefon görüşmesini yapmıştı. Arabasını dün gece çiftlikten almış. yeni bir araba bırakmıştı. Babasının sahafa kalmadan olayları duyup, konağı ayağa kaldırdığını öğrendiğinde epey gülmüştü. Berçem ile boşanmayı kabul etmemişti.

Hazırladığı iki kahveyi kapı önünde verandada oturan kocasına götürdü Berçem. Safflanan sundalyeye oturmadan önce bol köpüklü kahvesini ikram etti. Barzan Ağa, karısının kahvesini beğeniyordu. "Hımm," derken gözleri heğemyle süzdü karısını. Kahveden ziyade hoşuna giden karısıydı.

Berçem kahvesini eline aldı. Nereye oturacağını seçemediğini fark eden kocası yan tarafına göstermişti. "Were vede jmanın."

Jmanın; kadının deyışı genç kadını mest etmişti. Berçem yanına geçip oturdu. İtaat etmekten başka şansı yoktu. Hem bu kadar güzel çağırılan bir adamı reddedecek değildi. Kahvesini yudunlarken, Barzan'ın bakışları üzerinde geziniyordu. Gülüyor olması Berçem'i şüphelendirdi. "Ne oldu?"

Barzan gülmüştü sessizce. Huzurlu saatlerine yeniden kavuştuğu kadını kollarının arasındaydı ve Barzan Ağa'yı mutlu eden haydu. Niye şüpheleniyordu ki? "Mutluyuz gelincik," diyerek kahvesini camı masaya bırakıp karısını kolları arasına aldı, "Hazırlıyız rihemun!"¹² Boğazından çıkan derin sesi etkili bir ölüm sebebiydi.

Delice bir istek duydu dudaklarını öpmek için. Ancak yapabildiği sadece saçlarını parmakları arasına dolayıp, kafasını göğsüne hapsetmekti. Dolgun duduklarını saçlarına bastırdı. Buram buram tuzuk kokuyordu kadını.

Berçem gelin sevgi dolu dakikalarını son bulması gerektiğini biliyordu. Recep veya karısı ya da diğer çifilik çalışanları her an yanlarından geçebilirdi.

Etrafı kolaçan eden temkinli gözlerini kocasına çevirdi. "Ben de mutluyum ama buna son vermen gerek. Birileri bizi görebilir."

Aldırma. "Görsütleri ne olacak?"

Ancak karısı aldırmıyordu. "Ayıp Barzan!"

12. Ruhun.

“Kusura bakma Berçem, uzun süredir Martini’ne gelmediğimin hâfâ kadınlar ve kocalar ortam içerisinde uzak mı oturuyorlar? Sarılmak yok mu?”

Afaylı sorusuna karısı da aynı yoldan gitti. Sonuçta Barzan ile bu yolu yürüyorlardı. Elini tutup eşlik etmekten hiç rahatsızlık duymazdı.

“Ben sana diyordum, sen orayı unuttuğumu diye. Sonra da kızyorsun. Evet, biz de bir ortam içerisinde karı koca samimi hareketlerde bulunmaz yatak odası boşuna mı?”

Barzan saçlarını okşadığı kadına öyle içten gülmüştü ki görünmediğine küfredemeliydi Berçem, “Kadınlar kocalarına karşı uzun dilli olabiliyorlarsa, demek ki kocalar da ortam içerisinde sarılabilmüş!”

Berçem kollarından çıkıp, kocasıyla yüz yüze geldi. Teessür eder gibi kocasına bakıp “Ben sana ortam içinde ne zaman uzun dilli oldum?” diye sordu.

Barzan tek kaşını kaldırarak kadına baktı. Bu kadın unuttuğu kadı galiba.

“Ömür ve Orhan”ın yanında söylediklerini unutma.”

Boğuk çıkan sert sesine, kırılan kızgın ifadesine, cevapsız kalmıştı Berçem. Ancak Barzan süter çıkarıp ak kaşık değildi.

“Yapıklarını unutma Barzan Ağa. Benden daha çok hatayıydın. Beni sevmeyi istemediğini, onlara bile söylemişim ki ben küçüdü.”

Barzan’ın işaret parmağı karısının dudaklarına kapandı. Bu konuda kendi suçu yoktu. Zira onların evinde Günay’ın yanında evliliğini istemediğini hiçbir şekilde dile getirmemişti. Bunu yapan Azra idi.

Savınması yahut af dilemesi olanları telafi edemezdi ne yazık ki. Ancak bundan sonra aynı hataları yapmayacak kadar

açılmışı gözleri. Etini cebine attı. Berçem'in konuşmasına hâlâ izin vermezken bordo kadife kutuyu karısına gösterdi. Parmagını ağzından çekip kadife kutuyu ağır ağır açtı.

Tektaş yüzük göz kırpmıştı genç kadına. Ağzından beğeni dolu imlî koparken, gözünü kamaştırıcı parlaklığı ve güzelliği değil, kocasının jestiydi. Narin elinden tuttu sıkıca. Yüzüğü parmağına geçirirken, derin bakışları karısının yeşil harelere kenetlenmişti. İki de heyecanlıydı. "Bundan sonra seni benden alınaya kimsenin gücü yetmez. Bu yüzük de bir sunge ama benim kadını olduğuna idrak ederler bundan sonra."

Dilini yutmuş kadın konuşma yetisini bir süre kazanatmıyacağına antayınca kocasına sıkıca sarılmıştı. Kimlerin göreceğini takmadan, sarmaşık gibi dolmuştu koluna boynuna. Barzan Hezeroğlu değişmişti. Dün belah emanet diyen adam, bugün kadının diyordu. Sevgisini açıkça gösteriyordu. Korkusunu alan adamı bağımlı gibi kalmıştı. Uyuşturucuya bağımlı gibi Barzan'a bağımlıydı. Kötüye girmesi yakındı bu gidişle.

Kulağına sıcak nefesini üfleði, "Boynuma değil dudaklarına asılmalısın jyanamın. Çünkü seni lam anlamıyla hissettiğim ilk yer orası."

Ürpereci genç kadın tazelenen anıların içine gömüldü. Kolları boğacak kadar sıkılmıştı. Barzan onu öperek savaşı başlatmıştı aralarında. İsen aşk rüzgârlarına kapılıp savrulmuşlardı dört bir tarafa. Bugün bir çınar olup rüzgâra inat yeşermek istiyorlardı. İlk dalım beheğiyle verecekti Hezeroğlu Ç. İmanı.

"*Êz jê te pîr hezûkîm delalamin.*"

"*Êz jê te pîr hezûkîm rihemin.*"

Güzeli olacak ve ruhuna bağlı kalacaktır. Barzan'ı sevmektedir bir an olsun vazgeçmeyecekti. Kara baharı yan çizmişti. Aşk, kara bahama sözünü geçirmiş, mutluluğu ellerine vermişti. Berçem gelin teşekkür etti.

Genç adamın telefonu çalınca Berçem kollarını çözdü. Mutlu anlarına çomuk sokacak kişiye küfür etmek istediysen de terbiyesini güçlüğüle korudu. Cebinden çıkardığı telefonun ekranına baktığında çomakla beraber zelirini sokacak ismi görmüştü. "Afran Efendi arıyor," diyerek derin bir nefes verdi dudaklarının arasından.

Endişeli hareketi kocasının gözlerinde gezindi. Afran dayısının ne yapacağını çözmek pek mümkün değildi. Yapıklarını ve kaçırıldığını öğrenmesi, elbette genç adamın gazabını körüklemişti.

"Ne yapacaksın?"

Alına öpücek bırakan genç adam telefona cevap verdi. Berçem'i bir an olsun yanından ayırmadan.

Barzan "Söyle dayıym," diyerek gamsızca dalgasını geçti. Çektiğini çekirtmeye ant içmişti.

"Barzan böyle yapıp senden daha çok nefret etmemi sağlıyorsun."

Karşı ahizeden gelen ses ötili çekilmiş bombanın kulakları sağır edici etkisini barındırıyordu. Gazap yüklü homurtusu Barzan'ı güldürüyor, yeğenini korkutuyordu.

"İnanır mısın Afran, hiç özülmüdün," diyerek dalgasına son verdi. "Sana onu kaçırdım demiştim," derken kızmaya başlamıştı genç adam.

"Metresinle efsane aşkına sonlandırıp, aptal yeğenime geleceğini düşünmemiştim. Seni ciddiye alamıyorum."

"Artık alırsın Afran."

"Zor görünüyor. Berçem'i alıyaya geleceğini Barzan. İhtal ettiğin boşanma davası yeniden açılacak ve sen hak etmediğin kadından boşatacaksın."

"Benim karımı," diyerek inadına karısının yanığına sulmuş sesi bir öpücek bırakmıştı. "Alırsın Afran, utut bunu."

Telefondan bir süre ses gelmemişti. Afran ne yaptığını anlamıyordu. Öptüğünü fark etmiş olmalıydı.

"Hazır olun, catunuzu almaya geliyorum!"

Telefon yüzüne kapanmıştı. Neye uğradığını şaşırarak genç adam keyifle kabkahasını pulatmıştı. Afran ondan bir yaş büyük olabilirdi. Ama bu üstünlüğü kabul etmeyecekti. Barzan Ağa, Afran'ın üstünlüğünü kabul etmiyordu, etmeyecekti

Karısını müjdeyi vermek için yan tarafına çevirdi kafasını "Berçem ona nazaran üzgündü. "Hayırlı olsun Afran'ı da delirttik. Bahana ile birlik olup, yakında iştirak ederler."

Gözleri büyüyen karısı, "Ne-nereye?" diye sordu korkuyla

Barzan göz kapaklarını öptü dudaklarında tebessümle. "Kaldığımız düşündükleri ilk yere. Burası akıllarının ucundan bile geçmez," derken hınzır dolu bakışları açık havada gezindi.

"Şimdi onları bırak kocana dâh. Mın beriya te kırıye."

Karısının üzerine doğru uzandı. Herçem'in debelenmesini keyifle izledi. "Bar-Barzan.. yap-ma.. Yap-ma biri gör.."

Karısının bir an olsun konuşmasına izin vermeyen genç adam sallanan salıncakta üzerine uzanmış, altına kısırmıştı. "Unuttun mu, kocan buraları adetlerini unutmuş. Ne ayıp ne değil takıntıyız. Sadece karısının güzel dudaklarını öpmek istiyor."

"Barzan"

Yüksek sesli bağıışı bir ayıyı daha yapmıştı. Barzan katıla katıla gülmüştü. Ah Berçem Hezeroğlu, bu zayıf kalbin sonun olacaktı. Bir gün...

Bölüm 18

Aşk: Ufaklıktaki Sınır Tanınmaz. Açık Kadın İyi.

Alin yazısını Barzan Hezereğlu yazılmıştı. Yazıyordu ki kollatında olup güldüğü, sevgisini çekinmeden paylaştığı, sorunlarını rahatlıkla sorduğu, tanımaya can attığı adamın yanındaydı ve Barzan kendini açıkça göstermekten geri durmuyordu.

Ev ahalisinin larıl larıl aradığı kart koca iki gündür gözler önündeydi. Barzan babasına haberini göndermişti. Barzan Ağa babasına 'Çiftlikte misafirlerim var.' diye haber yollamıştı. Bir hafta burada kalacaklardı ve babası Raber Ağa oğlunun beklediği tepkiyi vermişti. 'Ben o ççek oğlu eşeğin misafirlerine bakmam!'

Bakmayacağını bildiği için bir hastayı karısıyla geçirmeye karar vermişti Barzan Ağa. Babasının enselerine yapışacağı habersizini alır almaz, memleketini terk edecekti. Aftan'ın arama operasyonuna katılması, Barzan Ağa için tam bir eğlence zamanı olmuştu. Ne halde olduklarını görmese de tahmin ediyordu.

Perişan hallerini düşündükçe, içi daha bir huzuru eriyordu. Kadınına güldü filtursuzca. "Oğlum bana benzerse Berçeti, bakmaya doyamazsın."

Berçem başını yasladığı göğüsten geri çekti. Ukalaca tavırlarına iki gündür son vermeyen adanı, aksine bu halini son sürat devam ettiriyordu.

"Bir kere kızımız bana benzerse Barzan Ağa, bırak bakmaya doymamayıt her kere bide hizi yalnız bırakamazsın "

"Nedenmiş?"

"Çünkü navadilimim." diyerek işaret parmağını gömbeğinin üzerinde gezdirdi. Sert göğüsüne dokunuşu parmağının ucunu yakıyordu "O kadar güzel olacağız ki bizi korumak için yanımızda ayıtlamayacaksınız."

Kendisini ukala gören katırsı, şunurkça davranmayı ihtimal etmeden saldırsını sürdürüyordu. Ancak son cümlesinde haklıydı. Berçem'i korumak bir tarafa, kızı ona benzerse koruma gödüsü hayli katlanacak, kıskançlığı büyüyecek ve Barzan ikisine yetemeyecekti.

"Oğlum bana benzeyecek Berçem. Baba oğul heraber dışarı çıkacağız. Kadınların yüreğini hoplatacağız. Sen hiçbir şey yapamayacaksın."

"Hovardalık yapacaksınız yani?"

Araştırmadaki çekişme soluk alınaksızın büyüyordu. Galibi kim olursa olsun, yenilen tarafın kaybı büyük olacaktı. Berçem kocasının altında kalmak istemiyör, Barzan da katırsına u üstünlüğü kazandırmak istemiyordu.

Müstehzi bakışları yeşil barçelerini süsledi. "İşimiz hovardalıkla değil güzelim. Baba oğul takılacağız."

Bakışlarına karşılık verirken "Diyorsun ki sadece anne olacak bizim için," diyerek gururla sırtına saçlarını savundu kocasına. Yalnız kaldıkları anlarda tülbentü başına geçimiyor, uzun saçlarını kocasının parmaklarına burukuyordu.

Sessizce güldü Barzan Ağa. "Ömrümün geri kalanında sadece sen olacaksın Berçem. Başka kadın haramdır bana!" derken gülen yüzüne istinaden sesi ve gözleri katilik içeriyordu. Derinden çıkan davudî sesi ve haşin nakışları genç kadını yakınlığına.

Yana yana küll olacaktı. Uzamı dudaklarına öpücüğünü verdi, Barzan Ağa'nın onu hissettiği ilk yere, en güzel noktaya. Ardından yeşil harelerine baktı. Orman yeşilliğini taşıyan göz bebekleri huzur kokuyordu.

"Seni seviyorum Barzan."

Hayatında hiç yaşamadığı duyguları, en heyecanlı hallerini yaşatan bu adama âşıkta. Onu kalırsa duyduğu sevgi azdı bile. Çektikleri onca çileden sonra kocası yanındaydı ve onu seviyordu. Daha fazlasını verecek kalbi bütünüyle bu adama sitti.

"Başka şarabın mı var Berçem?" Ukalaca tavırla ettiği iltifat üstüne tuz biber olmuştu ki kadın o biberle ağzını yakmaya yemin etti.

Kocasından usulca uzaklaştı. Dikleştirdiği omuzlarıyla esas duruşa geçti. Gayriihiyari dudaklarını yalarken, sırma saçları eline alıp uçlarıyla oynamaya koyuldu. "Tabii ki sonuçta..." Umursamaz gözleri cevapsız kalışıyla düşüncelere boğuldu. Tavana dikilen gözleri yuvalarında dönelip dururken, kocası bu anı zevkle izliyordu.

Sonuçta ne else ne dese de bu adamı alt etseydi? Düşünmeye devam etti.

Diğer taraftan Barzan bu anı bozmamak için sessizce karıştı seyre daldı. Düşünen ve bir cevap bulamayan haşin zümrütlerine gâliyordu içinden. Düşünürken bile tatlımı sergileyen bu kadını izlemekten bıkmıyordu. 'Bir günah gitvün Berçem. Yararsam senin cehenneminde...' diye geçirdi içinden Barzan Ağa.

Elde avuçta ne bir cevap, ne bir kelime vardı. Bütün kararlılığı yerle bir olmuştu Berçem'in. Dudaklarını büzerek kocasına baktı. "Bulamadım bir şey..."

Aksini beklemeyen genç adam, kılım yastığa sırtına yaslar-ken gevşemişti. Karısına attığı küçümseyici bakışları genç kadını çulğna çevirse bile, zerre kadar umursanmamıştı.

"Bir kere bana âşık olmasaydın ne yapacaktın?"

Barzan'ın özgüvenli halleri Berçem'i susmaya davet ediyor, Berçem davete icabeti reddediyordu.

"Gidecektim."

Gerçeği söylemekten çekinmeyen dili yine yapmıştı yapacağı. Barzan'ın bakışları sertleşmiş, çenesi seğirmişti. Dişleri balyoz yemişçesine ağzının dört bir tarafına dağılılabilirdi.

"Bu kötülüğü yapan kadına ben ne yapardım o zaman?"

Gör sesi kabrı ve kızgın çıkmıştı.

Berçem cevabının pekiyi olmadığını bilse de gerçeği söyleyen bir dile sahipti. Dudaklarını ısırıp mahcupiyete. "Ne yaptın?" diye pişkince sormuştu.

Hıç duraksamadan cevapladı Barzan. "Öldürürdüm!"

Göz kapaklarının arasından çakınaya meyleden yeşil harele-riyle, "Zulimsin Barzan Ağa!" dedi.

Gözleri kısılırken bakışları sertliğini koruyordu. "Sen ne oluyorsun Hanumağa!" derken kıyanan ifadesini sürdürdü. Berçem'in gitme ihtimalini bile sevinmişti ki hiçbir zaman, gitme-sine izin versin.

"Ez jıyanatemé Barzan!"

Sert çenesi kaynar su dökülmüşçesine çürülmüş, ağzı kulak-larına varmıştı istemsizce. Lanet olası geleneik sınırlennı aldır-mayı iyi başarmıştı.

"Aklin ve aptallığının yanı sıra, senin yaman olduğuna söy-lenmiş miydin jınamiti?"

“Şimdi söyledin.”

“Yaman kadınsın vassalam.”

“Senin kadının olunca...”

Soktuğu laf karşısında yaptığı tek hareket, Berçem’e vahşice saldırarak olmuştu. Uzandığı yerden çığlık atarak kaçırmaya çalıştı genç kadınına üzerine çıkmış, yer ile kendi arasında sıkıştırmıştı.

Avcının yemi olmuş keklik gibi kalukalmıştı ellerinde Berçem. Savunmasız, cezasını bekledi. Vereceği en tatlı işkencelere hazır etti kendini.

“Dilini çıkar!”

Tehdit dolu emrine itaat eden kadın, dilini sessizce çıkarttı. Beklediği tatlı işkence gecikmeden gelmişti. Barzan Ağa öpülesi dudaklarıyla dilinin üstünü öpmüştü. Ancak sonrasi tatlığundan çıkmış, cızıyete dönmüştü.

“Bu dilini keserim Berçem!”

Ağzını sımsıkı kapattı kadın. Sanki kapatırsa kocasının tehdidi boşa çıkar ve kesmesine engel olurdu. Eliyle ağzını kapadı sıkıca.

“Bunlar bana yaramaz güzelim.”

Kahretsin ki yaramayacağını biliyordu. Barzan Hezeroğlu istediğini alan bir adamdı. Hiçbir el engel olamazdı niyetine. Elini usulca çekti dudaklarından. Mühürlenmiş dudakları kıpırdandı aheste aheste.

“Ben senin güzelinin değil mi?” derken heyecanla tuttuğu nefesini verdi. Aksi bir cevap beklemiyordu ki, Barzan bu iki gündür güzel sözcüklerini eksik etmiyordu dilinden.

Barzan beklenti dolu gözlerine acımasızlıkla baktı. Biraz hayal kırıklığına uğratmakta fayda vardı ki bu dili biraz olsun kesibilsin. “Benimsin de, o kadar güzel değilsin.”

Seziyordu kocasının itfakını duygulandı. Ancak yaman karısı isteğini verecek değildi. "Kalbim, başımın ki dilêmin, benden daha güzelini bulamazsın."

Genç adamın haşin bakışları karısının üzerinde hayratça gezindi. Ormanın güzelliğini taşıyan göz behekleri zifiriye boğuldu. Berçem istediğini vermemekle beraber takas etmişti oyunu. Dudagına eğilip sıcak nefesini üledi.

"Bulurum!"

"Bulamazsın!"

Çetkiren ifadeleri sordü.

"Kızım senden daha güzel olacak "

"Oğlum senden daha yakışıklı olacak."

"Ranın kadınlar bize bakacak "

"Hız kimseye hakmayacağız!"

Soğuk Sibiryâ rüzgârlarının taşıdığı buz kütleleri sesleri, günden esen sıcak rüzgârla kırılmıştı. Barzan Ağa tehlikeli bir biçimde sırtı.

"Bakarsanız gözlerinizi ayarın."

Savaşın kazanmanın zaferiyle kasıldı genç adam. Karısının üzerinden kalkıp kilit. yastığına geri uzandı. Karısını kollarına almayı itimat etmemiş. sıkıca sarılmıştı. Berçem'in sadakatinden ve sevgisinden şüphesi yoktu. Ters bakışını attı usulükle. Sıkı sıkıya sarılsa da, henüz savaşını kaybetmeye niyetli değildi. Orta da bir savaş varsa tabii.

"Yedi çocuk istiyorum Berçem. Dördü kız, üçü erkek."

Çatıldı kaşlarının ortası genç kadının. İki çizginin ortasında oluşan boğum derinleşti. "Neden kız daha fazla?" diye merakta sordu.

Barzan, karısının kaşının ortasına parmağını bastırıp düzeltti "Çünkü sevgilim kız çocuklarını daha çok seviyorum."

Gül gıcısı yanakları açılıyordu genç kadının. Barzan'ın kız çocuklarını daha çok seveceğini düşünmemişti hiçbir vakit. Ancak şimdi kendisinden işitmek nefesine nefes katmıştı.

"Ben daha çok erkek evlat istersin diye bekledim," diye beklentisini dile getirdi.

"Neden bu kanıya vardın?"

"Sürekli oğlunla kadınlara kızların dikkatini çekeceğini söylüyorsun ya ondan." Sesinin kızgınlığına kabul etse de kiskanç çıkmasını kabul edememişti.

İçten içe bir kiskançlık hissetmişti. Berçem'in bu kadar kiskancağı aklının ucundan geçmezken, karısının farkında olmadan bunu sergiliyor olması beklenmediği bir gerçektir. Kiskançlığa bile taşıyan bir güzelliğe sahipti karısı.

"Sana çok kiskanç olduğumu söylemiş miydin?"

Delici bakışları Berçem'i yakıp geçti. Sorusundan ziyade bakışlarına takılı kalmıştı. Hoşnut ifadesi sert hatlarında muazzam duruyor, duduklarını şehvetle kıvrandırıyor, gözlerini yuvalarında dansa meylettiriyordu ki, gelmeğe de bunun zevkini izlemek kahyordu.

Böylesi güzlere sahip kadının hayranlıkla bakıyor olması Barzan Ağa'ya mutluluktan ötesini yaşatmıyordu. Yaşatıyorsa da sözlükte bunu taşıyacak güçte kelam yoktu. Hiçbir kelam bu hatırafanı adlandıramazdı. Mutluluk dese az gelir, sevgi dese yetersiz kalır, aşk dese aciz olurdu.

"Söylememiştin."

"Eil o zaman, çok kiskançsın!"

Yine bir laf sokma haline girmişti ki dilinin ucunu ısırarak sustmayı tercih etti.

"Kocamı seviyor olunca, kiskançlık ister istemez oluyor. Sanki sen beni kiskanmıyorsun?"

Diliyle dudaklarını yaladı aheste aheste Barzan. Dudağının kenarı kıvrılıp çarpıklığıyla baş döndürdü.

"Hayır dersem inanır mısın?"

Berçem seslice kısa bir gülmüçük attı.

"Beni istememene rağmen yaptıklarım hatırlıyorum da şimdide, hayır inanmıyorum. Sen çok kıskançsın."

Düşünceli bir ifadeye büründü Barzan. "Hangi yaptıklarım?"

Berçem alayla güldü. "O Ernest denen adamın geldiği günü hatırla. Bana nasıl kızmıştın." Alaylı gülüşü dudaklarından sızınmış, yüzü tenkten tenge girmişti. Çok da mükemmel bir kıskançlık krizi olmadığı barırdı. Keza yaşadığı olaylar o gün canına kast etmesine kadar götürmüştü. Ne çok nefret etmişti Barzan'dan.

"Sen Ernest denen piçin senden nasıl bahsettiğini duydum mü ki? Benim karıma göz dikecek şerefsiz daha anasının kanından doğmamıştıc."

"O zaman o doğan adama yapsaydın gelip bana zarar vermek yerine."

"Ne çektiysen, ne çektiirdiysem aurtı dilinden biliyor musun?"

"Bilmiyorum."

Gecceyi bulan saatlerde çiftin muhabbeti devam ediyordu. Şöminede yanan odunların çıtırtıları, sıcak evin mis gibi kokusu sohbeti davetiye çıkarıyordu. Esmedi gelincik yorgunlukla. "Bilmelisin o zaman," diyen kocasına sevimlice sınıtı. "Aklımda tutarım," diyerek kafasını boynuna gömdü.

Kokusunu içine çeker çeker uyuyakalacaktı. Barzan uyanık zannedip kınıuşmaya devam edecek, sabahına da "Niye uyuduğunu haber vermiyorsun," diye kızacaktı. İki sabahın aynı muameleyi görmek genç kadını keyiflendiriyordu.

"Tutarsan kaçır. O sevdiğim aptal aklına kazı!" diye tısladı son kelimeyi. Karısının boynuna vuran sıcak nefesi doğru düzgün düşünmesini engelliyordu.

Mırlıklı gülüşüyle beraber boğuk sesiyle konuşmuştu Berçem. "Biraz romantik, biraz odunca bir istekte bulundum. Daha çözemedin meremim, hani biraz yardımcı olur musun?"

Romantikliği es geçerek odunluğun dibine vurdu Barzan da. "Yok yavrum"

Berçem erkekse sesinden çıkan yavrum kelimesinden cesaret alarak boynunun çukuruna tatlı bir buse kondurdu. Kafasını kaldırmadan bile kocasının yüz ifadesini tahmin edebiliyordu.

Bu geceyi uykusuz geçireceklerine kanaat getirdi Barzan. Haş beklemeyen karısıyla beraber yerinden doğralmıştı.

"Niyelin kocam çıldırtırsa sana söyleycim, iyi boceriyorsun Berçem!"

Masumca baktı kirpiklerinin arasından genç kadın.

"Bu şey yapmadın ki!"

"Yaptın yavrum yaptın," derken suçlarcasına konuşuyordu Barzan ancak şikâyetçi olduğu söylenemezdi. Dinlemek bilmeyen arzusa karısını arıyordu ve inatla istiyordu. Kucakladı kadını dikkatle. Kollarını boynuna sarıp burnunu yine mekânına görmüştü. Bu da kızarmış yüzünü saklamak içindi. Zira kocasının suçlayıcı bakışlarının altında kızışan huzur hareketi, utandırmaktan ötesine geçilmiyordu. Daha atamamıştı üzerinden bu utançgaçlığı. Emindi ki hiç atamayacaktı. Hücrelerine yapışıp kalmıştı bir virüs gibi. Ancak Berçem utarmayı seviyordu. Ne de olsa hâlâ kızaracak bir yüzü vardı ki, hepsi kocasının tatlı işkenceleri yüzündendi.

Yatağna ve kocasını kollarına düşmesi saygilerini almıştı. Tempo bu gece geçirecek olsalar bile huzur ve aşk aralarında olacaktı. Bir nebze bile şüphesi olmayan kadın arzusuyla sığındı kocasına. Zevki yaşarken bile aşkı yaşamak ne muazzam bir duyguydu.

Çıtlak sirtını bir öpücük daha kondurdu Barzun. Kalıtsın ki bu kadına doymak mürakâta değildi. Cecesine aşk karmakla heraher neşe karan kadını hiç rahat bırakmamıştı bütün gece. Huşu içinde nefesini bıraktı adam.

Gelincek nasıl yaptıysa kalbine iyi kapak atmıştı. Önceferi gözünün görmek istemediği suret, duymasını istemediği ses, almasını istemediği nefes şimdiletle kafırolası kalbinin istediği her şeydi. Berçem'i istiyordu hem de çok fena. Ağabeyi için yapamadığı, acı çektiği karısına deli divane olmuş, akıttığı zehir takıntısı olmuştu. Ve önceleri uyumadık önce fısıldadığı kelimeler, sonraları uyanıldığında değişmişti.

"Özür dilerim ağabey, emanetimi sevmiyorum."

"Özür dilerim ağabey, karımı seviyorum."

Tükeneceyecek bir sevgi olduğuna kalbini başardı. En büyük ıncayı bu kadın haftalar önce atmıştı. Kalbine kazınan sâbnek inkânsızdı. Berçem'den vazgeçmesi o kadar kolay olmayacaktı.

Kıptırdandığını görünce, hızla gözlerini kapattı Barzun. Uyudugunu zannettiğinde ne yapacağını merak etmişti. Ondan önce uyanıp, öpücükleriyle uyandırarak bu zevkten kendini mahrum bırakmıştı. Ancak bu sabah öpmemişti.

Göğsünde hissettiği sürtünme, Berçem'in kafasını yukarı doğru kaldırıp onu kontrol ettiği düşüncesi veriyordu ki doğru olduğuna adı gibi esindi. Karısının beline sarıldığı kollar gevşeyince gece adama kaşlarını çatmaktan son anda vazgeçmişti. Berçem'in yarıktan çıkacağı sannaştı ancak karısı çıkmak yerine yukarı doğru kaykılmıştı. Merakı gittikçe büyüyor, nefesine tutarak kendine işkenceyi ustaca çektiyordu. Alınında hissetti-

ği sıcaklıkla kaşları istemsizce çalınmıştı. Yüzüne düşen saçlar, tuttuğu hâtin nefesini burunıyla vermesine sebep olmuştu. Karısı alnını almına yaslanmış, hoşuk kadifesi sesinden kısık sesle gülüşmeleri duyulmaya başlamıştı ve gittikçe derinleşen, sabah kuşlarının ötüşü gibi gelen sesi yükseldi. Barzan gözlerini açmak istediyse de içindeki ses onu durdurmuştu.

"Uyanık olduğumu biliyordum. Bana numara yapma!"

İşte o an tüm huaları yapmasının sebebini anlamıştı Barzan.

"Yüman olduğumu söylemiştim."

"Söylediğine göre davranıyordun diyelim," diye muzipçe sırtını gözleri kapalı adama

Gözlerini ağır ağır açtı Barzan. Kadın dağın saçları ve yüzüne düşen dokunulması tutamlarıyla harika görünüyordu. Yorgun olduğu ise bakınca anlaşılıyordu. "Sen tam bir dışisin Berçem!"

Cevabı gülmek olmuş, hiç hesapta yokken kocasının kollarından çıkmıştı Berçem. Daha doğrulamadan sert kollar tarafından yakalanmış, acımasızca duvar gibi göğsüne yarılmıştı. Kaslı ve geniş kolları güc vaat ediyordu. Ancak karısının canı yanmıştı.

"Ah!" Acı dolu inlemesi etki etmemişti adama. Bilhassa bu oyunbaz tavırları için iyi ders olmuştu. Ancak karısının şakağı, sert kaslarından yediği darbe de acıydı. Acıyan yeri avuç içiyle ovuştururken "Çok acımasızsın," dedi kocasına.

"Öyleyimdir," diye tersledi Barzan karısını.

Genç kadın bu sert havadan kurtulmak istiyordu. Karnı acıktığı için ve biraz sonra kırmızı çarları çalıp "Beni doyur!" diye hağıracağından yataktan çıkmaya yeltemişti. Ancak yanlış zamanlama.

"Kulrallığı hazırlasam ve biz yesek?" diye dudaklarını bütörek sonmuştu Berçem. Eğer kocası izin verirse ışık hızı mutfaka uçacaktı.

Barzan ise delice bir istek duydu karısının bürdüğü dudakların öpmeye. Kendine hâkim olmayı teskin ederek, "Hayır, mideden biraz daha bekleyebilir!" deyip resti çekmişti.

Elim yanında kıvranan kadın, "Çok açım Barzan," demiş ve kocasının insaf etmesini beklerken masumca bakmaya devam etmişti.

Barzan hiçbir vakit kayıtsız kalmazdı bu masum güzelliğe
"Ben seni doyuruyorum işte."

Mahcupiyetle kasıldı genç kadın. "Öyle değil. Benim mide mi doyuracak bir şey," derken çekingenliği haş göstermişti yine.

Barzan'ın dudakları, kulaklarına sinsiye vardı. Sert hatlarını öten karısının yumuşak hatlarına minik dokunuşlarda bulundu

"Onu da doyururuz hatun, zor değil."

Dokunuşlarını bilinçaltı reddetse de hassus vücudu reddedemiyordu. Dudaklarının iç kısmını dişleri arasına aldı Berçem ve "O zaman beni bırak," dedi.

İstekten, eroiden uzak belirsiz tınısı, istediği mesajı vermişti. Kocasını da altına busesini kondurup yataktan çıkmasına izin verdi. Vücuduna çarşafı dolaymasını sevmediğini söylese bile utangaç karısı bunu yapmaya devam edecekti. Üstelenmedi, kendi halinde bıraktı.

Berçem gülmekten ağrıyan çene kaslarını düzeltmeye çalışsa da, mutluluğu gül demeye devam ediyordu. Kabulenişiydi huzur. Şikâyetçi olmadıktan sürdürülecekti.

Hızlı ve sıcak bir banyonun ardından mutfakta her zamanki balını almıştı. Kahvaltı sofrasını süratle hazırlayan elleri, mutfakta kendisine eşlik eden müziğinin sesleri. Şivan Perwer'in Hozanın Hozan şarkısından Raperin'in Nehû şarkısına atlayan parçaları... Ardından Mem Ararat'ın Were Delal şarkısıyla lüzütlüleniyor, kocasıyla paylaştığı parçalarıyla devam ediyordu.

Mutfakta iken en sevdiği anlardan biriydi müziğin kulakını doldurması, Barzan dalga geçtikçe dinleme zevki katlamıyordu. Bilemeye takılacağı fırsatları veriyor, kendisi de altında kalmadan cevabını veriyordu.

Gün içinde karısı, gününü Emine ile geçiriyordu. Yüzünü peşeleyip çitlikte rahatlıkla dolaşıyordu. Yeşil gözlerinin çarpıcılığı, peşenin arasından bile uzaklarda hırıltılarını dikkatini çekmişti. Günlerdir izlendiğini fark etmeden habçede kadına yardım ediyor, bağ bahçesini temizliyor, keçilere kendi eliyle sütünü veriyordu Berçem. Kavgı eden horoz, tavuk ve hindilerden kaçıyor; beyaz kaz ve ördeklerin yanına ulaşmıyordu.

Ali babanın çitliğinden ziyade Rahet Ağa'nın çitliğiydi. Hepsinde uzakta koca bahçenin içinde, kümesinde debelenen güvercinlerin yanına yürüyordu Berçem. Paçalı güvercinlerin yürüyüşüne gözlünserken, posta güvercinlerinin renginde kendini kaybediyordu. Pamuk beyazı rengiyle büyüleniyor, bazen bir saate yakın onları izlemekle kahıyordu. Yemlerini keyifle yedriyordu.

Koyundan sağdıktan sütü yoğurt yapıyor, kızularına kesilirken ki halini izlemekten kaçınarak mutfaka koşuyordu. Bütün günü eğlenceli ve dolu geçse de, Alaz ile vakit geçirmeye alışık olduğundan büyük boşluk hissediyordu Berçem.

Dayısı tarafından suçlanacağı ve nefret edileceği korkusu günlerdir ensesine hamal gibi yüklenmişti. İçi acıyordu bu gerçekle. Afran'ın nefretini istemiyor, kanından kalan tek adamı da kaybetmek istemiyordu Berçem. Allah'tan dilediği tek duasıydı 'Kaderime razıyım, kaderim benden razı olsun...'

Ardında bıraktığı günleri bir haftasını tamamlamıştı. Şimdiye kadar yakalanmamaları genç kadını şüpheye götürüyordu. Sanki her an Rahet Ağa ve Afran Sozeri ordusu buraya gelecek ve onları enseleyecekti

Barzan'ın duygularından da gün geçtikçe emin oluyordu Berçem. Sadakatinden şüphe etmeyeceğini bilse de, Azra kırsalı korkutuyordu. O kadın kırılıp kocasının peşine düşerse eğer, bunu kaldıramazdı. İlişkilerinin bitmesi, Azra'nın kocasına olan aşkının bittiği anlamına geliniyordu. İlişkiyi her ne kadar Azra bitirmiş olursa olsun, korku yitireğini kaplayınca elinden bir şey gelmiyordu. Hissettikleriyle kalbi sıkışıyor, içi acıyordu.

Barzan Ağa'nın dışarıya çıkıp işini halledeceği gün bütün zamanını yine bahçede geçiyordu Berçem. Elinde telefonu olsaydı Alaz ile konuşacak, Ömür ile dertleşecekti. İkisine olan özlemi yüzüne vuran güneşin yakıcı sıcaklığını taşıyor, kalbini kavurtuyordu. Her konuşma rüzgâr esintisini verir, ferahlatırdı.

"Emine ben biraz geçeceğim, haberin olsun, Barzan Ağa ararsa yaylada geziyor dersin." diye seslendi naif sesiyle, o anda çucununun ağzına lokmasını tıkırtıran küçük anneye.

"Olur hanımım, söylerim."

İri zeytin tanesi gözleriyle gülmüşeyen kadın, tıknaz boyu ve zayıf hedeniyle küçük duruyordu. Minyon tipi, beline kadar uzayan simsiyah kıvrımlık saçlarıyla ve inadıyla, beslediği keçiyeye benzeyordu. Keçiyeye koyduğu Reşo adını, kadına daha çok yakıştırmıştı.

Dudağında beliren tebessümü, terk edilmemek üzere oturmuştu yerine. Kurumuş çimlerin üzerine bası bası ilerledi. Bir adım attıkça bahçede, özgürlüğünü kazanıyor gibiydi. Evlenmeden önce burası en büyük özgürlük yerydi. Rahatlıkta gezip dolaşabildiği tek yer burasıydı. Ancak bugün yakalanma korkusu ve peçeti gezmesi bu özgürlüğünü kısıtlayan en büyük etkenlerdi.

"Berçem Hızemgitü!"

Şivesi ağır, sesi gür, tınısı belirsizlik içeren sesi duyan kadın, özgürlük düşüncesini bir kenara bırakarak usulca arkasına dön-

dü Aralarında çitlerin bulunduğu iki toprak birbirinden ayrılmış ve hemen arkasında uzun boyu ve iri cüsseli adamın eli cebinde, alayı üslubuyla öylece duruyordu.

Peçesinin açılmayacağını bilmenin rahatlığını hissetmekle beraber, bu yabancıdan gelen hoşnutsuzluk, huzursuzluğu üstüne sofrayı örtüsü gibi seriyordu. Dahası gelecek gibi hissetti.

"Buyurun," diyen sesi yabancı ve bir o kadar soğuk çıkmıştı Tanınadıklarıyla hep bir mesafede içerisindeydi. Ancak onu süzen kömür karası gözler tanıdık geliyordu.

Sınırları çizilmiş komşu toprakları Hesaş Aşireti'ne ait olduğunu biliyordu Berçem ve Hesaş aşiretine mensup diğer bütün akrabaları da. Küçükken bu çitleri hızmaya çalışıp, az oyun oynamamışlardı.

Fütuhsuzca üzerinde gezinmeye devam etti kömür karası gözler. Kimseye aldırmadan sadece kadını pençeleri altına alan meşkle bakan tanıdık gözler, "Beni tanımadın galiba?" diye sordu. Zümrüdi hareleri ucu tutuşmuş oduna hezede. Bir tanışmaya haşladı ki o an hepsi yandı ve öfkeyle genç adamı izledi. Miran Kara'dan başka kimse değildi bu adam, "Hayır," diye tısladı okkalı bir küfür savurur gibi.

Miran diye hiddiği adam, haşin hakışlarının altında çarpık bir tebessüm sundu. "Beni unutmamışsın." derken durandan gayet memnun kalmış gibi çite doğru iki adım attı. Ancak Berçem'in tepkisi gersin geri yürümek olmuştu. Zümrüdi hareleri aştıktan iki top olmuş, mancınıktan fırlatılır gibi ürüyordu kömür karası gözlerle.

Bu ne hadsizlik! "Utandırmadan hâlâ karşıma çıkacak yüztü buluyor musun?" Kocasının ölümüne göz göre göre sebep olan adam, onun peşini bırakmayan, evine gelip korkutan adam.. Ah hayır, yanlış düşüncelerin esiri olmuştu. Adam olan bunları yap-

maz. bunu yapana engel olurdu. Üvan, adam gibi adamdı. Ve hiç şüphesi yoktu ki kocası da öyle.

Kaşları derin bir şekilde çaldı genç adamın. Alaycı üslubu yok olmuş, korkutucu ve tehlikeli sert ifadesi yüzüne otmuştu.

"Ben hep karşıdaydım Berçem. Ben hep yanındaydım, sen beni görmedin."

Bir bir türlü mananın içerdiği bir cümle idi bu. Ancak hiçbir manayı değil almak, bu soysuz adanın görmek bile istemiyordu Berçem. Katiyen son vermeliydi bu saçtıalığa. Tehlikenin ortasında kendine cehennemi kuruyordu adeta.

"Den seni görmedim, görmek istemiyorum. Biri görüp laf söz çıkarmadan uzaklaş toprağından."

Kin gütmek bile bu adama bir duygu hissetmesi anlamına geliyordu. Berçem kin gütmeyi dahi fazla görmüşü bu adama. Ancak kızgınlığı ve öfkesi geçmek bilmiyordu. Kocasının yaşamına son veren bu piç kurusu adam, yaşamayı hak etmiyordu. Elini kolunu sallaya sallaya bu memlekette geziyor olması ailenin savaşı anlamıydı.

Kürtçe konuşan kadının hakışları 'bu toprağı kadını' hakışlarıydı. Sert, sürmeli ve kapkara bir dünyatın ötesinde parlıyordu ve o dünyayı aydınlatan yegâne ışığı sahipti u zümrüt renkli gözler. Berçem abu gözleriyle beşikten başlamamış mıydı çira misali erkeklerin kalbini yakmaya... Ve gamsızca devam etmiyordu hâlâ!

Miran Aga kafasını salladı usulca. Dört bir yana dağılan kızgınlığı, Berçem'in yabancı bakan gözlerindedeydi. Oysa ne çok dilemişti aşkla hakmalarını. Ne çok hayal etmişti sevgi dolu bakmalarını.

"Bu toprak hepimizin. uhu gözlerine yandığım kadın."

Duyduğu çömle ile neredeyse çitleri yerinden sökecek ofke-ye sahip oldu kadın. 'Eyarçebēnamūsafirehe!'¹⁴ diye geçirdi içi-nden. Başka türlü açıklaması yoktu bu adanım.

Genç kadın geriye doğru attığı adımlarıyla uzaklaştı çitten Aralarına uzak mesafeleri bıraktı. Miran'ın çetin bakışları göz-lerinden bir an olsun ayrılmıyordu. Berçem bu kadar uzattığına inanıyordu. Hayatını zehir eden adam ile paylaştığı tek bir ke-lime bile mezardaki kocasına ihanetti.

Dudakları tiksiniyle oynatıp, "Bu toprakları namusuyla ka-zanmışlara, namussuzlar fidan ekmesin." diyerek yoluna devam etmişti.

Miran Ağa gün be gün üşük olduğu kadının cesaretine hayranı kaldı. Evet, Berçem onun gelini olacaktı. Güzel cesaretiyle elin-den sıkıca tutacak yanına sonsuza dek oturtacaktı. Bundan gayri niyeti yoktu ve Miran Ağa niyetinden taviz vermezdi...

14. Namussuzların pıstını geniş olur

Bölüm 19

Huzurunu 'Ergeldi' Evet 'Edindiklerini'

Gördüğü kâbustan uyanmak isteyen, ancak asla bir uykuya yenik düşüp bertat bir kâbus görmediğini bilen kadın çaresizce geziniyordu. Sevdiği toprağa çıplak ayaklarıyla basıyor, kötü enerjisini bedeninden atmasını isteyerek adımlarını bastırıyordu. Yavaş yavaş ..

Ne kulağını arşınlayan hayvan sesleri, ne gözlerini dolduran çiftliğin yağmura karışmış ıslak görüntüleri bir çare ediyordu uyanmasına. Huzuru, yarım saat önce kayıplara karışmıştı. 'Kayıp Huzur Aratıyor!' ilanını yüreğine astı. Bu gidişle kendini asacaktı kadın.

Topraktan umduğu medet boşa çıkmıştı. İçindeki serzeniş korkuları yüzündendi ve tabii peşini bırakmak bilmeyen Mıran Kara yüzünden! Barilerinin görüp konuşmasından ziyade. Emine'nin kocasına söyleyeceği korkusu yaşıyordu. Eğer Barzan, Mıran'la konuştuğunu öğrenirse canına okur, bu toprağın altına hiç düşünmeden gömerdi

Kurumuş dudaklarını ısırdı Berçem. Elinde gelen hiçbir şey olmamasını hilmek sıkıntısını büyütüyordu. İkinci evliliğine rağmen, o namussuz peşini bırakmak bilmiyordu. Zincirlenmiş de bundan memnunmuşçasına dolanıyordu.

Berçem sürüldü bezgin bedenini eve. Kendini yatağına atıp uyumak istiyordu. Belki de hiç bir kâhustu ve uyandıığında yaşadığı her şey önemini yitirmiş, huzur yanı başında onu gülümsetmek için duruyor olacaktı.

Küçük keçi kadını, oğlunu beşikte sallarken hülunca zoraki tebessüm etti "Ben odamda biraz uyuyacağım. Barzan ararsa ya da gelirse beni uyandırırısın Ermine," diye kısık sesiyle tane tane konuşmuştu. Kafasını sallamakla yetinen kadına son bir tebessüm sunup, yatak odasına ilerledi. Anlatma cesaretini kazanırsa kocasına bir bir dökülecekti. Ondan önce kimse yetiştirilmezse tabii!

Miran'ın bu eve olan düşmanlığı bu memleketin insanları tarafından bilinen, bilinmeyene duyurulan haberi idi. Erwan'ın ölümüne sebep olmakla beraber Berçem'in de diri diri ölmesine neden olmuştu bir vakit. Ne var ki şimdi yeniden ölüyordu Berçem. Kesiremediği akıbeti yüzünden ilmiç gibi boynunu saran korku, nefesini daraltıyordu. Yarağa uzanıp yorganın altına sığındı. Tutunacağı tek bir dal vardı, uyumak...

Aklından çıkamayan tek şey ise 'Ah! gözlerine yandırdım kadını!' sözleri idi. Kehmenin tam anlamıyla tiksindiriciydi. Bu gözleri yerinden oynup, yağın bir yamacına fırlatmak istedi. 'Bana bir tek yanan, benim de bir tek yanağım Barzan olacak,' diye geçirdi içinden. Kendisini ne ile teskin edeceğini henüz bulmazken, sırta kadem basan huzurunu istedi tekrar. Kabul edilmeyeceği başından belliydi. Kuru bahı bağlanmıştı bir kere mutsuzluk moduna.

Çatışmı kafasına kadar çekti. Nefessiz kalmak istemesine, bu dünyanın oksijeninden kendini mahrum bırakmak istemesine burnuna bastırdı. Sessiz, bir ölüm, rezil bir hayatın daha istikrarlıydı Berçem için. Uykuya yenik düşen gözleri değil, yorgunluktan işlevini kaybetmiş beyni idi. Düşünüp durmaktan artık yolunu şaşırmıştı. Ancak verdiği karar kocasına anlatılmı. Hiçbir şeyi saklayamazdı ya!

Vücudunda hissettiği sıcaklık uyanma vakti geldiğini haber ediyordu. Hassas bedeni ve aşına olduğu kokı burnunu doldurunca, kadın çareye gözlerini açmakta bulunmuştu.

“Dejakamin?”

Dayduğu davadı ses, neçesini kestirmekle beraber gözünü sımsıkı kapamasına neden olmuştu. Göğsüne uzandığı adama sıkıca sarıldı uyku mahrumu kadın. Sesini çıkarmadan varlığına su gibi ihtiyaç duyduğu adama sığındı. Köşe bucağ kaçtığı korkuları yemeyi tekrar olmadan sakileşmek istiyordu bir süre. O zaman anlatabilir ve belki korktuğu başına gelmezse ferahlayabilirdi. Huysuzluğunu hissedem adam, sessizliği bozmadan sarı kollarını narin vücuduna. Bir kâbus görmüş olduğu ihtimaline başvurarak anlayışla cevabını beklledi. Konuşmak isteyen kadın ne diyeceğini bilmiyordu. Sesi kötü çıkarsa, isterse Barzan şüphelenecek ve halkı korkutacak. Bütün bunları üzerine “Miran geldi, konuştuk,” dese ipler kopacak, kocası kopan iplerle onu bogmaktan hayli zevk duyacaktır.

Öbür yandan içerideki sürpriz misafirleri bekletmek istemiyordu adam. Berçem için büyük sürpriz olacak ve güür görünmez murluftan havalama uçacaktır. En çok ihtiyaç duyduğu insanlar gelmişti,

“İyi misin güzelim?”

Dudaklarını ısırdı. İyi değilim dese neler olacaktı? Bunu göze alamadı. Kafasını usulca salladı. Hem şimdi biraz daha iyiydi. Sonuç olarak kocası yanındaydı -hâlâ bir şeyleri bilmese de- ve sağlam duruyordu.

"Bi-bir kâbusta sadece..." diyebildi zayıf düşmüş sesiyle. Oysa bir kâbus değildi. Yaşadığı her şeyin gerçekliği beyinde soluk alıyordu. Miran gelmişti ve huzurunu almıştı.

Başvurusu kabul görmüştü. Ancak kocasının güzel sürprizi kötü hiçbir şey bırakmayacaktı.

"Ben şimdi bütün kâbusları yok edeceğim."

Berçem gözlerini açmayı akıl etmeden sesi canlı çıkan adamın ne yapacağını düşünemedi. Kocası sarıyelerini kaçırmadan ayaklanmış, omzuna çuval atar gibi karnını yüklemişti. Düşünceleri boşa çıkmış kadın, kopardığı çığlıkla kocasının panolonuna takılmış siyah kertere asılmıştı.

"Harzan!"

Berçem'in korkusuna istinaden Harzan keyifle kâhkâha atmıştı. Yanağına değen kadını kalçasına ilk sarılaşımı atmıştı.

"Bağırma kadın! Milleti başımıza toplayacaksınız."

Elinin ağzını kapatması sarıyesini almıştı. Yatak odalarından hâle doğru çıkarken, "Emine görecek Harzan ayıp," diye güçlük-
le hatırlatmada bulundu Berçem.

Mustelzi ifadesi yerini çapkın bakışlara hırakıp kaçan adam, "Rahat olalım diye ota gönderdim. Karı koca, baş başa kalacağız. Yapacaklarımız var," dedi.

Berçem görmediği halde kocasının bakışlarını tahmin ediyordu. O hunzır ve delici gözlerin içinde boğulmadığına şükretti. Geri çekilerek dişlerini omzuna geçirmişti. Bu kadar açık konuşmasına hâlâ alışamamıştı. Ancak kocası bunu bile fırsat bilmiş, içine çevirmişti.

"Bunu gece, yatakta yapmanı tercih ederim güzelim."

Ve lehine çevirdiği isteği, kanıyla beraber sürpriz misafirleri de dayanmıştı. Omzundaki kadını dikkatle indirip, arkasını dönmelerini engelleyerek ortuzlarından tutmuştu. Ancak kızaran yüzünü ve kaçırıldığı yeşil harelerini görünce tüm tutanını yok olmuş, evi ilerlen gör kahkahası adayı doldurmuştu.

Berçem uğraşmayacağına bildiği için göğsüne yumruğunu indirerek arkasını dönmüştü. Döner dönmöz gözlerini anımsız doldurmuş iki suret, sürpriz yumurtadan çıkar gibi karşısına dikilmişti. Hayır, bu sürpriz değil şakaydı. Kocasının mahrem dolu cümlesi odalarına yabancı iki insan tarafından duyulmuş olacak ki kadın şaşkın, adam kızgındı. Kocasının tişörtüne asıldı düşünmek için. Kafasını önüne eğmiş olması bu utançtan kurtulacağı anlamına gelmiyordu.

Kızgın adanın sesi bakışlarından daha keskindi.

"Bizim olduğunuzu bilmene rağmen, bu konuşmayı yapmanı hangi fıtrata sığar sevgili ağam!"

Berçem arkasını dönüp, kafasını kocasının göğsüne göndü. Barzan ise utanmanın bir gramını bile taşımadan sifersuzca gülmeye devam etti. Kollarını karısının beline dolarken, çok sevdiği sırma saçlarına öpücüğünü bıraktı.

"Fıtratımı sorgulamak sana mı düştü Ömür Efendi?"

"Tabii ki!" diye çıkıştı. Aslında kızgınlığı Berçem'i utandırmasındaydı. O kadın utandırdığı zaman kortuşamaz, seri hareketlerde bulunamazdı.

"Senin yatak odası muhabbetini çekmek zorunda değiliz."

Berçem'den acı dolu bir inleme çıkınca Ömür kocasının karnına ürseğine geçirdi ve "Ömür!" diye payladı kısık sesle. Zamanında kendisine bunu az yapmamıştı. Şimdi ne demeye Barzan'a kızma hakkını buluyordu kendinde!

"Sen bana az yapmıyordun!"

Bununun ucuna öpücüğünü bıraktı Orhan. Karısını sevişliliği bir tarafa, şimdi neden Barzan'ın o zamanlarda kızlığını anlamıştı: Ömür'ü utandırıyordu. Ancak o zaman karısıyla uğraşmayı sevdiğinden gözü pek görünemiydi. Yüzünün aydınlandığını gören Barzan tek kaşını kaldırarak dostuna uzun uzun baktı. Ömür'ün çektiklerini kendisi görmüş, bu yüzden Orhan'ı her defasında uyarmıştı. Lakis dostu dinlemek bir tarafa, duymamıştı bile.

Orhan teslim olurcasına kollarını kaldırdı. "Tamam tamam, uğraşamam ikinizle," deyince yenilmiş sesiyle. Ömür kocasını bir tarafa bıraktı. "Berçem!" diye ciyaklamıştı.

Deve kuşu kafasını çıkarmıştı göndüğü yerden Berçem. Yeni olmasına rağmen kırk yıllık dostluk lussini veren kadın, kendisine doğru uçar adımlarıyla geliyordu. Kollarını ahtapot gibi yanlarına açmış, aynı yakalayan timsah gibi ağzını kocaman açmış, taze gibi koşan kadına gülererek bakmıştı.

"Ömür!"

Dostuna nazaran Berçem keyifle seslenmişti. İki kadın sıkıca sarılıp sarmalandı hasret bağına. Sesli surlmaları üzlen feryatları iki adam tarafından hayretlikle izleniyordu.

"Her zaman böyle misiniz?"

"Kırkt geç, yetmiş yıllık dost gibi!"

"Beni bile yurt dışından geldiğimde böyle karşıladın... Hiçbir zaman!"

"Boşanma davasında avukat arıncal!"

İki adamın ortasında iki kadın sert vuruşlara maruz kalmışlardı. İki kadın birbirine bakıp gülerisedi sadecce. Bir kıskançlık yapmış, bir kızmıştı.

Ömür çarpıcı bakışlarıyla kocasına dönüp "Sen gelir gelmez Ciltney diye bağırırsan ve hem çok sönük görürsen, ethele bu kat-

şılamayı bulamazsın. Hiçbir zaman!" derken ses cümlesinde cilveli bir bakış atmıştı. Berçem'in gördüğüntü çok şükür ki kocası görmemişti.

Orhan bu gerçeğin yüzüne vurulmasıyla elini kalbine götürmüştü "Buradan vurdun kocam Ömür!" diyen yakışıklı kocasına bakıp "Sen her gelişinde vuruyorsun," dedi.

Galibin kim olacağını kestiren Barzan dostuna kısa bir bakış atmıştı. Bu konu şimdi kapatılmazsa Ömür şartıyıcılığını ilan edecekti. Orhan dostunun bakışlarını atınca dönüp onu izleyen Berçem'e şerhlerle gülümseyip "Hâlâ kaçınıyor musun?" diye sordu. Yeşil gözlerin mahcubiyetle kendini saklamasına seslice gülmüştü. Bir nevi karısına savaşımdan bir ayağını çekmişti. Kazanmayacağını sinyallerini almıştı.

"Yok, durulmuşuz bu ara," diyerek sevecen sesiyle cevapladı ağabeyi gibi gördüğü adamı. "Hoş geldin Orhan," diye ekledi.

"Hoş bulduk, hoş bulduk. Yemek yapmamışsın galiba, ben senin yemeklerini özledim."

Göz ucuyla kendisine bakan kocasına şüpheli bir bakış attı. "Senin benlikle derdin ne?" derken sesinin narin tınısı memnun çıkmıştı. Ömür dostunun elinden tutarak koltuğa doğru yürüdü. Ayakta kalmaya devam edeceklerdi her gidişle. Hak veren genç adam dostunu köşeye sıkıştırmak için yoluna direksiyon çevirdi. Ufak bir adrenalin yaşayabilirlerdi. Gözünü güzel karısından zorlukla çekerek Ömür'e döndü.

"Herhalde canını sıkınak istiyor. Bilirsin Orhan, birileri onun canını sıkınca altından kalınaz."

Küçük bir kaza haberi beyininde yankılandı o an. Dosta ihanetin en büyüğü yapılmıştı çekintiden.

"Sen var ya Barzan..."

Sözleri çalan kapıyla yarıda kesilirken, Barzan müstehzi bakışını fırlatmıştı, "Sözlerini unuttuza geliyorum şimdi," deyip ar-

kasını dönüp holu geçerek kapıya ulaştı. Recep ulmalıydı gelen, Bekledikleri bir misafirleri de yoktu.

Yüzünde engelleyemediği keyifli gülümsemesiyle kapı kolunu indirmişti. Seri davranışları odaya bir an önce geri dönmek ve kaldıkları yerden devam etmek içindi. Orhan'ın köşeye sıkıştığı anlar çok nadirdi ki, Barzan Hezeroglu bunu kesimlikle kaçınmak istemiyordu. Ancak kapıda duran iki silüet bu nadir anın hüviyetini yok etmişti. Gülüşü yüzünde donan genç adama bir süre öylece dikildi.

"Yakalandın," deyiverdi ağır uksanıyla, "Ha oğlum?"

Evet yakalanmıştı. Bedoslamâ çarptıydı Raber Ağa kayısına. Küçük bir sıyrık dahi kırtaramazdı onu. Hükmetyle ezdiren babası, yanında hiçe doğu hakışlarıyla cehennem iblisini aratmayan Afran ile yan yana duruyordu. Barzan şuruttan geri kuzandı-ğında en yakışıklı gülümsemesini sundu.

"Baba, dayıcaım!"

Kapıyı ardına kadar açmayı ihmal etmeden, içeri buyur etmişti tek bir el hareketiyle. Ancak ne Raber Ağa ne de Afran genç adam kadar sakin ve rahattı. İçeriye girmeleri alacaklıdan ziyade öldürecek gibiydi. Barzan arkaletından sessizce ilerledi. Berçem'i yaşayacağı korku duygusu tek endişesiydi. Onun ötesinde her şeye hazırды.

Raber Ağa yalnız sandığı oğlu ve gelininin yanında baklan-medik misafirleri görünce kaşlarını kaldırmıştı.

"Denek sizler de buradasınız."

Kümesine tünen kuş misali koştuğa gömülüp öylesine sığdırdı manzarayı Berçem. Korkunç ötesi bir sürprizdi bu durum. Nöbeti gazabını yüklenmiş, saldırmak için gelmişti. Berçem'in ellerini dayısından ayırmıyordu.

Oturduğu yerden ihtiyacı doğruldu Ömür. En olmayacak zamana ayak basmışlardı. Kocasına doğru ilerledi yavaşça. Ancak Orhan gayet rahat ve keyifli görünüyordu.

"Bilseydim beni böyle karşılayacağını, daha erken gelirdin Raber Ağa." dedi alaydan uzak, biraz sonra çıkabilecek herhangi bir tartışmayı yok edecek sinerjiyi yaymaya çalışarak.

Raber Ağa ne keyiftiydi ne de rahattı. Bilhassa gerginliği üstünde trafoları patlatacak kötü enerjiye sahipti.

"Buraya gelmemenizin nedeni sen değilsin, bunu iyi biliyorsun. Şimdi kendini yakmadan oğlum, ötede bekle."

Ömür çok nadir denk geldiği adamdan çekindiği ve utandığı kadar korkuyordu da. Raber Ağa bakışları sır içeren tehlikeli gözlerle sahipti. Otuziter tavrı ve konuştuğu zantındaki vakur duruşu, her daum hayran bırakıyordu. Adetlerini bilmese kocasının koluna girip sığınacaktı. Ancak Raber Ağa'nın hükmünü veren varlığında, Berçem'in benzediği kızgın Afran'ın bakışlarında bu imkânsızdı.

Barzan Ağa gözlerini karısından ayırmadan, önünde arkası dönük iki adama doğru ciddi tavırla konuştu.

"Geleceğinizi haber verseydiniz ona göre hazırlık yapardık."

Afran arkasına bakmadan gözüne kestirdiği küçük kadına ölümcül bakışlarını fırlatmıştı "Yeğenimi tekrar kaçırman için mi?" Bıçağın keskinliğini taşıyan çeliksiz sesi öfke doluydu.

Berçem yutkundü seslice. Afran dayısı kızgınlığını gözüne hatırlıyor hatta belki ondan nefret ediyordu. Suçlamasını esfle bekledi.

Orman yeşili hâreleri zifiri karanlığı taşımaktan geri durmazken, gecemin en sinsi vaktine gümüldü. Sesi bakışlarınınla daha keskinledi. "Kaçmak değil de dayıcım, karımınla daha iyi karşıladık sizleri."

Raher Ağa omuzunun üzerinden oğluna tek bir bakış attı. Buna inandırmayan küçümseyici bakışları oğlunun ciddiyetini bozmuştu. Kısa bir gultuş sundu Barzan bahasına, ardından da "İnanmıyor musun bana babu?" diye sordu.

Oğluna cevap vermek yerine koltukta sessizce oturan kızına döndü. Evın kalabalığına rağmen sağır edici bir sessizlik hüküm sürüyordu depresen ölürncül bakışlar haricinde.

"Kızım, hadi kalk gidiyoruz!"

Sözlerini ne denli çarpıtığının bilinciyle kızını izlemeye devam etti. Yerinden kalkarken enkaz altında kalmış yüz ifadeyle sadece kendisini izleyen kızının bakışlarını ömrü boyunca unutmuyacaktı. Berçem gelmek istemiyordu. Kafasını suçlu gibi önüne eğmiş, ellerini önünde birleştirmişti. İdam cezası almaya hazır mahkûm gibi dikilmişti kral hazretlerinin karşısına. Raher Ağa bu çaresizlikte oradan buraya yaptık gibi savrulan kızına bakarken, içi bir kez daha acmıştı. Ah Barzan'a ne ceza verirse oğlunun aklı başına gelecekti!

Ömrü o an adedleri unutmış, kocasının kollarına tutunmuştu. Berçem'i almaya gelmişlerdi. Barzan'a cehennem ateşini yeniden yaşatmaya, kansun susturmaya geri gelmişlerdi. Gözleri dolu dolu olmuş, arkadaşını izliyordu esfle.

Berçem söyleyeceği sözler ile nasıl bir tepki alacağını bilmiyordu. Dayısından ret cevabı alacağını korkusu, Raher Ağa'nın küçümseyici bakışlarına maruz kaldığında yaşuyacağı utançı ile Barzan'ın destek çıkacağı düşüncesiyle söylemeye kanaat getirdi.

"Bizle boşanma yoktur."

İnanılmaz derecede sesi sakın ve düz çıkmıştı. Aksine şu an titriyor olması, lallık ağlıyor olması gerekti. Nereden geldiğini bilemediği guce sıkıca tutundu ve sözlerine devam etti. "Ben ne

sızın adınızı lekelerim, ne ailemin açını kötüyeye çıkarırım. Molla olmasam bile. Ki mudıyım. Yine de boşanmam. Kara leke getir-
mem. Sözüünüz üstüne sözüm yoktur. Ama boşanmam."

Gurur duydu kadınıyla. Güğsünü gere gere "Bu kadın, bu
adamın kucası! Onu bırakmam," demeye gerek kalmadığı Her-
çem istediğini vermişti. Hatta istediğinden çok daha fazlasını. .

Ancak Afran gurur duymamıştı. Boşanmanın olmadığı ger-
çeği elini kolunu bağlasa da, yeğeninin çektiği onca zulümden
sonra hâlâ bu adamın yanında kalma isteği onu kızdırmakla be-
raber üzüntü de.

Bu toprakların kadınları her türlü zulme ve acıya göğüs ge-
ren, sonucunda da kazanan kadınlardı. Belki çok azı kaybeden
olurdu. Şüpheli yoktu ki kadınlar güçlüydü. Gerçekten güçlü ve
dindikti. Bir kadını adamı yıktığı gibi, bir başka adamı yıka-
mıyordu Barzan yıktığını zannedip, kendisi yıkılmıştı İçten bir
nebze huzura erdiren bu gerçektir. Yeğeni kucasının körebe ayu-
nundan sıyrılmaması sağlamış ve kör gözlerini açmıştı. Hiçbir şey
söylemedi yine de salan. Yeğenine doğru tekinsiz adımları, ka-
ranlık bakışlarıyla yürüdü usulca. Dibine ayak bastığında yeğeni
kafasını kaldırmamıştı. Tülbentinin nerede olduğunu düşünerek,
saçlarına öpücüğünü bırakmıştı. Sessizliğini bozmadan Raber
Ağa'dan önce evden ayrılmıştı.

Raber Ağa oğluna kısa bir hakış artı. Afran bu durumdan hoş-
nut kalmanışı. Ancak yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Oğlu-
nun yanı sıra Berçem de boşanmayı kabul etmemişti. Sebepler
ne olursa olsun sonuç değişmezdi. Bu bağnazlık son bulmuştu.
Artık boşanma olmayacak, kaçmalarına gerek kalmayacaktı.

"Seninle yarın görüşeceğiz Barzan Efendi." diyerek sıkı sı-
kaya getirilmiş yaydan farkı olmayan sesi, odada ağır bir tehdit
bıraktı. Ardından da Raber Ağa başka bir söz söylemeden devasa
bedenini ve salunu dolduran hükmünü alarak odadan çıkmıştı.

Sertçe çarpılan kapının sesi herkesi kendine getirmişti. O ana kadar hiç konuşmayan Orhan dostuna ifadesiz yüzüyle baktı. "Ne olacak şimdi?" diye sordu. Ömür ise kocasının koluna zıtlık gibi yapışmış, yıkmayı düşünmüyordu. "Raber Ağa bir gün bana kalp kırıcı yaşatacak, hiç şüphem yok," derken eli kalbinin üstündeydi ve nefes nefese konuşmuştu.

Barzan ise dostlarını dıymıyor, karısına doğru yürüyordu. Hiçbir tehdit biraz önce yaşadığı gururu silemezdi. Tarihe geçilesi bir andı. Yanına vardığında omuzlarından tutarak kadın göğsüne hapsedti. Güven veren sımsık kollarını beline doladı. Bakışlarında şarif edilemez bir mutluluk vardı. Cennetten en güzel köşe ayrılmıştı zümrüdü harelerinde. Barzan o köşeye geçip oturmak istiyordu. Bunun için çenesinden tutup kendisine bakmasını sağladı. Aneak cennete hüznün yağmurları yağıyordu. Karısının gözünden akan yaşlar yanıklarında ince çizgiler bırakarak ardi ardına iniyordu.

"Berçem, behanemin..."

"Barzan ben..." Islak kirpikleri arasından cennetini kocasına vaat etti Berçem.

"Sen benim kadınımsın. Sen benim namusumsun."

Dalı dönmedi kadını. Dayısının gidişi ağır olmuştu. Kocasının aldığı tehdit ağır olmuştu ve belki hâlâ hoşanına konusu devam edecekti. Aidiyet duyguları çitasını aşmış kadının savunmasıydı az öncekiler. Kocasına bağlılığının bu denli güçlendiğini bilermemişti.

Berçem'i gördüğü ilk günden bu yana, Azra'ya rağmen dostuna pek yakıştırmıştı. Azra ve Berçem'in güzelliği birbiriyle kıyaslanabilir ve yarışabilirdi. Barzan'ın savaşı ise güzellik değil evliliği ve kazanımı şimdi hakkını veriyordu. En başından verdiği gibi...

"Kaçmayacaksınız artık. Hislerinizi alayın?"

Spiker edasında takılan dostuna yan bir bakış attı Barzan

"Susmanı tavsiye eder, karnıla bu güzel anın tadını çıkartma ma ulanak vermeni isterim."

Orhan isteğini alınca görünmeyey mikrofonunu bırakmış, çiftin hu anın tadını çıkarmasını sessizce izlemişti. Ömür bu hareketini alkışlamak istedi. Ancak Berçem pek iyi görünmüyordu. Yaşadıklarını kolay sindiremeyen, güçsüz ve cılız görünen lakin ötesinde çok güçlü duyan bir kadındı. Bugün bu göcü ulmasa, dayısı elinden tuttuğu gibi götürecekti onu.

"İyisin değil mi Berçem?"

Ömür'ün sorusuna bezgin bir gülünserme sundu Berçem. "İyiyim," diye cevaptısa da genç kadının gözlerini goren oğlı sellice gülmüştü. İyiden ziyade berbatta.

Ne için güldüklerini merak etti Berçem. Söylediği şeyin nesi komikti ki bu bakışlara maruz kalıyordu? Kocasına çevirdi meraklı gözlerini. Sormak için ağzını açması. Barzan Ağa'nın kahkahasına bir tutam daha şenlik verdi. "Bir şey mi var?" diye sordu. aruk merakı yok olmuş, yerini sabırsızlığa bıraktıken. Gözlerinin etrafını oluşturan derin çizgiler bir an olsun düzlemedi. Berçem soran gözlerini Ömür'e çevirdi. "Ne var Ömür?"

Berçem'in sabırsızlığını görünce gülmesine son veren Ömür, kolunu uzattı. "Gel ben sana göstereyim tatım." Bu yalnız kalmaları için güzel bir fırsat olacaktı. Yanına gelmesi ile usuldan sessizce ayrılmışlardı.

"Sünnen yüzüne bulaşmış, onu temizleyelim önce."

Berçem merakının giderilmesi üzerine gözlerini bayarak "Bunun için niydi yani?" diye sordu.

Berçem olasımda makyajını temizledikten sonra saçlarına bir tolbent geçirmiş ardından da iki kadın, adamların yanına dön-

müşlerdi. Yemeği yapmayacağını söyleyecekti, ancak Fatime'nin mutfakta pişirdiği yemekleri görünce mahcup olmuştu. Her şey hazır iken o sadece uyumuştı. Kendi elleriyle bir hazırlık bile yapamamıştı.

Hazırladıkları sofraya oturan çiftler karşılıklı atışmalarda zamanı geçirmişti. Barzan'ın yarım kaldığı Orhan'a saldırma görevi, Günay'ın uyanmasıyla son bulmuştu.

Berçem o gece ilk ve son derâ gördüğü öğlanın kendisine bugün tebesüm ediyor olduğunu görünce hayli şaşırmış, eskileri anımsayınca yine hüznün gemisiyle batmıştı. Yeşil hareketinde yocuksu kurgunluklar tepindi. Ömür özer dilemeye hile atanmıştı o vakır.

"Günay, tabağını bitirirsen atları görmeye gideceksin. Sever misin atları?" diye sordu şeffafla sarılmış sesıyla. Aralarında bir hoş kırmak adına ilk adımını atmıştı. Yanukları balon gibi şişmiş yocuğun etkisinde batıcı saçları savruldu kafasını sallayınca. Berçem bakışlarında o kini görmeyince rahat bir nefes almıştı. Kocasına yan bir bakış atarak onu süzdü. "O zaman ben sana Rojbin atını vereyim. Sen ona bin, çok uysaldır kızım."

Başlattığı savaşı sürdürmek farz olmuştu Barzan Ağa'ya.

"Fevela benden izin alman gerek Günay. Atlar benim. Berçem ahlan sahiplerimmiş hemen."

Sabote edilince savaşçı kadın kılığına girmesi zor olmamıştı Berçem'in. İnatçı perdeleri gözlerine çekip, yeşil hareketleriyle ilk topu atacakken Günay'ın cevabı kıkırdamasına sebep olmuştu.

"Abla değil, teyze ol!"

Anne ve babası, oğullarının Berçem'i benimsemesi için elinden geleni yapmıştı. O gece yaşadıkları utançı hâlâ taşıyıcılardı. Beyaz kâğıdı sürdükleri kara lekayı sülemeseler de, ızahını yapacaklardı. Mükün mertebede tabii...

Barzan dudaklarını yaladı. Bu süreçte ivme kazandı bir cevap vermek adına. Ancak Berçem'den aşağı kabır yam olmayan küçük çocuk cevabı net bir şekilde vermişti. "Hakkısın oğlum aferin sana," diyerek geçiştirdi. Onun savuşu küçük oğlanla değil, küçük kadınıyla idi.

"Nerede kalmıştık güzelim? Sen atlarını sahipleniyordun."

Günler önce babçede gezip ahırlara geçtiklerinde civkleri kavga Rojbin atı yüzündendi. Berçem bu eve adım attığı ilk günden beri Rojbin'i sahiplenmişti ve beraber büyümüşlerdi. Ciwan vermişti bu adı. Gün doğuşu anlamına gelen ismi. Berçem'e yem günleri verecek bir dostu olduğu için takmıştı. Berçem talimati kocasına teşekkür etmişti o zaman ve ismini bu denli güzel taşıyan beyaz renkteki güzel atna hep sevgiyle bakmıştı.

"On beş yaşında bu eve geldiğimde Rojbin benim oldu. Ciwan da, Haber Ağa da kabul etti. Sen o zaman yoktun. Şimdi konanmışsın benim kızma."

"Bunları biliyorunt güzelim. geç bunları. Bu çiftlik benim olduğuna göre ve bu hayvanlar benim olduğuna göre, benim olmuyor."

"Bunlar babanın. senin değil."

Gergin bir nefes veren Barzan. "Şimdilik," dedi karıştıra.

Zaferle gülmüşeyen Berçem, "O zaman Rojbin hâlâ benim." diyerek yemek yiyen oğlana döndü tekrar.

"Rojbin'e istediğin zaman bencebilysin."

Önür destekleyici bakışlarını kadma fırlattı. Barzan'ın aklında kalmayışı, savuşu kazanışı, en önemlisi Günay'ı kazanmaya çalışması yüreğine ferahlık tomurcuklarını serpmişti. Berçem'in vicdanına, merhametine, iyi yüreğine hep imrenmiş ve içten içe teşekkür etmişti. Böylesi bir dost kazandırdığı için evliliklerinde emegi geçen herkese de.

Sohbetin devamı yarım çiftlikte ne yapacaklarıyla ilgiliydi. Ömür'e verecekleri iş konuşmuşlar. Barzan da Orhan ile Mardin'i gezmeyi planlamıştı. Berçem'e de misafirlerini keyifle ağırlamak kâhyandı.

Uyku vakti gelip çatığında yatakları yapmak için Berçem ve Ömür, erkeklerin yanlarından ayrılmıştı. Cıwan'ın odasına almıştı misafirlerini Berçem. Büyük yatağın bulunduğu odada kocasından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Şahit olan duvarlar, penceresine konan kuşlar ve bu odada onunla vakit geçiren insanlardan başka. Onun ötesinde her şey değişmişti. duvarların rengi bile...

"Geçgin görünüyorsun Berçem. Bir sorun mu var?" diye ilk izlenimlerini dile getirmişti Ömür. En az genç kadın kadar gerilmişti.

Dudaklarını yaladı ihtiyacıyla Berçem. Miran sorunu dışında, bir de saatler öncesi dayısının gidişi vardı aklında. "Dayımı düşünüyorum Ömür. Hiçbir şey söylemedi ve gitti. Kararından caymamış olabilir, beni affetmeyebilir," dedi offlayarak.

Çarşafı sermeye çalınan kadına yardım etmek için bir ucundan tutup düzelterek Ömür, onun kadar endişeli değildi. Ancak Afra'nın sessiz gidişine o da üzülmüşü. Ne var ki ortada cayılmayacak bir karar kalmamıştı. "Sen boyanmayı istemediğini söyledikten sonra her şey biter güzelim," diyecek kararını artık geçersiz sayılacağını belirtti.

Aksini düşünen kadın ise çaresizlik içinde yatağı sermeye devam etti.

"Barzan ile birlikte oldunuz, değil mi?"

Beklemediği soru karşısında az daha yatağı düşüyordu genç kadın. Kollarından destek alarak tutundu. Gözleri ölü sazan gibi dışarı doğru inlerken, dili kekelemeye mahkûm olmuştu.

"B-biz- be-be . . ."

Ömür anlayışla gülmüşdü,

"Utarma tatlım, sana çözüm üreteceğim sadece."

"Evet." diye kaçamak bir edayla cevapladı Berçem.

"Heli oluyor, birbirinizi yiyecek gibi bakıyorsunuz. İlk ne zaman birlikte oldunuz?"

Yanaklarını tatlı bir alev kaplamıştı Berçem'in

"Beni kaçırdığında, buraya ilk geldiğimizde..."

Ömür hayal kırıklığı içinde kadına baktı.

"Tibb ya, daha kaç günlüksünüz! Ne zaman regl olacaksınız?"

Genç kız çığışmaya gerek duymadı. Barzan Ağa kaçırma girişiminde bulunmadan önce regl olmuştu. "Yeni hinti."

Yüzlü bir kez daha düşünmüştü Ömür'ün.

"Hamile kalsaydın, sıyrıldın Berçem."

Ömür'ün umutsuzluğu iyice harap etmişti Berçem'i. "Başka çözüm yok değil mi?" diye sordu.

"Tekrar kaçın diyeceğim de olmayacak artık," diyerek kırdadı Ömür. Ardından aklına ilk kaçma fikrinin ortaya atıldığı gün geldiğinde kıkırdaması kalkıkahaya dönmüştü. "Orhan kaçma fikrini ilk Barzan'a sunduğunda çok gülmüştüm, bir ağa karısını nasıl kaçırır diye. Barzan kabul etmez sandım ama," derken kıkırdaması yok olmuş, yüz ifadesi hayranlığı üzerine vazife almıştı. "Balıklama atladı tikre, O zaman anladım: seni çok seviyor."

Ne yapacağını bilemez bir halde yatağa oturdu Berçem. En yakın ettiği sorunun cevabını öğrenebileceği tek isim vardı karşısında. Ömür!

"Peki, ben gitikten sonra ne yaptı?"

Üzüntüyle kadının yanına kuruldu Ömür. "Perişan oldu. O bildiğim adam gitmişti yani. Barzan değildi bana göre."

Kuşların çatan Berçem. "Nasıl?" diye sordu.

Derin bir iç çekti Ömür. "Seninle evlenip, Azra'yı kaybettiğinde bile böyle olmamıştı. Ne bileyim ben Erkut ve Azra ilişkisine çok inanmışım. Bu adam bırakmaz, ikisi asla ayrılmazlar dedüştüm. Sonra sen geldin, onun hayatına dâhil oldun ve bir anda çıktın." Doğru kelimeleri arayan sıkıntılı ifadesi sürdü. "Ve bildiğim Erkut'un aslında hiç öyle olmadığını gördüm. Bütünüyle bir Barzan, bütünüyle bir adamdı."

Suçlanmadığını biliyordu ancak Berçem hâlâ kendini bir konuda suçluyordu. "Onlar evlenecekken ben hayatlarına girdim. Bir bomba gibi dü .." diyemeden Ömür gülümseyen yüzüyle sözünü kesti Berçem'in. "Hayır, sen bir umuttun. Çiçek açtı o evde Barzan için. Yeniden has adama dönüştürdün."

Berçem güldü acıyla.

"O bir zalimdi. O bir canydi. Ben onu insan yaptım."

Ömür bu ukalalığa içten bir kâhkaha atmıştı.

"Büyük fedakârlık yapmışsın."

Berçem kendinden emin, şuh bir bakış fırlattı.

"Yapmaya devam edeceğim!"

O an yemin etti kadın. Hayatına Barzan Hezeroglu böylesi bir aşkla girmişse bütünlük fedakârlıklar yapacaktı. Ömrünü buna adayacak, aşkına derin bir bağ ile bağlanacaktı. Şüphesiz...

Bölüm 20

'Hiçbir Şey' Ulaşılmaz Beğildir, 'Eğer İstersen'

Varlığına alışmak bir tarafta, bedenine ve kalbine biçilen adamı bu satten sonra kaybetmeye niyetli değildi Berçem. Barzan Hezeroğlu'nun hayatının her köşesinde yer etmişliğine hakkı vardı. Berçem buna canı gönülden kabul etmişti. Yeşil gözlerinin zifiri karanlığına, kızdığı zamanlarda başını bakışlarının yoğunluğuna, güzel dudaklarının öpülesi tadına, sarılaşmış huzuru zirvede yaşamasına, hissettiği güvenle ömrünün sonuna kadar konacağı bu adamın her bir zerreğine âşık, her bir zerreğine hayrandı. Bütünüyle Barzan Hezeroğlu'nun kadını olmuştu.

Berçem zümrüdi hareketleriyle, masum bakışlarıyla, ürkek edasıyla, uzun diliyle, hazin herkesten daha güçlü bedeniyle bağları çıkarmıştı bu adamı. Kalbini farkında olmadan kaptırması kadına Barzan. Zamanla işleyen saat gibi işlemişli zayıf kalbine. Şimdi bu kadını seviyordu. Ölmüne . Bütünüyle Berçem Hezeroğlu'na âşık olmuştu.

Bir gülbah gibi örtülen sımsık saçlar ışığını parmaklarında can veriyordu. Gülen yüzüne aldanan gözlerinin parıltıları, güneşin kavurucu sıcaklığını taşımasına vücuduna yayılarak güzelliğini dışarı veriyordu.

"Akşam erken mi geleceksiniz?" diye sorarken yoğun bakan yeşil gözlerin etkisinde kaldığından sesi boğuk çıkmıştı.

Nâif sesi sabahın seherinde kulaklara dolan bülhülün mırıltıları gibi tatlı ve eşsizdi. Barzan sırf daha fazla konuşması için bile sorularını cevapsız bırakabiliirdi.

"Gün bize neler gösterir bilmiyorum. Bir şirkete uğrayıp başkanın işleri nasıl kontrol etmek istiyorum." Yanağına düşen kirpiğini parmağıyla siltikten sonra "Neden?" dedi.

Berçem yüzüne dokunan elleri tutup çenesinin altına götürdü "Ona göre bugün hazırlık yapacağımı. Dün gece de yemek yapamadım, ayıp olur."

"Akşam yemeğine yetişirsiniz dilerim. Sen hazırlığı yine yap."

"Tamam yaparım."

Yataktan çıkmaları hayli zor olmuştu. Kahvaltı sonrası ayrılık vakitleri çat kapı geliyordu. Dostları yanında olacak, ancak saatleri uzatan ayrılık peşlerini bırakmayacaktı. Barzan daha odalarından çıkmadan karsısına doya doya sarılıp öpmüştü. Telefonunu İstanbul'dan getiren Ömür sayesinde sürekli iletişimde kalacaklardı.

"İstersen dayımı ara, konuş."

"Hazır değilim Barzan."

"Sen bilirsin güzelim. Hazır olduğunda konuşursun," dedikten sonra altına şefkarle öpüp, odalarından çıkmıştı.

Misafirler uyanmadan kahvaltayı hazırlamak istiyordu Berçem. Barzan'ın yeniden mutfakta kendisiyle uğraşması

elini çabuk tutmasını engelliyordu. Dolap kapaklarını açık zannederken döndüğü gibi kapalı kapaklarla buluşması bir oluyor, hiddetle kocasına dönüp "Barzan!" diye kızıyordu. Defalarca ikaz ettiği kocası her seferinde elini zorluyor, karısını çileden çıkarıyordu. Zümrü'de hareketleri kızgınlıkla parlıyordu, çaresizce yerinde sayıyordu. Masada düzefröği tabakların karman çorman olduğunu, çatal bıçakların yerlerinde olmadığını görünce dahından düşmüş zeytine dönmüştü **Berçem**. Bayıldı hayırlıca kadın. Tezgâha tutunup alev sarılmış hareketlerini, karşısında yanmaya hazır adama dikip, "Neden yapıyorsun bunu?" diye kısık sesliyle ateş püskürdü.

Umursamazca otuz siltki Barzan Haşim bakışlarından geçen sayıyelik hınzırlığı, sorusuna en net cevaptı,

Dudaklarını yaladı amansızca. Bir şey söylemeden mutfağın masayı yeniden düzenledi. Sessiz geçen dakikaları, Berçem'i işini bitirdiğinde yaptığı niyanıyla son vermişti

"Sakın dokunma!" diye tehdit dolu son bir bakış atıp işine tekrar döndü. Dakikalarlık dikizlendiklerinden habersiz çocuk gibi didişiyorlardı.

"Emrin olur gülüm."

Başını gülden ziyade dikendi Berçem Hezeroğlu. Bir diken daha batırmak işlemediği için konuşmamıştı. Lakin Barzan Ağa rahat değildi. Tehdiline mat. can damarına basmak ve o güzel gözlerinin kızgınlığında boğulmak isteğiyle tutuşuyordu. Masaya doğru tuttu hedefini. Güzel karısının vücudunu izlemeyi kestiğinde hedefine yönelmek için adınılarını atacaktı. Uzun creğiyle, saçlarını örten oymak beyaz tülbeniyle adeta eş beruzen yoktu kadınının. O sırada saçları açıkken daha çok severken, adeler gereği örtüyordu saçlarını. İstanbul'a döndüklerinde yine böyle giyinmesini isteyecekti.

Maşayı dağıtmak yerine kansını dağıtmayı tercih etti Barzan Kendisinin çok toplu olduğu söylenemezdi. Zira kadını hep parampaşa ediyordu. Tezgâhın önünde ne yapığını bilmediği kadının yanına varınca kollarını vücuduna sardı. Dudaklarını köprücük kemâğıne bastırdı. Kollarında sıkıca sarıldığı beden gerilmişti. Barzan inadına öpücüklerini sürdürdü. Dudaklarını hafif hafif değdiriyor, kansını haylandırtıyordu.

"Ba-Barzan görecekler..." derken tatlı hühhül sesi karanlığa görünürmüş, boğuk boğuk inlemişti.

"Görmezler."

Berçem elindeki hamuru yağurtmak yerine yumukları masında ezliyordu. Kocasını, yaptıkları yüzünden ellerinde yoğurup gözleme niyetine saç üzerinde pişirebiliyordu.

"Hamurumu yoğurtmana izin ver. Kahvaltıya geçicecek," diye azarladı cıbz sesiyle.

Misafirlerinin içeride olmasından zerre kadar etkilenmiyordu. kahvaltının gecikmesini umursamıyordu Barzan. Köprücük kemiklerini öperken duyduğu hazzın zevkini çıkardı. "Mühim değil, yarına yaparsın," dedi.

Hiçbir şeyi takmayışına anlam veremiyordu Berçem. Umursamadığı zamanlarda konuyu geçiştirdi ditek. Merakına yenik düşen dala, sorusunu savurdu.

"Neye hiçbir şey senin için mühim değil?"

"Çünkü bana mühim olan sadece sensin!"

Gül gıcığı yanakları açılıyordu aniden duyduklarıyla. Kulluklarında atan kalbinin ritimleri şakaklarına vuruyordu.

"Bu biraz şiirsel oldu. İçinde keşfedilmemiş şiirlik var Barzan Ağu."

"Hmms..." diye keyifle mırıltılandık öpücükleriyle şereflendirirken kızanmış yanaklarını. "Daha da keşfedilmemiş kalabilir," diye devam etti.

Berçem hamuru yoğurmaya ura verip, kocasına döndü. "Ben-
ce kalmasın. Mistahalarında kendiri kaybedeceğime eminim."

"Ben hiç emin değilim Berçem."

Odaya dolan yabancı ses ile ikili hızla kapıyı dönmüştü. Al-
zılmışın dışındaydı, günlerdir duydukları sesler farklıydı

"Alaz!"

Karı kocanın ağzından ayrı ses, ancak farklı tepkilerle çık-
mıştı. Barzan Ağa kızgın iken, Berçem kocasının aksine keyille
ciyaklanıyordu.

"Evet ben," diye tebessümle soludu Alaz. Nihayetinde gör-
mek istediği tablo, duvara asılı olmasından ziyade karşısında
canlı duruyordu.

Berçem Alaz'a sarılmak için kocasının kollarından çıkmaya
çalışmıştı, ancak girişimi başarısız oldu. Bir çift zifiri gözün uya-
rılmasına maruz kalmıştı.

Kız kardeşine olan kızgınlığı dırtmemişti Barzan'ın. "Sen
hangi yüzle buraya geldin?" diye söylendi.

Mutfağın kapısında sessizce Hezereğihtü anlesini izleyen Or-
han ve Ömür olanılardan gayet memnune bir başka kavgayı izli-
yordu. Newroz Anne ve Alaz'a kızgın olduğunu dün gece söy-
lenmişti Barzan. Alaz ise aldığı ani tepki ile bir adım gerilerken,
gözleri sorarcasına yengesine takılmıştı. Gözlerini bayan Berçem
bükün nefesini verirken, "Kızgınlığı sana. Kaçmamıza ortak ol-
madığum için," dedi.

Genç kız omuzunu silkti. "Ben yaptım gerekeni yaptım."

Tek keşme kaldıran genç adam, kız kardeşini baştan aşağı
süzdü. Daha dün küçücük cadı bir kız çocuğu iken bugün hâşşat-
mıştı ama hâlâ cadılığını bırakmamıştı

"Göt gözümün önünden!"

Çelik gibi sesiyle ortalığı doldurmuştu.

“Alaz en iyisini yaptı. Sen onun küçüklük arkadaşını üzümüştün.”

Dostuna bakmadan gerekli uyarıyı gönderdi Barzan, “Sen kaçışma Orhan,” diyerek ellerini teslim olurcasına kaldıran Orhan, “Emcin başım üstüne Barzan Ağa,” dedi.

Alaz üzerindeki eteği çektiği malisus takındığı üzüntüyle, Bu hususta yapması gereken çekip gitmek değildi elbette. Barzan için gelmemiştir sonuçta.

“Babam sana çok kızgın ağabey. Sizin burada olduğunuzu öğrenince kahvaltı yapmadan geldim. Ben geldiğim için yadé bana kızdı. Küsmüş bana.”

Çarpık gülüşüne engel olunamadı adam. Yüz kaslarının gerginliği aniden yok oluvermişti, “Az hile yapmış.”

“Bunu sana yapması gerekmiyor muydu Barzan?”

Kapıda dikilen kadının istihza dolu bakışlarına, karısının hamtusunun yapıştırmak istedi. Ancak emeği ziyan olacaktı. “Hayır!” diyen çelik sesiyle bir rüzgâr gibi geçip gitti.

Alaz yergesine döndü, “Yardımlı edeceğim bir şey var mı?” diyerek konunun uzatılmasına engel oldu. Gelmişti artık ve bu saatten sonra geri dönemezdi.

Herçem kanadını kurtaran küçük kuşun eline yemi verdi.

“Saçta gözleme yapacağım. Bir el atarsın.”

Yemi almanın keytiyle ötü küçük kuş.

“Merhametle.”

Ötü de sehbera katılmıştı “Ben de yapmak istiyorum,” diyerek.

Göz göze gelen iki adam kendilerinin burada fazlalık olduğunu anlayınca, hiç beklemeden çıktılar. Kahvaltı hazır olana kadar bekleyeceklerdi. Görünen o ki uzun bir bekleyiş olacaktı.

Kadınlar da mutfaktan bahçeye çıkıp, sacı hazırlamışlardı. Gözlemeyi Berçem ve Alaz her zamanki gibi beraber yapmışlardı.

"Simdi sizin peynirli gözlemeleriniz daha güzeldir." Sacın üzerinde çevirdiği gözlemeye bakan Alaz, "Evet, sirkli olanı çok güzeldir." dedi.

Ömür hangisinin sirkli olduğunu biliyordu. İstanbul'da iken kahvaltıya çağrıldıklarında ilk sorduğu peynirleri oluyordu. İşaret pannağıyla tabakta dolu dolu duran yeşil otlu peyniri gösterdi.

"Çok seviyorum tadını. Orhan en çok salıncıyı seviyor. Onun için sabunları poğaçaya yapıyorum."

Alaz'ın gözlerinde titreyen hüznün dalgaları, karaya vurmuş gemisinin güvertesini kaybetmesinden dolaylıydı. Anılar ve kayıplar zihninde çiçek açtı.

"Bizim küçüklüğümüzde Ömür abla, sabunları çok kavga olurdu. Amcalarımız daha konakta bizimle yaşarken," derken yağmur taneleri birikti gözlerinde. "Annem ve yengemler ekmekleri kendileri yaparlardı. Biz dumda uyurduk, onlar sabahın altısında ekmekleri pişirirken. Sonra güneş yuzümlüze doğunca rahatsız olur eve inerdik. Bazıları tekrar uyurdu ama ben hiç uyanmazdım. Annemi ucasında bulamayınca da bahçeye inerdim. Zaten ekmek kokusu beni uyutmazdı."

Yüzlerinde görüldüğü özlem dolu hüznün Ömür'u üzürüştü. Küçüklüğü mahalle kenarlarında evcilik oynayarak geçmişti. Ne zaman küçüklüğünü anırsansa yeni nesle üzülürdü. Yeni nesil geçmişin güzelliğinden bihaberdi ve değişen hiçbir şey eskinin tadını vermezdi.

"Biz ekmekler piştikten sonra kalın hamurun gözleme olmasını dört gözle beklerdik ve bütün kuzenler tartışmasını yapardık, 'En büyüğü benim olacak, iki benim olacak, peynirli benim

olacak, sadesi benim olacak!" diye. Hiç bitmezdi tartışmamız. Kahvaltıyı beklememize isterlerdi ama biz sacın başında hemen bitirdik. Hakkımız bittiği için de bir daha isteyemezdik. Çünkü hamur az kalmış olardı. Ekmeklerinizi kırı kırı pişirmelerini ister kahvaltıya otururduk. Zaten oyunlarımız yemeği doğru düzgün yememize izin vermezdi." Pişirdiği gözlemeden bir parça koparıp Ömür'ün eline bıraktı. Yanan ellerine aldırış bile etmemişti. "Kaybolan çocukluğumuzdan bir parça..."

Ömür kurduğu cümle ile anlamsızlık içinde kadına baktı. Kopardığı parçayı eline aldı ve boş gözlerle sordu, "Çocukluğunuzu mu yıyeyim Berçem?" diye.

Duyduğu soruyla düştüğü girdaptan ışık hızı ile kurtulmuştu. Alaz çıkardığı sonucu katıla katıla gülekti. Berçem saca gözleme niyerine yatırılmış ve kızarmıştı.

Atıllayan kadın yaşadığı hasrelin üzüntüsünde kendisini kaybettiği için ne dediğini bilmemişti.

"Fena kadınsın Ömür. Düşündüğün şeye bak."

Kahvaltı yapmadan geldiği için kendisini tebrik etti içten içe. Bu eğlenceli anı kaçırmadığı için şanslı sayıyordu kendini. İlk defa tanıştığı kadın ile yengesinin arasında hoş bir bağ vardı. Berçem'in yalnız olmayacağını bilmek için ferahlatıyordu.

Savutması lazıf olan kadın mistischi bakışlarını kadının üzerine kenetledi. Zımmıdı gözlerin utancı yanaklarına can veriyordu.

"Suç senin Berçem. Yaptığınla hemen arkasından söylediğini hatırlasana!"

"U. nutmam artık."

Alaz sinsice sırıttı. "Unuttumam artık."

İki kadın yanacaklarını hildği için susmuşlardı. Keslikle unutturmayacaktı.

Kahvaltı Barzan'ın kız kardeşine attığı ölümcül hakışlar haricinde keyifli geçmişti. Alaz'ın gelişine elbette ki sevinmişti genç adam. Ancak çanak tutması gerekirken o gece karşı tarafta durması onu kızdırmıştı. Haşim bakışlarıyla her defasında kahvaltısını boğazına dızmış, en güzel cezasını vermişti. Kahvaltı sonrasında dostu ile evden ayrılışında bile haşim bakışları kız kardeşinin üzerinden çökülmemişti. Alaz'ın her şeye nat karşısında dik durması tüm hüsnüm silip götürüyordu.

Yeni bir dönem başlıyordu herkes için. Kabullemiş hayallara kabullenecek yeni hayatlar eklenecekti şüphesiz...

Kahvesini utleyerek yudumlayan Alaz, iki kadını da güldürmüştü. Bu da Alaz Hezeroğlu'nun küçüklüğünden beri kazandığı bir alışkanlıktı. Küçüklüğüne dair itiyatlarından vazgeçmesi ihanet gibi geldiğinden vazgeçemiyordu.

"Kahveye üflenir mi Alaz?"

Ömür'ün sorusu ile tatlı tatlı gülmüsedü Alaz. "Küçükken bize sütlü kahve yaptıklarında hemen içemezdim. Büyüyüp sade kahve yaptıklarında bile öyle içtim. Şimdi alışkanlığına bürünmüyorum." deyip omuz silkti usulca.

Ömür yirmili yaşlarında güzel gözleriyle, karşısında sevimli bir peluş oyuncakçı anımsatan dolgun yanaklarıyla maran kızın Civan'a ne çok benzediğini fark etti. Barzan'ı anımsatsa da rahmetli ağabeyine daha çok benziyordu. Eğlenmeli, delidolu yapısı insanın en çok ihtiyaç duyduğuydu. Zor zamanında orada olacağı belirten ve gülmüseten bir etkiye sahipti. Hiperaktif hallerinin sadece gençlerin yanında olduğuna öğrenmişti. Yoksa bu deli halleriyle değil evlenmek, hiçbir ortama girermezdi ve susmak bilmeyen çenesiyle anıları tazeleyen kız, yengesiyi yan yana oturup attığı bakışlarıyla kadını güldürüyordu. İnenenerek izlediği tabloya en sonunda yorumunu katmıştı.

“İki kız kardeş gibisiniz.”

Alaz kaşlarını kaldırarak reddedince, kadının münnet bakışları yok olmuştu.

“Yanlış söyledin,” diyerek elindeki kahveyi sehpaya bırakıp yengesininin tam dibine oturdu. Kanca lakar gibi koluna girmiş, kendilerini işaret etmişti.

“Biz yapışık ikizleriz,” deyip alının yengesininin şakağına dayadı. Bu hoş hitap rahmetli ağabeyine nitti. Birbirlerine olan bağlılıklarına en uygun lakabı bu olmuştu. Her konuda benzerlikleri bir tarafa, sürekli yan yana olmalarını teşvik etmişti. Acı dolu bir gülümseme dudaklarına gelip oturdu. Civan bir ara böyle söylediğine bile pişman olmuştu. Zira aralarındaki kardeşlik bağını iyiden iyiye depreştirmişti.

Yapışık ikizler lakabını iyi taşıyorlardı. Eski hallerini görmemişti ancak Berçem ile ilk tanıştığı zamanlarda hakkında öğrendikleri arasında ilki Alaz ile sevgisiydi. Onu çok sevdiğini ve özlediğini, İstanbul'a gelerek aralarına düşen mesafeden şikâyetçi olduğunu söylemişti. Şimdi yan yana yapışık gibi oturuyorlardı.

“Ne güzel lakap bulmuşsunuz kendinize.”

Nükseden ağrı gibi kalbinde bularınmıştı acı yeniden. Ağabeyi bulmuştu onu. “Biz bulmadık,” derken titreyen sesine engel olmaya çalıştı. “Civan ağabeyim bulmuştu...”

Suyundan mahrum kalınmış çiçeğin soluğu gibi söndü yatakları gülüşünden. Acı hatıralara can vermek değildi niyeti. Üzülmedi kanat açıp uçmadı. Ancak kahroluşunu belli etmek istemiyordu yüzünde. Rahmetli kocasını kaybetmesi ağır olmuştu. Civan Hezeroğlu'nun varlığını özlemişti. Kayıp bir itirafta bu, günler önce bulduğu... Kederini şilemedi ancak üzerini örttü. Kese kâğıdından bir maské yaptı kendine. Gülen çocuk maskesi gibi taktı gelişigizel yüzüne.

"Sen bizi küçükken görecektin Ömür. Şimdi Berçem evlendi, uzak kaldık. Küçükken az olaylatmışız olmadı."

İki kadın gönülsüzce maskeleri taktı yüzüne. Bâbirlerini üzmeğe meyletmiyorlardı, keza Alaz konuyu değiştirerek bunu kanılandırdı.

Naif sesi, tınısını yutmuş gibi boğuk çıkmıştı.

"Neler yapardınız mesela?"

Berçem sorusuna ilk örneğini kısık sesıyla verdi.

"Küçükken Alaz yüzünden çok ceza yerdim!"

Abartıyla baymıştı gözlerini Alaz.

"Berçem seni istemeseydin bana uymazdın."

"Ağabeyimi bildiği halde onun inadına yarınmazlık yapan bendim zaten."

"Ciwan sana dedi olurdu o zaman."

Ağabeyinin aşkına o kadar çok şahit olmuş, onun sevdasına o kadar içten inanmıştı ki Alaz, Barzan'ın ağabeyi kadar seve-meyeceğini düşünüyordu. "Ağabeyim çok sertti. Anna Berçem'i gördüğü an tüm siniri geçirdi."

Ömür'ün merakı katlandı. Gözleri kıpkırmızı keşalmiş kadını üzerine gitti. "Sen ne yapardın Berçem?" diyerek.

Gözlerini dostundan kaçırdı kızla Berçem.

"Ben ondan hep kaçardım."

Dudaktarını ısırdı Ömür. "Vay canına!" repliği alacak bir küçüklük yaşattı. Hatta bir küçüklük aşkına tabii tutulmuştu. Ciwan yaşıyor olsaydı, nasıl bir hayat yaşayacaklarını merak et-memiş değildi. Barzan'ın karısı değil de yengesi olarak kalsaydı ve tanışsalar da nasıl bir kadını görecekti? Bazı kadınlar yapulan bir tarafa, kocasını da yansıtır. Ciwan'ı, Berçem nasıl taşı ve yansıtır? Bunun cevabını hiçbir zaman alamayacaktı. Onun yerine cevabını alacağı soruları yöneltti.

"Ciwan sana gelir miydi? Adın attı mı yani?"

Bardağından bir yudum su alıp kuruyan boğazına serinlik vardı Berçem. Ömür'ün sordugu soruya ise ciddileşen nazif sesıyla cevap vermişti. "Bizde sevgili olmak, flört etmek, buluşmak yoktur. Seviyorsa babasına gidecek ve kızı isteyecektir canım."

Gözlerini kırıştırdı Ömür, "Onu biliyorum tathım. Hamı sen bu evdeydi ya; bir mektup, bir çocukla sana haber verme yahut Alaz'a anlatma. Böyle şeyler yani," dedi.

"Hayır, canımı sadece Mahsum ağahey bilirdi."

Ve Miran! Ve bu yüzden öldürülen ağabeyi...

Soru yağmuruna tutacağı surete döndü keyifle Ömür.

"Peki, sen ne yapardın Alaz?"

"Ben ne yaparsam Berçem de onu yapardı," deyip minnetle yengesine baktı. Alın yeniden şakağına dayanmış, borcunu sevgisini göstererek ödemişti.

"Biliyorsun, biz kızlar burada elimizi kolumuzu sallaya sallaya dışarı çıkamayız. Nereye gitsek arabayla giderdik. Fakat arabayla gitmeyenler kara çarşaf giyerek çıkardı."

Ömür'ün en çok merak ettiği şey kara çarşaftı. Nasıl giyiyorlardı, giyiyorlarsa önelerini nasıl görebiliyorlardı?

"Siz giyer miydiniz?"

"Evet, bir kere giydik ve son giyişimiz oldu zaten."

Yeşil harelerde pişmanlık gördü ve "Aa neden?" diye sordu.

"Biz o gün ağabeyimden gızlı çıktık evden. Kuyumcuya bizimizi adını taşıyan altın kolye yaptıracaktık. Tam kuyumcuya girecekken Ciwan yanımızda beliriverdi." Anlatırken gözleri yıvalarından dışarı akın etti. Ömür anlatmasına mı gulsün, yakalandıklarına mı üzölsün bilememiştii. İki duyguyu yaşayarak dinlemeye devam etti. "Ve bize bakmadan 'Hemen eve gidin!' demişti. Dışın yani sıyah çarşafın içinde tanımıştii bizi."

"Nasıl tanıdı sizi?"

O zamanlar keskin gözünden bıkmıştı ve bıkkınlığı sesine yansımıştı. "Çok keskin gözleri vardı onun."

"Daha sonra ne yaptı? Cezasız bırakmadığına eminim."

Alaz sırtını koltuğa yasladı. Ekşiyen yüzü sorudan pek memnun kalmadığını beyan ediyordu.

"Onu ne sen sor ne de ben cevaplayayım Ömür, ağabeyim ceza konusunda çok fenaydı. Çok çekti ellerinden."

Yapışık ikizlerin hoşnutsuzluğu yüzlerine vurunca, Ömür verilen cezaların merakına düştü. Verilen cezaları bile özlediklerine emindi ki neden anlatamadıklarını görebiliyordu. İkisi de anlatamazdı.

Alaz elindeki altın künyeye uğraşırken uzaklara dalmış gibiydi. Gözleri bir noktaya dalmış, Ciwan'ın kızlığı anlar bir bir gözünün önünden geçmişti.

"Bizim şarkılarımıza bile karıştı." Dirseğiyle yengesini dürtüp devam etti. "Hatırlıyor musun Berçem, geçen yıl ne yaptı bize?"

Hasret incileri sıra sıra dizilip boğazına takıldı. Konuşmak gücü ancak iyi hatırladığı anları söylemeden geçemezdi. Ciwan gitmişti ama hâlâ var gibiydi. Dama çıkıncularına izin vermediğinde, arabasını yukatırken, şarkı dinlemeye yasak getirdiğinde... Her yerde vardı ve her daim nefes alacaktı.

Öğretmeninden gelecek bilgiyi can kulağıyla dinleyen öğrenci gibi çenesini avucuna koymuş bekliyordu Ömür.

Berçem de beklemesin diye söze girdi. "Şarkılarımıza yasak koydu. Kaç ay boyunca konakta şarkı sesi duymadık."

Ağız bir kartı açılmıştı Ömür'ün. "Niye, ne yaptınız?"

Ömür, Alaz'ın takındığı masum ifadesini gördüncə rahat durmadığını anlamıştı. "Ne yaptın Alaz?" diye sordu tekrar.

"Zaten Berçen'i hiç suçlu bulmazsınız. Bütün şarkıları o buluyordu, ben alıştırıyordum. O sessiz dinlemeyi seviyordu, ben evde bağırıp bağırıp söylemeyi."

Diz kapağına şaplağını indirmişti Berçem. "Benim suçun sana Raperin'i sevdirmek mi?" diye sordu kızgınlıkla.

Alaz elinin üstüne vurdu öcünü alırcasına. "Sadece o mu?" diyen Alaz sıraladı hayranlıkla isimleri. "Raperin, Seyda Perincek, Koma Sê Bira, Hozan Beşir, Şabe Bedo hepsinin şarkılarını her gün dinlerdik Ömür. Odamızda sesleri haykırırdı." Büyülenmişçesine konuşan Alaz, havada süzülüp yok olmaya yakındı. Berçen'in gözlerinde aynı hayranlığı görmeye gülmüsemeden edemedi.

"Hâlâ dinliyor musunuz?"

İkili kıkırdadı. "Yasak sadece Civan evdeyken geçerliydi. Sabah çıkıyordu, akşam geliyordu. Ama kaç kere dinlerken hasta hizi."

"Niye yasak koydu ki? Dinlemenizde ne var ki, seviyorsunuz sonuç olarak he..."

"Alaz Hamur yüksek sesle dinlediğinden bazen Civan onu çağırırdı, daymazdık. Yade Hezal seslenirdi duymazdık. O yüzden kızdı, yasakladı dinlememizi."

"Merak ettim şimdi." dedikten sonra soğumuş fincanı usulca bıraktı yan tarafına Ömür. Sedir oturağın üzerinde bağdaş kurarak, "Çalsanız hırkaç parça. Kocışkom geldiğinde söyleyeyim," diye eğlencelerine katılmıştı. Cömlesini bitirdiğinde alacağı tepki getikirmemişti. Yüzüğü buruşturan Alaz, "Kocışkom mu? Böyle söylediğimi buradakiler duysa, boynunu güvdenen ayırırlar," dedi. Süytediklerine hak verircesine kafasını salladı.

Metanetle nefesini alıp verdi Ömür. "Tatlım Ortan ona kocışkom dediğimi duyarsa, buradakilere bırakmadan katamı güvdenen ayırır. O biraz ağır ağabeydir de."

Şarkı arşivini telefonuna yükleyen kadın, en son dinlediği parçayı oynatmıştı. "Bak bu Raperim'in Çi Dikim şarkısı. Seslendirdiği her şarkı içinize işliyor."

Ömür'ün şarkıyı hevesle dinlemesi Alaz'ı güldürmüştü. "Sen dinle sana çevirisini yaparım." diyerek yardımçı da olmuştu.

Kafasını salladı Ömür, Slow şarkının nakaratında hareketlenmesi hoşuna gitmişti. "Kulağa hoş geliyor. Şarkıların çevirisini okuduktan sonra dilinizi bilmesem de olur. Hem belki böyle kapamı birkaç kelime." Karşısında oturduğu ikiliden uzak kaldığını fark edince, yerinden kalkarak onlara doğru yürümüş, ortalarına geçip oturmuştu. Paylaşımçı olmaları ve zevklerine saygı göstermeleri işlerini daha da kolaylaştırıyordu. Sıradaki parça geldiğinde Alaz'ın sevinç naraları odaya dolmuştu.

"Benim şarkıyı ya benim ruhumu ya."

Ömür hayretle genç kıza baktı.

"Deli misin kızım? Neden bağırmıyorsun?"

İstihza dolu bakışlarını genç kızın üzerinde gezdirdi. "Bu şarkıyı ilk bulduğumda hiç sevmemişti. Ben dinledikçe sevmeye başladım."

"Peki, kim bu?"

"Bu şarkı Kemalê Amedin Ez Bîrînim şarkısı. Ve Kornê Sê Bîranin vokallerinden Barış söylüyor."

"Anlatırları ne?"

"Ez Bîrînim ben öleyim anlamına geliyor. Kornê Se Bîra ise grup üç kardeş oluyor. Bîra erkek kardeş demek."

Alaz'ın açıklamalarını aklında tutacağını teskin etti kendine. Ömür Duygulandığını içten içe hissediyordu. Flissiyat: dil, din, ırk tanımaksızın anlaşılacak istenin duygularıyla acılaşmasıydı. Sözlerini anlamasa da hissediyordu duyguları. Her bir kelimenin yaşanmışlıklarını, ruhu kaplayan ezgilerini. .

Ömrü yüzünü kaplayan hüzünden habersiz dınhyordu. Kürtçe şarkıları kocası dınlerken öfkülanıyordu. Hep Barzan alıştırđı diyen şikâyetçi tınısının altında teşekkür eden bir mana öldüğünü biliyordu.

"Herkes bir tarafa ben en çok Ahmet Kaya'yı seviyorum." Yerdeki kilimin desenlerinden gözünü göğlölkle çekip ortasında oturduğu ikliye baktı. "Yan o adamın bendeki yeri ayrıdır."

Ortalarında oturan kadına gururla baktı Berçem ve Alaz Hezeroğlu. Titreşen yeşil hanelerde, pelüş oyuncakların tatlı yanaklarını taşıyan güzel gülüşünde aynı ifade vardı. Kararlı ve esash cümleler döküldü dillerinden.

"Ahmet Kaya ölmüşüzdür!"

Gerçek buydu ve bu gerçek hiçbir zaman değişmeyecekti. Savaşını elinden bırakmamış adamın savaştığını bilen hiç kimse umulattıyacaktı ve onu anarak, unutmuyarak bu savaşı sürdürecektlerdi.

Şarkı muhabbetleri seyrini değiştirmeden devam etmişti. Bütün müzik arşivlerini bir günde paylaşanmasalar da zamanın yettiği kadar şarkılarını duyurmuşlardı. Muhabbetleri zulm ve halaya geldiğinde Alaz misafirine öğretim isteğiyle tutuşmuştu.

"Bence öğrenmelisin. Sık sık buraya gelişiniz artık. Bakarsın düğün falan olur. Sen de oynarsın, kocana öğretirsin. Hatta yan yana oynarsınız. Hatta raks yaparsın."

Ömrü cıvılcı bakışını küçük kıza atarken, çenesini küçük çocuğun çenesini sever gibi sevdi.

"Yapmadığını nereden biliyorsun güzellik?"

Fırça darbeleriyle kâğıdını resmeden ressanın sakarlığıyla bitirli kırmızı boyayı kâğıda dökmesi gibi renk değiştirdi Alaz'ın yüzü.

"Ömrü ya..."

Kırdırayan Berçem atkadasına uyarıcı bakışlar atmıştı. Alaz bir kere konuşursa ardından hep uğraşmıştı. Yeni evlenen kadınlarla az uğraşmıyordu.

Narinliğinden eser kalmayan kadını iç ferahlatan kalkakası Alaz'ı iyice utandırmıştı. "Çok fenasın. Orhan ağabeyi nasıl çıldırttığını..." derken sözleri kuşa kuşa gelen oğlu Günay'ı görmesiyle yarıda kesilmişti.

Yüzünden kan çekilmiş çocuğun nefes nefese kalışı, oturan üç kadını da yerinden fırlatmıştı. Günay, Berçem'e kurkuyula bakıyordu.

"Ne oldu oğlum iyi misin? Bu halin ne anımsam?"

Oğlundan daha bir telaşlanan Öncür elini sıkıca tutup kendisine bakmasını sağladı. Ancak çocuk annesini duymuyor gibiydi. Gözleri Berçem'den bir an olsun ayrılmıyor, az önce gördüğü manzara hâlâ göz bebeklerinde satırleniyordu.

Berçem bakışları üzerinde asılı görünce çocuğun başını okşadı şefkatle. "Günay canım iyi misin?"

Kafasını salladı çocuk. Nüka tutulmuş gibiydi. "Barzan Arca," dedi soluk soluğa

Genç kadın o an anlatmıştı. Kocasına bir şey olmuştu, kötü bir şey! "Ne oldu Barzan arcana?" diye hiç beklemeden sormuştu.

Günay'ın yerine soruyu dışarıdan gelen sesler cevaplamıştı
"Barzan Ağu... Barzan Ağa..."

Kapıya kadar koşmak bile bir asırdı genç kadın için. Kocasına ne olduğunu öğrenmek için yeşil barelerinin otu arayışı ve suretinin dolması yılları almış gibiydi. Kimin kapıyı açtığını bilmeden koşmuştu bahçeye. Koca çalılığın içinde bir düzine adanın hızla hedef seçtikleri yere yürüyor oluşu, Berçem'in gözleriyle takip etmesini ve hulmasını sağlamıştı. Uzaktan uzağa gâreşildiği, kocasının altına dayanan ve güneşin vurmasıyla parıldayan

görmüş silâhı. Bağına kot bir ates düşmüş, volkanları patlamış yanardağ gibi havkırmıştı kadın, "Barzaan!" diye.

Kocasını çitin diğer tarafında duran adam öldürecekti. Bir kez daha! Bir kez daha kaybını verecekti, ruhunu verecekti toprağa. Gözü ne yanındakileri görmüştü, ne de çiftliğe akın eden erkek kalabalığını. Tek istediği kocasına yetişmekti. Ancak engel olmuştu bütleri. Yaka paça kadını içeri götürürken, görüncesini engellemişlerdi.

Barzaan Hezereoğlu, Miran Kara ile ölümcül bir paslaşmaya girmişti. Şüphesiz bütleri ölecekti. Bütlerince mezar olacaktı bu çiftlik. Ya sınırın gerisi ya ilerisi...

yakalanmamak için kırk takla attı. Lakin her kim söylediye babası ve Afran onları bulmuştu, Karısının gelmeyeceğini söylemesi ise hoşanma mevzubahsini bir daha açılmamak üzere kapatmıştı. Berçeni, Hezeroğlu olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı.

Babasının yanına gitmeden önce, tanıdıklarına selam verip iki kelam etmek istemişti adam. Afran'ı kahvehaneye gelmeden önce gördüğünde zafer dolu gülümsemesiyle selam vermiş, aldığı ölüme[?] hakışlara kahtaha atarak devam etmişti. "Dayıem!" diyerek Afran'ın can damarına basmış, adamı kendi içinde kangrene kadar götürmüştü. Artık dayısı sayılan adandan intikamını aldığına göre bir sorun kalmamıştı. Tek sorun karısının üzülmemesiydi. Gül yanaklarının solduğunu görmek istemediği için bunun da tez vakitte sonlanmasını istiyordu.

"Biz hehek haberini ne zaman alacağız?"

Tek sesi ahşap masanın etrafında oturan iki adama ulaştı.

İhtitiği soru üzerine belirsizce gülümsemedi.

"Allah ne zaman kısmet emişse Mahsum ağabey."

Kıdemli dostlardan en büyüğüdü Mahsum Güder. Ağabeyinin en has dostları Miran ve karşısında oturan adamdı. Ancak dostlukları bozulmuştu. Bir kız için, küçük kadını, gelinciği için.

Uzun kırti sakallarıyla guldüğü zaman gözlerinin etrafı kırışan adamın saçlarını yılların tecrübesi ak diye düşmüştü. Kahverengi gözlerinde herkesin aradığı ancak herkesin bulamadığı, çok nadir insanların gördüğü samimiyet vardı. Dostu Ciwan gideli beri, o gözlerden pek eser kalmamıştı.

"Nasıl da güldüyor! Seni de göreceğiz kucagında çocuk fırlatırken."

Orhan İkitinin muhabbetine bilerek katılmamıştı. Hepsinden daha çok o görecekti Barzan'ın hallerini. Günay'ın haberini aldıkları ilk zamanlarda dostu heyecanıyla çok dalga geçmişti. Her

bu günü beklediği için sessiz kalmıştı. Yakın zamanda o da bunun acısını çıkaracaktı.

İhtiyatla baktı gözleri Barzan'ın. "Her baba gibi..."

İçten içe yaşadığı sıkıntısı yüzünden oturduğu yerde sayıyordu. Sağ kolu Okan'dan Miran'ın nerde olduğunu öğrenmesini bekliyordu. Haber geldiği an deprem gibi üzerine çökecek, geriye enkaz yığınından toz zerresi bırakmayacaktı. Uzeroğlu Aşireti'nin devam ettirecek tek adam, o kalmıştı. Hiçbir vakaatın olmasını istemiyordu. Hâlâ Civan'ın acısı taze iken bir de Barzan'ın acısını anne babası yaşasın istemiyordu. Üstelik Berçem bir kez daha dul kalamaz, bir kez daha bir adamı kaybetmeyi kaldıramazdı. Kardeşi gibi gördüğü adamı uyarmaktan çekinmeyecek, bu pervasızlığa son vermesini isteyecekti.

"Miran senin burada olduğunu biliyor. Uğraşır, cahat durmaz o. Boş konuşur nasılsa, kulak ardı et."

Honurdandı adam kızgınlıkla. Orman yeşili gözleri zifiri karanlığa gömüldü. Bu tehlike güneşin vurduğu sıcak meydana sazlaydı. "Onu öldüreceğim Mabsun." Ötke katlanınca tıkındığı sıfârlarda yerini kaybediyordu. "Karından uzak duracak!"

O adamın burada olduğunu hilmek, şeytanla aynı masada kurar oynamak gibi bir şeydi. Şeytan alt edecekti. buna söz vermişti.

"Onu öldürmen eline bir şey vermez. Civan bu uğurda canından oldu, sen de mi karım ve aileni bir haşlarına bırakıp gideceksin?" diye sıkıntıyla sordu. Gergin sesi, gözü dönmüş adamın karanlıydı.

Barzan ahırca cevabını bu adamdan aldı. biliyordu. O yüzden "Berçem'i ilk kim gördü? İlk kim benim karımı sevdi?" diye sordu.

"İkisi de seviyordu. İkisi de âşık olmuştu o kadına."

Burnundan uzun soluklu nefes verdi Barzan. "Lanet olsun ikisinin de sevdiğini biliyordum. Bana ilk kıtaat karımı gördüğünü, aşık olduğunu söyle. İlk kim fark etti Berçem'i?" Bunları düşünmek bile kanının çekilmesine sebep oluyordu.

Bazı gerçekler sınıra mezar olınca, geride kalamalara hayatı yaşamastına olanak veriyordu. İfşa edilemeyecek kadar kötüydi gerçek taliyle, "Birbirlerinden habersiz aynı anda sevdiler Berçem'i" diye elle tutulur somut bir cevap verdi.

"Bu kavga nasıl başladı?"

Katâ kafaya vermiş üç adam kısık sesiyle konuşuyordu. Etraflarında oturan hiç kimsenin bu mesele hakkında tek bir kelime duyup dedikodu yapmasını istemezdi. Sonrası gelecek sorular ve konuşmalar huzursuzluktan başka bir şey vermezdi.

Mahsum Güder'in uzun soluklu sikkın nefesi, iki adamın gerginliğini zarfeye çıkardı. İnneden önce her şeyi öğrenmek istiyorlardı.

"Uzun meseleler Barzan. Çok kavga geçti aralarında." dedikten sonra acı kahveden bir yudum aldı. Ağzına yapışan acı tada bayrandı. "Yemin ettiler Barzan. Berçem, Urwan'ın olursa ölecekti. Miran da Berçem'i alırsa ölecekti."

Orhan çalılık kaşlarıyla ilk tepimini dile getirdi, "Bir tür düelloya girdiler yani," diyerek.

Barzan hırladı içinde büyüyen kınıyla. Okan buluna kadar her şeyi öğrenecek ve karısını çiftlikte rahatsız eden adamın ruhunu o toprağa gömmeye gidecekti.

Mahsum tek kaşını kaldırdı. "Sayılır. Farklı bir düello oldu."

Orhan gergin çenesini kaldırarak, "Düello onurları için savaşmaktır. Miran onursuzluk yaptı." dedi. Doğruydü sözleri aslında ama "Düelloyu kimse kazanmadı," diyen iç sesiyle acısı değişti yine. Dostunu kaybetmek direncini kırmıştı.

"Ama ağabeyimi kaybettim!" Bunun kemerini sıktı Barzan. "Düelluyu ben sonlandıracağım. Ağabeyimin kanı yerde kalmayacak. Kanına niyet eden adamı da yaşatmam!"

Orta yaştaki adamın gözleri şüpheyle kıstılmıştı. "Sen neyi sonlandırıyorsun kardeşim," diyen sesinde kızgın bir alay vardı. "Yaşamını mı? Anne babanı kahımdan öldürtmeyi mi?"

Sert çehresi ağabeyinin alaylı tavırlarında gezindi. "Öleceğimi nereden çıkardın ağabey?" Genç adama doğru eğilip tehlikeyle ukladı. "Miran gebecek!" O anda da telefonu çalmıştı. Masanın üzerindeki telefona baktı, ekranda seçtiği isimle ışınla telefonu cevaplayıp kulağına götürdü.

"Evet Okan."

"Tarlasında ekinleri kontrol ediyor. Sabahattan beri orada. öğrendiğime göre bir iki saat daha orada duracakmış."

"Geliyorum." diyerek yerinden ok gibi fırlamıştı Barzan. Bu yaptığı hareketle kahvede oturan herkesin dikkatini çekmişti. Güç belâ takındığı dostane gülüşüyle "Raber Ağa'yı hekletrik fıncayı yemeyelir." diyerek şüpheleri yok etmeye çalışmıştı. İnanmış olacaktı ki hepsi gülmüş, aralarından bir ses "O seni meydanla koşturmadan sen koş Barzan," demişti. Kahkahaya katılan herkese selam gönderip, iki adama bir şey söylemeyi unutup arabasına yürümüşü Barzan. Orhan ve Mahsum'un anlamsız bakışları, adanın arabasına atlayıp gidişinde bile devam etmişti.

Okan ne söylemişti? Bu adam nereye gidiyordu?

Arahası son sürat varmıştı çiftliğe. Yan yana iki toprakran düşman tarafına geçecekti. Sakaları görünmezden gelerek arabasından atlayıp bahçeye doğru emniyet adını yürüdü. Gazapla yüklenmiş, zifiri karanlığa gömülmüş orman yeşili gözlerine bakışı put gibi yerine diken adam, üzüm salkımları arasında gezer sureti

görünce hırladı. Ondan geriye üzüm tanesi kadar parça kalmayacaktı. Cellâdi olmaya ant içmiş adam haykırdı öfkeyle.

"Mıran!"

Arkası dönük hulde, ayağındaki siyah çizmeyle bir şöylere vuran adam davetsiz misafirinün sesıyla dönmüş, istihza dolu edasıyla gülmüştü. "Oon Barzan Ağa, teşrif ettin en sonunda. Haber etseydin hazırlık yapardım. Mangal keyfi yapardık beraber."

Misafir buyurdu dudaklarına çarpık gülüşünü. Küçümseyici bakışları çembere aldırıldığı adamların üzerinde gezindi. Yeşilçam dizilerini aratmayan bir an yaşıyorlardı Mıran'ın etrafını saran fedailer.

Karşısındaki adamın küçümseyici bakışlarına müsamaha göstermeyecek, kendini zayıf düşölmeyecekti Barzan. Ciwan gibi kademli dustunu bu dünyadan silmiş bir adamdı o. Tek bir hareket fedailerini yok etmiş, oksijeni hava sahalarında girmelerine sonunda müsaade etmişlerdi. Yumruk şeklini alan elleri yüzüne füze gibi girmeden önce, Barzan Ağa güçlüğü kendine engel oluyordu.

"Ağabeyimi öldürdün, utanmadın. Yetmedi, gurur duydu bundan. Seni uyardım! Karımdan uzak dur dedim, durmadın!" Sert çehresi adama diklenmişti. "Utanmadan piçliğini konuştur gibi gâtin çiftlikte karımla konuştun!" Son kelimeler gecenin kopan gök görüntüleri gibi korkunç ve uslanmaz çıkmıştı.

Mıran Ağa elindeki dal parçasını çitürdattı tek bir hareketle. "Ben vaktinde seni ağabeyini çok uyardım. Olanları tekrar anlatınama gerek yok. Berçetti'ni baban benden ayırdı." İhtiyatla güldü. "Ben, benim olamı bırakmam Barzan Ağa! Elinden geleni ardına koma!"

"Sen artık karıma el uzatamayacaksın Mıran."

"Niye beni öldürecek misin? O kadar cesur musun Barzan Ağa?"

Bu cesurluğun ötesini almış bir haldiydi artık. Gözü dönmüş bir insan cesurluk kavramını geçer, delirne noktasında çivi çukardı. Akabinde ilk çiviler kuşun olup çekilmeye yeltendi. Bellelerdeki silaha aynı anda, aynı saniyede çekmelemlerle sebep olmuştu. Miran'ın silaha Barzan'ın kalbine, Barzan'ın silaha Miran'ın altına ortasına yapışmıştı, retikler çekilmek üzereydi.

Kararlılıkla birladı Barzan.

"Öleceğini hile bilsem bu tetiğe basardım Miran!"

"Beni vurduğun an buradan sağ salım çıkamayacaksın!"

Etrafı Miran'ın silahlı adamlarıyla kuşanmıştı. Ellerindeki silahlar tek bir noktayı hedef almıştı ki düelloda yine haksız bir rövans vardı. Ancak Barzan özgüvenle tavırını sürdürdü.

"En azından karımı senin gibi bir piç bırakmayacağım. İçim rahat gideceğimi bu dünyadan."

Katından caymayan uslanmaz adam, pervasızca sürdürdü tutumunu. "Merak etme, sen daha hiçbir şey yapmadan gideceksin ve Berçem bana kalacak, o benim karım olacak!"

Barzan, gözü kara adamı cesurca güldü. Gözünü kırpmadan tek bir saniyede leşim sercecekti toprağa. Kadını, ağrısız canını vereceği karısı bu adamın kadını olacaktı öyle mi? İnkânsızlık tabiri bile gültüğü kalırdı bunun yanında, Miran ölecekti!

"Gittiğin yerde rahat uyu Miran. Karımla mezarına gelmeyi ihmal etmeyiz!"

Barzan'ın gidişiyle peşine düşseydi Orhan, şimdi dostunun kalbine hedef alınmış gümüş tabancanın parıltısıyla gözleri yanıyordu. Okan etrafının kuşandığını haber etmeseydi nerede olduğunu hilmeyecekti. Aldığı haberle meydana bağırışı herkes tarafından duyulmuştu. Mardun bu yüzleşmeyle çalkalanıyordu şimdi. Biraz sonra Raber Ağa çökürdü başlarına. Yanında gelen adamlarla koca çiftliği telaşlı bir kalabalık ve korumakla yüküm-

lû gözü kara adamlar sarmıştı. Adım atsalar, namlular Miran ve cephesinin beyninde patlatılacaktı.

"Barzan!" diye köfredercesine hağırdı Orhan.

Gözlerini biraz olsun kendisine hakan kara gözlerden ayırmadı Barzan. "Yanlış zamanlama Orhan, bu yerefsizin leşini alacaktım. Öyle gelecektiniz!"

Çaresi olmayan adamın aklını bozduğuna kanaat getirdi. Ne ceza verilse, ne yapılsa uslanmayacak bir Miran Ağa sorunu vardı karşısında. İki adamın tam dibinde durdu. Mahsum Güder davudi sesiyle ağır ağır konuştu:

"Gözümün üstünde değil bundan sonra ayağımın altında yerin var." Bu sevda değil, düpedüz kibiüdi. "Benim kardeşimi bir kadın uğruna öldürdün. O kadın yine evlendi, yine peşindesin. Nerede kaldı senin adanlığın? Burak o silah!"

Yan bir bakış attı Miran. Yıllardır süte gelen dostluk ölümle ayrılmıştı. Toprak altında yatanın küskünlüğü varken, toprak üstünde yaşayanın kını vardı.

"Mahsum Efendi, tarafını belirlemişsin arıtma velâkiti sen de bilirsin. Ben önce o kadına vuruldum. Onu ilk ben gördüm. O benim, yar etmem artık kimseye. Eninde sonunda benim olacak."

Barzan seslice güldü. "Kötük olma Miran. Sen daha yaşayacağını mi sanıyorsun?" derken soğuk metali altına hastırdı atmasızca. Bu davada öleceğini bilse bile geri adını atmayacaktı Barzan. Ölmeden kurtulacak, akşam söz verdiği karsına kavuşacaktı. Geriye başını ağrıtabak hiçbir şey kalmayacaktı.

Dostunu kuybedecek kadar gözü dönünüş bir adamı kim durdurabilir, ne vazgeçirebilirdi? Miran geri adım atmazdı. Barzan için ise hundan şüpheliydi.

"Sen beni öldürecek kadar cesuretlı değilsin. Sen o tetiğe basamazsın. Davrandığın an kalbini parça parça ederim Barzan

Ağa.." Son kelimeleri sert bir vuruşla söylemişti Miran. "Ciwan onu öldürceğini bile bile evlendi. Onun canını aldığımda bir an bile gözünü kırpmadım Barzan."

"Seni tüm pislikleriyle buraya gönderim, gıkın çıkmaz!"

Miran Ağa silahı kalbine basırdı sertçe. Ölümü ilanı edilecekti bugün, geri dönüşü yoktu.

Barzan alının ortasına basırdı. Tetikte duran elleri bir geri tme hareketine hakardı ve gözünü kırpmadan bunu yaptı.

"Kanna göz dikenin, gözü sağlam kalmaz benim dünyamda. Ebediyen kapatıyorum gözlerini Miran Ağa!"

Bütün bir kalabalığın içinde oğlunun kendilerini izlediğini Orhan göseydi, bu korkunç manzarayı izlemesine ve sonrasında eve koşu koşu girmesine izin vermezdi. Ancak gözü ne oğlu Gımay'ı görmüştü, ne başka bir şeyi. Tek isteği Barzan'ın bir zarar vermeden, öncelikle bir zarar olmadan bu saçmalığa son vermesiydi.

Tetiği geriye iten parmaklara engel gelmişti gecikmeden.

"Barzan!"

"Miran!"

İki ses, iki gıç, iki ağa, iki soy ve engelleri... Biri Raber Ağa idi; Hezeroğlu Aşireti. Bir diğeri Beluam Ağa idi; Zerza Aşireti.

Bugün tek sözleri yeterken her şeye, hükümleri itaat etmeye mecbur bırakırken şimdi hiçbiri kar etmiyor, silahlar indirilmiyordu. Tabiri caizse isimler bir kulaktan girmiş diğerkulaktan çıkmıştı.

"Dinime imanına bu silahı indiren senin gibi pış olsun!" Gözü kara adam aklına koyduğunu yapmaya yemintliydi. Hiçbir engel Barzan'ı yolundan alıkoyamayacaktı. Ne babası ne başkası bu namlu beyinde patlamadan silahı elinden almayacaktı.

"O silahlar indirilsin!" Ağır aksarıyla konuştu Raber Ağa Pürüzlü sesiyle rengi atmış adam, kendini ele vermemeye çab-

şarak konuşmuştu. Oğlunun kalbi üzerinde girdiğin silah olma adım adım yaklaşıyordu.

"Sen karışma Rober Ağa, bir oğlunu daha kaybetmeye hazır ol. Benim sevdiğimi elimden alan yaşamaz bu dünyada!"

Behram Ağa kaşlarını çatı. Bu kendini beğenmişlik, bu büyüklük taslamalar yaşlı adamın gazabını körüklenmişti. "Sen kendini ne sanarsın Miran? İsteddiğinin canını almak sana mı kaldı? Ya o silahı şimdi indirirsin ya ben senin canını alırım. Sözüm karşı gelirse, o zaman yapacaklarımdan kork!"

Miran silahı indirmeyecekti. İlk pes edecek olan o olmayacaktı. Barzan bugün onun toprağında katıllara bürünecekti.

"Ben sevdiğim kadını benden al.."

"Ufak habandan. Bir ağasın sen. Bugüne bugün Kara Aşireti'ni sen yönetiyorsun. Berçem evli hır kadın. O senin değil, hiçbir zaman senin olmayacak. Haddini bil, yerini bil, yurdunu bil, adını bil! Sen bu aileye yeterince düşmanlık kazandırdın. Bugün bu sevdadan vazgeçmezsen, yarın kendinden vazgeçeceksin. Bizim gönlümüzdeki sevdâ haşka ellere gitmişse, azad ederiz. Berçem, Barzan'ın hanımı, kadındır. Sen onu alamazsın. Bir daha o benim dersen, rahmetli babana duyduğum hürmeti bir kenara bırakır, seni öldürürüm!"

Miran dayısına kısa bir bakış attı. "Ben sevdiğimden vazgeçmem Behram Dayı. Kusura kalma!"

Sen raddelerde yüzen sabrı tsunami etkisine kapılmış gibi taşıdığı adamın. "Sen henden bir oğlunu aldın. Aramızdaki husumeti bildim, sustum!" Yüksek çıkan sesi çitülikteki hıttın sesleri susturmuştu. "Kanıma vereceğin zarar bavadır. Beni karşına alırsan bugün Mardin ile beraber Diyarbakır, Şırnak, Van, Batman, Urfa, Sırt her yeri karşına alırsın. Aşiretler seni bu üstünlüğünü kabul etmez. Sen kimsin?" Son sorusunda alelade bir üstünlük, tartışılmaz bir alay vardı.

Orhan ututtuğu istmi söylemişti kararlılıkla.

"İstanbul'u da karşına aldı."

Kınsenin olaya dâhil olmasını istemeyen adam, hesabını bugün kapatacağı. Şeytan ile yüzleşme bahsi toprak altında sunılacaktı.

Kalabalığı ortadan ikiye yaran adamın gören Mahsum, gergin nefesini havaya üledi. Gelirken ölkenin bütün evrelerini üzerine alarak gelmişti. Azametiyle aralarına katıldığında gözünden alev topları saçılıyordu. Bahr rengine tezat bir renk hâkimdi gözlerinde. Bakarı yakan, yakarı bir daha kendine getiremeyen bir Afran Sözeri karşılarında duruyordu.

Miran'a çevirdi gözlerini. "Sen nasıl bir soysuzsun ki benim yeğenime göz dikiyorsun. Hiçbir zaman yeğenimi sana yakıştırmadım. Ciwan gelip istemeseydi ve sen ondan önce davranısaydın, yine sana vermezdim. Benim sana verecek yeğenim yok. Şimdi elim çektin, çekmedin..." diyerek Barzan'ın alınını ortasına çaktığı silahın üzerine elini koymuş, yumrukları arasında sakarak kalbine kadar sürüklenmişti "Buradan çıkanı yakarım senin Miran Efendi. Beni bu işlere sokma!"

Duyduğu gerçeklerle içten içe yıkılmıştı Miran Kara. "Seni öldürmeye gelecek olan insanların yolunu kestiyim halde bana yeğenimi vermeyecektin öyle mi?" diye bağırdı öfkeyle.

O tetiklerin çekilmemesi için olabilecek her şeyi yapıyorlardı. Ancak yolundan dönmeyecek kadar gözü dönmüş iki adam karşı karşıyaydı ve vurulma olasılığı yüzdeleri ezip geçiyordu.

"Ben seninle olan hesabımı Berçem ile kapatmam Miran," diye ukladı Afran öfkeyle. Yeğenini bu oyunlara alet etmeyecekti. "Yeğenimden uzak dur. Fıvli ve Raber Ağa'nın gelini o. Vazgeç bu sevdadan, yeğenimi sana vermem!"

Müstehzi bakışları sevdiği kadının dayısına çevrildi Miran'ın. İştığı hiçbir söz Afran'ın ağzından çıkan tek kelime

kadar yıkmamıştı onu. Dağ gelse yıkmayacak kadar güçlü Miran Ağa, yediği ağır sözlerin altında kalıyordu. "Sen hep Rabea Ağa'nın kıymetlisi oldun. Berçem'i bana verseydi.."

"Atran sana verseydi bile hen aileye gelin diye Berçem'i kabul etmezdim Miran!" Bu ağır aksam ve tarazlı sesiyle konuşan Behram Ağa idi. Miran'ın öz be öz dayısı. Hangi yüzle Berçem'i gelin alacaklardı ailelerine? Ciwan gibi bir adamı öldüren yeğenine; dul bıraktığı, perişan ettiği, hayatını en mutlu gününü zehir zemberek ettiği kadını nu alacaktı? "Sen bizde o yüzu bırakmadın oğlum. Ciwan gibi bir adamı hu uğurda öldürerek başımızı öne eğdin. Şimdi düşmanlığı daha da körüklemeyen indir o silahı. Yoksa seni ben öldüreceğim!"

Soğuk ve kibritli havası Miran'ın gözlerine sabitlendi. "Hangi adam evli bir kadına göz diker. peşine düşer? Bittir hangi aşiretin adamı kabul eder? Söyle Behram Ağa, hoylelerini öldürmemiz gerekmez mi?"

Raber Ağa'nın kesik sesi kızgın oğlunun kulağı dibinde duyuldu. "Öldürmeyeceğiz, biz insanların canını almıyoruz. Bizi var eden aile canımızı. Kimse öldürmekle kahraman olmuyor oğlum. Annem ve karını düşün. Bırak şimdi o silahı! Gelinini kahnetme bir kez daha."

Kahrolacak asıl kadın gelmişti topluluğun arasına. Kahverengi kadife tistani rüzgârda uçuşuyor, gazabından başındaki tül-beat kaçacağı sığınacağı arıyordu. Sarmeli kara gözlerinde acıyla debelenen ve elemiini saklayıp kuvvetli durmaya çalışan anne figürü vardı. Her anne değil miydi au çeken. ancak evladı için ayakta duran. Kadın değil miydi güç? Kadını tabii, ta ki oğlunun kalbini hedef alan silahı görene kadar!

O an ne silahın patlayarak çıkardığı ses. ne göğü inleyen gök gürültüsü, ne şiddetli depremler, ne ev yıkıntısı. O an bir annenin

başından kopan çığlıkla hiçbir kıyaslanamadı. Koca çiftlikte akan dere durdu. Kuşlar gökyüzünü usulca terk etti. Rüzgâr yaprakları sallandırmaya veda etti ve Barzan Ağa'nın kalbi acıyla sancılandı. Annesinin feryadı bir oğul daha kaybetmesine dayanmayacağıydı.

"Ben oğullarımı sen öldür diye mi doğurdum Miran? Bir evladımı daha sana kurban mı edeyim?"

Annesine bakıyordu genç adam. Ona bu acıyı yaşattığı için silahına hedef aldığı adamı hemen bu saniyede öldürebilirdi. Zifiri gözlerinden akan gazabın arkasında annesini düşürdüğü acı ve pişmanlık damarlarında kul geziyordu. Gazabından hiddetle elindeki silahla üzerine doğru yürüdü. Öne atılan hiçbir adam engel olamıyordu. Yanlış bir hareket tetiğin çekilmesine neden olabirdi.

"Barzan!" Hep bir ağızdan dökülmüştü bu isim. Aldınç etmedi. Karşısında korkusuzca duran Miran Ağa'nın kalbine bastırıyordu namluyu "Seni belanla s*kerim Miran Ağa. Karıma uzatağın eli seninle beraber yere gömerim!"

Diğer tarafta bu acıyı kaldıramayan kadın yere düşmüş, kocasının sağ salım gelişini bekliyordu. Duyacağı bir silah sesi: canını alabilirdi. Barzan Hezretoglu giderken karısını da yanında götürürdü. Buğulu gözlerini dolduran erkek kalabalığı, kocasını görmesini engelliyordu. O silahın kalbine saplandığı anı görmesini engellemeler ne minnet mi duysun, yoksa kocasını görmediğine ve cemiyle feryadlarını koparan Yade Hezal ile kocasını görmediğine mi yansın. İkiler arasında sıkışıp kalmıştı. Kalbi düzenli ritimlerinden çıkmış, dürtüle koşan atın hızına yarıştı atıyordu.

Ömür ağlıyor, hangi hırını yatıştıracağını bilmiyordu. Çiftliğin yardımcısı Emine, Alaz'ı sakinleştirmeye çalışırken, Ömür yere çökmüş kadını kendinde tutmaya çalışıyordu.

"Barzan'a bir şey olursa ölürüm ben Ruhumu teslim ederim." Bir solukta ölüm fermanını vermişti buğuk sesiyle. Ellerini kucığına düşmüştü çaresizlikten. Ruhu vücudundan ayrılmış gibi kaskatı kesmişti bedenini.

Ömür sarıldı kadına sıkıca. Güç vermek istedi, metanetli olmasını istedi. Onun bildiği Barzan gelecek ve karısına sarılacaktı. Yılmayacak ve yıkılmayacak bir adamdı şüphesiz. Nitekim böyle de olmuştu. Kalabalık ortadan bir kez dalga yarıldı. Berçem çitlerin arkasında nece dönmüyordu bilmiyordu. Ancak hareketleme çivi gibi çakıldığı yerinden çekici gibi çıkarmıştı. Yerinden fırladı kadın. Ani kalkışıyla başlar ona çevrilmişti. Silah sesi duymamıştı ancak kalabalıktan çıkan uğultular pek hayra alamet değildi. Berçem kötü bir haberi kalıtmayacak kadar berbat. Hummalı eleminde kasılıp kalmıştı. Kocasını karşısında sapsağlam görmeyen kendine gelemezdi. Ciftliğin büyük kapısına doğru keştu. Daşından çıkan tülbençten, rüzgârda savrulan sima saçlarından bihaber kalabalığın önünde liderlik vasfıyla gelen baba oğlu. arkalarında güçlerine ve varlıklarına eşsizlik katan Yadé Hezal ve Yadé Newroz'u bastıramadığı buçukluklarıyla izliyordu.

Kocasının gözlerinde tekinsiz bir sinir vardı. Berçem sağ salım gelişine şükretti. Yeşil hareketi doyumsuz bir aşkla sevdiği adama bakıyordu. Kalabalığın kendisine dikkat kesildiğinin farkında olmaksızın kocasının gelişini izliyordu. Ayıp olmasaydı sarılacaktı sıkıca. Ağaların önünde bırak sarılmayı bu berbat halyle durması bile sakıncalıydı. Lakin kimsce bu durumda Berçem 'Bu halin ne kızm?' demezdi.

Barzan Hezeroglu ne niyete gitmiş, nasıl bir kismetle dönmüştü. İllâ olarlara inanamıyordu. Babasının desteği olmasa şimdi öfkesinden yağılacaktı bir yerlere. Arkasında yakın bir zaman sonra katılacak bir damat vardı. Ve böyle bir hengâme içerisinde ilan edildiğine akıl sır erdiremiyordu. Plantarını gibi...

Karısının derbeder hali hançere vurulmuş kalbini neşterle parçalamıştı. Annesine yaşattığı acıyı karısına da yaşattı. Berçem Hezeroğlu güzelliğiyle başını döndüren, rüzgârda uçuşan sınıma saçlarıyla nefesini kesen kadın, kıpkırmızı gözleriyle karşısında dikiliyordu.

"Karım da bızdım, Değer mi Miran piçi yüzünden benim kızımı bu hale getirmeye?"

Babasının ağzından duyduğu küfürle kaş çattı. Babası ki en etkeli anda, en aklın başta kalmadığı zamanlarda bile otoritesini bozmayan, inatçılığını koruyan, diline hâkim olan adam, şimdi Berçem için Miran'a küfrediyordu. Bundan bile anlaması gerekiyordu; Berçem'i herkesten daha çok seviyordu.

"Miran'ı öldürseydim inan değecekti baha!"

Raber Ağa oğlunu ihtiyarla baktı. Arkasındaki kalabalığı bir baş hareketiyle işaret etti, "Arkadaki kalabalığı görüyor musun oğlum!" diye sordu sert sesiyle.

Çutık kaşlı oğlu bakmasa da görüyordu. "Evet, baba," demesiyle Raber Ağa kabul görmez bir gerçeği yüzüne sertçe vurmuştu. "Hepsi Berçem'i isteyen ama cesaret edemeyen babalar ve oğullar. Yollarını hep kapattım. Nasıl Alaz'ı istiyorlarsa Berçem'i hep istediler. Kızımı vermeme dedim. O kurşuna sen de kurban gitseydin, Berçem'i bende bırakmazlardı."

Burzan müstehzi ifadesiyle babasına baktı uzun uzun. Kimi karısını istemeye cüret ediyordu?

"Affedersin baba ama s*kerim ben böyle işi!"

Raber Ağa'nın tepkisi ölümcül bakışlarını atmıştı.

Burzan karısını yanında ondan aşağı kalır yanı olmayan kız kardeşine bakmıştı. Alaz... Beter halde olduğunu görmese onu, yandı gözünün önünden def edecekti. Daha kız kardeşine dayanamadan onunla vakit geçiremeden ellere verecekti. El ki ne el,

en yakınından yemişti darbeyi. Hâlâ inanamıyordu. Babasını gösterdiği yolla karısının yanına gitmek yerine, çitiliğin büyük çardağına doğru yürümüşlerdi. Aşiret büyükleri ve oğulları kullayacaktı.

Dayê Hezal, gelini ve kızına doğru yürüdü. Daha bu şoku atlatmadan ikinci haberi nasıl verecekti bilmiyordu. Dayê Newroz da bu konuda düşünceliydi.

"Silkelenin kendinize gelin, kötü bir şey olmadı." Ağlamaktan kâra gözleri kıvrıma bürünmüş Dayê Hezal'ın şiveli sesi, yeni yeni kendine getirmişti hepsini.

Berçeri hüüngür hüüngür ağlamaktan perişan düşünüşü, burnunu çekti uzun uzun. Dayê Newroz bu şekilde dikileceğini anlamıştı onun. "Kendini toparla, ışığın başına dön" Ses tonu beğtine kadar kullatılmış sertlikreydi ve Berçem'i muhcup etmişti.

"Ta-tanam . ." diyerek arkasını dönmüş, paylak adımlarıyla eve doğru yürümüştü. Her bir adımında Barzan'ın sağ salım dönüşüne şükürler yağdırmıyordu. Ömür'un elindeki tülbenti alıp topladığı saçlarına örtmüştü kabaca. Hiç duraksamadan mutfağa atmıştı kendini. Ne konuşanları, ne seslenenleri, ne yapılanları görüyordu cebennem azubında harlanan yeşil hareleri. Bir tarafa oturmuş, şokunu atlarmaya çalışıyordu.

Eğer Barzan'ı kaybetseydi... Düşüncesi bile iki büklüm etmişti kadını. İki büklüm kalbi, huzurunun kollarında dayasıya gözleğine bakmadan, güven veren varlığını hissetmeden düzelmeyecekti.

Kahve ve çay ikramında bile Berçem kendine gelememişti. Ömür'ün ve her şeyden bihaber Alaz'ın tesellileri kadını kendine getiremiyordu. Barzan Hezeroğlu gözlerini içine bakıp gültüdüğü süre boyunca Berçem acının girdabına daha çok çekilecekti. Allah hiliyor ya kendini çekecek gücü de hılamıyordu.

Mutfakta hummalı bir telaş vardı. Akşam yemeği için toplanan kadınlar kollarını sıvarmıştı. Berçem aralarına göndülsüzce katılmıştı. El attığı her iş ütreyen ellerinde patlak veriyordu. Elin-den düşüp gürültüyle yere kapaklanan tencereler, ondan kaçmaya yüz bulup ezilen sebzeler, yeri kayganlaştıran yağ tenekeleri...

Sabrı taşınmak üzere olan Daye Newroz, kızının yanına yaklaştı. Barzan'ı görmede rahat etmeyeceğini bildiğinden, "Hadı kızım odana çekil de biraz dinlen," diyerek müşfik tavrıyla okşardı sırtını.

Gözleri ağır ağır kapanan kadın reddetti tek bir hareketle, "Olmaz, yemeği yetiştirmeliyiz," dedi.

Newroz Hanım titreyen ellerini avuç içlerinde sınıksızca tuttu. "Hadı kızım, bak beşimiz buradayız. Belki Barzan da gefir yunna. Sen git uzan, sıkıştırsak seni çağırırım."

İnatçı anneyi yenemeyeceğini bildiğinden, mutlağı emanel ederek ayrılmıştı Berçem. Gözleri kalabalık atasında kocasının yakışıklı suratını tarağı hızla. Ancak onu ne görebildi, ne de sesini duyabilirdi. Gücennmiş edasıyla odasına girdi usulca. Kapattığı kapının ardından arkasını döner dönmez, ansızın karşısına çıkan suretle çağlığını koy vermiş, hemen ardından çıldırmış vaziyette genç adamın vücutuna yapışmıştı.

"Barzan!"

İçinde ukde kalmış huçukluklar, sokakta oynayan çocuklar gibi tink atırdı sesinde. Sesini çıkarmayan kecasının kollarında içini dökene kadar ağlarken, Barzan'ın kolları ve öptükleri mayıştırmaya yetmişti. Miskin bir kediye dönüşmesini suçlayana kadar bırakmamıştı kecası. Ağlamasına son verdiğinde sesini duymaya hasret kaldığı adamın yeşil hanelerine baktı. Tek görebildiği pişmanlıktı...

"Seni böyle fizeñ Barzan olsun Berçem!"

Pannağıyla susturdu kocasını. "Bugün bizi bir kez öldürdün," diye azarlayan sesi sert, kaşları çatık, yeşil harelere çakmak çakmaktı. "Bir daha öldürme!"

En yakınlıklı gülünsemesini karısına sundu delici bakışlarıyla "Emredersin Hanımağam."

Berçem omzuna yumruğunu indirmişti. "Dalga geçme Barzan. Ben seni kaybetmenin korkusuyla öldüm. Benim yüzümden ölme kadar gittim. O pislik adamın silahını sen..."

Kelimeler dilinden çıkmaya cesaret edememişti. Acı öyle bir şeydi ki dili kenetler, boğazı düğümler kalbi kan kustururdu. Berçem kusmayı hile becerememişti.

Barzan alımı öpür karışımın. Dudakları istifini bozmadı hiç. Alabildiğine öpmüştü güzel yüzünün her bir noktasını. Verdiği sözü tutmuştu yine.

"Unut o anları. Bu sefer unut Berçem. Kocan yanında ve hayatında..."

Gelincek teşekkür eden sevgi dolu ifadesiyle kocasına baktı. "Unutmayacağım. Ve hayatımı son ana kadar da bana bu korkuyu yaşattığın için sana kızgın olacağım. Ve seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Ben sana rahatsız dedim bir kere!"

Barzan Hezeroglu, ruhuna kendini adamıştı. Bugün bir an bile korkmuştu ölmekten. Ancak karısını yalnız bırakma düşüncesi, annesine ikinci ve artık dindirilmeyecek evlat acısı yaşatma düşüncesi, bildiği adamı unutturmuştu. Ağaların verdiği hüküm ile düello yüz değiştirmiş, olay sapkınlıkla kız istemeye varmıştı. Aşkla bakan gözleri lavlar üzerinde eritmiş ve kızışmış bir demire dönüşmüştü. Alaz'ı, küçük kız kardeşini Afrun Sözeri'ye verecekti. Şaka gibi...

"İlpsi senin başının altından çıktı değil mi?" Alenen suçlamıştı sözleriyle karısını. "Sen o dayın olacak adamın aklına soktun!"

Anlamsızca baktı yeşil hareleli Berçim'in. Bir anda bu öfke neyin sebebiydi!

"Ne yaptım ki beni Barzan?" diye şaşkıncı sordu. "Dayımın aklına ne sokmuşum?"

Öfkeyle ve kabul edemeyerek fırladı adam. "Alaz'ı istemeyişini!"

Zımrüdü gözleri meyiletti yine yuvalarından taşmaya, içtiklerini ıtrak etmesi zor gibi görünüyordu genç kadının. Gereksizce "Ne?" diye sordu.

Bu numaraları yutmayacağını teskin etti kendine Barzan.

"Bilmezlikten gelme. Sen dayımın aklına soktun bu fikirleri."

Yer yerinden oynayacaktı bu gazupla. Lakin ne böyle bir fikre kapılmıştı Berçem, ne dayısına bu konuyu açmıştı.

"Ben gerçekten bilmiyordum Barzan. Ama bu harika bir haber..."

Mistehzi bakışları karısının üzzerinde gezindi.

"Fark etmez. Dayın Alaz'ı vereceğini sanıyorsa yanılıyor."

Genç kadının kaşları çatılmıştı duyduklarıyla.

"Ne demek yanılıyor? Niye vermeyecekmışsin Alaz'ı?"

"Vermeyeceğim." diye diretti zifiri gözleri tehlikeyle titreyişken. "Kız kardeşimi Afran'a vermeyeceğim."

Gül yanakları kocasının alayına karşılık çiçek açmıştı.

"Dayımdan daha iyisini mi bulacaksın?"

Güldü genç adam kendinden emin ukalaca bir tavırla.

"Daha iyisini bulacağım için vermeyeceğim aptal kadın!"

Yeşil gözleri kısıldı paylaşmaya hazır meydan okuyan edasıyla. "Sen ister kabul et, ister kabul etme." dedi kısık sesıyla, kocasının dolgun dudaklarının dibinde durup "Alaz, Afran'ın karısı o-la-cak!" dedi.

Adım adım gelen öfkesi bir anda tızla bız olmuştu. Karısının çenesinden sıkıca ustarak kendisine çekmiş, büzüşen dudaklarına sert bir öpücük hırakmıştı.

“Öyle bir şey olmayacak. Şimdi bırak onları kocanla ilgilen kadın. Hiçbir şey bizden daha mühim değil.”

Berçem boynuna sıkıca kollarını sarmış adama baktı keyifle. Hiçbir şey aşklarından daha mühim değildi. Eğilip boynuna kuşkuyla öpüdüğünü hıraktı. Arzıyla yüklenen adamın kararlı bakışları ise karşısına asılıp kaldı.

“Sen benim bemanısın. Sen benim emanetimsin. Sen benim gelinimsin!”

Ve hiçbir bela onun kadar eşsiz değildi.

Alfabele yirmi dokuz harfin bir araya getirip anlam yüklediği hiçbir kelime bu gözlerdeki duyguyu anlatmaya yetmezdi. Bu yüce duygu sadece hu adunun verdiği sevgiydi.

“Sen, Zalim Hezeroglu . Sen benim en acımasız aşkımsın”

Ve zalimlik ancak bu adama yakışırdu. Şüphesiz...

-SON-

Zoraki evliliğinde canını yakıp yakmayacağı ya da sevip sevmeyeceği muamma olan Miran Karu'nun, teyzesinin kızı Helin ile aşksız evliliği...

İçinde aniden alevlenen aşkla hayatını omunla geçirme kararı veren Doktor Afran Sözeri'nin Alaz Hezereoğlu ile hesapsız evliliği...

Ve sansiz ve hayallerından çıkan Azra'nın vahşice geri dönüşü...

Bakalım bizi ikinci kitapta neler bekliyor? Bize sorarsanız; kemerlerinizi sıkı sıkı bağlayın ve dönüşümüzü heyecanla bekleyin deriz.

Ah Bizi Tutabilecek Aşk Olsun!

İKİNCİ KİTAPTA GÖRÜŞMEK ÜZERE...